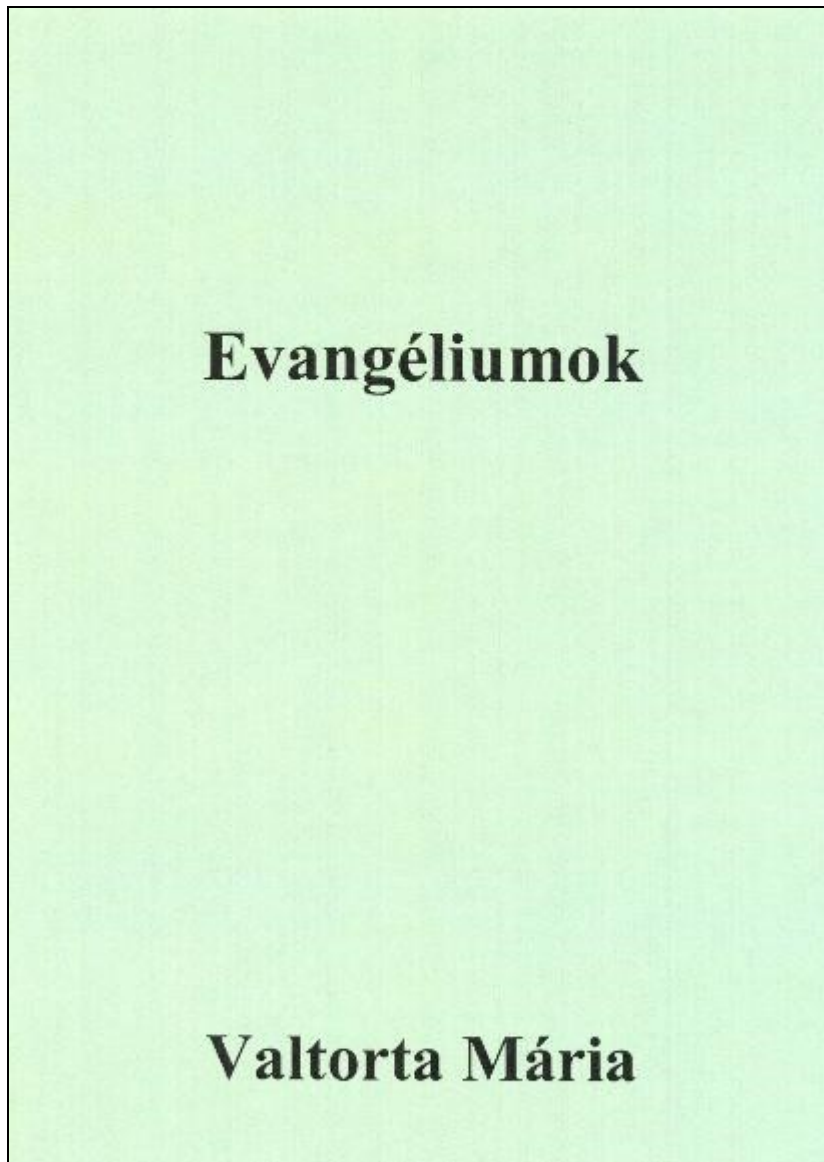


Valtorta Mária Evangéliumok

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.



Impresszum

Valtorta Mária
Evangéliumok

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-7) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A programot lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Számos evangéliumi olvasmányhoz csak utalás tartozik, és sok közülük eddig még nem publikált kötetekben található. Mihelyst azok a kötetek a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár állományában lesznek, egy újabb kiadásban az összes utaláshoz hozzárendeljük a megfelelő szövegrészt.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Mutató vasár- és ünnepnap szerint.....	5
Valtorta Mária élete, írásai.....	10
Élete	10
Írásai.....	13
A fordítások listája – rövidítések	15
Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok.....	17
1. füzet – Advent 1. vasárnapjától Nagyböjt 3. vasárnapjáig	18
Felhívás az éberségre	18
Az Emberfiának eljövetele – éberség	19
Keresztelő János küldöttsége	20
Jézus megkeresztelkedése	26
Jézus megkísértése	29
Jézus színeváltozása.....	33
A samariai asszony.....	36
A Templom megtisztítása	40
A bűnbánat szükségessége.....	43
2. füzet – Nagyböjt 4. vasárnapjától Nagyböjt 5. vasárnapjáig	44
A vakon született.....	44
Jézus és Nikodémus	52
Lázár feltámasztása	54
Jézus megjövendöli megdicsőülését	62
A házasságtörő asszony	65
3. füzet – Virágvasárnaptól Jézus Szívének ünnepéig	67
Jézus bevonulása Jeruzsálembe	67
Virágvasárnap estjén	69
A betániai vacsora.....	72
Simon, szeretsz-e engem?.....	77
Az Élet Kenyere.....	82
Az első kenyérszaporítás.....	89
Tanuljatok tőlem.....	92
4. füzet – 2. évközi vasárnaptól 9. évközi vasárnapig	94
Az első tanítványok.....	94
Ördögűzés a kafarnaumi zsinagógában	101
Péter anyósának meggyógyítása	103
A csodálatos halfogás	107
Egy leprás meggyógyítása	109
Az inaszakadt	113
Jézus ura a szombatnak.....	115
A kafarnaumi százados	120
5. füzet – 10. évközi vasárnaptól 13. évközi vasárnapig	122
Máté meghívása	122
A naimi ifjú.....	127
A tizenkét apostol kiválasztása	129
Magdolna megtérése	132

Ne féljete!	137
Jézus megszünteti a vihart	139
„Kinek tartanak engem az emberek?”	142
Krisztus követése	144
A vér folyó asszony – Jairus leánya	145
Jézus követésének feltételei	148
6. füzet – 14. évközi vasárnapról 23. évközi vasárnapig	152
A 72 tanítvány küldetése	152
Miatyánk	157
Jézus a vízen jár	161
A kánaáni asszony	165
A szenvedés első megjövendölése	169
A testvéri feddés	174
A süketnéma	176
7. füzet – 24. évközi vasárnapról Krisztus Király ünnepéig	179
Ki a legfontosabb?	179
Ha kezded megbotránkoztatni	181
A válás	183
A gazdag ifjú	186
Nemde tizen gyógyultak meg?	188
Add meg a császárnak	191
A Zebedeus mama kérése	192
A főparancs	194
A két jerikói vak	196
A farizeusok képmutatása	198
Zakeus megtérése	201
A szegény asszony két fillérje	206
Az égben nem házasodnak	209
A világ végének jelei	211
Jeruzsálem pusztulásának jelei	212
Krisztus királysága	214

Mutató vásár- és ünnepnap szerint

Advent 1. vasárnapja – A	Mt 24, 37-44	Felhívás az éberségre
Advent 1. vasárnapja – B	Mk 13, 33-37	Figyelmeztetés az éberségre
Advent 1. vasárnapja – C	Lk 21, 25-28, 34-36	Az Emberfiának eljövetele – éberség
Advent 2. vasárnapja – A	Mt 3,1-12	Keresztelő János működése
Advent 2. vasárnapja – B	Mk 1,1-8	Keresztelő János prédikációja
Advent 2. vasárnapja – C	Lk 3,1-6	Keresztelő János működése
Advent 3. vasárnapja – A	Mt 11,2-11	Keresztelő János küldöttsége
Advent 3. vasárnapja – B	Jn 1, 6-8. 19-28	Keresztelő János első tanúságtétele
Advent 3. vasárnapja – C	Lk 3,10-18	Keresztelő János prédikációja
Advent 4. vasárnapja – A	Mt 1,18-25	József megvilágosítása
Advent 4. vasárnapja – B	Lk 1, 26-38	Jézus születésének hírüladása
Advent 4. vasárnapja – C	Lk 1-39-44	Mária meglátogatja Erzsébetet
Karácsony vigíliája – A B C	Mt 1,1-25	Jézus ősei – József megvilágosítása
Karácsony, éjfélti mise – A B C	Lk 2,1-14	Jézus születése – a pásztorok értesítése
Karácsony, hajnali mise – A B C	Lk 2,15-20	A pásztorok hódolata
Karácsony, nappali mise – A B C	Jn 1,1-18	Az Ige testté lett
A Szentcsalád ünnepe – A	Mt 2, 13-15. 19-23	Az egyiptomi menekülés – visszatérés Egyiptomból
A Szentcsalád ünnepe – B	Lk 2, 22-40	Jézus bemutatása a templomban – Simeon éneke – Anna prófétaasszony
A Szentcsalád ünnepe – C	Lk 2, 41-52	A tizenkét éves Jézus a templomban
Mária, Isten Anyja ünnepe – A B C	Lk 2,16-21	A pásztorok Jézusnál – a névadás
Karácsony utáni 2. vas. – A B C	Jn 1,1-18	Az Ige testté lett
Vízkereszt ünnepe – A B C	Mt 2,1-12	A napkeleti bölcsek
Urunk keresztsége – A B C	A: Mt 3,13-17 B: Mk 1,12-15 C: Lk 4,1-13	Jézus megkeresztelkedése
Nagyböjt 1. vasárnapja – A B C	A: Mt 4,1-11 B: Mk 1,12-15 C: Lk 4,1-13	Jézus megkísértése
Nagyböjt 2. vasárnapja – A B C	A: Mt 17,1-9 B: Mk 9, 2-12 C: Lk 9,28-36	Jézus színeváltozása
Nagyböjt 3. vasárnapja – A	Jn 4,5-42	A samariai asszony
Nagyböjt 3. vasárnapja – B	Jn 2,13-25	A templom megtisztítása
Nagyböjt 3. vasárnapja – C	Lk 13,1-9	A bűnbánat szükségessége
Nagyböjt 4. vasárnapja – A	Jn 9,1-41	A vakon született
Nagyböjt 4. vasárnapja – B	Jn 3,14-21	Jézus és Nikodémus
Nagyböjt 4. vasárnapja – C	Lk 15,1-3, 11-32	A tékozló fiú

Nagyböjt 5. vasárnapja – A	Jn 11,1-45	Lázár feltámasztása
Nagyböjt 5. vasárnapja – B	Jn 12,20-33	Jézus megjövendöli megdicsőülését
Nagyböjt 5. vasárnapja – C	Jn 8,1-11	A házasságtörő asszony
Virágvasárnap – körmenet – A B C	A: Mt 21,1-11 B: Mk 11,1-10 vagy Jn 12,12-16 C: Lk 19,28-40	Jézus bevonulása Jeruzsálembe Virágvasárnap estéjén
Virágvasárnap – mise A B C	A: Mt 26,14-27; 66 B: Mk 14,1-15,47 C: Lk 22,14-23,56	Jézus szenvedésének története
Virágvasárnap – szenvedéstörténet – B	Mk 14,3-9	A betániai vacsora
Nagycsütörtök – A B C	Jn 13,1-15	Az utolsó vacsora
Olajszentelési mise – A B C	Lk 4,16-21	„Az Úr lelke rajtam”
Nagypéntek – A B C	Jn 18,1-19, 42	Jézus szenvedésének története
Nagyszombat – vigília – A B C	A: Mt 28,1-10 B: Mk 16,1-8 C: Lk 24,1-12	Az asszonyok a sírnál
Húsvét – A B C	Jn 20,1-9	Péter és János a sírnál
Húsvét 2. vasárnapja – A B C	Jn 20,19-31	Jézus megjelenik az apostoloknak
Húsvét 3. vasárnapja – A	Lk 24,13-35	Az emmauszi tanítványok
Húsvét 3. vasárnapja – B	Lk 24,35-48	Jézus megjelenik az apostoloknak
Húsvét 3. vasárnapja – C	Jn 21,1-19	Simon, szeretsz-e engem?
Húsvét 4. vasárnapja – A	Jn 10,1-10	Én vagyok a kapu
Húsvét 4. vasárnapja – B	Jn 10,11-18	Én vagyok a jó pásztor
Húsvét 4. vasárnapja – C	Jn 10,27-30	Juhaim hallgatnak rám
Húsvét 5. vasárnapja – A	Jn 14,1-12	Én vagyok az út, igazság és élet
Húsvét 5. vasárnapja – B	Jn 15,1-8	Én vagyok a szőlőtő
Húsvét 5. vasárnapja – C	Jn 13,31-35	Új parancsolatot adok nektek
Húsvét 6. vasárnapja – A	Jn 14,14-21	Ő más Vigasztalót ad nektek
Húsvét 6. vasárnapja – B	Jn 15,9-17	Nagyobb szeretete senkinek sincs
Húsvét 6. vasárnapja – C	Jn 14,23-29	A Szentlélek eszetekbe juttat mindent
Mennybemenetel ünnepe – A B C	A: Mt 28,16-20 B: Mk 16,15-20 C: Lk 24,46-53	Jézus mennybemenetele
Húsvét 7. vasárnapja – A B C	A: Jn 17,1-11 B: Jn 17,11-19 C: Jn 17,20-26	Jézus főpapi imája
Pünkösöd, előesti mise – A B C	Jn 7,37-39	Aki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!
Pünkösöd vasárnapja – A B C	Jn 20,19-23	Vegyétek a szentlelket!
Szentháromság vasárnapja – A	Jn 3,16-18	Jézus küldetése
Szentháromság vasárnapja – B	Mt 28,16-20	Az apostolok küldetése
Szentháromság vasárnapja – C	Jn 16,12-15	Elküldöm nektek a Vigasztalót

Úrnapja – A	Jn 6,51-58	Az élet kenyere
Úrnapja – B	Mk 14,12-16.22-26	Az Oltáriszentség alapítása
Úrnapja – C	Lk 9,11-17	Az első kenyérszaporítás
Jézus Szívének ünnepe – A	Mt 11,25-30	Tanuljatok tőlem...
Jézus Szívének ünnepe – B	Jn 19,31-37	Jézus szívének átdöfése
Jézus Szívének ünnepe – C	Lk 15,3-7	Az elveszett bárány
2. évközi vasárnap – A	Jn 1, 29-34	Nézzétek, az Isten báránya!
2. évközi vasárnap – B	Jn 1,35-42	Az első tanítványok
2. évközi vasárnap – C	Jn 2,1-12	A kánai menyegző
3. évközi vasárnap – A	Mt 4,12-23	Négy apostol meghívása
3. évközi vasárnap – B	Mk 1,14-20	Négy apostol meghívása
3. évközi vasárnap – C	Lk 1,1-4,14-21	A názáreti zsinagógában
4. évközi vasárnap – A	Mt 5,1-12	A nyolc boldogság
4. évközi vasárnap – B	Mk 1,21-28	Ördögűzés a kafarnaumi zsinagógában
4. évközi vasárnap – C	Lk 4,21-30	A názáretiek haragja
5. évközi vasárnap – A	Mt 5,13-16	Ti vagytok a föld sója
5. évközi vasárnap – B	Mk 1,29-39	Péter anyósának meggyógyítása
5. évközi vasárnap – C	Lk 5,1-11	A csodálatos halfogás
6. évközi vasárnap – A	Mt 5,17-37	A törvény tökéletesítése
6. évközi vasárnap – B	Mk 1,40-45	Egy leprás meggyógyítása
6. évközi vasárnap – C	Lk 6,17.20-26	Négy boldogság – négy jaj
7. évközi vasárnap – A	Mt 5,38-48	Szeresd ellenségedet!
7. évközi vasárnap – B	Mk 2,1-12	Az inaszakadt
7. évközi vasárnap – C	Lk 6,27-38	Legyetek irgalmasok!
8. évközi vasárnap – A	Mt 6,24-34	Ne aggódjatok!
8. évközi vasárnap – B	Mk 2,18-22	Új ruha – új bor
8. évközi vasárnap – C	Lk 6,39-45	Vak vezetők...
9. évközi vasárnap – A	Mt 7,21-27	Sziklára épült ház
9. évközi vasárnap – B	Mk 2,23-3,6	Jézus ura a szombatnak
9. évközi vasárnap – C	Lk 7,1-10	A kafarnaumi százados
10. évközi vasárnap – A	Mt 9,9,13	Máte meghívása
10. évközi vasárnap – B	Mk 3,20-35	Meghasonlott ország – Jézus anyja és testvérei
10. évközi vasárnap – C	Lk 7,11-17	A naimi ifjú
11. évközi vasárnap – A	M. 9,36-10,8	A tizenkét apostol kiválasztása
11. évközi vasárnap – B	Mk 4,25-34	A mag fejlődése – a mustármag
11. évközi vasárnap – C	Lk 7,36-8,3	Magdolna megtérése
12. évközi vasárnap – A	Mt 10,26-33	Ne féljete!...
12. évközi vasárnap – B	Mk 4,35-41	Jézus megszünteti a vihart
12. évközi vasárnap – C	Lk 9,18-24	„Kinek tartanak engem az emberek?”
13. évközi vasárnap – A	Mt 10,37-42	Krisztus követése
13. évközi vasárnap – B	Mt 5,21-43	A vér folyásos asszony – Jairus leánya
13. évközi vasárnap – C	Lk 9,51-62	Jézus követésének feltételei

14. évközi vasárnap – A	Mt 11,25-30	Jöjjetek hozzám mindnyájan...
14. évközi vasárnap – B	Mk 6,1-6	Senki sem próféta saját hazájában
14. évközi vasárnap – C	Lk 10,1-12.17-20	A 72 tanítvány küldetése
15. évközi vasárnap – A	Mt 13,1-23	A magvető
15. évközi vasárnap – B	Mk 6,7-13	Az apostolok küldetése
15. évközi vasárnap – C	Lk 10,25-37	Az irgalmas szamaritánus
16. évközi vasárnap – A	Mt 13,24-43	A konkolyhintő
16. évközi vasárnap – B	Mk 6, 30-34	Az apostolok visszatérése
16. évközi vasárnap – C	Lk 10,38-42	Márta és Mária
17. évközi vasárnap – A	Mt 13,44-52	Kincs a szántóföldön – halak – gyöngy
17. évközi vasárnap – B	Jn 6,1-15	Első kenyérszaporítás
17. évközi vasárnap – C	Lk 11,1-13	Miatyánk
18. évközi vasárnap – A	Mt 14,13-21	Az első kenyérszaporítás
18. évközi vasárnap – B	Jn 6,24-35	Az égből jövő kenyér
18. évközi vasárnap – C	Lk 12,13-21	Az esztelen gazdag
19. évközi vasárnap – A	Mt 14,22-33	Jézus a vízen jár
19. évközi vasárnap – B	Jn 6,41-51	Én vagyok az élő kenyér
19. évközi vasárnap – C	Lk 12,32-48	Az éber szolgák
20. évközi vasárnap – A	Mt 15,21-28	A kánaáni asszony
20. évközi vasárnap – B	Jn 6,51-58	Az én testem valóban étel
20. évközi vasárnap – C	Lk 12,49-53	Az apa a fiú ellen lesz
21. évközi vasárnap – A	Mt 16,13-20	Erre a sziklára építem egyházamat
21. évközi vasárnap – B	Jn 6,60-69	Kemény beszéd ez!
21. évközi vasárnap – C	Lk 13,22-30	A szűk kapu
22. évközi vasárnap – A	Mt 16,21-27	A szenvedés első megjövendölése
22. évközi vasárnap – B	Mk 7,1-23	A szennyes szív
22. évközi vasárnap – C	Lk 14,1-14	Szegények lakomája
23. évközi vasárnap – A	Mt 18,15-20	A testvéri feddés
23. évközi vasárnap – B	Mk 7,31-37	A süketnéma
23. évközi vasárnap – C	Lk 14,25-33	Krisztus követése
24. évközi vasárnap – A	Mt 18,21-35	Hányszor kell megbocsátani?
24. évközi vasárnap – B	Mk 8,27-35	Kinek tartanak engem az emberek?
24. évközi vasárnap – C	Lk 15,1-32	A tékozló fiú
25. évközi vasárnap – A	Mt 20,1-16	Munkások a szőlőben
25. évközi vasárnap – B	Mk 9,30-37	Ki a legfontosabb?
25. évközi vasárnap – C	Lk 16,1-13	Hűtlen intéző – a két úr
26. évközi vasárnap – A	Mt 21,28-32	A két fiú
26. évközi vasárnap – B	Mk 9,38-48	Ha kezded megbotránkoztat...
26. évközi vasárnap – C	Lk 16,19-31	A dúsgazdag és a szegény Lázár
27. évközi vasárnap – A	Mt 21,33-43	A gyilkos szőlőművesek
27. évközi vasárnap – B	Mk 10,2-16	A válás
27. évközi vasárnap – C	Lk 17,5-10	A hegyeket mozgató hit – a szolga és az úr

28. évközi vasárnap – A	Mt 22,1-14	A királyi menyegző
28. évközi vasárnap – B	Mk 10,17-30	A gazdag ifjú
28. évközi vasárnap – C	Lk 17,11-19	Nemde tizen gyógyultak meg?...
29. évközi vasárnap – A	Mt 22,15-21	Add meg a császárnak...
29. évközi vasárnap – B	Mk 10,35-45	A Zebedeus mama kérése
29. évközi vasárnap – C	Lk 18,1-8	Az igazságtalan bíró
30. évközi vasárnap – A	Mt 22,34-40	A főparancs
30. évközi vasárnap – B	Mk 10,46-52	A két jerikói vak
30. évközi vasárnap – C	Lk 18,9-14	A farizeus és a vámos
31. évközi vasárnap – A	Mt 23,1-12	A farizeusok képmutatása
31. évközi vasárnap – B	Mk 12,28-34	A főparancs
31. évközi vasárnap – C	Lk 19,1-10	Zakeus megtérése
32. évközi vasárnap – A	Mt 25,1-13	A tíz szűz
32. évközi vasárnap – B	Mk 12,38-44	A szegény asszony két fillérje
32. évközi vasárnap – C	Lk 20,27-38	Az égben nem házasodnak
33. évközi vasárnap – A	Mt 25,14-30	Talentumok
33. évközi vasárnap – B	Mk 13,24-32	A világ végének jelei
33. évközi vasárnap – C	Lk 21,5-19	Jeruzsálem pusztulásának jelei
34. vagy utolsó évközi vas. – A	Mt 25,31-46	Krisztus király
34. vagy utolsó évközi vas. – B	Jn 18,33-37	Krisztus királysága
34. vagy utolsó évközi vas. – C	Lk 23,35-43	„A zsidók királya”

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, meglevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlónak válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérnálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmisséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érzéke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást:” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelki gyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föláldozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; méghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkeségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámain.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívők közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmehtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerte és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anya a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az esztét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munaképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszterelési szertartás után, rövid autósor kísérte a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnijában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell'Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevétték a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyarokon kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatát, a korabeli mise leckéinek magyarázatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnapi evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnapi evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
 Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
 Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

Vasárnapi és ünnepnapi evangéliumok

A következő oldalakon a vasárnapi és ünnepnapi evangéliumok szövegeit gyűjtöttük össze Valtorta Mária nagy Jézus életrajzából. Ezeknek nagy részét feldolgoztuk már az eddig kiadott füzetekben, s itt nem ismétljük meg, csak utalunk rá, hol található meg. A Példabeszédek és a Mária-élete sorozatnál az első szám a füzet sorszámát jelenti, a további számok az oldalszámokat.

Kevés kivétellel minden evangélium szerepel Valtortánál. A kivételek főleg Keresztelő Szent Jánossal kapcsolatosak.

Azok számára, akiknek nincsenek meg az előző kiadványok, ha kellő számú rendelést kapunk, függelékként újranyomjuk azokat az evangéliumokat, amelyek a Hegyi-beszéd, Utolsó oktatások, Példabeszédek és a Mária élete sorozatban jelentek meg. Ez a szinte teljes egészében szükséges Tizenöt titok, Utolsó vacsora és Feltámadt! füzetekkel együtt tizenegy füzetet tesz majd ki.

Az egyes füzetek tartalomjegyzékében csak azokat az evangéliumokat soroljuk fel, amelyek szövege megtalálható az illető füzetben. Az utolsó füzet végén van egy általános tartalomjegyzék és egy szentírási hely szerinti jegyzék is.

Kövári Károly S. J.

1. füzet – Advent 1. vasárnapjától Nagyböjt 3. vasárnapjáig

Felhívás az éberségre

Advent 1. vasárnapja – A

Mt 24, 37-44

Miután Jézus a világ végének jeleiről beszélt, így folytatja:

Ami a napot és a pontos órát illeti, azt senki sem ismeri, még az Úr angyalai sem, hanem egyedül csak az Atya. Amint Noé idejében volt, úgy lesz az Emberfiának eljövetelekor is. A vízözönt megelőző napokban az emberek ettek, ittak, nősültek, férjhez mentek anélkül, hogy törődtek volna a jellel, egészen addig, míg Noé bement a bárkába, és megnyíltak az ég csatornái, és a vízözön elborított minden élőlényt és minden dolgot. Így lesz az Emberfiának eljövetelekor is. Akkor két ember lesz egymás mellett a földeken, és az egyiket felveszik, a másikat ott hagyják. Két asszony akar a malomba menni, és az egyiket felveszik, a másikat ott hagyják. Ezt teszik a haza ellenségei, és még inkább az angyalok, akik elválasztják a jó magot a konkolytól. Nem lesz idejük arra, hogy felkészüljenek a Krisztus előtt rájuk váró ítéletre.

(A következő részlet megjelent a Példabeszédek 478. oldalán)

Virraszatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jön el Uratok. Fontoljátok meg: ha a család feje tudná, melyik órában jön a rabló, virrasztana, és nem engedné kifosztani házát. Azért virraszatok és imádkozzatok, legyetek mindig készek eljövetelére anélkül, hogy szívetek elernyedne a mindenféle visszaélés és mértéktelenség következtében, és lelketek szétszóródna és eltompulna a mennyei dolgok iránt a földi dolgokra fordított túlságos gond miatt. Nehogy a halál váratlanul érjen titeket, amikor nem vagytok felkészülve rá. Mert ne felejtsetek el, mindnyájatoknak meg kell halnotok. Minden embernek meg kell halnia, bárkinek született is. Ennél a halálnál eljön mindegyitekhez Krisztus, és megítél titeket. Ez az ítélet megismétlődik egyetemesen az Emberfiának ünnepélyes eljövetelekor.

(9-158-159)

Advent 1. vasárnapja – B

Mk 13, 33-37

Figyelmeztetés az éberségre

(Valtorta leírása szerint ez a figyelmeztetés nem a világ végével kapcsolatos, mint Márknál, hanem egy jóval korábbi beszédsorozatnak a részlete.) Megtalálható a „Példabeszédek” 4: 145-147. oldalán.

Az Emberfiának eljövetele – éberség

Advent 1. vasárnapja – C

Lk 21, 25-28, 34-36

Miután Jézus a Templom pusztulásának és a világ végének megelőző jeleit ismertette, így folytatja (ez a rész megelőzi az előző oldalon levő szöveget).

És rögtön ezeknek az utolsó napoknak megpróbáltatásai után, amit hallottatok – az időnek és világnak végéről beszélek már és a csontok feltámadásáról, amelyről a próféták beszéltek (vö. Ez 37,1-14) – a nap elhomályosul, és a hold többé nem világít, és az ég csillagai lehullanak, mint a szőlőszemek a túlrejt szőlőfürtől, amelyet a szélvihar megráz; és az ég erői megremegnek. És akkor az elsötétült égen megjelenik az Emberfiának tündöklő jele, és sírni fog a föld minden nemzete, és az emberek meglátják az Emberfiát, amint eljön az ég felhőin, nagy hatalommal és dicsőséggel. És Ő megparancsolja angyalainak, hogy arassanak és szüreteljenek, és válasszák el a konkolyt a búzától, és vessék a szőlőfürtöket a taposókádba, mert eljön Ádám magja nagy összegyűjtésének az ideje, és többé nem lesz szükség arra, hogy megőrizzék a kis szőlőfürtöket vagy a vetőmagokat, mert többé nem folytatódik az emberi nem a kihalt földön. És megparancsolja majd angyalainak, hogy a trombiták erős hangjával gyűjtsék össze a választottakat a négy világtájról, az ég egyik végétől a másikig, hogy az Isteni Bíró oldalán állva vele együtt ítéletet mondjanak az utolsó élők és a föltámadottak fölött.

(9-158)

Advent 2. vasárnapja – A

Mt 3,1-12

Keresztelő János működése

Valtorta Mária részletesen leírja Keresztelő János külsejét és a vidéket – lásd Jézus megkeresztelésénél, a 18. oldalon, de szavait nem írja le, mert – mint mondja – a Szentírás hűségesen megörökítette azokat.

Advent 2. vasárnapja – B

Mk 1,1-8

Keresztelő János prédikációja

Lásd fentebb, az A ciklus megjegyzését.

Advent 2. vasárnapja – C

Lk 3,1-6

Keresztelő János működése

Lásd fentebb, az A ciklus megjegyzését.

Keresztelő János küldöttsége

Advent 3. vasárnapja – A

Mt 11,2-11

Jézus Kafarnaumban van Mátéval, aki megsebesült a lábán, és ezért nem tudott apostoli körútra menni a többiekkel, akiket Jézus kettesével küldött.

Miután Jézus befejezte beszédét az összegyűlt embereknek, meggyógyítja betegeiket. Egy ötgyermekes özvegyasszonynak megígéri, hogy másnap elmegy hozzá Korozainba, és befejezi férjének ácsműhelyében a félbeszakadt munkákat: egy kocsit és egy ládát, hogy a család pénzhez jusson.

Jézus még az özvegygel beszél, amikor megérkezik Mannaen, Heródes féltestvére a Keresztelő két tanítványával. Ők is hallják, mit mond Jézus az özvegynek.

Mikor az asszony elmegy, Mannaen megszólal:

– Háromszor szent Mester, üdvözölhetlek?

Jézus megfordul, és mosolyogva mondja:

– Béke veled, Mannaen! Tehát nem feledkeztél el rólam?

– Sose, Mester! Fel akartalak keresni téged Lázár házában vagy az Olajfák hegyén, hogy veled maradjak. De húsvét előtt elfogták a Keresztelőt. Árulás révén fogták el, és félttem attól, hogy a Jeruzsálembé ment Heródes távollétében Heródiás megparancsolja a Szent megölését. Nem akart elmenni a Sion ünnepére, azt mondva, hogy beteg. Igen, beteg. A gyűlölettől és a bujaságtól... Machaerusban maradtam, hogy ellenőrizzem, és... visszatartsam a hitszegő asszonyt, aki képes lett volna saját kezével megölni... Csak azért nem teszi, mert fél Heródes kegyeinek elvesztésétől, aki... félelemből vagy meggyőződésből védi Jánost, és megelégszik azzal, hogy fogságban tartja őt. Most Heródiás elmenekült Machaerus fullasztó hőségétől, és saját kastélyainak egyikébe ment. És én eljöttem ezekkel a barátaimmal, akik János tanítványai. Ő küldte őket, hogy kérdezzenek meg téged. És én csatlakoztam hozzájuk.

Az emberek, amikor hallják, hogy Heródesről van szó, és felfogják, hogy ki beszél, kíváncsian körülveszik Jézust és a három férfit.

– Mit akartok kérdezni tőlem? – kérdi Jézus, miután kölcsönösen üdvözölte a két szigorú megjelenésű férfit.

– Beszélj te, Mannaen, ki mindent tudsz, és barátságosabb vagy – mondja egyikük.

– Íme, Mester! Megértőnek kell lenned, ha túlságos szeretetük miatt a tanítványok bizalmatlanok az iránt, akiről azt hiszik, hogy felfogása ellentétes mesterükével, és annak helyét akarja elfoglalni. Így tesznek a tieid, így Jánoséi. Ez érthető féltékenység, amely a tanítványoknak mesterük iránti szeretetére vall. Én... pártatlan vagyok, és ezt megmondhatják ezek, akik velem vannak, mert ismerlek téged és ismerem Jánost, és igazán szeretlek titeket. Jóllehet szeretlek téged azért, ami vagy, mégis meghoztam az áldozatot, hogy János mellett maradjak, mert őt is tisztelem azért, ami, és főleg azért mert nagyobb veszélyben van, mint te. Most ennek a szeretetnek a hatására, amelyet gyűlöletükkel növelnek a farizeusok, ezek kételkednek abban, hogy te vagy a Messiás. És ezt megvallották János előtt, azt gondolva, hogy örömet okoznak vele neki. Azt mondták: „Számunkra te vagy a Messiás. Nekünk senki sem lehet szentebb nálad.” De János először megróttá őket, káromlóknak nevezve, és feddése után kedvesebben megmagyarázott nekik mindent, ami arra vall, hogy te vagy az igazi Messiás. Végül, látva, hogy még nincsenek erről meggyőződve, kettőjüknek azt mondta: „Menjetek el hozzá, és nevében mondjátok neki: 'Te vagy-e az, akinek el kell jönnie, vagy másra kell várnunk?'” Nem a pásztor tanítványokat küldte, mert azok hisznek, és nem segítet volna rajtuk a küldetés. Azok közül választotta ki őket, akik kételkednek, hogy hozzád jöjjenek, és hogy az ő szavukra megszűnjék a hozzájuk hasonlóké kételye. Én elkísértem őket, hogy láthassalak téged. Befejeztem mondanivalómat. Most nyugtasd meg a kételkedőket!

– De ne gondold, Mester; hogy mi ellenséges érzületűek vagyunk! Mannaen szavaiból azt gondolhatnád. Mi... mi... Mi éveken keresztül ismerjük a Keresztelőt, és mindig szentnek, bűnbánónak, sugalmazottnak láttuk. Téged... nem ismerünk, csak mások szavaiból. És te tudod, miket beszélnek az emberek... Egyesek dicsérnek és tisztelnek, mások leszólnak, s ez úgy változik, mint az ellenkező szelektől kergetett felhők keletkezése és szétoszlása.

– Tudom, tudom. Olvasok lelketekben, és a ti szemetek látják az igazságot, ami körülvesz minket, amint fületek hallotta az özvegyel való beszélgetésemet. Ezeknek elegeknek kellene lenniük meggyőzésekre. De mondom nektek, figyeljétek meg azt, ami körülvesz. Nincsenek itt gazdagok, sem mulatozók, sem botrányosan viselkedő személyek. Hanem szegények, betegek, becsületes izraeliták, akik meg akarják ismerni Isten Szavát. Semmi mást nem akarnak. Ez és az, ez az asszony, és utána az a leány, és az az öreg, betegen jött ide, és most egészségesek. Kérdeztétek meg őket, és megmondják nektek, mi volt betegségük, és hogyan gyógyítottam meg őket, és hogy érzik most magukat. Tegyétek, tegyétek csak meg ezt! Közben én beszélgetek Mannaennel – és Jézus vissza akar vonulni.

– Nem, Mester! Mi nem kételkedünk szavadban. Csak adj nekünk választ, amit elvihetünk Jánosnak, hogy ő lássa, eljöttünk, és hogy ez meggyőzze társainkat is.

– Menjetek, és mondjátok meg Jánosnak: „A süketek hallanak; ez a leány süketnéma volt. A némák beszélnek; és az a férfi születésétől kezdve néma volt. A vakok látnak: „Ember, jöjj ide! Mondd meg ezeknek, mi volt a bajod – mondja Jézus karonfogva egyet, akit csodásan meggyógyított.

Az azt mondja:

– Kőműves vagyok, és arcomba esett egy oltatlan mésszel tele edény. Kiegette szemeimet. Négy évig sötétben éltem. A Messiás megmosta kiszáradt szemeimet nyálával, és azok frissebben tértek vissza, mint amilyenek húszéves koromban voltak. Áldott legyen érte!

Jézus folytatja: „És a vakokkal, süketekkel, némákkal együtt, akik meggyógyultak, kiegyenesedtek a sánták, és futnak a nyomorékok. Íme, ott az az öreg kevéssel ezelőtt meg volt gémberevedve, és most egyenes, mint egy pálma a sivatagban, és fűrgé, mint egy gazella. Meggyógyulnak a legsúlyosabb betegek. Neked, asszony, mi volt a bajod?

– Mellem volt beteg, mert túl sok tejet adtam a mohó szájaknak. És a betegség elemésztette életemet. Most nézzétek! – és kibontja keblén ruháját, megmutatva egészséges emlőit, és hozzáteszi: – Egy seb volt az egész. – És megmutatja tunikáját, amely még át van ázva a gennytől. Most megyek, és otthon tiszta ruhát veszek magamra. Erős vagyok és boldog. Pedig tegnap haldokoltam, és kegyes emberek hoztak ide. Nagyon boldogtalan voltam... a gyermekek miatt, akiknek nincs anyjuk. Örök dicséret legyen az Üdvözítőnek!

– Halljátok? És megkérdezhetitek a zsinagógafőnököt ebben a városban, leányának feltámadása felől. És visszatérve Jerikó felé, menjetek Naimba, kérdeztétek meg az egész város jelenlétében a feltámasztott fiatalembert, akit már el akartak temetni. Így elmondhatjátok, hogy a halottak feltámadnak. Azt, hogy sok leprás meggyógyult, megtudhatjátok Izrael sok helyén, de ha akarjátok, menjetek Sicaminonba, keressétek meg őket a tanítványok között, és sokat találtok. Mondjátok meg tehát Jánosnak, hogy a leprások megtisztulnak. És mondjátok, mert látjátok, hogy a szegényeknek hirdetem a Jó Hírt. És boldog az, aki nem ütközik meg rajtam. Mondjátok ezt Jánosnak! És mondjátok neki, hogy én teljes szeretetemmel megáldom őt.

– Köszönöm, Mester! Áldj meg minket is, mielőtt elmegyünk!

– Nem mehettek el ezekben a forró órákban. Maradjatok azért vendégeim estéig. Éljétek egy napig ennek a Mesternek az életét, aki nem János, de akit János szeret, mert tudja, ki Ő. Jöjjetek a házba! Ott hűvös van, és táplálékot vehettek magatokhoz. Isten veletek, hallgatóim! Béke veletek – és elbocsátja a tömeget, és belép a házba három vendégével...

Nem tudom, miről beszélgettek a fullasztó meleg óráiban. De látom most, hogy útra készülődik Jerikó felé a két tanítvány. Úgy látszik Mannaen marad, mert az ő lovát nem

viszik ki a két erős számmal az udvarra. János két tanítványa sok hajlongás után a Mester és Mannaen előtt, felszáll a nyeregbe, és még egyszer visszafordul, hogy az út kanyara előtt visszanézzen, és végső búcsút intsen.

Kafarnaumban sokan összejöttek, hogy lássák ezt a búcsúzást, mert értesültek arról, hogy János tanítványai jöttek el, és körbejárt a vidéken annak híre is, mit válaszolt nekik Jézus. Vannak köztük Betszaidából és Korozainból valók, akik beszéltek János tanítványaival, érdeklődtek felőle, és üdvözlétüket küldték neki – talán előzőleg ők is a Keresztelő tanítványai voltak. Most a kafarnaumiakkal beszélgetnek. Jézus Mannaennel együtt vissza akar menni a házba, de a nép körülveszi, és kíváncsian nézi Heródes tejtestvérét, aki nagy tisztelettel viseltetik Jézus iránt, és beszélni akar vele.

Ott van Jáirus is, a zsinagógafőnök. De, hála Istennek, nincsenek itt a farizeusok. Jáirus azt mondja:

– János megelégedett lesz! Nemcsak kimerítő választ kapott, hanem itt tartva őket, taníthatta is őket, és megmutathatott nekik egy csodát.

– És nem is kicsit! – mondja egy férfi.

– Én elhoztam leányomat, hogy lássák. Sose érezte ily jól magát, és számára öröm, ha a Mestert láthatja. Hallottátok, nemde, válaszát? „Nem emlékszem arra, mi a halál. Emlékszem arra, hogy egy angyal hívott engem, egy fény felé vitt, amely mind erősebbé vált, és végül ott volt Jézus. Most nem látom olyannak, mint akkor láttam, amikor lelkem visszatért belém. Ti és én most az Embert látjuk. De lelkem Istent látta, aki be van zárva az Emberbe.” És milyen jó azóta! Előbb is jó volt. De most egy igazi angyal. Ah, nekem mondhat mindenki, amit akar, számomra csak te vagy a szent!

– De azért János is szent – mondja egy betszaidai.

– Igen, de túlságosan szigorú.

– Nem szigorúbb mások iránt, mint önmagával szemben.

– De nem tesz csodákat, és ha azt mondja, hogy böjtöl, azért teszi, hogy olyan legyen, mint egy mágus.

– Mégis szent – mondják többen a tömegből.

Jézus felemeli kezét, és kitárja, szokásos módján, amikor csendet és figyelmet kér, mert beszélni akar. Azonnal elhallgatnak.

Jézus azt mondja:

– János szent, és nagy szent. Ne törődjete viselkedésmódjával és a csodák hiányával sem. Igazán mondom nektek Ő nagy Isten Országában. Ott nyilvánul majd ki teljesen az ő nagysága.

Sokan panaszkodnak, mert ő szigorú volt, és ma is az, annyira, hogy durvának látszik. Igazán mondom nektek, hogy hatalmas munkát végzett az Úr útjának előkészítésében. És aki így dolgozik, annak nincs ideje arra, hogy időt vesztegessen kényelmes életmódban. Nemde azt mondta, mikor a Jordán mentén volt, Izajást idézve, aki róla és a Messiásról jövendölte: „Minden völgyet betöltenek, minden hegyet elhordanak, a kanyargó utakat egyenessé teszik, és a göröngyöset sima úttá”, és azért, hogy előkészítsék az Úrnak és a Királynak az útját. Igazán ő egymaga többet tett, mint egész Izrael, hogy előkészítse számomra az utat! És akinek el kell hordania a hegyeket, és fel kell töltenie a völgyeket, és ki kell egyenesítenie, vagy kényelmesekké kell tennie a fáradságos utakat, annak kemény munkát kell végeznie! Mert ő volt az Előfutár, és csak néhány hónappal előzött meg engem, és mindent el kellett végeznie, mielőtt a Nap fölkel, és magasan jár a Megváltás napján. Ez az az idő, amikor a Nap felkel, hogy ragyogjon Sion fölött, és az egész világ fölött. János készítette elő az utat úgy, amint kellett. Mit mentetek látni a pusztában? Egy nádat, amelyet minden szél megmozgat különböző irányban? Kit mentetek ki látni? Puha ruhába öltözött embert? De ezek a király házaiban laknak, lágy ruhákba burkolva, ezernyi szolgától és udvarnoktól körülvéve, és ők is egy szegény ember udvarnokai. Itt van egyikük. Kérdezzétek meg tőle,

hogy nem undorítja-e az udvari élet, és nem csodálja-e az egyedülálló sziklát, amely durva, és amelybe belecsapnak a villámok, ver a jégeső, és az ostoba szelek küzdenek, hogy kitépjék, az azonban szilárdan áll, minden oldalával az ég felé meredve, és csúcsával, amely a magasságok örömet hirdet olyan, mint egy felfelé szálló láng.

Ez János. Így látja őt Mannaen, mert megértette az élet és a halál igazságát, és látja a nagyságot ott, ahol van, akkor is, ha el van rejtve a látszólagos vadság alatt.

És ti mit láttatok Jánosban, amikor elmentetek, hogy megnézzétek? Egy prófétát? Egy szentet? Mondom nektek ő több egy prófétánál. Ő több sok szentnél, több a szenteknél, mert róla van megírva: „Elküldöm előtted angyalomat, hogy előkészítse utadat.” (Vö Iz 40,1-3, Mal 3,1)

Angyal. Fontoljátok meg! Ti tudjátok, hogy az angyalok tiszta szellemek, akiket Isten az ő szellemi hasonlatosságára teremtett. Elküldte őket, hogy kapcsolatot teremtsenek az emberek között, akik a látható és anyagi teremtmények tökéletességét képezik, és Isten között, aki a Tökéletesség az égben és a földön, a szellemvilág és az állatvilág Teremtője. Az emberben, a legszentebben is, mindig ott van a test és a vér, ami végtelen szakadékat jelent közte és Isten között. És a szakadék még inkább elmélyül a bűn által, amely nehézkessé teszi azt is, ami szellemi az emberben. Íme akkor Isten megteremti az angyalokat, akik a teremtmények fokozatainak csúcspontját érintik, mint ahogy az ásványok annak legalacsonyabb pontján vannak. Az ásványok, a por alkotja a földet, általában a szervesetlen anyagokat. Isten Gondolatának tiszta tükrei, lángok, amelyek készségesen dolgoznak szeretetből, készen a megértésre, serények a munkára, akaratok szabad, mint a miénk, de egy teljesen szent akarat, amely nem ismeri a lázadásokat és a bűn melegágyát. Ezek az angyalok. Isten imádói, az Ő hírnökei az emberekhez. A mi védelmezőink, akik a Fényt adják nekünk, amelybe ők öltöznek, és a Tüzet, amelyet ők imádvá körülvesznek.

A prófétai szó Jánost „angyalnak” nevezte. Nos, én azt mondom nektek: „Az asszonyok szülőttei között sose származott nagyobb Keresztelő Jánosnál.” Mégis a legkisebb az Ég Országában nagyobb lesz nála, az embernél. Mert aki az Ég Országában van, az Isten gyermeke, és nem az asszony gyermeke. Törekedjetez azért mindnyájan arra, hogy az Ország polgáraivá váljatok.

Mit kérdeztek egymástól?

– Azt mondtuk: „De János az Országban lesz? És hogy lesz ott?”

– Lelkében ő már az Országban van, és ott lesz halála után, mint az örök Jeruzsálem egyik legragyogóbb napja. És a Kegyelem által lesz ez, amely törés nélkül van benne, és saját akaratából. Mert ő szent célból magán is erőt vett. A Keresztelőtől kezdve azoké az Ég Országá, akik erőteljesen le tudják győzni a Gonoszt, és az erőszakosak nyerik el azt. Mert most ismeretesek a dolgok, amiket meg kell tenni, és mindent megkaptatok ehhez a győzelemhez. Ma már nem azokban az időkben élünk, amikor csak a Törvény és a Próféták beszéltek. Ezek Jánosig beszéltek. Most Isten Igéje beszél, és nem rejt el egy jottányit sem abból, amit tudni kell ehhez a győzelemhez. Ha hisztek bennem, annak kell látnotok Jánost, akinek el kellett jönnie, mint Illésnek. Akinek van füle a hallásra, értse meg.

(4-910)

Advent 3. vasárnapja – B

Jn 1, 6-8. 19-28

Keresztelő János első tanúságtétele

Valtortánál nem szerepel.

Advent 3. vasárnapja – C Lk 3,10-18

Keresztelő János prédikációja

Valtortánál nem szerepel.

Advent 4. vasárnapja – A Mt 1,18-25

József megvilágosítása

Mária élete 2: 89-93.

Advent 4. vasárnapja – B Lk 1, 26-38

Jézus születésének hírüladása

Tizenöt titok 5-8. Mária élete 2: 71-75.

Advent 4. vasárnapja – C Lk 1-39-44

Mária meglátogatja Erzsébetet

Tizenöt titok 9-12, Mária élete 2: 76-89.

Karácsony vigíliája – A B C Mt 1,1-25

Jézus ősei – József megvilágosítása

A családfa nem szerepel Valtortánál. József megvilágosítása: Mária élete 2: 89-93 azonos Advent 4. vasárnapja A ciklusának evangéliumával.

Karácsony, éjféli mise – A B C Lk 2,1-14

Jézus születése – a pásztorok értesítése

Mária élete 3: 98-103. Tizenöt titok 14-16.

Karácsony, hajnali mise – A B C Lk 2,15-20

A pásztorok hódolata

Mária élete 3: 104-108.

Karácsony, nappali mise – A B C Jn 1,1-18

Az Ige testté lett

Nem szerepel Valtortánál. Jézus ezt szánta az egész mű bevezetésének úgy, amint a Szentírásban. olvassuk.

A Szentcsalád ünnepe – A

Mt 2, 13-15. 19-23

Az egyiptomi menekülés – visszatérés Egyiptomból

Mária élete 4: 133-137. 140-141. 142-148.

A Szentcsalád ünnepe – B

Lk 2, 22-40

Jézus bemutatása a templomban – Simeon éneke – Anna prófétaasszony

Tizenöt titok 17-19. Mária élete 3: 116-118

A Szentcsalád ünnepe – C

Lk 2, 41-52

A tizenkét éves Jézus a templomban

Mária élete 4: 161-169. Tizenöt titok 20-23.

Mária, Isten Anyja ünnepe – A B C

Lk 2,16-21

A pásztorok Jézusnál – a névadás

Mária élete 2: 71-75. 3: 104-108. A névadás nem szerepel Valtortánál.

Karácsony utáni 2. vasárnap – A B C

Jn 1,1-18

Az Ige testté lett

Nem szerepel Valtortánál.

Vízkereszt ünnepe – A B C

Mt 2,1-12

A napkeleti bölcsek

Mária élete 3: 121-181.

Jézus megkeresztelkedése

Urunk keresztsége – A B C

A: Mt 3,13-17

B: Mk 1,7-11

C: Lk 3,15-22

A síkságon nincsenek városok és fák, sem megművelt földek. Itt-ott látni egy ritka növénycsoportot, földmélyedésekben, ahol nem oly száraz a talaj, mint másutt.

Egy alacsony partú folyó folydogál lassan északról dél felé. Oly lassú a folyása, hogy majdnem állóvíznek látszik. A víz nem mély, le lehet látni a meder aljára. Talán egy méteres, másfél méteres lehet a mélysége. Szélessége kb. 20 méter. A víz kék színű, kivéve a part közelében, ahol zöldes a növényektől.

Távolban dombok hullámszerűen. A folyó egyik partján sok, különféle ruhába öltözött ember látható. Egyesek szegényeknek, mások gazdagoknak látszanak, s vannak köztük farizeusok is, akiket fel lehet ismerni ruhájuk díszeiről.

Az emberek között, egy sziklán állva beszél a Keresztelő. Szavait ugyancsak nem lehet szelideknek mondani. Jézus Jakabot és Jánost „a mennydörgés fiainak” nevezte. A Keresztelő azonban még inkább megérdemli, hogy villámcsapásnak, lavinának, földrengésnek nevezzék, oly heves és szigorú beszédmódja és gesztikulálása.

A Messiást jelenti be, és buzdítja az embereket, hogy készítsék elő szívüket eljövételére eltávolítva belőle az akadályokat, és egyenessé téve gondolkozásukat. Szavai érdekesek. Az Előfutár keze nem oly gyöngéden érinti a szív sebeit, mint Jézusé. Ő olyan, mint az orvos, aki csupaszra vetkőztet, és könyörületlenül kutat és vág. Szavait az Evangéliumok jól megörökítették, azért itt nem ismétlem meg.

Miközben beszél, a folyó partján haladó ösvényen Jézus közeledik. Egyedül van. Lassan jön János háta mögött. Nem okoz zajt, s közben hallgatja a puszta Vezeklőjének dörgő szavait. Jézus olyannak tűnik, mint egy a sok közül, akik Jánoshoz jönnek, hogy megkeresztelkedjenek, és megtisztulva felkészüljenek a Messiás eljövételére. Semmi sem különbözteti meg őt másoktól. Egyszerű férfinek látszik ruhája szerint, de úrnak testtartása és szépsége révén, azonban semmi isteni jel nem különbözteti meg őt a tömegtől.

De azt mondhatnánk, hogy János megéri a rendkívüli lelkiesség kiadását. Megfordul, és azonnal felfedezi, honnan árad az ki. Gyorsan leszáll a szikláról, amely szőszéke volt, és Jézus felé siet, aki megállt néhány méterrel az emberek csoportja mögött, és egy fához támaszkodik.

Jézus és János egy pillanatig egymást nézik. Jézus kedves arcával, égszínkék szemével. János szigorú, fekete, villámló szemekkel. A két arc egymás teljes ellentéte. Mindketten magas termetűek – egyedül ebben hasonlítanak egymáshoz – de minden egyébben teljesen különbözők. Jézus szőke, hosszú haja rendezett, arca elefántcsontszínű, szeme kék, ruhája egyszerű, de méltóságteljes. János borzas, fekete haja vállára omlik, nem egyformán hosszán, fekete szakállá szinte egész arcát elfedi, de nem annyira, hogy ne látszana beesett arcán a böjtölés. Fekete szeme lázban ég, bőrét a nap bronzszínűvé változtatta. Sűrű szőr fedi félmeztelen testét, amelynek tevébőr öltözetét egy öv tartja derekánál. Vadembernek látszik egy angyal mellett.

János, miután mélyreható szemmel vizsgálta Jézust, felkiált:

– Íme, az Isten Báránya! Hogyan lehet, hogy Uram hozzám jön?

Jézus nyugodtan válaszol:

– Azért, hogy eleget tegyek a bűnbánat szertartásának.

– Soha, Uram! Nekem kell hozzád jönnöm, hogy te megszentelj, és te jössz hozzám?

Jézus az előtte meghajolva álló János fejére teszi kezét:

– Engedd, hogy az történjék, amit akarok, hogy eleget tegyünk minden igazságnak, és szertartásod egy magasabb rendű titok kezdetévé váljék, és kihirdesse az embereknek, hogy az Áldozat a világon van.

János könnyes szemmel néz rá, és előtte megy a folyóhoz, ahol Jézus leveszi köpenyét és tunikáját, úgyhogy csak rövid nadrágja marad rajta, és utána leszáll a vízbe, ahol már János várja, hogy megkeresztelje őt a folyó vizét fejére öntve valami kagylónak vagy kiszáritott fél töknek látszó edénnyel.

Jézus valóban a Bárány. Bárány fehér testével, szerény viselkedésével és szelíd tekintetével.

Miközben Jézus kijön a folyóból, és felöltözik, imába merülve, János rámutat a tömeg előtt, és tanúságot tesz arról, hogy felismerte Őt a jelről, amelyet Isten Lelke adott meg neki, és amely csalatkozhatatlanul jelzi, hogy Ő a Megváltó.

(2-20)

Jézus a következő magyarázatot fűzte a látomáshoz:

– Jánosnak nem volt szüksége a jelre önmaga részére. Az ő lelke már előre megszentelődött anyja méhében, és rendelkezett azzal a természetfeletti értelemmel, amelyet mindenki megkapott volna, ha Ádám nem vétkezett volna.

Ha az ember megmaradt volna a kegyelemben, az ártatlanságban, a Teremtőjéhez való hűségben, akkor meglátta volna Istent a külsőségek mögött. A Teremtés könyve elmondja, hogy az Úristen barátságosan beszélgetett az ártatlan emberrel, és az ember nem félt hangjától, hanem csalatkozhatatlanul felismerte. Ez volt az ember rendeltetése: hogy lássa és megértse az Istent, mint ahogy egy gyermek látja és megérti szülőjét. Utána jött a bűn, és az ember többé nem mert Istenre tekinteni, többé nem volt képes látni és megérteni Istent. És mind kevésbé képes erre.

De János, az én unokatestvérem megtisztult a bűntől, amikor a Kegyelemmel Teljes szeretettel lehajolt és átölelte a magtalan méhében akkor már termékeny Erzsébetet. A kised ugrott egyet örömeiben anyja méhében, amikor megérezte, hogy lehull lelkéről a bűn kérge, mint ahogy a var leesik a meggyógyult sebről. A Szentlélek, aki Máriát az Üdvözítő Anyjává tette, Márián keresztül elkezdte üdvözítő művét. Mária hordozta a megtestjesült Üdvösséget e fölött a születendő gyermek fölött, akinek rendeltetése az volt, hogy nem annyira a vérségi kötelék révén egyesüljön velem, mint inkább a küldetése által, amely olyanná tett minket, mint ahogy az ajak formálja a szavakat. János az ajak, én a Szó. Ő az Evangélium Előhírnöke, és sorsa a vértanúság. Én tökéletesíttem isteni tökéletességemmel az Evangéliumot, amelyet János vezetett be, és a vértanúságot Isten Törvényének védelme miatt.

Jánosnak semmiféle jelre sem volt szüksége. De a többiek nehéz felfogása miatt szükség volt a jelre. Mire alapíthatta volna János kijelentését, ha nem egy letagadhatatlan bizonyítékra, amelyet a lassú felfogásúak szeme és a nehéz felfogásúak füle felfogott?

Nekem sem volt szükségem a keresztségre. De az Úr bölcsessége úgy látta jónak, hogy ez legyen a találkozás ideje és módja. És kihívta Jánost pusztabeli barlangjából, engem pedig otthonomból, és egyesített minket ebben az órában, hogy megnyissa felettem az eget, és leszálljon rám Ő maga, az Isteni Galamb. Rám, aki majd ezzel a Galambbal fogom megkeresztelni az embereket. Fölöttük is el fog hangzani majd a még hatalmasabb szó, amely nem angyaltól, hanem Atyámtól jön: „Íme az én kedves Fiam, akiben kedvem telik.” Azért, hogy az emberek ne mentegethessék magukat, és ne kételkedhessenek abban, hogy követniük kell-e engem vagy nem.

Krisztus sokféle módon kinyilvánította magát. Először, születése után a bölcseknek, másodszor a Templomban, harmadszor a Jordánánál. Utána jöttek a végtelenül sok egyéb kinyilvánítások isteni természetem részéről a csodákon keresztül egészen feltámadásomig és

mennybemenetelemig. Hazám tele volt kinyilvánításaimmal. Mint a négy világtáj felé elvetett magok, azok is eljutottak az élet minden színvonalára és helyére: a pásztorokhoz, a hatalmasokhoz, a tanultakhoz, a hitetlenekhez, a bűnösökhöz, a papokhoz, az uralkodókhoz, a gyermekekhez, a katonákhoz, a zsidókhoz, a pogányokhoz.

Még ma is megismétlődnek ezek. De amint akkor, a világ ma sem ismeri el azokat. Nem ismeri el a jelenlegieket éppúgy, amint elfelejti a múltbelieket. Én mégsem hagyok fel velük. Megismétlem azokat, hogy megmentsenek titeket, hogy elvigyelek titeket a belém vetett hitre.

(2-24)

Jézus megkísértése

Nagyböjt 1. vasárnapja – A B C

A: Mt 4,1-11
B: Mk 1,12-15
C: Lk 4,1-13

Jézus egyedül van egy sziklás helyen. A felhőtlen kék égen erősen süt a nap. Jézus egy kinyúló szikla árnyékában ül egy kövön, amelyet máskor térdeplőnek, alvás közben pedig vánkosnak is használ. Egész vagyona egy üres tarisznya, amit Názáretből hozott magával. Már rég elfogyott belőle az útravaló, amit Mária tett bele.

Jézus nagyon sápadt és sovány. Összekulcsolt kézzel ül, térdére könyökölve. Elmélkedik. Időnként felemeli tekintetét, körülnéz, feltekint a magasán járó napra.

Megjelenik a rútarcú Sátán. Beduinként van öltözve, mint egy álarcosbáli alak. Fején turbán, amelynek fehér redői válláig érnek, és oldalról eltakarják arcát. Arcszíne sötét barna, vékony ajka görbe, beesett szeme fekete, pillantása igéző. Tekintete behatol a szívbe, de öbelé nem lehet belátni. Titokzatos.

Ezzel szemben Jézus szeme, amely szintén nagyon elbűvölő és a szívekben olvas, ugyanakkor szeretetet és jóságot sugároz, simogatja a lelket. A Sátáné viszont kettős törként jár át téged, és éget.

Jézushoz közelítve megkérdi:

– Egyedül vagy?

Jézus rátekint, de nem válaszol neki.

– Hogyan jutottál ide? Eltévedtél?

Jézus megint rápillant, de hallgat.

– Ha lenne víz kulacsomban, adnék neked. De nekem sincs. Lovam megdőglött és a gázlóhoz megyek. Ott majd iszom és találok valakit, aki ad nekem kenyeret. Ismerem az utat. Jöjj velem, odavezetlek.

Jézus többet már feléje se néz.

– Nem válaszolsz? Nem tudod, hogy ha itt maradsz, meghalsz? Már kezd fújni a szél. Vihar lesz. Gyere!

Jézus csendesen imádkozik összekulcsolt kézzel.

– Ah, tehát mégis Te vagy? Oly régen kereslek! Régóta figyellek. Attól a pillanattól kezdve, hogy megkeresztelkedtél. Az Örökkévalót hívod? Messze van. Most a földön vagy, emberek között. És az embereken én uralkodom. Mégis szánakozom rajtad, és segíteni akarok, mert jó vagy és azért jöttél, hogy hiába feláldozd magadat. Az emberek gyűlölnék majd jóságodért. Nem törődnek mással, csak az arannyal és az étellel és az érzékiséggel. Áldozat, szenvedés, engedelmesség üres szavak számukra, üresebbek, mint ez a vidék körülöttünk. Szárazabbak számukra ennél a pornál. Itt csak a kígyók tudnak elrejtőzni, arra várva, hogy öljenek, és a sakál, hogy széttépjen. Gyere innen! Nem érdemes szenvedni értük. Én jobban ismerem őket, mint te.

A Sátán leül Jézussal szemben, és rettenetes tekintetével kutatva néz rá, kígyószájával mosolyogva. Jézus továbbra is hallgat, és elmélkedve imádkozik.

– Te nem bízol bennem. Rosszul teszed. Én vagyok a föld bölcsessége. Mestered lehetek, és megtaníthatlak arra, miként győzhetsz. Nézd: fontos a győzelem. Utána, amikor ezt elértük, és elvakítottuk a világot, akkor oda vezethetjük, ahová akarjuk. De először meg kell nyerni tetszésüket. Olyanokká kell lennünk, mint ők. Félre kell vezetnünk őket, elhitetve velük, hogy csodáljuk őket és követjük felfogásukat.

Fiatal vagy és szép. Kezd a nővel. Mindig vele kell kezdeni. Én eltévesztettem, amikor engedtlenségbe vittem bele a nőt. Mást kellett volna tanácsolnom neki. Jobb eszközzé vált

volna, és legyőztem volna Istent. Elsiettem a dolgot. De Te! Azért tanítalak téged, mert egy nap megfigyeltelek angyali örömmel, és megszerettelek, de te hallgass rám, és használd fel tapasztalatomat. Tedd a nőt társaddá. Ahol te nem érsz el sikert, ő majd eléri. Te vagy az új Ádám, szükséged van Évádra.

Továbbá, hogyan értheted és gyógyíthatod meg az érzékiség betegségeit, ha nem tudod, mik azok? Nem tudod-e, hogy ott van a mag, amelyből kifejlődik az érzékiség növénye és a hatalomé? Miért akar az ember uralkodni? Miért akar gazdaggá, hatalmassá lenni? Azért, hogy birtokába vehesse a nőt. Olyan ez, mint a pacsirta. Szüksége van a fényességre, ami vonzza. Az arany és a hatalom a tükör két oldala, ami vonzza a nőket, és ami minden rossznak oka a világon. Figyeld meg: ezer különféle bűntényből legalább kilencszáznak a gyökere a nő éhsége a bíróság után, vagy egy nő vágya, amelyet a férfi még nem elégített ki, vagy többé már nem elégít ki. Menj a nőhöz, ha meg akarod tudni, mi az élet. És csak azután tudod orvosolni és meggyógyítani az emberiség betegségeit.

Tudod, hogy a nő szép! Nincs nála szebb a világon. A férfi tud gondolkodni és erős. De a nő! Az ő gondolata illat, az ő érintése a virágok simogatása, az ő kecsessége olyan, mint a selyemszál, vagy mint a gyermek haja a férfi kezében, simogatása erő, amely felülmúlja a miénket és lángra lobbantja. Eltűnik a fájdalom, a fáradtság, a szenvedés, amikor valaki egy nő mellé ül, és az olyan karunkban, mint egy virágcsokor.

De milyen ostoba vagyok! Te éhez, és én a nőről beszélek neked. A te életerőd kimerült. Azért értéktelennek látszik számodra a földnek ez az illata, a teremtményeknek ez a virága, ez a gyümölcs, amely szeretetet ad és éleszt. De nézd ezeket a köveket. Milyen kerek és simák. A nap megaranyozza őket. Nemde kenyereknek látszanak? Neked, az Isten Fiának, csak azt kell mondanod: „Akarom”, és ezek illatos kenyerekké változnak, mint azok, amelyeket most a háziasszonyok kivesznek a kemencéből családtagjaik vacsorája számára. És ezek az annyira kiszáradt akácfák, ha te akarod, megtelhetnek édes almákkal, datolyákkal, mézzel! Lakjál jól, Isten Fia! Te vagy a föld gondviselője. Az meghajol előtted, hogy lábadhoz vesse magát és kielégítse éhségedet.

Látom, hogy elsápadsz és habozol pusztán a kenyér említésére! Szegény Jézus! Annyira elgyengültél, hogy már nem tudsz parancsot adni a csodára? Akarod, hogy én tegyem meg helyetted? Nem vagyok veled egyenrangú. De meg tudok tenni egynehány dolgot. Ez megfoszt egy évig erőmtől; minden erőmet összeszedem, mert szolgálni akarok neked, ki jó vagy. Mindig emlékezem arra, hogy Istenem vagy, még akkor is, ha most nem érdemlem meg, hogy annak nevezzelek. Segíts engem imáddal, hogy megtehessem...

– Hallgass! „Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Istentől jön.” (Vö. MTörv 8, 3)

A Sátán dühösen felugrik. Fogait csikorgatja, és ökölbe szorul a keze. De uralkodik magán, és fogcsikorgatása mosollyá válik.

– Megértem. Te a földi szükségletek felett állsz, és undorodsz attól, hogy én szolgáljak neked. Megérdemeltem ezt. De gyere akkor, és lásd, mi van Isten Házában. Lásd, hogy még a papok sem utasítják vissza a megalkuvást a szellem és a test között. Mert végül is emberek és nem angyalok. Tégy lelki csodát. Elviszlek a Templom párkányára, és te ott fenn változz át széppé, és utána hívd az angyalok seregét, és mondd nekik, hogy összetett szárnyukkal alkossanak szőnyeget lábadnak, és lassan engedjenek le téged a földvarba. Hogy lássanak téged, s eszükbe jusson, van Isten. Időnként szükséges kinyilvánítani magadat, mert az ember értelmén nagyon gyatra, főleg a lelki dolgokat illetően. Tudod, mily boldogok lesznek az angyalok, hogy megvédhetik lábadat, és lépcsőül szolgálhatnak leszállásodhoz!

– Írva van: „Ne kísértsd Uradat, Istenedet!” (MTörv 6,16)

– Felfogom, hogy még megjelenésed sem változtatná meg a Templomban a dolgokat, és az tovább is folytatná a kereskedést és az emberek megrontását. Isteni bölcsességed tudja,

hogy a Templom szolgálainak szíve a viperák fészke, amelyek marcangolják egymást, hogy uralomra jussanak. Csak emberi erő képes megfékezni őket.

Akkor gyere! Imádj engem! Neked adom a földet. Sándor, Círus, Cézár, az összes volt és jelenleg élő nagy uralkodó szegény karavánvezetőnek látszik majd hozzád hasonlítva, aki jogarod alatt birtoklod majd a föld minden országát. És az országokkal együtt a föld minden gazdagságát, minden szépségét, a nőket, a lovakat, hadseregeket és templomokat. Mindenütt felállíthatod jeledet, amikor a világ Ura és a királyok Királya leszel. Akkor engedelmeskednek neked és tisztelnek téged az emberek és a papok. Minden néposztály tisztelni fog és szolgál neked, mert te leszel a Hatalmas, az Egyetlen, az Úr.

Csak egy pillanatra imádj engem! Szüntesd meg ezt a szomjat, amit az imádás után érzek! Ez okozta vesztemet. De bennem maradt és éget. A pokol lángjai reggeli friss levegőnek számítanak ezzel a tüzzel összehasonlítva, amely belülről éget engem. Ez az én poklom, ezt szomjazom. Egy pillanatra, csak egy pillanatra, ó Krisztus, Te, ki jó vagy! Egy pillanatnyi örömet az Örökké Gyötörtnek! Éreztesd meg velem, mit tesz az, hogy valaki Isten, és én egész életemben, minden vállalkozásomban odaadó, engedelmes szolgád leszek. Egy pillanatra! Csak egy pillanatra, és többé nem gyötörlek téged! – És a Sátán térdre esik, úgy könyörög.

Jézus pedig feláll. A böjtölésnek ezeknek a napjaiban még soványabbá lett, és azért még magasabbnak tűnik. Arca rettenetesen komoly és erő sugárzik róla. Két zafír szeme lángol. Hangja visszaverődik a sziklatömből és végigfut a köves úton és az elhagyott sivatagon, amikor mondja:

– Távozz, távozz, Sátán! Írva van: „Imádd Uradat, Istenedet és csak neki szolgálj!” (Vö. MTörv 6,13)

A Sátán felpattan és felordít, a kárhozottak kínjával és leírhatatlan gyűlöletével. Rettenetes látvány, amint dühöng, úgy hogy majd szétreped a dühtől. Utána egy újabb üvöltés közben átkot szórva eltűnik.

Jézus fáradtan leül, a sziklatömbhöz támaszkodva. Kimerültnak látszik. Izzad. De angyalok jönnek, és szárnyukkal legyeznek; megtisztítják és felfrissítik a levegőt. Jézus felnyitja szemét, és rájuk mosolyog. Nem látom Őt enni. Azt mondanám, hogy a mennyország illata táplálja és adja vissza erejét.

A nap lenyugszik. Ő veszi az üres tarisznyát, és az angyalok társaságában, akik szelíd fénnel árasztják el feje felett lebegve a vidéket, útnak indul északkeleti irányban. Visszanyerte szokásos kifejezését, léptei biztosak. A hosszú böjt emlékeként csak sovány és sápadt arca marad meg. Szeméből földöntúli öröm sugárzik.

* * *

Jézus utána elmagyarázza a látnoknak a Sátán eljárás módját:

Láttad, hogy a Sátán mindig a jóakarát leplebe öltözik. Nem látszik rendkívülinek. Ha a lelkek figyelmesek, és főleg, ha természetfeletti kapcsolatban állnak Istennel, észreveszik azt, ami óvatosságra figyelmezteti őket, és felkészülnek arra, hogy visszavessék a sátáni cselvetéseket. De ha a lelkek nem figyelnek fel az istenire, ha elválasztja őket a testiség, amely hatalmába ejti és elkábítja őket, ha nem nyernek segítséget az imából, amely összeköt Istennel, és kiárasztja erejét mintegy csatornaként az ember szívébe, akkor nehezen veszik észre a rejtett cselvetést, amely ártalmatlannak látszik, és elbuknak. Utána nagyon nehéz kiszabadítani magukat.

A Sátán két legközönségesebb fogása, hogy hozzáférjen a lelkekhez: az érzékiség és a falánkság. Mindig a testtel kezdi. Miután ezt lerombolta és szolgájává tette, megtámadja a felsőbbrendű részt.

Előbb az erkölcsi felfogást: a gondolatot támadja meg kevélységével és sóvárgásaival. Utána a szellemet, először megfosztva a szeretettől – ez többé nem létezik, amikor az ember az istenszeretet helyébe más emberi szereteteket helyezett – de Isten félelmétől is. És akkor az ember átengedi testét és lelkét a Sátánnak, hogy élvezze, amit akar, és mindig több élvezete legyen.

Láttad, miként viselkedtem. Hallgattam és imádkoztam. Hallgatás. Mert ha a Sátán elkezd csábítását, és körüljár minket, nem szabad ostoba módon elveszteni türelmünket, se félni nem kell tőle. Tartózkodóan kell viselkednünk jelenlétében, és imával kell ellensúlyoznunk cselvetéseit.

Hasztalan vitatkozni a Sátánnal. Ő győzne, mert nagyon ravaszul tud beszélni. Csak Isten győzheti le őt. Azért Istenhez kell menekülni, aki beszél általunk, rajtunk keresztül. Meg kell mutatni a Sátánnak az Ő nevét, az Ő jelét, nem papírra írva vagy fába vésve, hanem szívünkbe írva, oda belevésve. Az Én Nevemet, az Én Jeletem. Csak akkor kell válaszolni neki, amikor tettet, hogy ő olyan, mint az Isten, és akkor Isten szavát kell használnunk. Ezt nem tudja elviselni.

A küzdelem után jön a győzelem, és az angyalok szolgálják és megvédik a győztest a Sátán dühétől. Ők felfrissítik az égi harmattal, a kegyelemmel, amellyel eltöltik a hívő szívét, az áldással, amellyel elhalmozzák lelkét.

Szükség van arra, hogy le akarjuk győzni a Sátánt, szükség van az Istenbe és az Ő segítségébe vetett hitre. Hitre az ima erejében és az Úr jóságában. Akkor a Sátán nem tud ártani nekünk.

(2-27,33)

Jézus színeváltozása

Nagyböjt 2. vasárnapja – A B C

A: Mt 17,1-9

B: Mk 9, 2-12

C: Lk 9,28-36

Jézus Péterrel, Jakabbal és Jánossal felmegy a Tábor-hegyre, miután a többi apostolt a hegy lábánál hagyta, hogy közben ők apostolkodjanak a környéken, s utána egy megadott helyen majd találkoznak. Péter nincs hozzászokva a hegymászáshoz, és amikor megállnak kissé pihenni, kivörösödve, izzadva, nagyot lélegezve megkérdi:

– De hová megyünk? Nincsenek házak a hegyen. Csak az az öreg erődítmény van a csúcson. Ott akarsz prédikálni?

– A másik hegyoldalra megyünk. Nem megyünk az erődhez, és aki ott van, nem lát meg minket. Megyek, hogy egyesüljek Atyámmal, és azt akartam, hogy ti velem legyetek, mert szeretlek titeket. Föl, szaporán!

– Ó! Uram! Nem mehetnénk egy kissé lassabban, s inkább beszélénk arról, amit tegnap hallottunk és láttunk, ami egész éjjel ébren tartott minket, hogy beszéljünk róla?

– Az Istennel való találkozásra az ember mindig gyorsan megy. Rajta, Simon Péter! Ott fenn majd megpihentek.

Miután útközben Jézus rövid pihenőt tart velük, Péterre való tekintettel, aki szemmel láthatóan elfáradt, tovább mennek, egészen a csúcsig, ahol kis tisztás van, amelyet félkörben fák vesznek körül.

– Pihenjete, barátaim! Én oda megyek imádkozni. – Jézus egy nagy sziklára mutat. Ott letérdel a füves földre, karját a sziklára téve, ráhajtja fejét.

Az apostolok leülnek a tisztás szélén, a fák árnyékában. János figyeli a Mestert. Azonban hamarosan mindhárman szundikálni kezdenek, bár nagyon éberem alszanak.

Hirtelenül felriadnak, mert oly fényesség támadt, ami messze túlhaladja a nap fényességét. Csodálkozva látják, hogy Jézus átváltozott. Mennyei fény árad belőle. Arca fenséges, ruházata gyémántként, gyöngyként csillog, mintha valami égi anyagból lenne szöve. Jézus a szokottnál magasabbnak látszik, mintha a megdicsőülés megnövelte volna. Leírhatatlanul szép látvány, mintha az ég és föld minden fénye benne összpontosult volna.

Jézus most áll, sőt talán lebeg a föld fölött, mert fény van lába alatt is. Tekintetét az égre emeli, és mosolyog valakire, akit lát, aki felmagasztalja Őt.

Az apostolokat félelem fogja el, és hívják:

– Mester, Mester! – mert mintha nem is saját Mesterüket látnák, annyira átváltozott. Ő nem hallja kiáltásukat.

– Elragadtatásban van – mondja Péter remegve. – Mi lesz még?

A három apostol feláll, szeretnének Jézushoz menni, de nem mernek.

A fény még inkább növekszik, mert két láng száll le az égből, és elhelyezkedik Jézus oldalán. Amikor megállnak, megnyílik burkolatuk és két fenséges, ragyogó személy jelenik meg. Az egyik öregebb, éles, szigorú tekintetű, hosszú, kétfelé választott szakállal.

Homlokából két fénysugár árad ki. Mózes! A másik fiatalabb, sovány, szakállas és szőrös, akárcsak a Keresztelő, akihez hasonlít alakja, soványsága, alkata és szigorúsága. Míg a Mózesből áradó fény fehér, akárcsak Jézusé, főleg ami homlokából sugárzik, Illés fénye a lángoló napéhoz hasonlít, eleven.

A két Próféta tiszteletteljes módon áll Megtestesült Istenük előtt, és jóllehet Ő barátságosan beszél hozzájuk, ők nem szűnnek meg tiszteletteljesek lenni iránta. A látnok egy szót sem ért meg beszédükből.

A három apostol reszketve térdre esik, és kezükkel eltakarják arcukat. Szeretnék nézni őket, de félnek. Végül Péter megszólal:

– Mester, Mester! Hallgass meg engem! – Jézus mosolyogva Péterre néz, aki felszabadulva gátlásától, kijelenti:

– Jó itt lennünk veled, Mózesrel és Illéssel. Ha akarod, készítünk három sátrat: számodra, Mózesnek és Illésnek, és mi itt maradunk, hogy szolgáljunk nektek...

Jézus még egyszer reá néz, és még jobban mosolyog. Ránéz Jánosra és Jakabra is. Tekintetével mintegy szeretettel átöleli őket. Mózes és Illés is nézi hármukat. Szemük ragyog. Mintha sugarak áradnának belőlük, amelyek behatolnak szívükbe.

Az apostolok nem mernek mást mondani. Félnek, és hallgatnak. Kissé mámorosnak látszanak, mintha elkábultak volna. Ekkor a fény megnövekedése beburkolja a három megdicsőült alakot, úgyhogy már nem látják őket. Hatalmas, összhangzatos Hang tölti be a levegőt, és a három apostol arccal a földre borul.

– Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik. Őt hallgassátok!

Péter felkiált, amikor a földre borul:

– Irgalmazz nekem, bűnösnek! Isten dicsősége száll le!

Jakab nem szól semmit. János felsóhajtva mormolja, mintha közel lenne az ájuláshoz:

– Az Úr beszél!

Egyikük se meri felemelni fejét, amikor ismét teljes csend lesz. Azért nem látják, hogy a fény ismét természetessé válik, és a napfényben egyedül Jézus látszik, a szokásos módon vörös ruhájában. Mosolyogva feléjük megy, megérinti, és nevükön szólítja őket.

– Keljetek fel! Én vagyok. Ne féljete!

A három ugyanis nem meri felemelni arcát, irgalmasságért könyörögnek bűneik miatt, attól félve, hogy Isten angyala szólítja őket, aki meg akarja mutatni nekik a Magasságbelit.

– Keljetek hát fel! Parancsolom! – ismétli meg Jézus erőteljesen. Ők felnéznek, és látják, hogy Jézus mosolyog rájuk.

– Ó! Mester! Istenem! – kiált fel Péter. – Hogyan élhetünk közeledben most, hogy megláttuk dicsőségedet?! Hogyan élhetünk az emberek között és egymással, mi bűnös emberek, most, hogy hallottuk Isten Hangját?

– Velem kell élnetek, és látnotok kell dicsőségemet mindvégig. Legyetek méltók rá, mert közel van az idő. Engedelmeskedjetek Atyámnak és a ti Atyátoknak. Térjünk vissza most az emberek közé, mert azért jöttem, hogy köztük tartózkodjam és elvigyem őket Istenhez. Menjünk! Ennek az órának az emlékezete tegyen titeket szentekké, erősekké és hűségesekké! Részesülni fogtok legteljesebb dicsőségemben. De most ne beszéljetek arról, amit láttatok. Senkinek sem. Még társaitoknak sem. Amikor az Emberfia feltámad a halottak közül, és visszatért az Atya dicsőségébe, akkor mondjátok el. Mert akkor szükség lesz a hitre ahhoz, hogy részesüljön valaki Országomban.

– De nem kell eljönnie Illésnek, hogy előkészítse Országodat? A rabbik ezt mondják.

– Illés már eljött és előkészítette az Úr útját. Minden úgy következik majd be, amint kinyilatkoztatott. De azok, akik tanítják a kinyilatkoztatást, nem ismerik, nem fogják fel azt, és nem látják, nem ismerik fel az idők jeleit és Isten küldötteit... Illés egyszer már visszatért. (Jézus itt a Keresztelőre céloz.) Másodszor akkor tér majd vissza, amikor az utolsó idő közel lesz, hogy előkészítse az utolsó dolgokat Istennek. De most eljött, hogy az elsőket készítse elő Krisztus számára, de az emberek nem akarták elismerni őt, és megkínózták, és a halálba küldték. Ugyanazt teszik majd az Emberfiával, mert az emberek nem akarják felismerni azt, ami javukra szolgál.

A három apostol lehajtott fejjel elgondolkozik. Szomorúan jönnek le a hegyről az Úr Jézussal együtt azon az úton, amelyen felmentek.

Félúton megállnak kis pihenőre, s akkor Péter felsóhajt:

– Ah, Uram! Én is azt mondom, amit tegnap Anyád mondott: „Miért tetted ezt velünk?“, és hozzáteszem: „Miért mondtad ezt nekünk?“ Utolsó szavaid megsemmisítették szívünk örömét, amit a dicsőséges látvány okozott! Nagyon félelmetes napok ezek! Először megijedtünk a nagy fénytől, ami felébresztett minket, s ami erősebb volt, mintha az egész hegy égett volna, vagy mintha a hold leszállt volna a szemünk láttára oda, ahol voltunk. Utána megrémített minket a te tekinteted, felemelkedésed, mintha el akartál volna szállni. Attól féltem, hogy megundorodtál Izrael gonoszságaitól, és visszatérsz az égbe, a Magasságbelinek rendeletére. Utána féltem, amikor megjelent Mózes, akit övéi annak idején nem láthattak lepel nélkül, annyira ragyogott arcán Isten visszatükröződése. (Vö. Kiv 34,29-35) Pedig akkor még közönséges ember volt, míg most boldog lélek, aki Istenhez ment. És Illés... Isteni irgalom! Azt hittem elérkezett életem utolsó pillanata, és eszembe jutottak életem összes bűnei, attól kezdve, hogy gyümölcsöt loptam a kis éléskamrából, egészen az utolsóig, amikor rossz tanácsot adtam neked. Milyen félelemmel bántam azokat! Utána úgy tetszett nekem, hogy ez a két igaz szeret engem... és beszélni mertem. De az ő szeretetük is félelmet keltett bennem, mert nem érdemlem meg az ilyen szellemek szeretetét. És utána... utána!... A félelmek félelme! Isten hangja!... Isten szólt! Hozzánk! Azt mondta nekünk: „Őt hallgassátok!“ Téged. És kijelentette rólad: „Szeretett Fiam, akiben kedvem telik“. Mily félelem! Istenem!... Hozzánk!... Biztos, hogy csak a te erőd tartott minket életben!... Amikor megérintettél minket, és ujjad égetett, mint a tűz lángja, utoljára vett erőt rajtam a félelem. Azt gondoltam, ez az óra, amikor ítéletet mondanak felettem, és az Angyal érintett meg, hogy magához vegye lelkemet és elvigye a Magasságbelihez... De hogyan volt képes Anyád látni... hallani... átélni azt az órát, amiről tegnap beszéltél, anélkül, hogy meghalt volna. Ő, aki egyedül volt, fiatalon, nélkülöd?

– Mária, a Szeplőtelen nem félhetett Istentől. Éva sem félt tőle addig, míg ártatlan volt. És én ott voltam. Én, az Atya és a Lélek, mi, akik az égben és a földön vagyunk, minden helyen, és akik Mária Szívében lakoztunk, mint a mi tabernákulumunkban – válaszolta kedvesen Jézus.

– Minő csoda! Minő csoda!... De miután te a halálról beszéltél... És minden örömünk megszűnt... De miért éppen nekünk hármunknak? Miért éppen velünk történtek mindezek? Nem lett volna jó, mindenkit részesíteni dicsőségednek ebben a látomásában?

– Éppen azért, mert titeket elkábított, hogy a halálról hallottatok beszélni, az Emberfia engesztelő haláláról, az Istenember meg akart erősíteni titeket arra az órára, és mindenkorra, annak előzetes megismerésével, ami halálom után leszek. Jegyezzétek meg mindezt, hogy elmondjátok annak idején... Megértettétek?

– Ó! Igen, Uram! Nem lehet elfelejteni. És felesleges lenne beszélni róla. Azt mondanák: „részegek“.

(5-275)

A samariai asszony

Nagyböjt 3. vasárnapja – A

Jn 4,5-42

Jézus Szamaria felé megy tanítványaival. Mikor elérnek a határhoz, így szól hozzájuk:

– Íme ott van Szamaria határa. Mit gondoltok, jól tenném, ha beszélnek ott?

– Ó! (A tanítványok többé, kevésbé megütköznek Jézus kérdésén.)

– Igazán mondom nektek, mindenütt vannak szamaritánusok, és ha nekem nem lenne szabad beszélnem ott, ahol egy szamaritánus jelen van, akkor többé sehol sem beszélhetnék. Menjünk hát! Nem keresem az alkalmat a beszédre. De ha megkérnek rá, hogy beszéljek nekik Istenről, nem fogom elutasítani őket....

Szamaria közepén elérkeznek Jákob kútjához. Jézus kijelenti:

– Én itt megállok. Ti menjete a városba, vegyetek ételmezt. Itt megesszük.

– Mindnyájan menjünk?

– Igen, János. Jó, ha egy csoportban vagytok.

– És Te? Egyedül maradsz... A szamaritánusok...

– Nem ők lesznek Krisztus legrosszabb ellenségei. Menjete, menjete! Én imádkozom, miközben rátok várok. Értetek és értük.

A tanítványok nem szívesen mennek, és három-négyszer hátrafordulnak Jézust figyelve, aki leült egy alacsony falra, amelyre süt a nap, s amely egy nagy kút alacsony pereme mellett van. Nagy fák állnak a kút körül, amelyek azonban most csupaszok, s nem adnak árnyékot. A vizet nem lehet látni, de a kút környékén világos nyomok mutatják, hogy vizet húznak belőle, kis tócsák állnak, s látszanak a vizeskorsók nyomai is. Jézus leül és elmélkedik, szokásos testtartásában, térdére könyökölve, s kezeit előrenyújtva összetéve, enyhén meghajlott törzssel, a föld felé hajló fejjel. Utána érzi a szép napsütés melegét, leveszi köntösét fejről és válláról, s ölében tartja.

Felemeli fejét és rámosolyog egy verébseregbe, amely verekedve verseng egy eldobott kenyérdarabért, amelyet valaki a kút mellett hagyott. De a verebek elmenekülnek, amikor megérkezik egy asszony, aki balkezében üres korsóval a kúthoz jön, miközben jobbajával meglepetésében elvonja arcáról fátylát, hogy lássa ki az a férfi, aki ott ül.

Jézus rámosolyog erre a harmincöt-negyvenéves asszonyra, aki magas termetű, határozott de szép arcvonásokkal. Mi szinte spanyolnak mondanánk olajbarna bőre miatt, ajka tűzpiros és eléggé duzzadt, szeme nagy és fekete, szemöldöke vastag és hollófekete haja áttetszik a könnyű fátylon. Csinos alakja jellegzetesen keleti, kissé lágy, mint az arab nőké. Sokszínű, csíkos ruháját öv szorítja testéhez és duzzadó kebléhez, hullámos szoknyája a földig ér. Sok gyűrű és karperec ékesíti kövérkés barna kezét és csuklóját, amely látszik hosszú ujjú ruhája alatt. Nyakán súlyos nyaklánc, amelyről érmek függenek, mindenféle alakban, mintha amulettek lennének. Nehéz fülbevalók ragyognak a fátyol alatt.

– Béke veled, asszony! Adnál nekem vizet? Sokat gyalogoltam és szomjas vagyok.

– De nem zsidó vagy te? És inni kérsz tőlem, samariai asszonytól? Mi történt hát?

Helyreállítottatok becsületünket, vagy ti omlottatok össze? Bizonyára valami nagy esemény történt, ha egy zsidó udvariasan beszél egy samariai asszonyhoz! Azt kellene azonban mondanom neked: „Semmit sem adok, hogy megbüntesselek téged mindazért a sértésért, amit a zsidók századokon át elkövettek ellenünk.”

– Jól mondtad. Egy nagy esemény történt. Általa sokan megváltoztak, és még sokan megváltoznak. Isten nagy ajándékot adott a világnak, és általa sok minden megváltozott. Ha ismernéd Isten ajándékát és azt, hogy ki az, aki neked mondja: „Adj innom”, talán te magad kérnél tőle vizet, és Ő élő vizet adna neked.

– Az élő víz a földalatti vízér. Ezt a kutat az táplálja. De ez a miénk. – fölényeskedik az asszony gúnyolódva.

– A víz Istené. Amint a jóság Istené. Amint az élet Istené. Minden az egyetlen Istené, asszony. És minden ember Istentől jön, a szamaritánusok éppúgy, mint a zsidók. Nemde Jákob kútja ez? És Jákob nem a mi törzsünk feje? Ha utána egy tévedés megosztott minket, ez nem változtat az eredeten.

– A mi tévedésünk, igaz? – kérdi támadólag az asszony.

– Se a mienk, se a tiétek. Annak a tévedése, aki szem elől tévesztette a Szeretetet és az Igazságot. Én nem bántalak meg téged, és nem bántalmazom őseidet. Miért akarsz te lenni a támadó?

– Te vagy az első zsidó, akit így hallok beszélni. A többiek... De, ami a kutat illeti, igen, ez Jákobé, és oly bőséges a vize és oly tiszta, hogy mi, Szikar lakói minden más forrásnál többre becsüljük. De nagyon mély. Neked nincs se korsód, se tömlőd. Hogyan adhatnál akkor nekem élő vizet? Nagyobb vagy Jákobnál, szent Pátriárkánknál, aki ezt a bőséges vízert felfedezte saját maga, gyermekei és nyája számára, és hátrahagyta az ő emlékére és ajándékként?

– Amint mondod. De aki ebből a vízből iszik, az megint szomjas lesz. Nekem azonban olyan vizem van, amelyet ha valaki iszik, többé nem szomjazik. De ez egyedül az enyém. És én adok belőle annak, aki kér tőlem. Igazán mondom neked, hogy aki részesül abban a vízben, amelyet én adok neki, az mindig üde marad, és többé sose szomjazik, mert az én vizem biztos, örök forrássá válik benne.

– Hogyan? Nem értem. Varázsló vagy? Hogyan válhat egy ember kúttá? A teve iszik, és elraktározza a vizet hatalmas gyomrában. De utána felhasználja, és nem tart ki egész életében. És te azt mondod, hogy a te vized elég egy egész életen keresztül?

– Még tovább: szökellni fog az örök életen keresztül. Annak, aki iszik belőle, megadja az örök élet csíráit, mert az üdvösség forrása.

– Adj nekem ebből a vízből, ha igazán rendelkezél vele. Belefáradtam már, hogy ide járjak. Ha részesülök benne, többé nem szomjazom, sose leszek beteg, se meg nem öregszem.

– Csak ezért fáradsz? Másért nem? Csak szomjadat, csak nyomorúságos testedet akarod kielégíteni? Másra nincs szükséged? Gondolkozz csak. Van még valami; ami több a testnél. A lélek. Jákob nemcsak a föld vizét adta magának és övéinek. Ő törődött azzal is, hogy szentté legyen, és másokat is azzá tegyen, Isten vizét adja nekik.

– Azt mondjátok nekünk: ti pogányok... Ha igaz, amit mondasz, mi nem lehetünk szentekké. – Az asszony hangja többé már nem szemtelen és gúnyos, hanem halkká válik és kissé zavarodottá.

– A pogány is lehet erényes. És Isten, aki igazságos, megjutalmazza őt jótettéért. Nem kap teljes jutalmat, de, mondom neked, Isten nem néz oly szigorral a bűn nélkül való pogányra, mint a súlyos bűnben élő hívőre. És ha tudjátok, hogy ilyenek vagytok, miért nem jöttök az Igaz Istenhez? Hogy hívnak téged?

– Fotinai.

– Rendszerben van, válaszolj nekem, Fotinai. Fájjalod-e, hogy nem törekedhetsz az életszentségre, mert pogány vagy, mint te mondod; mert egy régi tévedés ködében élsz, amint én mondom?

– Igen, fájjalom.

– Akkor miért nem élsz legalább úgy, mint egy erényes pogány?

– Uram!...

– Igen. Tagadhatod? Menj, hívd férjedet, és térj vissza velem ide.

– Nincs férjem... – Az asszony zavara növekszik.

– Jól mondod. Nincs férjed. Volt öt férfid, és most van veled valaki, aki nem férjed.

Szükséged volt erre? A te vallásod sem tanácsolja a tisztátalanságot. Ti is birtokában vagytok

a tízparancsoltnak. De akkor, Fotinai, miért élsz így? Nem az tesz-e téged fáradttá, hogy annyira testi vagy, és nem egyetlen férfinak vagy tisztességes felesége? Nem kelt félelmet benned életed estéje, amikor egyedül leszel majd emlékeiddel? Bánatoddal? Félelmeiddel? Igen. Azokkal is. Az Istentől és a szellemektől való félelmeiddel. Hol vannak gyermekeid?

Az asszony egészen lehorgasztja fejét, és nem szól.

– Nincsenek a földön. De kis lelkük, akiket meggátoltál abban, hogy világra jöjjenek, vádolnak téged. Mindig. Ékszerek... szép ruhák... gazdag ház... tele asztal... Igen. De üresség, és könnyek, és belső nyomorúság. Elhagyatott vagy, Fotinai. És csak úgy válhatsz gazdaggá, ha őszinte bűnbánatot tartasz, elnyered Isten bocsánatát, és ennek következtében (megölt) gyermekeid bocsánatát.

– Uram, látom, hogy próféta vagy. És szégyellem, hogy...

– És a Mennyei Atya előtt nem szégyellted magadat, amikor rosszat tettél? Ne sírj megaláztatásod miatt az Ember előtt... Jöjj ide, Fotinai! Mellém. Beszélek neked Istenről. Talán nem jól ismerted Őt. És ezért, biztosan ezért tévelyegtél annyit. Ha jól ismerted volna az Igaz Istent, nem lettél volna annyira megalázva. Ő beszélt volna veled, és segített volna...

– Uram, a mi atyáink ezen a hegyen imádták. Ti azt mondjátok, hogy csak Jeruzsálemben kell Őt imádni. De te azt mondod: csak egy Isten van. Segíts meglátnom, hogy hol és hogyan kell tennem...

– Asszony, higgyél nekem! Hamarosan eljön az idő, amikor se Szamaria hegyén, se Jeruzsálemben nem imádják az Atyát. Ti azt imádjátok, akit nem ismertek. Mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól jön. Emlékezz a prófétákra! De eljön az idő, sőt már el is kezdődött, amikor lélekben, és igazságban imádják az Atyát az Ő igaz imádói, többé már nem a régi szertartással, hanem újjal, amelyben nem lesznek áldozatok és eléggő állati áldozatok. Hanem a Szeplőtelen Áldozat örök áldozata ég a Szeretet Tüzén. Lelki istentisztelet a lelki birodalomban. És ezt megértik majd azok, akik tudnak lélekben és igazságban imádni. Isten Lélek. Imádóinak lélekben kell imádniuk Őt.

– Te szent szavakat mondasz. Tudom, mert mi is tudunk néhány dolgot, hogy hamarosan eljön a Messiás, a Messiás, akit Krisztusnak is neveznek. Amikor eljön, megtanít minket minden dologra. Közel van ide az is, akit az Ő Előfutárának neveznek. Sokan mennek meghallgatni őt. De oly szigorú!... Te jóságos vagy... és a szegény lelkek nem félnek tőled. Úgy gondolom, hogy a Krisztus jóságos lesz. A Béke Királyának mondják Őt. Sokáig kell még várni eljövételére?

– Mondtam neked, hogy már itt van az Ő ideje.

– Honnan tudod? Talán tanítványa vagy? Az Előfutárnak sok a tanítványa. Krisztusnak is lesz.

– Én vagyok Jézus Krisztus, aki veled beszélek.

– Te!... Ó!... – Az asszony, aki Jézus mellett ült, felugrik, és menekülni akar.

– Miért menekülsz, asszony?

– Mert félek közeledben lenni. Te szent vagy...

– Én vagyok az Üdvözítő. Azért jöttem ide – bár nem volt rá szükség – mert tudtam, hogy lelked már kifáradt a tévelygésben. Eledeled már undort kelt benned... Azért jöttem, hogy új eledelet adjak neked, és hogy megszüntessem undorodat és fáradtságodat... Íme tanítványaim ott jönnek az én eledelemmel. De én már táplálkoztam azáltal, hogy részesítettelek téged megváltásod első morzsáiban.

A tanítványok már figyelik az asszonyt, többé-kevésbé tapintatosan, de senki se szól egy szót sem. Ő elmegy anélkül, hogy gondolna még a vízre és a korsóra.

– Íme, Mester – mondja Péter – jól bántak velünk. Van itt sajt, friss kenyér, olajbogyó és méz. Vegyél belőle, amit akarsz. Ez az asszony jól tette, hogy itt hagyta a vizeskorsót. Gyorsabban merítünk vele, mint a mi kis edényeinkkel. Iszunk, és utána megtöltjük neki....

Nem eszel? Kerestem számodra halat, de nem volt. Talán azt jobban szeretted volna. Fáradt vagy és sápadt.

– Van nekem eledelem, amit ti nem ismertek. Abból eszem. Nagyon meg fog erősíteni.

A tanítványok kérdőleg néznek egymásra.

Jézus válaszol néma kérdésekre.

– Az én eledelem, hogy Annak akaratát teszem, aki elküldött engem, és véghezviszem a munkát, amit tőlem kíván. Amikor egy szántóvető elveti a magot, mondhatja-e, hogy már mindent megtett, hogy már aratott? Nem, valóban. Még sokat kell tennie, míg elmondhatja: „Befejeztem munkámat!” És addig nem tud nyugodni. Nézzétek ezt a földet... Négy hónapon belül itt az aratás.... Mondom nektek: Jöjjetek, arassátok le földemet...

Íme, jönnek a szamaritánusok Fotinaival. Legyetek szeretetteljesek hozzájuk. Lelkek, akik Istenhez jönnek.

(3-15,16)

A Templom megtisztítása

Nagyböjt 3. vasárnapja – B

Jn 2,13-25

Jézus, nyilvános működésének első évében Péterrel, Andrással, Jánossal, Jakabbal, Fülöppel és Bertalannal belép a Templom udvarába. Nagy tömeg van a Templomon kívül és belül egyaránt. Zarándokok érkeznek tömegesen a város minden részéből.

Belül igazi vásár van. Lehetetlen minden magába mélyedés a szent helyen. Az egyik rohan, a másik kiabál, ki a bárányokra alkuszik és káromkodik, átkozódik a magas ár miatt, ki pedig hajtja a szegény, bégető állatokat az udvarban, ahol kötéllel elkerített helyek vannak, amelyek bejáratánál áll a kereskedő, vagy tulajdonos, vevőkre várva. Ütlegetés, bégetés, káromkodás, hívogatás, alkudozás, sértegetés hallatszik mindenfelől.

A pénzváltók asztala körül másfajta kiabálás hangzik. A Templomban fekete-piac működik. A pénz értéke nincs megszabva. A pénzváltók maguk szabják meg, és minél szegényebb és minél messzebről jött valaki, annál inkább megnyúzzák. Az öreget jobban, mint a fiatalokat, a Palesztinán kívülről jövőket jobban, mint az öreget.

A bárányok árusítói a félvak öregeknek a hitványabb bárányokat adják. Egy öreg férfi és asszony egy szegény báránykát hoznak vissza, amelyet az áldozat bemutatók valószínűleg hibásnak találtak, és visszautasítottak. Sírás, kérés, gorombaság, szidás váltják egymást anélkül, hogy az eladót megindítanák.

– Azért, amit ti rá akartok költeni, galileaiak, nagyon is szép az, amit nektek adtam. Menjetek el innen! Vagy adjatok hozzá még öt dénárt, hogy egy szebbet kapjatok.

– Isten nevében! Szegények vagyunk, és öregek! Meg akarod akadályozni számunkra, hogy megüljük a húsvétot, ami talán az utolsó számunkra? Nem elég neked az, amit akartál egy kis állatért?

– Készítsetek helyet, szennyesek! Jön hozzám József, az Öreg. Megtisztel engem ezzel. Isten legyen veled! Jöjj, válassz!

Belép az elkerített helyre az Öreg József, vagyis az Arimateai, és kiválaszt egy pompás bárányt. Kevélyen halad előkelő ruhájában anélkül, hogy ránézne a bejáratnál sóhajtozó szegényekre. Amikor kimegy a kövér, bégető báránnyal, szinte meglöki őket.

De már Jézus is a közelben van. Ő is beszerezte már bárányát, és Péter, aki valószínűleg megvette azt számára, maga mögött húz egy szerény bárányt. Péter mindjárt oda szeretne menni, ahol feláldozzák a bárányokat. Jézus azonban jobbra fordul, a két elcsüggedt öreg felé, akik sírnak, határozatlanok, s akiket a tömeg lökdös, az eladó pedig sérteget.

Jézus oly magas, hogy a két öreg feje csak szívéig ér, ráteszi egyik kezét az asszony vállára, és megkérdezi:

– Miért sírsz, asszony?

Az öregasszony megfordul, és látja ezt a magas, ünnepélyes fiatalembert, fehér ruhájában, fehér köpenyében, amely egészen új és tiszta. Bizonyára egy írástudónak véli a ruhája, vagy kinézése miatt, és csodálkozik, mert a tudósok és a papok nem érintkeznek a néppel, nem védik meg a szegényeket a kereskedők fősვნისე ellen. Megmondja sírásának okát.

Jézus a bárányok árusítójához fordul:

– Cseréld ki ezt a bárányt ezeknek a híveknek. Nem méltó az oltárra, amint nem méltó, hogy te nyereszkedjél két öregem, mert ők gyengék és nem tudnak védekezni.

– És te ki vagy?

– Egy igaz.

– Beszédmodod és társaidé szerint galileai vagy. Található valaha is Galileában egy igaz?

– Tedd meg, amit mondok, és légy igazságos!

– Halljátok! Halljátok a galileait, aki megvédi a hozzá hasonlókat! Ő akar minket tanítani a Templomban! – A férfi nevet és gúnyolódik, utánozva a galileai kiejtést, amely dallamosabb és kedvesebb a júdeainál.

Az emberek köréjük csoportosulnak, és a többi kereskedő és pénzváltó védelmére kel társuknak Jézus ellen. A jelenlevők között van két-három gúnyos rabbi is. Egyikük megkérdezi:

- Írástudó vagy? – s ezt olyan módon teszi, hogy még egy Jób is elvesztené türelmét.
- Te mondd.
- Mit tanítasz?

– Ezt tanítom: tegyétek Isten házáat az imádság házává, nem pedig a zsarolás és kereskedés helyévé. Ezt tanítom. – Jézus félelmetes. Olyannak tűnik, mint a Paradicsom küszöbére állított főangyal. Nincs lángoló kard a kezében, de lángol a szeme, és villámlik a gúnyolódókra és szentségtörőkre.

Nincs a kezében semmi. Csak szent haragja. Gyorsan haladva asztaltól asztalig, szétszórja a gondosan, értékük szerint elhelyezett pénzeket, felborítja az asztalokat, és minden csörömpölve a földre hull, haragos kiáltozások, rémület és jóváhagyás közepette. Utána kitépi a köteleket a legények kezéből, akik azokkal tartották helyükön az ökröket, juhokat és bárányokat, és egy ugyancsak durva ostort fon belőlük csomókat kötve rájuk, és felemeli, megforgatja, és könnyörtelenül lesújt velük. Igen, könnyörtelenül.

A váratlan jégeső lesújt a fejekre és hátakra. A hívek csodálkozva menekülnek. A bűnösök, akiket egészen a külső kapuig követ, futásnak erednek, a földön hagyva a pénzt, és maguk mögött az állatokat. Nagy zűrzavarban vannak a lábak, szarvak, szárnyak; egyik fut, a másik elrepül, bögnék, bégetnek, a hívek pedig nevetnek, és kiáltoznak a menekülő uzsorások után.

Odafutnak a papok a rabbikkal és a farizeusokkal együtt. Jézus még az udvar közepén van, visszatérve tanításából. Az ostor még kezében van.

– Ki vagy te? Hogyan engedted meg magadnak ezt, megzavarva az előírt szertartásokat? Melyik iskolából jössz? Mi nem ismerünk téged, nem tudjuk, ki vagy.

– Én vagyok Az, aki megtehetem. Mindent megtehetek. Romboljátok csak le ezt az igazi Templomot, és én feltámasztom azt, hogy dicsérjem Istent. Nem én zavarom meg Isten házának szentségét és szertartásait, hanem ti zavarjátok meg azt, megengedve, hogy az Ő háza az uzsorások, és kereskedők székhelyévé váljék. Az én iskolám Isten iskolája. Ugyanaz, amely egész Izraelt tanította az Örökkévaló szájával, Mózesnek beszélve. Nem ismertek engem? Majd megismertek! Nem tudjátok, honnan jövök? Majd megtudjátok!

És a néphez fordulva, többet nem törődve a papokkal, magasan, fehér ruhájában és kinyílt köpenyével, amely hátrafelé leng a válláról, kitért karokkal, mint egy szónok a leghevesebb szónoklat közben, azt mondja:

– Halljátok, ti izraeliták! A Másodtörvény mondja: „Minden városban jelölj ki bírákat és elöljárókat, hogy igazságos ítéletet hozzanak a népnek. A jogot nem szabad csürnőd-csavarnod, s nem szabad sem a személyre tekintettel lenned, sem vesztegetésül ajándékot elfogadnod, mert az ajándék megfosztja a bölcsek szemét a látástól és kiforgatja az igazak szavait értelmükből. Egyes egyedül az igazságra törekedj, hogy életben maradj és birtokold a földet, amelyet az Úr; a te Istened ad neked.” (16,18-20)

Halljátok, ti izraeliták! A Másodtörvény mondja: „A Lévi fiai közül való papok, Lévi egész törzse ne kapjanak részt és örökséget Izraellel: az Úrnak felajánlott áldozatokból s a nekik járó adományokból éljenek. Az egész törzsnek ne legyen öröksége testvéreik közt. Az Úr az ő örökségük, amint megígérte.” (18,1-2)

Halljátok, ti izraeliták! A Másodtörvény mondja: „Ne adj kamatra testvérednek se pénzt, sem élelmet, sem egyebet, amit kamatra szokás kölcsönözni. Az idegentől kérhetsz kamatot, de testvéredtől ne fogadj el kamatot azért, amire rászorul.” (23,20-21)

Ezt mondta az Úr.

Most látjátok, hogy a szegénynek nem szolgálatnak igazságot Izraelben. Nem az igazak, hanem az erősek felé hajlanak. A szegényt, a nép fiait elnyomják. Hogyan mondhatná a nép: „Aki minket megítél igazságos”, ha látja, hogy csak a hatalmasokat tisztelik és hallgatják meg, míg a szegény nem talál senkit, aki meghallgatná? Hogyan tisztelhetné a nép az Urat, ha látja, hogy nem tisztelik Őt azok, akiknek leginkább kellene ezt tenniük? Az Úr tisztelete az, hogy megszegik parancsát? És akkor a papok Izraelben miért fogadják el a vámosok és bűnösök ajándékait, akik így akarják elnyerni a papok jóakarátát, ezek pedig így akarnak meggazdagodni.

Isten az ő papjainak öröksége. Számukra Ő, Izrael Atyja, ma inkább Atya, mint bármikor, és gondoskodik megélhetésükről, amint igazságos. De nem többről, mint ami igazságos. Nem ígért Szentélye szolgáinak vagyont és birtokot. Az örökkévalóságban övéké lesz az ég igazságosságukért, amint részesülnek majd abban Mózes és Illés és Jákob és Ábrahám. De ezen a földön nem kell mást birtokolniuk, mint a vászonruhát és a romolhatatlan arany diadémot: a tisztaságot és a szeretetet a felebarát iránt. A test legyen a lélek szolgája, az pedig szolgálja az Igaz Istent, és ne a test uralkodjék a lélek felett és Isten ellen!

Megkérdezték tőlem, milyen tekintéllyel teszem ezt. És Ők milyen tekintéllyel szentségtelenítik meg Isten parancsát? A szent falak árnyékában megengedik az uzsorát az izraelita testvérek ellen, akik azért jöttek, hogy engedelmessé legyenek az isteni parancsnak. Megkérdezték tőlem, hogy melyik iskolából jövök, és azt válaszoltam: „Isten iskolájából”. Igen, Izrael! Én jövök és visszahozom nektek ezt a szent és megváltoztathatatlan iskolát.

Aki meg akarja ismerni a Világosságot, az Igazságot és az Életet, aki ismét hallani akarja Isten hangját, amint népéhez beszél, jöjjön hozzám! Izraeliták, ti követtétek Mózeset a pusztán keresztül. Kövessetek engem, aki elviszlek titeket a még szomorúbb sivatagon keresztül az igazán boldog Földre! Az Isten parancsára megnyílt tengeren keresztül elviszlek titeket oda. Felemelve Jelemet, meggyógyítalak titeket minden bajtól.

Eljött a Kegyelem órája. Ezt várták a pátriárkák, és meghaltak, miközben reá váraoztak. Ezt jövendölték meg a próféták, és ennek reményében haltak meg. Erről álmodtak az igazak, és meghaltak megvigasztalódva ettől az álomtól. Most érkezett.

Jöjjetek! „Az Úr hamarosan megítéli népét, hogy irgalmasságot gyakoroljon szolgáin”, amint megígérte Mózes szája által.

A nép, amely körülállta Jézust, tátott szájjal hallgatta Őt. Utána megjegyzéseket fűz az új Rabb szavaihoz, és kérdezi társait. Jézus barátaival együtt átmegy egy másik udvarba.

A bűnbánat szükségessége

Nagyböjt 3. vasárnapja – C

Lk 13,1-9

Jézus Márta házában beszélget egy öreg pappal. Szóba kerül Keresztelő Szent János halála. A pap azt mondja:

– Ő meghalt... és nem mondhatom: „Szerencsétlen!” Mert az igazsághoz való hűsége miatt halt meg, miután befejezte küldetését, és mert... Ó, kegyetlen időköt élünk! Nemde jobb visszatérni Ábrahámhoz?

– Igen. De még kegyetlenebb idők jönnek, pap.

– Te monddod? Róma, nemde?

– Nemcsak Róma. A bűnös Izrael lesz annak első oka.

– Igaz. Isten sújt minket. Megérdemeljük. Azonban Róma is... Hallottál bizonyára beszélni arról, hogy Pilátus megölte a galileaiakat áldozat bemutatása közben. Vérüket elvegyítette az áldozatok vérével. Egészen az oltárnál! Egészen az oltárnál!

– Hallottam.

Minden galileai lázong e miatt az igazságtalanság miatt. Azt kiáltozzák: „Igaz, hogy ő hamis messiás volt, De megölni követőit, miután lesújtott órá? És pont abban az órában? Talán ők bűnösebbek voltak, mint a többiek?”

Jézus csendet teremt, és utána azt mondja:

– Ti kérditek, hogy ők bűnösebbek voltak-e a többi galileaiaknál, és ezért ölték meg őket? Nem, nem voltak bűnösebbek. Igazán mondom nektek, hogy ők megfizették az árát annak, hogy nem tértek meg az Úrhoz, és még sokan mások fizetni fognak ezért. Ha mindnyájan nem tartotok bűnbánatot Galileában ugyanúgy, mint másutt. Isten méltatlankodik népe miatt. Én mondom nektek. Nem kell azt hinni, hogy a csapások mindig a rosszabbakat érik. Mindenki vizsgálja meg saját magát, ítélje meg saját magát, és ne másokat. Az a tizennyolc is, akikre ráesett a torony Siloéban és megölte őket, nem voltak a legbűnösebbek Jeruzsálemben. Én mondom nektek! Tartsatok, tartsatok bűnbánatot, ha nem akarjátok, hogy ti is úgy járjatok, mint ők, és lelketek is.

(4-1039)

Az elszáradt fügefa példabeszédét lásd a Példabeszédek 5: 190-192. oldalán „A jó vincellér” címen.

2. füzet – Nagyböjt 4. vasárnapjától Nagyböjt 5. vasárnapjáig

A vakon született

Nagyböjt 4. vasárnapja – A

Jn 9,1-41

Jeruzsálem. Szombat reggel apostolaival együtt Jézus a zsinagóga felé megy. A kerióti Júdás felhívja Jézus figyelmét egy feljűk tartó vak fiatalemberre, aki botjával a falat tapogatva, fejét a vakok szokásos fejtartásával felfelé tartva jár. A városbeliek jól ismerik, megszólítják, s figyelmeztetik, hogy rossz irányba megy – mert tudják, hol szokott kéregetni.

– Ma nem kérek pénzt – mondja mosolyogva, és tovább megy.

– Nézd, Mester! Szemhéja összeforrt. Azt mondhatnánk, nincs is szemhéja. Úgy látszik, hogy szemgolyója sincs. A szerencsétlen így született. És így fog meghalni, anélkül, hogy egyszer is látta volna a napot, vagy az emberek tekintetét. Mondd, Mester, mit vétett, hogy így büntetésben van része? De ha vakon született, ami biztos, hogyan vétkezhetett, mielőtt megszületett? Vagy talán szülei vétkeztek, és Isten őket büntette meg azzal, hogy így született gyermekük?

A többi apostol, Izsákkal és Marciammal együtt Jézus közelébe megy, hogy hallja válaszát. Odasiet két civilbe öltözött jeruzsálemi is. A hallgatóság között ott van Arimateai József is, de ő kissé távolabb áll, ahonnan mindenkit meg tud figyelni.

Jézus válaszát mindenki hallja a csendben, ami a kérdés után keletkezett.

– Sem ő nem vétkezett, sem szülei nem vétettek többet, mint minden ember, sőt talán kevesebbet. Mert a szegénység gyakran megfűkezi a bűnt. Ő azért született így, hogy egyszer megnyilvánuljon rajta Isten hatalma és működése. Én vagyok a Világosság, aki azért jött a világba, mert a világban levők megfélelkeztek Istenről, vagy elvesztették lelki képmásukat, s azt akarom, hogy ezek lássanak és visszaemlékezzenek, keressék Istent, vagy ha már az Ővéi, akkor szilárduljanak meg hitükben és szeretetükben. Az Atya azért küldött el engem, hogy Izraelben és a világban teljessé tegyem Isten ismeretét, amíg még tart az Izrael számára engedélyezett idő. Véghez kell vinnem annak művét, aki küldött engem, tanúságot téve arról, hogy én is meg tudom tenni azt, amire Ő képes, mert Egy vagyok Vele. Hogy a világ megtudja és meglássa: a Fiú hasonló az Atyához, és higgyen bennem azért, ami vagyok. Majd eljön az éj, amikor többé nem lehet dolgozni, a sötétség, és akibe nem lesz belevésve az én jelem és a belém vetett hit, az nem lesz képes többé működni a sötétben, a zűrzavarban, fájdalmak között, az elhagyatottságban és pusztulásban, ami elborítja majd ezeket a helyeket, és megdöbbennek majd a lelkek a szomorú események miatt. De amíg a világban vagyok, Világosság, Tanúságtétel, Ige, Út és Élet, Bölcsesség, Hatalom és Irgalmasság vagyok. Menj azért a vakon születetthez és hozd ide – mondja Jézus Júdásnak.

– Menj te András! Én itt akarok maradni, hogy lássam, mit csinál a Mester – mondja Júdás, Jézusra mutatva, aki a poros út fölé hajolva, ráköp egy kis földhalomra, és ujjával összekeveri a port nyálával, kis sárgolyót készít, amit hüvelyk és mutatóujja között tart, míg András odahozza a vakon születettet.

Amikor András megfogja a vak kezét, az tiltakozik „Nem akarok pénzt! Engedj tovább menni! Tudom, hol van az, akit Jézusnak neveznek. És megyek, hogy megkérjem...”

– Jézus itt áll előtted! – mondja neki András, megállítva őt Jézus előtt.

A szokásostól eltérően, Jézus semmit sem kérdez az embertől. Azonnal rákeni a kis sarat, amit ujjai között tart, a lezárt szemhéjakra, és megparancsolja:

– Menj most, amily gyorsan csak tudsz, a Siloe víztartályához, anélkül, hogy megállnál valakivel is beszélni!

A vak egy pillanatig megzavarodottan áll besározott arcával, és kinyitja száját, hogy mondjon valamit. De utána becsukja, és engedelmeskedik. Első lépései lassúak, mintha azon gondolkozna, hogy becsapták. Utána felgyorsul járása, a falat súrolva botjával, mind szaporábban lépdelve, amennyire egy vak erre képes, sőt talán még szaporábban, mintha érezné, hogy valaki vezet...

A két jeruzsálemi férfi gúnyosan nevet, fejét csóválva, és elmegy. Arimetai József követi őket anélkül, hogy üdvözölné Jézust, ami meglepő. Mind a hárman mennek a vak után. Mikor megérkeznek Siloéhoz, József megáll egy szegényes háznál, annak sövénye mellett, míg a két férfi egészen a vízig követi a vakot, s ott megfigyeli, mit csinál. Az óvatosan közelíti meg a nagy vízmedencét, fél kezével a nedves peremre támaszkodva, belenyúl a vízbe, merít belőle, és megmossa szemét egyszer, kétszer, háromszor. A harmadikra másik kezét is arcához szorítja, miközben botja a földre esik, s mintha fájdalmat érezne, felkiált. Utána lassan elveszi kezét, és első fájdalmas felkiáltása örömkkiáltássá válik

– Ó! Magasságbeli! Látok! – és a földre veti magát megindultságában, kezével védve szemét, halántékán tartva vágyakozva a látásra, de fájdalmat érezve a fény miatt, és megismétli:

– Látok! Látok! Ez tehát a föld! Ez a világosság! Ez a fű, amit csak hűvösségéről ismertem...

Felkel, meghajolva állva, mintha nehéz terhet hordana, örömének terhét. Odamegy a csermelyhez, amely elvezeti a kifolyó vizet, és nézi, amint az vidáman, csillogva folyik, és azt mormolja:

– És ez a víz... Íme! Így éreztem ujjaim között (belemeríti kezét), hidegnek, és amit nem lehet megmarkolni, de nem ismertelek téged... Ah! Szép! Szép! Milyen szép minden!

Fölemeli tekintetét, és meglát egy fát... közelébe megy, megérinti, felnyúl, és lehúzza egy ágat, nézi és nevet, nevet, és tenyerével védi szemét a naptól, és nézi az eget, a napot, és két könnycsepp pereg le szeméből, amint a világot szemléli...

És lenéz a fűre, ahol egy virág hullámszik szárán, és látja önmagát visszatükröződve a vízből, nézi magát, és azt mondja:

– Ilyen vagyok! – és csodálkozva szemlél egy galambot, amint az kissé odább inni megy a vízből, egy kiskecskét, amely egy vadrózsa utolsó leveleit legeli le, egy asszonyt, aki keblén kisdédével a forrás felé megy. Az asszonynak a látása anyjára tereli gondolatait, akinek arcát sose látta, és felemelkedve az ég felé tárja kezét, mintha át akarná ölelni és felkiált:

– Áldalak, Magasságbeli, a fényért, anyámért, Jézusért! – és elsiet, a földön hagyva a már feleslegessé vált botot.

A két férfi nem nézi végig mindezt. Amint látják, hogy az ember lát; elsietnek a város felé.

József azonban ott marad mindvégig, és amikor a vak, aki többé már nem vak, elsiet a szegények negyede, az Ofel felé, ő is otthagyja helyét, és mélyen elgondolkozva megy a város felé.

Ofel városnegyede mindig zajos, de most egészen forrongásba jött. Ki jobbra fut, ki balra. Kérdések, válaszok.

– De ti összetévesztitek őt valakivel!

– Nem! Mondom neked. Ő maga mondta: „Én vagyok!”, amikor valaki megkérdezte: „Valóban te vagy Sidonia, akit Bartolmainak neveznek?” Meg akartam kérdezni, hogyan történt, de elsietett.

– Hol van most?

– Biztosan az anyjánál.

– Ki? Ki látta? – kérdezik az újonnan jöttek.

- Én! Én! – mondják többen is.
- De hogyan történt?
- Láttam bot nélkül futni, két szemmel arcán, és azt mondtam: „Nézd! Mintha Bartolmai lenne, de...”
- Mondom neked, hogy remegett egész testében. Amikor belépett, felkiáltott: „Anyám, én látlak téged!”
- Nagy öröm szüleinek. Most segíteni tud apjának a kenyérkeresésben...
- Az a szegény asszony! Rosszul lett az örömtől.
- Fussunk, hogy meghalljuk tőle...

Arimateai József ennek a fülsiketítő lármának a közepén találja magát, és követi a hömpölygő tömeget, egy zsákutcába. Egy mellékutcából akkor érkezik oda a két férfi, aki a városba sietett, három másikkal, akik közül az egyik pap, a másik írástudó, a harmadik kilétét nem árulja el ruhája.

A ház mindössze egy nagy, kátrány-fekete konyhából és egy szobából áll. Mögötte néhány négyzetméteres kert. A meggyógyult vak az asztalra támaszkodva beszél, válaszolva a hozzá intézett kérdésekre. Csupa szegény ember van körülötte, olyanok, mint ő, mert ez Jeruzsálemnek talán legszegényebb városrésze. Anyja mellette áll, nézi őt, és sír, fejkendőjével törülgetve szemét. Apja, egy munkában felőrölt ember, remegő kezével szakállát simogatja.

Lehetetlenség bejutni a házba még a hatalmas és tudós zsidóknak is, azért mind az öten kívülről hallgatják a meggyógyult beszélgetését.

– Hogyan nyílt meg a szemem? Az az ember, akit Jézusnak hívnak bekente szememet a nedves földdel, és azt mondta: „Menj, és mosakodj meg Siloe forrásánál!” Elmentem, megmosakodtam, és megnyílt a szemem és látok.

– De hogy találtad meg a Rabbit? Mindig azt mondtad, hogy szerencsétlen vagy, mert sose találkoztál vele, még akkor sem, amikor mindig itt járt Jónástól a Getszemániba. És ma, amikor senki sem tudja, hogy merre van...

– Eh! Tegnap este egyik tanítványa eljött, adott nekem két pénzdarabot, s azt mondta: „Miért nem törekedsz látni?” Azt mondtam neki: „Törekedtem, de sose találtam meg azt a Jézust, aki csodákat tesz. Kerestem Őt, amikor meggyógyította Annáliát, aki itt lakik ebben a városrészben...” és erre azt mondta: „Én egyik apostola vagyok, és Ő megteszi, amit akarok. Jöjj holnap Bezetába (Jeruzsálem északi városrésze), és keresd meg a galileai József házát, aki a száraz halat árusítja, Sefori Józsefét, a Heródes-kapu mellett, és meglátod, hogy előbb-utóbb Ő arra jár, és akkor megismertelek vele.” Azt mondtam: „De holnap szombat van.” Azt akartam mondani ezzel, hogy Ő nem fog semmit se csinálni szombaton. Azt mondta nekem: „Ha meg akarsz gyógyulni az lesz a nap, mert utána elhagyja a várost, és nem tudod, hogy találkozol-e ismét vele.” Akkor azt mondtam: „Tudom, hogy üldözik Őt. Hallottam ezt a Templom kapujánál, ahová koldulni járok. És azért azt mondom, hogy most, amikor így üldözik, nem akarja, hogy még jobban üldözzék, és nem gyógyít meg szombaton.” Erre ő: „Tedd, amit mondom, és szombaton meglátod a napot.” És én elmentem. Ki ne ment volna? Ha ezt mondja egyik apostola! Azt is mondta nekem: „Énrám hallgat leginkább, és azért jöttem ide, mert szánlak, és mert azt akarom, hogy tündököljék hatalma, miután becsmérelték Őt. Te, aki vakon születted, tündöklővé teszed azt. Tudom, mit beszélek. Jöjj, és meglátod!”

És én elmentem, és még meg sem érkeztem a házhoz, amikor egy férfi megfogta kezemet, de nem az, aki tegnap itt volt, és azt mondta nekem: „Testvérem, jöjj velem!” És én nem akartam vele menni, mert azt gondoltam, kenyeret és pénzt akar adni nekem, talán ruhákat, és azt mondtam neki, hagyjon tovább menni, mert tudom, hol találom meg azt, akit Jézusnak hívnak. És a férfi azt mondta nekem: „Ez Jézus, aki előtted áll.” De én nem láttam semmit, mert vak voltam. Éreztem, hogy két nedves földdel borított ujj megérint engem itt és itt, és egy hang azt mondta: „Menj gyorsan Siloéhoz, és mosakodj meg, és ne beszélj senkivel”, és

ezt tettem. De elcsüggedtem, mert reméltem, hogy azonnal látni fogok, és azt gondoltam, talán egy szívtelen ifjú tréfát űz velem, és szinte nem akartam elmenni. De bensőmben egy hangfélélet hallottam, amint azt mondta: „Remélj, és engedelmeskedjél!” És akkor elmentem a forráshoz, megmosakodtam, és láttam. – És a fiatalember megáll, amint elragadtatva visszagondol arra az öröme, ami elfogta, amikor először látott...

– Küldjétek ki az embert! Ki akarjuk kérdezni őt! – kiáltja az öt férfi.

A fiatalember utat tör magának, és megáll a küszöbön.

– Hol van az, aki meggyógyított téged?

– Nem tudom – mondja a fiatalember, akinek egy barátja megsúgta: „Írástudók és papok.”

– Hogyan lehetséges, hogy nem tudod? Most mondtad, hogy tudtad. Ne hazudj a Törvény tudósainak és a papoknak! Jaj annak, aki be akarja csapni a hatóságokat!

– Nem csapok be senkit sem. Az a tanítvány azt mondta nekem „Ebben a házban van”, és igaza volt, mert annak közelében voltam, amikor hozzá vezettek. De hogy most hol van, azt nem tudom. A tanítvány azt mondta nekem, hogy elmennek. Lehet, hogy már kiment a kapun.

– De hová ment?

– Mit tudom én?! Galileába megy... Azért, mert itt így bántak vele!...

– Ostoba és tiszteletlen! Vigyázz, miként beszélsz, nép söpredéke! Mondd meg, merre ment?

– De hogy képzelitek, hogy én tudom, ha vak voltam? Megmondhatja egy vak, hogy merre megy más valaki?

– Rendben van! Kövess minket!

– Hová akartok vinni?

– A farizeusok vezetőihez.

– Miért? Mi közük van hozzám? Talán ők gyógyítottak meg engem, hogy hálát kellene adnom nekik? Amikor vak voltam, és koldultam, sose adtak pénzt nekem, sose szóltak hozzám egy résztvevő szót sem, sose éreztették szívemmel szeretetüket. Mit kell nekik mondanom? Csak egy valaki van atyám és anyám után, akinek hálálkodnom kell. És ez Jézus, aki meggyógyított, aki úgy szeretett engem szívével, mint szüleim az övékével. Itt maradok anyámnál és apámnál, örvendezve arcuk látásának, és ők örülnek látva szememet annyi tavasz után, amelyeken születésem óta nem láttam a napot.

– Ne fecsegi annyit! Jöjj, és kövess minket!

– Azt már nem! Nem megyek! Letöröltetek-e ti, valaha is egyetlen könnyet vagy izzadságcseppet anyámról, akit megalázott szerencsétlen voltam, vagy apámról, aki kimerült a munkában? Most én megtehetem ezt tekintetemmel, és el kellene hagynom őket, és titeket követni?

– Megparancsoljuk neked! Nem te rendelkezel, hanem a Templom és a nép fejei. Ha kevélységed makacssá tesz gyógyulásod miatt, emlékeztetünk téged parancsunkra. Előre! Szedd a lábadat!

– De miért kell mennem? Mit akartok tőlem?

– Azt, hogy írásba foglaljuk a dolgot. Szombat van. A szombaton végzett munka bűn, ezt felírjuk. A te bűnödöt és azét a sátánét.

– Ti vagytok a sátánok! Ti vétkeztek! És énnekem kellene elmennem, hogy feljelentést tegyek az ellen, aki jót tett velem? Részegek vagytok! A Templomba majd elmegyek, hogy áldjam az Urat. Nem akarok többet hallani erről. A vakság homályában voltam sok éven keresztül. De lezárt szemem csak ilyen sötétséget okozott. Értelmemet fény árasztotta el, Isten kegyelméből, és azt mondja nekem, hogy nem kell megtagadnom az Egyetlen Szentet, aki létezik Izraelben.

– Ember, elég legyen! Nem tudod, hogy büntetés vár azokra, akik ellenkeznek a hatóságokkal?!

– Semmit sem tudok. Itt vagyok, és itt maradok. És ti nem árthattok nekem. Nem látjátok, hogy egész Ofel az én pártomon van?!

– Igen! Igen! Hagyjátok őt békén! Sakálok! Ő Isten védettje. Ne nyúljatok hozzá! Isten a szegényekkel van! Isten velünk van, ti szipolyozók és képmutatók! – A nép kiáltozik és fenyegetőzik, azzal az ösztönös kirobbanással, amellyel az alacsony sorban levők haragja kitör azok ellen, akik elnyomják őket, és amivel megvédik azt, aki szeretettel gondoskodik róluk. És azt kiáltozzák:

– Jaj nektek, ha megölik Üdvözítőnket! A szegények Barátját! A háromszor Szent Messiást! Jaj nektek! Ő nem félt Heródes haragjától, sem a vezetőkétől, amikor ezt akarták tenni. Mi se félünk a tiétektől, vén hiénák, akik már elvesztettétek fogatokat! Karmukat elvesztett sakálok! Semmirekellő hatalmasok! Róma nem akarja a zavargásokat, és nem nyomja el a Rabbit, mert Ő maga a béke. De titeket ismer. Távozzatok! Távozzatok azok városnegyedéből, akiket elnyomtok az erejüket meghaladó tizedekkel, hogy legyen pénzetek éhségetek kielégítésére és becstelen üzleteitekhez. Jáson utódai! Simoné! Az igaz Eleazárok, a szent Oniás kízó! A próféták lábba taposói! El! El! – A zavargás mind vadabbá válik.

Arimateai József, akit egy falhoz nyomtak, s aki eddig figyelemmel kísérte a történeteket, de nem tett semmit, egy öregtől nem várt elevelességgel felugrik egy faltöredékre, és azt kiáltja:

– Hallgassatok el, polgártársak! És hallgassátok meg az öreg Józsefet!

Egy, kettő, tíz fej fordul a kiáltás irányába. Meglátják Józsefet. Nevét kiáltják. Nagyon ismertnek kell lennie az Arimateainak, s a nép kegyében kell állnia, mert a megvető kiáltások örömkkiáltásokká válnak:

– Itt van az öreg József! Éljen! Béke és hosszú élet az igaznak! Béke és áldás a nyomorultak jótévedésének! Csend, hogy József beszélhessen! Csend!

Elhallgatnak, és minden fej József felé fordul, egészen megfélemezve az ő szerencsétlenről, aki a felháborodást kiváltotta.

– Jeruzsálem polgárai, Ofel férfijai, miért engeditek, hogy a gyanakvás és a harag megvakítson titeket? Miért nem tisztelitek a szokásokat, ti, akik mindig hűségesek vagytok az atyák törvényei iránt? Mitől féltetek? Talán egy Moloch van a Templomban, aki nem adja vissza azt, amit elfogad? Talán bírátok mind vakok, jobban barátotoknál, vakok szívükben, és süketek az igazságosság iránt? Nemde az a szokás, hogy egy csodás tény feljegyezzenek azok, akiknek kötelességük, hogy Izrael krónikáját írják? Engedjétek azért, hogy az általatok szeretett Rabbi dicsőségére feljegyezzék az általa művelt csodát. Még mindig haboztok? Rendben van, én kezeskedem arról, hogy semmi baj nem éri Bartolmait. És ti tudjátok, hogy én nem hazudok. Elkísérem őt oda, mint kedves gyermekemet, és utána visszavezetem ide. Higgyetek nekem! És a szombaton ne vétkezzetek a vezetőitek elleni lázadással!

– Igaza van! Nem kell! Hihetünk neki! Ő igaz ember. A nagytanács tárgyalásain mindig szavát hallatja. – Az emberek megváltoztatják véleményüket, és azt kiáltozzák:

– Neked igen! Rád bízunk barátunkat! – Ő pedig a fiatalemberhez fordul:

– Jöjj! Ne félj! Arimateai Józseffel biztonságban vagy, jobban, mint atyádnál. – És utat nyitnak a fiatalember számára, hogy az Józseffel mehessen, aki szállt már hevenyészett szószékéről. Miközben elhalad köztük, azt mondják neki:

– Mi is megyünk! Ne félj!

József pompás gyapjából készült előkelő öltözetében, egyik kezét a fiatalember vállára téve indul útnak. A fiatalember elnyűtt szürke tunikája és kis köpenye kirívó ellentéte az öreg tanácstag sötétvörös tunikájának és még sötétebb színű köpenyének. Mögöttük halad az öt férfi, és sokan, sokan követik őket Ofelből...

A főútvonalon mennek a Templom felé, és sokak figyelme feléjük irányul. Rámutatnak a vakon születettre, és azt mondják:

– De hiszen ez az, aki vakon koldult! És most szeme van! Vagy talán csak valaki hozzá hasonló?! Nem! Biztosan ő az, és a Templomba kísérik. Menjünk és halljuk! – és a kíséret mind nagyobbá nő, míg a Templom falai mindnyájukat elnyelik.

József a fiatalembert egy terembe vezeti, nem a tanácsterembe, ahol sok farizeus és írástudó van. József belép, és vele együtt Bartolmai és az öt férfi. Ofel lakosságát nem engedik be, visszakergetik Őket a templomudvarba.

Íme az ember – kezdi József. – Én magam vezettem el ide, mert, noha nem számítottam rá, ott voltam, amikor találkozott a Rabbival, és meggyógyulásánál is. És mondhatom nektek, hogy az egész véletlen volt a Rabbi részéről. Amint magatok is halljátok majd, az embert a kerióti Júdás vezette, vagy helyesebben: hívta meg, hogy menjen oda, ahol a Rabbi volt. Júdást ismeritek. És hallottam, és ezek ketten is velem együtt hallották, mert jelen voltak, miként kísértette Júdás a Názáreti Jézust a csodára. Most tanúskodom arról, hogy ha valaki büntetést érdemel, az nem a vak, se nem a Rabbi, hanem a kerióti ember, aki, Isten lát, hogy nem hazudom, amikor kimondom, amire gondolok, az esemény egyedüli szerzője, mert ő hívta ki azt. Befejeztem.

– Amit mondtál, nem veszi el a Rabbi vétkét. Ha egy tanítvány bűnt követ el, attól még nem kell vétkeznie a Mesternek. Ő pedig bűnt követett el, amikor szombaton gyógyított. Szolgai munkát végzett.

– Aki a földre köp, nem végez szolgai munkát. És valaki szemének megérintése nem szolgai munka. Én is érintettem az embert, és nem hiszem, hogy ezzel vétkezem.

– Ő csodát tett szombaton. Ebben áll bűne.

– A szombatot megtisztelni egy csodával Isten kegyelme és az Ő jósága. Az az Ő napja. Nem lehetne a Mindenhatót ünnepelni egy csodával, amely felragyogtatja hatalmát?

– Nem azért vagyunk itt, hogy téged hallgassunk. Téged nem vádol senki. Ezt az embert akarjuk kikérdezni. Válaszolj te, hogyan nyerted el a látást?

– Elmondtam. És ezek hallottak engem. Ennek a Jézusnak a tanítványa azt mondta nekem tegnap: „Jöjj, és én elintézem, hogy meggyógyulsz.” És elmentem. És éreztem, amikor valaki sarat tett ide, és egy hang azt mondta nekem, hogy menjek a Silóe víztározóhoz és mosakodjam meg. És megtettem, és látok.

– De tudod-e, ki gyógyított meg?

– Persze, hogy tudom! Jézus. Megmondtam.

– De tudod-e pontosan, ki az a Jézus?

– Semmit sem tudok. Szegény és tudatlan vagyok. És eddig vak voltam. Ezt tudom. És tudom, hogy Ő gyógyított meg. És ha Ő meg tudta ezt tenni, biztos, hogy vele van az Isten.

– Ne káromkodj! Isten nem lehet azzal, aki nem tartja meg a szombatot – kiáltoznak egyesek.

De József és a farizeus Eleazar, János és Joachim megjegyzik:

– De bűnös se lehet az, aki ilyen csodát tesz.

– Titeket is félrevezetett talán az a megszállott?

– Nem. Mi igazak vagyunk. És azt mondjuk, hogy ha Isten nem lehet azzal, aki dolgozik szombaton, azt sem teheti meg egy ember Isten nélkül, hogy egy vakon született lásson. – mondja nyugodtan Eleazar. A többiek bólintanak rá.

– És az ördögöt hová teszitek? – kiáltják a szeszélyes rosszakaratúak.

– Nem hihetem, és ti sem hihetitek, hogy az ördög olyasmit tehessen, ami az Úr dicséretére vezet – mondja a farizeus János.

– És ki dicséri Őt?

– A fiatalembert, a szülei, egész Ofel, és én velük együtt, és velem minden igaz, aki szentül féli az Istent – vág vissza József.

A megszegyenült rosszindulatúak nem tudják, mit mondjanak erre, azért rárontanak Sidoniára, akit Bartolmainak neveznek:

– Te mit mondasz arról, aki megnyitotta szemedet?

– Számomra egy próféta. És nagyobb Illésnél, a szerptai özvegy fiával együtt. Mert Illés elérte, hogy a gyermekbe visszatért a lélek. De ez a Jézus azt adta nekem, amit én sose vesztettem el, mert amim sose volt: látásomat. És ha a semmiből szemgolyót formált nekem, pusztán egy kis sárral, míg kilenc hónap alatt anyám nem tudta megadni azt nekem testével és vérével, akkor oly nagynak kell lennie, mint amilyen nagy Isten, aki a sárból alkotta az embert!

– Távozz! Menj! Te káromló! Hazug! Lefizettek! – és kiűzték az embert, mint egy kárhozottat.

– Ez az ember hazudik. Nem lehet igaz. Mindenki megmondhatja, hogy egy vakon születettet nem lehet meggyógyítani. Ez valaki, aki hasonlít Bartolmaihoz, és akit a Názáreti előkészített... vagy pedig... Bartolmai sose volt vak.

Erre a meglepő kijelentésre Arimateai József kitör:

– Káin idejétől kezdve tudjuk, hogy a gyűlölet elvakít. De, hogy elbutít, azt még nem tudtuk. Lehetségesnek tartjátok, hogy valaki eljut a férfikorba vaknak tetteve magát azért, hogy a távoljövőben egy nagy zajt keltő eseményre várakozzon? Vagy azt hiszitek, hogy Bartolmai szülei nem ismerik gyermeküket, vagy hogy hitelt adnak ennek a hazugságnak?

– Pénzzel mindent el lehet érni. És ők szegények.

– A Názáreti még náluk is szegényebb!

– Hazudsz! Hatalmas összegek mennek át kezén.

– De egy pillanatig sem állnak meg benne. Ezek az összegek a szegényekhez mennek. Jóra használja őket, nem hazugságra.

– Hogyan véded őt! És a Vének egyike vagy!

– Józsefnek igaza van. Az igazat meg kell mondani, bármilyen állásban legyen is valaki – mondja Eleazar.

– Fussatok, és hívjátok vissza a vakot. Hozzátok ismét ide. És mások menjenek szüleiért, és hozzák őket ide – kiáltja Elchia, kitárva az ajtót, és parancsot adva egyeseknek, akik kint várakoznak. Szája szinte tajtékzik a dühtől.

Az egyik fut ide, a másik oda. Először Sidonia tér vissza, akit Bartolmainak neveznek, csodálkozva és bosszankodva. Egy sarokba lökik, és úgy néznek rá, mint egy kutya farka a vadállatra...

Jó időre rá, íme jönnek szülei, a tömeg kíséretében.

– Ti jöjjetek be. Kifelé a többivel!

A kettő megfélemlítve belép, és látják ott, a terem végén fiukat, egészségesen, de letartóztatva. Az anya felsóhajt:

– Fiam! És ma ünnepelnünk kellene!

– Hallgassatok ide. A ti fiatok ez az ember? – kérdezi durván egy farizeus.

– Igen, ez a mi fiunk! Ki lenne, ha nem ő?

– Igazán biztosak vagytok ebben?

Az apát és az anyát annyira meglepi a kérdés, hogy mielőtt válaszolnának, egymásra néznek.

– Válaszoljatok!

– Nemes farizeus, el lehet képzelni azt, hogy egy apa és egy anya ne ismerje fel saját gyermekét? – mondja alázatosan az apa.

– De... meg mertek esküdni rá, hogy... Igen. Hogy nem fizettek le titeket, hogy azt mondjátok, ez a ti fiatok, jóllehet csak hasonlít rá?

– Hogy lefizettek? Kicsoda? Megesküdni? Ezerszer is, és az oltárra és Isten nevére, ha akarod! – És oly határozottan állítja ezt, hogy az még a legmegátalkodottabbat is leszerelné.

De a farizeusok nem tágitanak. Megkérdezik:

– De, nemde vakon született a fiatok?

– Igen. Úgy született. Szemhéja le volt zárva, és nem volt alatta semmi, semmi...

– És akkor hogyan lát most, hogyan van szeme, és nyitott szemhéja? Csak nem akarjátok azt mondani, hogy úgy nőnek a szemek, mint tavasszal a virágok, és hogy egy szemhéj úgy kinyílik, mint egy virág kelyhe?!... – mondja egy másik farizeus, és gúnyosan kacag.

– Tudjuk, hogy ez az ember igazán a mi fiunk, aki mintegy harminc éve vakon született, de nem tudjuk, hogy hogyan lát most, és nem tudjuk, ki nyitotta meg szemét. A többi kérdezzétek tőle. Nem félkegyelmű és nem gyermek. Elég idős. Kérdezzétek, és ő válaszol nektek.

– Hazudtok. Ő a ti házatokban elmondta, hogyan gyógyult meg, és ki által. Miért mondjátok, hogy nem tudjátok? – kiáltja a két férfi egyike, aki mindig követte a vakot.

– Annyira csodálkoztunk, hogy meglepetésünkben nem hallottuk – mentegetődznek mindketten.

A farizeusok Sidoniához fordulnak, akit Bartolmainak neveznek:

– Jöjj előre te. És dicsőítsd Istent, ha képes vagy rá! Nem tudod, hogy aki megérintette szemedet, az egy bűnös? Nem tudod? Nos, tudd meg. Mi tudjuk, s mi mondjuk neked.

– Ah! Legyen, amint mondjátok. Én nem tudom, hogy bűnös-e. Csak azt tudom, hogy előzőleg vak voltam, és most látok, éspedig jól.

– De mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg szemedet?

– Már megmondtam nektek, és hallottátok. Most újból akarjátok hallani? Miért? Talán tanítványai akartok lenni?

– Ostoba! Légy te annak az embernek a tanítványa. Mi Mózes tanítványai vagyunk. És Mózesről tudunk mindent, amit Isten mondott neki. De erről az emberről semmit se tudunk, sem azt, honnan jött, sem azt, kicsoda, és azt semmiféle csodája se mutatja, hogy próféta.

– Éppen ez a csodálatos! Hogy ti nem tudjátok, honnan jött, és azt mondjátok, hogy semmiféle csoda se mutatja őt igaznak? De ő megnyitotta szememet, és Izraelben közülünk senki se tudta ezt sohasem megtenni, még anyám szeretete és atyám áldozatai sem. Egy dolgot azonban mindnyájan tudunk, én épp úgy, mint ti, és ez az, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnöst, hanem csak azt, aki féli Istent, és megteszi, amit Ő kíván. Az egész világon sohase hallották, hogy valaki meg tudta volna nyitni egy vakon születettnek a szemét, de ez a Jézus megtette. Ha nem Istentől való lenne, nem lett volna képes erre.

– Te egészen bűnben születél, és szellemed épp oly torz, sőt még inkább, mint tested volt, és te akarsz tanítani minket? El innen, átkozott idétlen, és válj sátáná elcsábítóddal együtt. Ki! Kifelé mindnyájan, ostoba és bűnös népség! – és kikergetik a fiút, apát és anyát, mintha leprások lennének.

A három gyorsan elmegy, barátaik kíséretében. De amint kiérnek az udvarból, Sidonia visszafordul, és azt mondja:

– Mondjátok, amit akartok, ami történt, megtörtént. Az igazság az, hogy látlak titeket és dicsérem érte Istent. A sátánok ti vagytok, nem a Jóságos, aki meggyógyított engem.

– Hallgass, fiam! Hallgass! Nehogy valami bajunk legyen! – sóhajt anyja.

– Ó, anyám! A te lelkedet megmérgezte annak a teremnek a levegője. Te, amikor szenvedtem, megtanítottál engem Isten dicséretére, és most, amikor örülsz, nem tudsz hálát adni, és félsz az emberektől? Ha Isten annyira szeretett engem és titeket, hogy csodát tett, nem tudna megvédeni minket az emberektől?

– Igaza van a fiúnak, asszony. Menjünk a zsinagógánkba dicsérni az Urat, ha már a Templomból kiűzték minket. És menjünk gyorsan, mielőtt véget érne a szombat.

És meggyorsítják lépteiket, s eltűnnek a völgybe vezető úton.

Jézus és Nikodémus

Nagyböjt 4. vasárnapja – B

Jn 3,14-21

Jézus a Getszemáni kertben éjjel beszélget Nikodémussal. Mikor Nikodémus nem érti meg, amit Jézus az újjászületésről mondott, így magyarázza neki:

– Gondolj Mózesre! Ő felemelt egy kígyót a pusztában, hogy meggyógyítsa a betegeket az izraeliták között. (Kiv 21,4-9) Amikor engem felmagasztalnak, azok, akik jelenleg betegek, leprások, gyengeelméjűek, némák, süketek, vakok, lázasak a bűntől, meggyógyulnak, és mindaz, aki hisz bennem részesedik az örök életben. Azok is részesednek ebben a boldog életben, akik hittek bennem.

Ne hajtsd le fejedet, Nikodémus! Én azért jöttem, hogy üdvözítsek, nem azért, hogy elveszítsek. Isten nem azért küldte Egyszülött Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem azért, hogy általa üdvözüljön a világ. A világon mindenféle bűnt, tévtant, bálványimádást találtam. De bepizkolhatja-e tollát a fecske, amelyik gyorsan repül a por felett? Nem. Csak egy kék csikot húz a föld szomorú útja számára, az ég illatát hozza, felhívja az emberek figyelmét arra, hogy emeljék fel tekintetüket a sárról és kövessék repülését, amint visszatér az égbe. Így vagyok én is. Eljövök, hogy magammal vigyelek titeket. Jöjjetek!... Aki hisz az Egyszülött Fiában, azt nem ítélik el. Már üdvözült, mert ez a Fiú közbenjár az Atyánál, és azt mondja: „Ez szeret engem”. De aki nem hisz, hiába cselekszik szent dolgokat. Már megítéltetett, mert nem hitt Isten Egyetlen Fiának nevében. Mi az én nevem, Nikodémus?

– Jézus.

– Nem. Üdvözítő. Én vagyok az Üdvösség. Aki nem hisz bennem, visszautasítja üdvösségét, és az Örök Igazságosság máris elítélte őt. És ez az ítélet: „Elküldtem neked a Világosságot, neked és a Világnak, hogy üdvözüljete. És te és az emberek többre becsültétek a sötétséget a világosságnál, mert inkább a rosszat cselekedtétek, ami már szokásotokká vált ahelyett, hogy jót tettetek volna, amelyet Ő mutatott nektek, hogy kövessétek és szentekké legyetek.” Ti gyűlöltétek a Világosságot, mert a gonosztevők szeretik a sötétséget büntetteik számára, és menekültetek a világosságtól, nehogy az megvilágítsa rejtett sebeiteket. Nem rólad mondom ezt, Nikodémus. De ez az igazság. És a büntetés a kárhozattal lesz arányban az egyén és a közösség számára.

Ami azokat illeti, akik szeretnek engem, és az általam tanított igazságok szerint élnek, így másodszor, lélekben újra születve, amely a legigazibb születés, íme azt mondom, hogy ők nem félnek a világosságtól, sőt közelébe mennek, hogy növekedjék világosságuk azoké által, akik világosságban részesültek. A kölcsönös dicsőség boldoggá teszi Istent gyermekeiben és a gyermekeket az Atyában. Nem, a Világosság fiai nem félnek attól, hogy megvilágítják őket. Sőt szívükkel és cselekedeteikkel azt mondják: „Nem én: Ő, az Atya, Ő a Fiú, Ő a Lélek hozta létre bennem a jót. Övé a dicsőség mindörökké.” János, jegyezd fel ezeket a szavakat, amikor eljön az ideje, hogy felírd azokat. Nikodémus, meggyőződtedél?

– Mester... igen. Mikor beszélhetek ismét veled?

– Lázár tudja majd, hová vezessen. Először hozzá megyek, mielőtt eltávozom innen.

– Megyek, Mester. Áldd meg szolgálodat!

– Békém legyen veled!

Nikodémus elmegy Jánossal.

Jézus Simonhoz fordul:

– Láttad a Sötétség hatalmának munkáját? Mint egy pók, kiterjeszti cseleit és csápjait, és fogságba ejti azt, aki nem tud meghalni, hogy pillangóként újjászülessen. Azt, aki nem elég erős ahhoz, hogy szétépje a sötét hálót, és keresztül menjen azon, hogy emlékül vigye győzedelmét, a csillogó háló foszlányait aranyos szárnyán, mint győzedelmi zászlókat,

amelyeket elvett az ellenségtől. Meghalni, hogy éljen. Meghalni, hogy erőt adjon nektek a halálhoz. Jöjj, Simon, pihenj le! És Isten legyen veled.

(2-504)

Nagyböjt 4. vasárnapja – C

Lk 15,1-3, 11-32

A tékozló fiú

Példabeszédek 2: 57-61.

Lázár feltámasztása

Nagyböjt 5. vasárnapja – A

Jn 11,1-45

(Lázár feltámasztása olyan nagyjelentőségű csoda volt, hogy Jézus életrajzában 110 oldalon olvashatunk előzményeiről és következményeiről. Itt ezeket erősen lerövidítjük, és csak a csodát írjuk le részletesen.)

Amikor a nagytanács tagjai megtudták, hogy Lázár haldoklik, kárörvendve felkeresték - Arimateai József, Nikodémus és Jézus más barátai kivételével. Remélték, hogy ott találják Jézust, és újabb vádakat kovácsolhatnak ellene. Ebben azonban csalódtak, és a nővérek csak egyiküknek, a legképmutatóbb tanácstagnak, Elchiának engedik meg, hogy a súlyos beteget megláthassa. Amikor azonban gúnyolni kezdik Jézust, Mária Magdolna kikergeti őket, mint a kutyákat. Márta fél emiatt bosszújuktól.

Márta üzenetet akar küldeni Jézusnak, aki a Jordánon túl tartózkodik, Mária Magdolna azonban visszatartja azzal, hogy Jézus előre megmondta neki: csak akkor hívják Őt, ha Lázár már meghalt. Magdolna biztos abban, hogy Jézus fel fogja támasztani Lázárt. Márta azonban titokban mégis elküldi egy hű szolgáját, hogy hívja el Jézust, mielőtt Lázár meghal.

Jézus megígéri: „Elmegyek. Mondd meg nekik, hogy higgyenek. Hogy higgyenek. Tökéletes hittel. Érted? Menj! Béke veled s azzal, aki küldött. Ismétlem: Higgyenek! Tökéletesen. Menj!”

Közben Lázár meghal. Betegsége nagyon súlyos volt, és már halála előtt oszlani kezdett a teste, rettenetes büzt árasztva. Azért gyorsan bebalzsamozták és eltemették. A temetésre megint eljöttek a nagytanács tagjai, látni akarták a holttestet, de erre már nem volt módjuk. Attól tartanak, hogy félrevezetik őket, s Lázár valójában nem halt meg. Nagy az öröm Lázár és Jézus ellenségei között Lázár halála miatt, s azért mert Jézus nem tudta vagy nem akarta megmenteni őt a haláltól.

Jézus nyugodtan megvárja, míg Lázárt eltemetik, sőt még utána is vár néhány napot, s csak akkor jelenti be apostolainak, hogy Lázár meghalt, s azért várt erre, hogy megerősítse apostolainak a hitét. Most azonban elmegy, hogy feltámassza.

Apostolai igyekeznek lebeszélni őt erről, mert tudják, hogy ellenségei Jézus életére törnek. Ő azonban azt válaszolja, hogy aki fél, ne jöjjön vele. Erre Tamás kijelenti:

– Rendben van! Menjünk hát! Haljunk meg mindnyájan, amint Lázár meghalt, s amint Te meg akarsz halni!

Amint Betánia széléhez érnek, egy kisfiúval találkoznak, aki vízért akart menni a kúthoz. Amint a gyerek meglátja őket, korszóját a földre téve, visszafordul és befut a faluba, hogy elújságolja Jézus megérkezését. Nem hisznek azonban neki, sőt két pofont is kap hazugságnak tartott szavaiért. Erre visszamegy Jézushoz, és beszámol neki, mi történt vele. Jézus megvigasztalja őt két csókkal a pofon helyén, amit őérette szenvedett el. A gyermek boldog. Elmondja, hogy a zsidók már kora reggel felkeresik a gyászoló nővéreket, és ott maradnak késő estig, és kegyetlenek mindenkire. Ezek a zsidók pofozták fel őt is. De most Jézussal akar menni, hogy lássa a csodát, s élvezze a gonosz zsidók megzavarodását. Jézus figyelmezteti őt, hogy nem szabad bosszúállásra vágyakoznia, hanem meg kell bocsátania. Az örvendező gyermek kezét fogva megy tovább a kert nagy rácsos kapujáig.

Néhány zsidó meglátja Jézust, és megérkezésének híre villámgyorsan terjed tovább. Ő lassan megy a vendégek között. Senki sem köszönti, sem ellenségei, sem barátai, s így ő sem üdvözli őket. A gyermek még mindig boldogan megy mellette.

Márta kijön a házból a zsidók egy csoportjával, és Jézushoz siet. Meghajol Jézus előtt, és lábához veti magát, s azt megcsókolva, heves sírásban tör ki, s így üdvözli:

– Béke veled, Mester!

Jézus elengedi a gyermek kezét, és áldást adva Mártára, mondja:

– Béke veled!

A gyermeket Bertalan apostol veszi gondjába, kissé hátrább húzva őt Jézustól. Márta folytatja:

– De a te szolgálódnak nincs többé békéje. – Még mindig térdelve, felnéz Jézusra, és a beálló csöndben mindenki hallja fájdalmas felkiáltását:

– Lázár meghalt! Ha te itt lettél volna, nem halt volna meg. Miért nem jöttél előbb, Mester?

Akaratlanul is szemrehányás van kérdésében. De utána hangja olyanná válik, mint aki annyira elgyengült, hogy nem tud szemrehányást tenni, hanem egyetlen gondolata testvérének utolsó kívánságára irányul, de most már minden szemrehányás nélkül:

– Testvérünk, Lázár annyit hívott téged!... Most, látod: én tele vagyok fájdalommal és Mária sír, és nem tud megnyugodni. És ő (Lázár) többé nincs itt. Tudod, mennyire szerettük! Minden reményünk benned volt!...

A hallgatóság részvétellel van Márta iránt, és gondolatban szemrehányást tesz Jézusnak, mintegy folytatva Márta szavait: „és meghallgathattál volna minket, mert megérdemeltük irántad való szeretetünk által, s ehelyett csalódtunk benned”. Az emberek kifejezik ezt fejük csóválásával, vagy gúnyos tekintetükkel. Csak Jézus néhány barátja, akik elvegyültek a tömegben, van részvétellel Jézus iránt, aki nagyon sápadtan és szomorúan hallgatja a szenvedőt. Gamáiel kissé távolabbról erősen figyel Jézust minden gyűlölet és minden szeretet nélkül. Vele van fia és néhány ifjú is.

Márta megtörli arcát és folytatja:

– De még most is remélek, mert bármit kérsz az Atyától, megadja neked. – Fájdalmas, hősi hitvallás ez, sírástól remegő hangon, aggódó tekintettel, mintegy szívének utolsó reményét fejezve ki.

– Testvéred feltámad. Kelj fel, Márta!

Márta feláll, de még mindig tisztelettel meghajol Jézus előtt, s így válaszolja:

– Tudom, Mester. Feltámad az utolsó napon.

– Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Mindaz, aki hisz bennem, még ha meghalt is, él. És aki hisz és bennem él, az nem hal meg sohasem. Hiszed mindezt? – Jézus előzőleg halkán, egyedül Mártához beszélt, ezt azonban isteni hatalmának kijelentéseként fennhangon mondja, s csengő hangja visszhangzik a kertben, mint valami aranyharang zúgása. A jelenlevőket borzadás járja át. De utána egyesek fejüket csóválva gúnyosan vigyorognak.

Jézus Márta vállára teszi kezét, hogy mintegy reményt öntsön bele. Márta felemeli eddig lehajtott fejét, és Jézusra néz, annak ragyogó szemébe, és kezét mellére szorítva egy másfajta vággyal mondja:

– Igen, Uram! Hiszem ezt. Hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia, aki a világra jöttél. És hogy mindent megtehetsz, amit akarsz. Hiszem. Megyek most, hogy tudtára adjam Máriának – és elsiet a ház felé.

Jézus ott marad. Néhány lépést tesz a keskeny virágágy felé, amely körülveszi a halastavat, és figyel a vízben ficáncoló halakat, a napfényben ragyogó víz felszínét.

A zsidók figyelik Őt. Akaratlanul is határozott csoportok alakultak ki közöttük. Jézussal szemben állnak ellenségei, oldalán és mögötte apostolai, barátai és a jóindulatú vendégek. Kissé távolabb Gamáiel, de most már egyedül, mert akik mellette voltak, a két csoport egyikéhez vagy másikához csatlakoztak, hogy közelebb legyenek Jézushoz.

Mária szokásos kiáltásával: „Rabboni!” – fut Jézus elé, karját kitérve, és lába elé veti magát, átkarolja azt, és hangosan zokog. A zsidók, akik vele voltak a házban, követik őt, és vele együtt sírnak, egyesek őszintén, mások képmutató módon. Velük együtt jönnek hűséges szolgálók és szolgálók is, akik szintén zokognak. Márta látva Mária zokogását, újból sírásra fakad.

– Béke veled, Mária! Kelj fel! Nézz rám! Miért ez a sírás, ami azokéhoz hasonlít, akik nem remélnek? – Jézus lehajolva, csendesen mondja ezt, Mária szemébe nézve, aki térdel, sarkára ülve, Jézus felé tárva karját, és a zokogástól nem tud beszélni. – Nemde megmondtam neked, hogy remélj a hihetetlenben, hogy meglátod Isten dicsőségét? Talán megváltozott Mestered, hogy így aggódsz?

De Mária nem fogja fel Jézus szavainak értelmét, amelyek elő akarják készíteni őt a túl nagy öröme, ami a sok aggodalom után reá vár, és amikor visszanyeri hangját, felkiált:

– Ó, Uram! Miért nem jöttél előbb? Miért távolodtál el annyira tőlünk? Tudtad, hogy Lázár beteg volt! Ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem. Miért nem jöttél? Nekem meg kellett volna még mutatni neki, hogy szeretem. Neki élnie kellett volna. Meg kellett volna mutatnom neki, hogy kitartok a jóban. Annyit aggódott testvérem! És most! Most, hogy boldoggá tehettem volna, elvételtem! Te meghagyhattad volna őt nekem. Megadhattad volna a szegény Máriának az örömet, hogy megvigasztalja őt annyi szenvedés után. Ó, Jézus! Jézus! Mesterem! Üdvözítőm! Reményem! – és ismét leborul Jézus lába előtt, amelyet újból megmos könnyeivel, és sóhajtozik:

– Miért tetted ezt, Jézus?! – De hangjában nincs szemrehányás, mint Mártáéban, hanem csak az aggodalom annak részéről, aki nemcsak mint nővér szenved, hanem mint tanítvány is, mert érzi, hogy sokak szívében csökkent a szeretet Mestere iránt.

Jézus mélyen lehajol, hogy meghallja a földre görnyedt Mária hangját, azután felegyenesedik, és erőteljesen mondja:

– Mária, ne sírj! Mestered is szenved hűségese barátja halála miatt... azért, mert engednie kellett, hogy meghaljon...

Gúnyos öröm sugárzik Krisztus ellenségeinek arcáról. Úgy érzik, legyőzték, és örvendenek, míg barátai még szomorúbbakká válnak.

Jézus még erőteljesebb hangon mondja:

– De mondom neked: ne sírj! Kel fel! Nézz rám! Azt hiszed, hogy ok nélkül tettem ezt én, aki annyira szeretlek téged? Hiheted-e, hogy feleslegesen szomorítottalak meg? Jöjj! Menjünk Lázárhoz! Hová tettétek?

Jézuson is látszik a megindulás. A Máriával lévő öregebb rokonok válaszolnak kérdésére:

– Jöjj és lásd! – és vezetik őt a sír felé, ami a gyümölcsösök végénél van, a mészközsíklába vágva. Márta Jézus oldalán megy, s vezeti a sírástól látását veszített Máriát, és amikor odaérnek, rámutatva a sírra mondja:

– Itt van, Mester, eltemetve barátod.

A sír bejáratát nagy kőlap zárja el. Jézus szemléli a nehéz szíklát, és könnyezik. A nővérek és bensőséges barátai és szolgálai vele együtt sírnak.

– Távolítsátok el ezt a kőlapot! – kiáltja Jézus, miután felszárította könnyeit.

A jelenlevő tömegben csodálkozás vesz erőt, s elképedve mormolnak valamit. Néhány farizeus homlokát érintve csóválja fejét, mintha azt mondaná: „Megbolondult!”

Senki se engedelmeskedik a parancsnak. Még a leghűségesebb szolgálai is haboznak, és iszonyodnak tőle.

Jézus még erőteljesebben megismétli parancsát, s ez még erősebb rémületet vált ki a jelenlevőkből. Egyesek mintha menekülni készülnének a büztől, ami majd kiárad a sírból.

– Mester, lehetetlenség! – mondja Márta, visszafojtva sírását, hogy beszélni tudjon – Már négy napja van ott. És te tudod, milyen betegségben halt meg! Csak szeretetünk gyógyíthatta volna meg... Most biztosan már erősen bűzlik, a kenetek ellenére is... Mit akarsz látni? Testének felbomlását?... Nem lehet... a rothadás tisztátalansága miatt sem, és... (Vö. Lev 21,1-13; 22,1-9; Szám 6,1-12; 19,11-22; 31.)

– Nem megmondtam neked, hogy ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét? Emeljétek el ezt a követ. Akarom!

Az isteni akarat kiáltása ez... Minden kebelből egy „Óh” tör ki. Az arcok elsápadnak. Egyesek remegnek, mintha megütötte volna őket a halál hideg szele.

Márta jelet ad egyik emberüknek, aki parancsot ad a szolgálknak, hogy hozzák a kő elmozdításához szükséges szerszámokat.

A szolgálak gyorsan elmennek és csákányokkal, erős emelőrudakkal térnek vissza. Nagy erőfeszítéssel félretolják a nyílást elzáró súlyos követ. A sötét nyílásból borzalmas bűz árad ki, úgyszólván mindenki hátrálni kezd.

Márta halkán kérdezi:

– Mester, le akarsz szállni oda? Ha igen, fáklyákra van szükség... – De elsápad a gondolatra, hogy ezt meg kell tenni.

Jézus nem válaszol. Szemét az égre emeli, kitarja karját, kereszt alakban és erőteljes hangon hangsúlyozva a szavakat imádkozik

– Atyám! Hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. Tudtam, hogy mindig meghallgatsz. De a jelenlevőkért mondtam ezt, az engem körülvevő népért, hogy higgyenek benned és abban, hogy te küldtél engem!

Néhány pillanatig így áll, elragadtatásban, átváltozva, miközben magában más imákat mond, vagy imádja az Atyát. Nem lehet anélkül nézni, hogy ne remegne meg az ember szíve. Mintha teste átszellemült volna, megnövekedett volna, s felemelkedett volna a földről. Fény veszi körül, főleg égre emelt tekintetét, amint elragadtatva szemléli az Atyát.

Utána ismét visszaváltozik az Emberré, akinek azonban fenséges ereje van. Előre megy, egészen a sír küszöbéig. Karjait most maga előtt tartja, tenyerével a föld felé. Kék tűz sugárzik szeméből, a csodának már elviselhetetlen fénye, és erőteljes hangon, erőteljesebben, mint amikor a viharzó tavat lecsillapította, eddig még egy csodánál sem tapasztalt erőteljességgel kiáltja:

– Lázár! Jöjj ki!

Hangja visszaverődik a sír mélyéből és elterjed ez egész kertben, visszhangozva a Betániát körülvevő dombokról: „ki! ki! ki!

Mindenkin végigfut a hideg, de a kíváncsiság mindenkit a földhöz szegez, az arcok elsápadnak, a szemek tágra nyílnak, a szájak félig kinyílnak, és megdöbben kiáltás hagyja el a torkokat.

Márta kissé hátrább, Jézus oldalánál áll, s mintegy elbűvölve nézi Őt. Mária térdre esik a sír küszöbénél fél kezét szívére szorítva, hogy annak dobogását megfékezze, másik kezével öntudatlanul is Jézus köpenyének egyik lebernyegét fogja, s látszik, hogy remeg a keze.

A sír mélyéből valami fehérség jön kifelé. Amint közeledik, kivehető tojásdad alakja, s mind nagyobbak látszik. A halott az, akit szorosán bepólyáztak, amint lassan jön, mindinkább látható módon, szellemszerűen, mély benyomást keltve.

Jézus szinte észrevehetetlenül hátrál, hátrál, amint az kifelé jön. A távolság kettejük között így állandó marad.

Mária kénytelen elengedni Jézus köpenyét, de nem mozdul el onnan, ahol van. Az öröm és a megindulás földhöz szögezi. Torkából először halkán, majd kiáltássá erősödve tör ki az „Ó!”

Lázár már a küszöbön van, és ott megáll, mereven, némán, mint egy szobor, amelyet még alig formáltak ki; hátborzongató, mint maga a halál, féhéren a sírűreg sötét háttérében. Lábánál már csepeg a kötéseken átszűrődő genny.

Jézus erőteljesen kiáltja:

– Vegyétek le róla a kötelékeket és hagyjátok járni. Adjatok neki ruhát és ennielét!

– Mester!... – mondja Márta, és többet is mondana, de Jézus ragyogó arccal rászzegezi szemét, és engedelmességre készíti:

– Itt! Azonnal! Hozzátok el ruháját. Öltöztessétek fel mindenki jelenlétében, és adjatok neki enni!

Jézus, miközben kiadja a parancsot, nem néz körül azokra, akik mellette és mögötte állnak, hanem továbbra is csak Lázárra néz és Máriára, aki közel van a feltámadotthoz, nem törődve a gennytől csöpögő fáslikkal, és Mártára, aki levegő után kapkod, mintha szíve meg akarna hasadni, és aki nem tudja, hogy örömeiben nevéss-e vagy sírjon.

A szolgák elsietnek, hogy végrehajtsák a parancsot. Az öreg dajka érkezik vissza elsőnek a ruhákkal karján. Egyesek kioldják a kötelékeket, miután feltúrték karjukon ruhájukat, hogy ne érintsék meg vele a gennytől csöpögő holmikát. Két szolgálóleány kétfülű korsóban illatszert hoz, követik őket más szolgák, meleg vizet tartalmazó kancsókkal és dézsákkal, tálcákkal, amelyek tele vannak élelmiszerrel, tejjel, borral, gyümölcssel, mézzel leöntött pogácsával.

Közben letekerik a hosszú fáslikat, mintha egy nagy orsóról vennék le azokat, s azok halomba gyűlnek a földön. Érezni lehet rajtuk mind a balzsamozáshoz használt fűszerek illatát, mind pedig a genny bűzét. A szolgák botokat használnak, hogy elkerüljék megérintésüket.

A fejnél kezdik a kötelékek lebontását, s végül előtűnik Lázár nagyon sápadt arca, csontvázra soványodva, lezárt szemmel, összetapadt hajjal, és szennytől borított gyér szakállal. Folytatják a fáslik lebontását, s lassan kiszabadul felső teste, csontos válla, csontvázszerű karja, bőrrel alig borított bordái, beesett gyomra. Miközben a szolgák a kötések bontják le róla, nővérei és más szolgák lemossák testéről a piszkot és a balzsamot, állandóan cserélve a vizet, amíg meg nem tisztítják bőrét.

Lázár, amikor arcát kiszabadítják a kötések közül, először Jézusra néz, majd nővéreire, semmi mással nem törődve, és sápadt arcával szeretetteljesen mosolyog Jézusára, miközben szeme könnyezik. Jézus is visszamosolyog rá, egy könnycseppel szeme sarkában, és anélkül, hogy egy szót is szólna, Lázár tekintetét az ég felé irányítja. Lázár megérti, és ajkával csendben imádkozik.

Márta azt gondolja, hogy valamit mondani akar, de még nincs hangja, és azért megkérdezi tőle:

– Mit mondasz nekem, Lázárom?

– Semmit, Márta. Hálát adtam a Magasságbelinek – szól Lázár és hangja biztos és erőteljes.

. A tömegeből ismét álmélkodó „Ó!” hallatszik.

Most már egészen derekáig megszabadították a kötelékektől és megmosták.

Felöltöztethetik egy rövid tunikába, amely mintegy alsó ingként szolgál, amely combjáig ér.

Leültetik, hogy levegyék a kötelékeket lábáról is, és azt is megmossák. Amikor lába előtűnik, Márta és Mária nagyot kiáltva mutatnak rá. A rothadás már annyira előrehaladt, hogy bőségesen folyt sebeiből a genny, átáztatva a kötések. Most azonban a láb sebei már behegedtek és csak rózsaszínű forradások jelzik a gennyes sebek helyét.

Az egész tömeg még hangosabban felkiált csodálkozásában. Jézus mosolyog, és mosolyog Lázár is, aki egy pillanatra megnézi meggyógyult lábát, és utána ismét Jézusra néz. Úgy látszik, nem tud betelni nézésével. A zsidók, farizeusok, szaduceusok, írástudók és rabbik közelebb jönnek, óvatosan, hogy be ne szennyezzék ruhájukat. Egészen közelről figyelik Lázárt. Közelről figyelik Jézust is. De sem Lázár, sem Jézus nem törődik velük. Csak egymást nézik, mindenki más semminek se számít előttük.

Lázár lábára ráteszik a szandálokat. Feláll, elevenen, biztosan. Átveszi Mártától a neki nyújtott ruhát, felölti, a derékövet felkötöti, elrendezi a redőket. Sovány és sápadt, de egyébként olyan, mint mások. Megmossa kezét és karját egészen könyökéig, feltúrva a ruha ujját. Friss vízzel megmossa ismét arcát és fejét, mert még nem érzi egészen tisztának. Megtörli haját és arcát, átadja a törülközőket a szolganak, és egyenesen Jézushoz megy. Leborul előtte, és megcsókolja lábát.

Jézus lehajol, felemeli őt, és szívéhez szorítja, mondván:

– Üdvözöllek, barátom, visszatéréseid alkalmából. Béke és öröm veled. Élj, hogy beteljesítsd boldog sorsodat. Emelkedj fel, hogy csókkal üdvözölhesselek. – És kölcsönösen megcsókolják egymás arcát.

Csak miután megtisztelte és megcsókolta a Mestert, beszél Lázár nővéreihez, és csókolja meg őket, valamint néhány hozzá közelálló személyt, akik talán rokonai, vagy jó barátai.

Jézus odamegy az egyik szolgálóhoz, akinek tálca van a kezében, vesz egy mézes süteményt, egy almát és egy boros serleget és megkínálja vele Lázárt, miután megáldotta azt. Lázár jó étvágyal eszik, mint aki egészséges. Mindnyájan csodálkoznak: „Ó!”

Jézus látszólag nem lát mást, csak Lázárt, valójában azonban mindenkit megfigyel, és látja ellenségeinek haragját. Amikor azok egy csoportja távozni készül, hangosan odaszól egyikükhöz:

– Várj egy pillanatig, Szádok! Mondanom kell neked valamit. Neked és a tieidnek. – Azok megállnak bűnös képpel.

– Megelégszel-e azzal, Szádok, amit láttál? Azt mondtad nekem egy nap, ahhoz, hogy higgyél, te és a hozzád hasonlók, egy már feloszlott emberi hulla előbbi épségének látására van szükséged. Meg vagy elégedve a rothadással, amit láttál? Képes vagy bevallani, hogy Lázár meghalt és most él, és egészséges, inkább, mint évekkal ezelőtt volt? Tudom, hogy ti azért jöttetek ide, hogy kísértsétek ezeket és növeljétek fájdalmaikat és kételyeiket. Ti azért jöttetek, mert engem kerestetek, remélve, hogy megtaláltok a haldokló szobájában elrejtőzve. Nem szeretetből jöttetek ide, nem azért, hogy lerójátok tiszteleteteket az elhunyt iránt, hanem csak azért, hogy biztosak legyetek Lázár halálának valóságáról. Annál inkább örvendtetek ennek, minél inkább teltek a napok. Ha a dolgok úgy folytatódtak volna, amint ti reméltétek, hogy folytatódni fognak, akkor okotok lett volna az örvendezésre. A Barát, aki mindenkit meggyógyít, nem gyógyítja meg barátját. A Mester, aki mindenki hitét megjutalmazza, nem jutalmazza meg azokét, akik Betániában az Ő barátai. A Messiás tehetetlen a halál valósága előtt. Ezek a gondolatok okozták örömeteket. De íme, Isten megválaszolt nektek. Egy prófétának se sikerült soha sem egyesítenie azt, ami már szétbomlott, s nem pusztán csak meghalt. Isten megtette. Íme az élő tanúbizonysága annak, ki vagyok én. Egy napon Isten vette a sarat és abból alakot formált, és éltető szellemet lehelt beléje, és létrejött az ember. Én mondtam: „Alkossunk embert saját hasonlatosságunkra és képünkre,” Mert én vagyok az Atya Igéje. Ma én, az Ige, mondtam annak, ami már a sárnál is kevesebb volt: a test feloszlása: „Élj!” és a rothadásból újjáalakult a test, és pedig a teljes test, élve, dobogva. Íme, ott van, s néz titeket. És a testtel egyesítettem a szellemet, amely már napok óta Ábrahám kebelén volt. Akaratommal hívtam azt vissza, mert mindent meg tudok tenni én, az Élő, én a Királyok Királya, akinek minden teremtmény, minden dolog alá van vetve. Nos; mit szóltok ehhez?

Jézus méltóságteljesen ragyog előttük: valóban, mint Bíró és Isten. Ők nem válaszolnak neki. Jézus sürgeti őket:

– Még nem elég ez nektek ahhoz, hogy higgyetek, hogy elfogadjátok az elkerülhetetlen következtetést?

– Csak ígéretednek egy részét teljesítetted. Ez nem Jónás jele – vág vissza élesen Szádok.

– Abban is részetek lesz. Megígértem, és teljesítem – mondja az Úr. – És egy másvalaki, aki jelen van itt, egy másik jelet vár, része lesz benne. És mivel ő igaz, elfogadja. (Gamáliele célzó, akinek a 12 éves Jézus megígérte, hogy utolsó szavára megremegnek majd a Templom kövei.) Ti nem. Ti megmaradtok azok, akik vagytok.

A kert lassan kiürül. Közben Lázár, közeli barátaival együtt bemegy a házba. Arimateai József, Nikodémus és néhányan mások üdvözlik Jézust, és szintén elmennek.

Jézus körülnéz. Látja, hogy a kert végén égetik a gennyes fáslikat. Jézus megjegyzi:

– A tűz megsemmisíti a rothadást... A halál rothadását... De a szíveket... ezekét a szíveket semmiféle tűz sem fogja megsemmisíteni... Még a pokol tüze sem. Örökké megmarad... Mily

rettenetes!... Rettenetesebb a halálnál... Rettenetesebb a felbomlásnál... És... De ki vált meg téged, Emberiség, ha annyira a vesztedet akarod! Rothadni akarsz. És én... én egy szavammal kiragadtam a sírból egy halottat... De a szavaknak a tengerével... és a fájdalom tengerével nem leszek képes elszakítani az embert a bűntől, a bűntől millió és millió embert!” – Jézus leül, és leverten kezébe temeti arcát.

Utána ő is bemegy a házba. Lázár közben elment, hogy alaposan megfürödjék, és más ruhát vegyen fel. Jézus addig megvigasztalja Mártát és Máriát, akik lelkiismeret furdalást éreznek amiatt, hogy engedetlenek voltak, s nem várták be Lázár halálát, mielőtt értesítették volna Jézust. Ő biztosítja őket teljes bocsánatáról, és azt kívánja, hogy ők is teljesen bocsássanak meg a rosszindulatú zsidóknak, akik annyira megbántották őket ezekben a napokban.

Megérkezik Lázár, frissen, tisztán. Jézus fejére teszi a kezét, és mosolyogva mondja neki:

– Legyőzted a megpróbáltatást, barátom. Az megszűnt számodra is, nővéreid számára is. Most legyetek boldogok és erősek az Úr szolgálatában.

Lázár meghívja Jézust, hogy pihenjen meg házában Betániában. Szép lenne...

– Itt maradok. Kárpótlást akarok nyújtani neked mindazért, amit elszenvedtél. Márta azt gondolja, fájdalmat okozott nekem. De nem ti okoztatok nekem fájdalmat, hanem azok, akik nem akarják, hogy megváltam őket. Ők mindinkább gyűlölnek. Szívük meg van mérgezve... Mégis... bocsássunk meg nekik.

– Megbocsátunk, Uram – mondja Lázár szelíd mosolyával.

* * *

Jézus Valtorta Máriának megmagyarázza, miért művelte ezt a csodát:

– Idejében közbeléphettem volna, hogy megakadályozzam Lázár halálát. De nem akartam azt tenni. Tudtam, hogy ez a feltámasztás kétélű kard lesz, mert megtérítem vele a jó akaratúakat, de még inkább gyűlölnek majd miatta azok, akik helytelenül gondolkodnak. Ezek hatalmának eme utolsó csapása alatt elhatározzák halálomat. De ezért az óráért jöttem, és most már megérett az idő teljesezésére. Én is szerettem volna azonnal ide sietni. De a legmegátalkodottabbak megtérítéséhez szükség volt arra, hogy egy már ugyancsak rothadó holttestet támasszak fel. És szükségük volt erre apostolaimnak is, akiknek feladata, hogy elvigyék hitemet a világba, s ehhez meg kellett acéloznom hitüket a legnagyobb csodával...

Ha akkor gyógyítottam volna meg Lázárt, amikor még élt, ellenségeim kételkedtek volna a csoda valódiságában. De a holttest bűze, a gennyes pólyakötegek, a sírban való hosszas tartózkodás minden kételyt eloszlatozott. Azt akartam, hogy szemük láttára oldják le Lázár kötelékeit és mossák meg őt, hogy lássák, nemcsak az életbe tért vissza, hanem tagjainak egészségét is visszanyerte, és sebei begyógyultak. Én mindig több kegyelmet adok, mint amennyit kérnek.

Sírtam Lázár sírja előtt... Nemcsak azért sírtam, mert elvesztettem egy barátomat, vagy a nővérek iránti részvétből, hanem még inkább azért, mert ebben az órában még elevenebben, mint bármikor, felszínre került három gondolat, amelyek mintegy töviseként szúrták szívemet.

Annak a pusztulásnak a gondolata, amelyet a Sátán okozott, amikor rosszra csábította az embert. Ennek következtében szenvedésre és halálra volt ítélve. A testi halál eleven jelképe a lelki halálnak, amelyet a bűn okoz a léleknek, amelynek a Fény országában kellene élnie, és a pokoli sötétségbe kerül.

Az a meggyőződés, hogy még ez a csoda sem győzi meg a zsidó világot az Igazságról, amelyet én hoztam nekik. És semmiféle csoda sem téríti meg a világot Krisztushoz. Fájdalom töltött el, hogy hamarosan oly kevés emberért fogok meghalni!

Lélekben láttam közeli halálomat. Isten voltam, de ember is. Mivel Megváltó voltam, éreznem kellett a kiengesztelés súlyát. Azért irtóztam a haláltól, és pedig az ilyen haláltól. Éltem, egészséges voltam, s azt mondtam: „Hamarosan halott leszek, sírban leszek, mint Lázár. Hamarosan a legkínosabb haláltusa lesz társam. Meg kell halnom.” Isten jósága megóv titeket attól, hogy megismerjétek jövőtöket. De engem nem kímélt meg ettől.

Ó, higgyétek el, ti, akik panaszkodtok sorsotok miatt: Senki sem volt sose nálam szomorúbb, mert én állandóan előre tudtam mindazt, aminek meg kell történnie, és születésemtől halálomig részem volt a szegénységben, a nélkülözésben, a kemény sorsban. Mégsem panaszkodtam. Helyeztétek belém reményeteket. Békémben részesítelek titeket.

* * *

Lázár feltámadásának a híre még jobban felkavarta Jeruzsálemet, mint előzőleg halálának a híre. Sőt még Júdea olyan részébe is eljutott, ahol haláláról nem értesültek. A hír villámgyorsasággal terjedt tovább, erről beszéltek mindenütt. Sokan meggyőződtek általa arról, hogy Jézus a Messiás. A nép örvendett.

Annál kevésbé örvendtek Jézus ellenségei. Gyorsan összehívták a nagytanácsot, hogy megtárgyalják, mit tegyenek. A tanács tagjai közül néhányan, mint Eleazár, Arimateai József és Gamálieel Jézus védelmére keltek, de a többiek lehurrogták őket. Elhatározták, hogy feljelentik Jézust Pilátusnál, mint veszedelmes lázítót.

Pilátus alaposan megvárakoztatta a zsidók küldöttségét, utána pedig megalázta és kikergette őket, mert nem adott hitelt hamis vádjajknak. Erre azok visszatértek a tanácssterembe, s jelentették kudarcukat.

Kaifás erre azt ajánlja, hogy hamis tanúk segítségével ítéljék Jézust halálra. Jobb, ha egy ember hal meg, mintha sokak halálát okozná. Halálával megmenti népét, s így nem pusztul el az egész nép.

Ezért rendeletet hoznak, amit fel kell olvasni Jeruzsálem és Júdea minden zsinagógájában: Aki megtudja, hol tartózkodik Jézus, jelentenie kell, különben kiközösítik.

Arimateai József azonban titokban találkozik Jézussal, és értesíti Őt a rendeletről, tanácsolva, hogy vonuljon vissza valahová, ahol nem találják meg.

Jézus követi az okos tanácsot, és azonnal eltávozik Betániából apostolaival együtt, és Szamaria egyik határvárosába, Efraimba megy, ahol egy özvegyasszony befogadja őket nagy házába, amelyben egyedül él.

(8-60. 78.91)

Jézus megjövendöli megdicsőülését

Nagyböjt 5. vasárnapja – B

Jn 12,20-33

Jézus nagycsütörtökön a Templomban beszél a húsvétra érkező tömegeknek. A nép lelkesedik érte, az írástudók és a farizeusok igyekeznek lerontani beszédjének hatását ócsárlásukkal.

Ott vannak a Templomban a pogányok is. Közülük mind többen hallgatják a Mestert ezekben a napokban. De mindig a tömeg szélén állnak, mert a héberek, palesztinaiak akarják elfoglalni az első helyeket a Rabbi körül, s őket hátranyomják. Egy nagyobb csoportjuk meglátja Fülöpöt, akit szintén egy sarokba nyomott a tömeg. Odamennek hozzája, és azt mondják:

– Uram, szeretnénk közlőrl látni Jézust, a te Mesteredet. És beszélni vele legalább egyszer.

Fülöp lábujjhegyre áll, hogy lássa, van-e egy apostol közelebb az Úrhoz. Meglátja András, és odakiált neki, miután nevéen szólította:

– Itt vannak a pogányok, akik szeretnék üdvözölni a Mestert. Kérdezd meg tőle, hogy kívánja-e fogadni őket!

András csak néhány méterre van Jézustól. Könyökével utat vág magának a tömegben, kiáltva:

– Adjatok helyet! Mondom, adjatok helyet! A Mesterhez kell mennem!

Odaér, és közli vele a pogányok kívánságát.

– Vezesd őket abba a sarokba! Odamegyek hozzájuk.

És miközben Jézus igyekszik keresztülmenni a tömegen, János, aki visszatért Péterrel, maga Péter, Júdás Tádé, Jakab, Zebedeus fia és Tamás is segít neki utat törni.

Íme Jézus ott van, ahová már megérkeztek a pogányok, akik üdvözlik Öt.

– Béke veletek! Mit kívántok tőlem?

– Látni téged. Beszélni veled. Szavaid megzavartak minket. Mindig szerettünk volna beszélni veled, hogy megmondjuk neked, szavaid meghatottak minket. De vártunk a megfelelő pillanatra, hogy ezt megtegyük. Ma... Te a halálról beszéltél... Félünk, hogy többé nem tudunk beszélni veled, ha nem ragadjuk meg ezt az alkalmat. De lehetséges az, hogy a zsidók megöljék legjobb gyermeküket? Mi pogányok vagyunk, és kezted velünk nem tett jót. Szavaid ismeretlenek voltak számunkra. Hallottunk másokat általában beszélni rólad. De sose láttunk téged, se közeledben nem voltunk. Mégis, látod! Mi tisztelünk téged. Az egész világ tisztel téged velünk.

– Igen, eljött az óra, amelyben az Emberfiának meg kell dicsőülnie az emberektől és a szellemektől.

Most a tömeg ismét körülveszi Jézust. De azzal a különbséggel, hogy az első sorban a pogányok vannak, a többiek pedig mögöttük.

– De ha ez a te megdicsőülésed órája, akkor te nem fogsz meghalni, amint mondod, vagy amint értettük. Mert az ilyen halálnem nem dicsőít meg. Hogyan egyesítheted a világot kormánypálcád alatt, ha meghalsz, mielőtt ezt megtetted volna? Ha karod mozdulatlaná válik a halálban, hogyan győzedelmeskedhet és gyűjtheti össze a népeket?

– Halálommal életet adok. Meghalva építetek. Meghalva teremtem meg az új Népet. A győzelem az áldozatban van. Igazán mondom nektek, ha a gabonaszem, amely a földbe hull, nem hal meg, terméketlen marad. De ha meghal, íme sok termést hoz. Aki szereti életét, elveszíti azt. Aki gyűlöli életét ezen a világon, megmenti azt az örök élet számára. Nekem továbbá kötelességem meghalni, hogy ezt az örök életet adjam mindazoknak, akik követnek engem, hogy szolgálják az Igazságot. Aki szolgálni akar nekem, jöjjön! Országomban nincs a

hely korlátozva ennek vagy annak a népnek számára. Mindaz, aki szolgálni akar engem, jöjjön, és kövessen engem, és ahol én leszek, ott lesz szolgálóm is. És azt, aki engem szolgál, megtiszteli Atyám, az Egyetlen, Igaz Isten, az Ég és a föld Ura, minden létezőnek Teremtője, a Gondolat, a Szó, a Szeretet, az Élet, Út, Igazság; Atya, Fiú, Szentlélek, Egy a Háromban, Három az Egyben, az Egyedüli, Igaz Isten. De most lelkem megrendült. És mit mondjak? Talán azt: „Atyám, ments meg engem ettől az órától”? Nem! Mert én azért jöttem, hogy elérkezzék ez az óra. És akkor azt mondom: „Atyám, dicsőítsd meg Nevedet!”

Jézus kereszt alakban kitarja karját, egy bíbor kereszt ez a fehér márványcsarnokkal háttérében, és felemeli arcát, felajánlva magát, imádkozva, lelkével az Atyához szállva.

És egy hang, amely erősebb a mennydörgésnél, anyagtalan abban az értelemben, hogy nem emberi hang, de nagyon is érthető minden fül számára, betölti a gyönyörű áprilisi nap tiszta egét, és egy óriási orgona hangjaként, de annál is erőteljesebben rezeg, gyönyörű hangnemben, és kijelenti:

– Megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem!

A népet félelem fogja el. Ez a hang oly erőteljes, hogy belereng a föld és minden, ami rajta van. Ez a hang titokzatos, különbözik minden más hangtól, ismeretlen forrásból jön. Ez a hang betölt mindent északról délig, keletről nyugatig, megrémíti a zsidókat és elképeszti a pogányokat. Az előzők a földre esnek, már amennyire tudnak, ijedten mormolva: „Most meghalunk! Hallottuk az Ég hangját! Egy angyal beszélt hozzám!” És verik mellüket, a halált várva. A pogányok pedig azt kiáltozzák: „Ez mennydörgés! Robaj! Meneküljünk! A föld bömbölt! Megrendült!” De lehetetlen elmenekülni abban a tolongásban, amely még növekszik azok által, akik berohannak kívülről a Templomba, kiáltozva: „Irgalom! Fussunk! Itt van a szent hely. Nem hasad meg a föld ott, ahol Isten oltára van!” Ezért mindenki ott marad, ahol van, mert nem tud elmenni a tömeg, vagy a félelem miatt.

A Templom teraszán összefutnak a papok, írástudók és farizeusok, akik különféle helyeken voltak, és a leviták, a templomórség. Izgatottak, elképedtek. De nem szállnak le a nép közé az udvarokba, kivéve Gamálielt, fiával. Jézus látja őt, amint teljesen fehér vászonruhájában elhalad. Ránéz, de mintha mindenkire intézné szavait, hangosan kijelenti:

– Nem miattam, hanem érettetek jött ez a hang az Égből.

Gamáliel megáll, megfordul, mély, szénfekete szemével szúrósan Jézusra néz, aki égszínkék, tiszta, kedves de fenséges szemmel néz vissza rá... És Jézus folytatja:

– Ítélet van most a világon. Most vetik ki a Sötétség Fejedelmét. Én meg, majd ha fölemelnek a földről, mindenkit magamhoz vonzok, mert így vált meg az Emberfia.

(Eddig tart az Evangélium, de tanulságos folytatása is):

– Mi azt tanultuk a Törvény könyveiből, hogy a Krisztus örökké él. És te a Krisztusnak mondd magadat, és azt mondd, hogy meg kell halnod. És mégis azt mondd, hogy az Emberfia vagy, és megváltasz, amikor felemelnek. Ki vagy hát? Az Emberfia, vagy a Krisztus? És ki az az Emberfia? – mondja a tömeg, amely visszanyeri bátorságát.

– Egyetlen személy vagyok. Nyissátok meg szemeteket a Világosság előtt! Még egy kis ideig veletek van a Világosság. Menjetek az Igazság felé, amíg köztetek van a Világosság, hogy ne leljen meg titeket a sötétség. Azok, akik a sötétben járnak, nem tudják, hol végzik. Amíg köztetek van a Világosság, higgyetek benne, hogy a Fény gyermekei legyetek.

A nép megzavarodik és megoszlik. Egyik részük fejét csóválja. Más részük megfigyeli a főméltóságot viselők viselkedését, a farizeusokat, a főpapokat, írástudókat... és főleg Gamálielt, és ők is hasonlóképpen viselkednek. Ismét mások helyeselnek fejükkel, és meghajolnak Jézus felé, világos jelét adva, hogy azt akarják mondani: „Hiszünk! Tisztelünk téged azért, ami vagy!” De nem mernek nyíltan melléje állni. Félnék Krisztus ellenségeinek figyelő szemektől, a hatalmasoktól, akik a magas teraszról felügyelnek rájuk.

Gamáliel is, miután néhány percig gondolataiba mélyedve maradt, mintha a márványpadlótól kérne választ, ismét útnak indul a kijárat felé, miután fejét csóválta és vállat

rándított, mintha kiábrándulását, vagy megvetését akarná kifejezni. Elmegy Jézus előtt anélkül, hogy ránézne.

Jézus viszont nézi őt, részvétellel... és ismét felemeli hangját, erőteljesen, hogy túlszárnyaljon minden zajt, és meghallja Őt a nagy írástudó, aki csalódottan megy el.

– Aki hisz bennem, igazából nem bennem hisz, hanem abban, aki engem küldött, és aki engem lát, azt látja, aki engem küldött. És ez Izrael Istene! Mert rajta kívül nincs más Isten. Azért mondom: ha nem tudtok hinni nekem, mint annak, akit ti József, Dávid és Mária fiának neveztek, aki Dávid törzséből származik, a Próféta által látott Szűztől, nekem, aki Betlehemben születtem, amint a jövendölés megmondta, s akinek Előfutára a Keresztelő, akkor, amint évszázadok óta megmondták, higgyetek legalább a ti Istenetek Szavában, aki az Égből szólt hozzátok. Higgyetek bennem, mint Izrael Istenének Fiában. Ha nem hisztek annak, aki az Égből beszélt hozzátok, nem engem bántotok meg, hanem Isteneteket, akinek Fia vagyok.

Ne akarjatok a sötétben maradni! Én a világ Világosságaként jöttem, hogy aki hisz bennem, ne maradjon sötétben. Ne akarjatok lelkiismeret furdalást okozni magatoknak, amelyet többé nem tudtok megszüntetni, amikor én már visszatértem oda, ahonnan jöttem, és ami Istennek ugyancsak kemény büntetése lesz megátalkodottságotok miatt. Én kész vagyok a megbocsátásra addig, míg köztetek vagyok, addig, míg az ítélet be nem következett, és amennyire rajtam áll, vágyakozom a megbocsátásra. De Atyám máshogy gondolkodik. Én vagyok az Irgalmasság, és Ő az Igazságosság.

Igazán mondom nektek, hogy ha valaki hallja szavamat, de utána nem tartja meg, nem én ítélem el. Nem ítélni jöttem a világba, hanem hogy megváltsam a világot. De ha én nem is ítélni jöttem, igazán mondom nektek, hogy van, aki megítéljen titeket cselekedeteitek szerint. Atyám, aki engem küldött ítéli meg azokat, akik elvetik az Ő Szavát. Igen, aki megvet engem, és nem ismeri fel Isten Szavát, és nem fogadja el az Ige szavát, íme az ítéli meg: maga a szó, amelyet én ejtettem ki, az ítéli meg az utolsó napon.

Hallottátok, hogy Istennel nem lehet gúnyolódni. (Jób 13,9, Gal 6,7-10) És a kinevetett Isten rettenetes lesz azokhoz, akik őt bolondnak és hazugnak tartják.

Jegyezzétek meg mindnyájan, hogy mindaz, amit nektek mondtam, Istentől ered. Mert én nem saját magamtól beszéltem, hanem az Atya küldött engem. Ő maga írta elő számomra, mit kell mondanom, és kihez kell beszélnem. És én engedelmeskedem parancsának, mert az Ő parancsa igazságos. Istennek minden parancsa örök élet. És én, a ti Mesteretek, példát adok nektek az engedelmességre Isten minden parancsolata iránt. Azért legyetek biztosak abban, hogy amiket nektek mondtam és mondok, azokat úgy mondtam, és úgy mondom, amint Atyám mondtotta nekem, hogy nektek mondjam. És az én Atyám Ábrahám, Izsák, Jákob Istene; Mózes, a pátriárkák és próféták Istene, Izrael Istene, a ti Istenetek.

A világosság szavai, amelyek a sötétben hangzanak el, amely már elborítja a szíveket!

Gamáliel, aki lehajtott fejjel újból megállt, tovább megy, Jézus is elmegy.

A házasságtörő asszony

Nagyböjt 5. vasárnapja – C

Jn 8,1-11

A Templomnak egy oszlopcsarnokoktól körülvevett udvarán ül Jézus, nagyon beburkolózva köpenyébe, amely sötétvörös színű, súlyos gyapjúból készült. Beszél a tömeghez.

Téli nap lehet, mert mindenki nagyon köpenyébe burkolózik, és gyorsan járkál ahelyett, hogy állva maradna. Szél fújja a köpenyüket, és veri fel a port az udvarokon.

A Jézus körül lévő csoportban egyedül Ő ül mozdulatlanul, a többiek előre-hátra mennek, időnként utat engedve az írástudók és farizeusok egy csoportjának, akik nagyon mérgesen hadonásznak. Méreg árad pillantásukból, arcuk színéből, szájukból. A viperák! Nem annyira vezetnek, mint inkább vonszolnak egy harminc év körüli zilált hajú, gyűrött ruhájú asszonyt, akiről látszik, hogy rosszul bántak vele. Sír. Odavetik Jézus lábához, mintha egy rongycsomó lenne, vagy egy holttest. És ő ott marad, magába roskadva, arcát kezébe temetve, a földre borulva.

– Mester, ezt rajtakapták a házasságtörés közben. Férje szerette őt, semmije sem hiányzott. Királynő volt otthonában. És ő elárulta férjét, mert bűnös nő, gonosz, hálátlan, szentségtörő. Házasságtörő, és mint ilyent, meg kell kövezni. Mózes mondta. Törvényében megparancsolja, hogy az ilyeneket kövezzék meg, mint tisztátalan állatokat. És tisztátalanok. Mert elárulják a férj bizalmát, aki szereti őket, gondjukat viseli. Mint a mindig szomjas föld, állandóan bujaságra vágyakoznak. Rosszabbak a kéjnőknél, mert nem a szükség kényszeríti őket arra, hogy táplálják szemérmertlenségüket. Romlottak. Megfertőznek másokat. Halálra kell ítélni őket! Mózes mondta. És te, Mester, mit mondasz?

Jézus, akit a farizeusok érkezése megszakított beszédében, és akire gyűlölettől égő szemekkel néznek, a lelkükben olvasó tekintettel néz végig rajtuk. Majd ránéz a megalázott nőre, akit lábához vetettek, és hallgat. Ülve marad, és a földre hajolva ujjával ír a széltől odahordott porban, a csarnok köveire. Azok beszélnek, Ő ír.

– Mester? Hozzád beszélünk! Hallgass ránk! Válaszolj nekünk! Nem értetted? Ezt az asszonyt házasságtörésen kapták rajta. Saját házában. Férjének ágyában. Beszennyezte azt bujaságával.

Jézus ír.

– De ez az ember ostoba! Nem látjátok, hogy semmit sem ért meg, és jeleket ír a porba, mint egy szegény bolond?

– Mester, jó hírnevedért, beszélj! Bölcsességed válaszoljon kérdésünkre! Megismételjük neked: ennek az asszonynak semmije se hiányzott. Volt ruhája, kenyere, szeretete. És elárulta.

Jézus ír.

– Hazudott férjének, aki bízott benne. Hazug szájjal üdvözölte őt, és mosolyogva kísérte az ajtóhoz, és utána kinyitotta a titkos ajtót, és bebocsátotta szeretőjét. És miközben férje távol volt, hogy dolgozzon érte, ő, mint egy tisztátalan állat, fetrengett bujaságában.

– Mester: ez megszenteltelenítette a Törvényt, a nászágyán kívül. Lázadó, szentségtörő, káromló.

Jézus ír. Ír, és eltörli szandálos lábával, amit írt, és ismét ír oda, lassan körbefordulva, hogy több helyet találjon. Játékos gyermeknek látszik. De amit ír, nem gyerekjáték! Egymásután ezeket írja: „Uzsorás”, „Csaló”, „Tiszteletlen fiú”, „Parázna”, „Gyilkos”, „A Törvény megszenteltelenítője”, „Rabló”, „Kéjelgő”, „Zsaroló”, „Méltatlan férj és atya”, „Káromló”, „Isten ellen lázadó”, „Házasságtörő”. Ír, és ismét ír, miközben újabb vádlók beszélnek.

– De elvégre is, Mester! Ítéld! Az asszonyt el kell ítélni! Nem fertőzheti meg a földet súlyával! Mérgező a lehelete, amely megzavarja a szíveket!

Jézus feláll. Irgalom! Milyen tekintettel! Villámokat szór a vádlókra. Még magasabbnak látszik, annyira egyenesen tartja fejét. Olyan, mint egy király a trónusán, oly szigorú és ünnepélyes. Egyik válláról lecsúszik köpenye, de Ő nem törődik vele.

Arcán a mosolynak legcsekélyebb nyoma sem látszik, sem szemében, amellyel úgy néz a tömegre, hogy az meghátrál, mintha két kard nyúlna feléje. Mereven az egyikről a másikra néz. Oly erőteljesen kutató tekintettel, hogy megrettennek tőle. Akikre ránéz, azok igyekeznek elrejtőzni a tömegben. Hátrálnak. Így a kör mindinkább tágul, és szétszakadozik, mintha valami titkos erő fenyegetné.

Végül megszólal:

– Az vesse az asszonyra az első követ, aki bűn nélkül van köztetek! – És szavait még élénkebb villámlás kíséri szeméből. Jézus mellén keresztbetett karokkal áll, egyenesen, mint egy bíró, aki várakozik. Tekintete nem ad nyugalmat. Kutat, behatol, vádol.

Először egy, majd kettő, utána öt, majd egy csoport távozik lehajtott fővel a jelenlevők közül. Nemcsak az írástudók és a farizeusok, hanem azok is, akik előzőleg Jézus körül voltak, és mások, akik azért mentek oda, hogy hallják az ítéletet és az elítélést, és akik az előzőkhöz hasonlóan sürgették a megkövezést.

Jézus egyedül marad Péterrel és Jánossal. Nem látok ott más apostolt.

Miközben a vádlók elmenekülnek, Jézus ismét ír: „Farizeusok”, „Viperák”, „Gennyes sírok”, „Hazugok”, „Árulók”, „Isten ellenségei”, „Igéjének sértegetői”.

Amikor az egész udvar kiürült, és nagy csönd állt be, csak a szél zúgását és egy sarokban levő forrás csobogását lehet hallani, Jézus felemeli fejét, és ránéz az asszonyra. Tekintete most nyugodt. Szomorú, de többé nem haragos. Szemével int Péternek, aki kissé távolabb egy oszlophoz támaszkodik, és utána Jánosnak, aki Jézus mögött van, és szeretettel nézi Őt. Jézus kissé elmosolyodva néz Péterre, és még élénkebb mosollyal Jánosra. Két különböző mosoly.

Utána az asszonyra néz, aki még a földre borulva sír lábánál. Figyeli őt. Feláll, megigazítja köpenyét, mintha el akarna menni. Int a két apostolnak, hogy menjenek a kijárat felé.

Amikor egyedül marad az asszonnal, szól hozzá:

– Asszony, hallgass rám! Nézz rám! – Megismétli parancsát, mert az nem meri felemelni tekintetét. – Asszony, egyedül vagyunk. Nézz rám!

A szerencsétlen felemeli arcát, amelyre a könnyek és a por megalázó álarcot vontak.

– Hol vannak, asszony, azok, akik vádoltak téged? – Jézus halkán beszél. Irgalmas komolysággal. Arcát és testét kissé a föld felé hajolva tartja, a szerencsétlen felé, és szeméből megbocsátás és megújító erő árad. – Senki sem ítélte el téged?

Az asszony ismételten felzokog, és válaszolja:

– Senki, Mester.

– Én sem ítélek el. Menj! Többé ne vétkezzél! Menj haza! És érts ahhoz, hogy megbocsásson neked Isten is és az is, akit megbántottál. Ne élj vissza az Úr jóságával! Menj!

És segíti őt a felállásban, kezét nyújtva neki. De nem áldja meg őt, nem adja rá békéjét. Nézi, amint elmegy, lehajtott fejjel, és némileg inogva szégyenének súlya alatt. Amikor eltűnik, ő is elmegy a két tanítvánnyal együtt.

3. füzet – Virágvasárnaptól Jézus Szívének ünnepéig

Jézus bevonulása Jeruzsálembe

Virágvasárnap – körmenet – A B C

A: Mt 21,1-11
 B: Mk 11,1-10
 vagy Jn 12,12-16
 C: Lk 19,28-40

Tamás és András elmentek Betfagéba, hogy megkeressék és Jézushoz vezessék a szamarat és csikáját. Jézus közben beszélget az asszonyokkal Lázár birtokán. Előre küldi őket azzal, hogy az Én Rogel forrásnál találkoznak majd a pásztorokkal és a leghűségesebb tanítványokkal, és azok védő kíséretet nyújtanak nekik.

A nép nagy ünneplésre készül. Az olajfák lombjai mozognak a rajtuk lévő emberektől, akik ágakat tördelnek le a bevonuláshoz. A gyermekek pedig virágokat szednek és illatos füveket, hogy Jézus elé szórják.

Mária Cleofás és Jézus Anyja szeretnének vele menni, de ő jobbnak tartja, hogy az út mentén egy ház tetejéről nézzék a bevonulást, onnan jobban látják majd Őt, mintha a tömegben lennének.

Jézus előbb elvonul apostolaival az Olajfák hegyének oldalára, ahonnan látni lehet Jeruzsálemet, és sír a város jövőendő pusztulása felett. (Lukács 19,41-42 ezt tévesen kissé későbbre helyezi.) Utána Jézus visszamegy arra a helyre, ahol már várják őt a számarral és csikájával. Felszáll a csikóra. Péter megy az egyik oldalán, Izsák, a pásztor a másik oldalán. A számar nyugodtan lépdel. Nem zavarják a virágok, amelyeket Jézus felé dobnak, sem az olajágak az úton, sem a mindjobban erősödő kiáltozás: „Hozsanna Dávid Fiának!”

Betfage szűk utcáin nem könnyű áthaladnia a nagy tömeg közepette. A város kapujánál a katonák kijönnek a kiáltozásra, de amikor látják, hogy békésen ünneplő tömegről van szó, lándzsájukra támaszkodva nézik a bevonulást, csodálkozva, vagy gúnyosan. Dávid városában, Ofelben minden ház tetején emberek állnak, s virágokat dobálnak Jézus elé. A kiáltozás állandóan hullámozik, mint a zajló tenger. A levegőt betölti az eltaposott virágok illata. A tömegben ott vannak Jézus tanítványai egész Palesztinából, sokan a meggyógyítottak közül.

De ott vannak a gyűlölettel eltelt farizeusok és írástudók is, akik odakiáltják Jézusnak:
 – Hallgattasd el ezeket a bolondokat! Térítsd észre őket! Csak Istent kell hozsannával üdvözölni! Mondd nekik, hogy hallgassanak!

Jézus kedvesen válaszol nekik:

– Ha szólnék nekik, és ők engedelmeskednének, a kövek kiáltanák világgá Isten Igéjének csodáit.

Valóban, a nép, a magasztaló kiáltozásokon kívül elmondja a távolról jötteknek Jézus csodáit. Egyesek tömjént égetnek az út mentén.

Feltűnik Annalia háza. Fehérbe öltözött leányok állnak a tetején, középen Annaliával, akinek kezében kosár van rózsaszirmokkal és gyöngyvirággal: (Jézus halálos betegségéből gyógyította meg Annaliát, aki ettől kezdve teljesen Istennek szentelte életét, és azt kérte Jézustól, hogy vegye el életét mielőtt ő meghalna.)

– Izrael szüzei üdvözölnek téged, Uram! – mondja János, aki most Jézus mellett megy.

Jézus egy pillanatra megállítja a szamarat. Áldásra emeli karját Annalia felé. Annalia felkiált:

– Láttam diadalmadat, Uram! Fogadd életemet a te általános dicsőségedre! – és mikor Jézus elhalad háza előtt, üdvözli: – Jézus!

– A te Anyád! – kiáltja Péter, egy sarokház felé mutatva, amelynek tetején ott áll Mária a hűséges asszonyok között. Jézus mosolyogva néz föl rájuk.

Röviddel utána Jézus megáll, hogy megsimogassa a gyermekeket, akiket anyjuk nyújt feléje. Egy férfi kiáltozva igyekszik utat törni a tömegben:

– Nyissatok utat! Egy asszony meghalt. Egy leány. Hirtelenül. Anyja hívja a Mestert. Nyissatok utat! Ő már meggyógyította őt egyszer!

A tömeg utat nyit neki, és a férfi Jézushoz fut:

– Mester, Elíza leánya meghalt. Téged üdvözölt azzal a kiáltással, és utána hátrahanyatlott, azt mondva: „Boldog vagyok!” – és meghalt. Megszakadt szíve a nagy örömtől, hogy diadalodat látta. Anyja látott engem a teraszról és elküldött, hogy hívjalak téged. Jöjj, Mester!

– Meghalt! Meghalt Annalia! De egészséges volt, virágzó, boldog még tegnap! – Az apostolok izgatottan összegyűlnek, a pásztorok úgyszintén. Mindnyájan látták őt tegnap tökéletesen egészségesen. Az imént látták rózsás, nevető arcát...

– Ne izguljatok! Nem halt meg. Lehullott egy virág, és Isten angyalai felszedték, hogy Ábrahám kebelébe vigyék. Hamarosan a föld lilioma boldogan kinyílik a Paradicsomban, mindörökre elfelejtve a világ rettenetességét. Ember, mondd meg Elízának, hogy ne sírjon gyermeke sorsa miatt! Mondd meg neki, hogy ő Isten nagy kegyelmében részesült, és hat napon belül felfogja majd, milyen kegyelmet gyakorolt Isten leányával. Ne sírjatok! Senki se sírjon! Az ő diadala nagyobb az enyémnél is, mert az angyalok kísérik a szüzet az igazak helyére. És örök diadal ez, amely sose fog csökkenni. Igazán mondom nektek, mindnyájatoknak, hogy nem Annalia miatt kell sírnotok. Menjünk!

És megismétli az őt körülvevő apostoloknak:

– Lehullott egy virág. Békésen lefeküdt és az angyalok felvették. Boldog a tiszta testű és tiszta szívű, mert hamarosan meglátja Istent.

– De hogyan halt meg, Uram? – kérdezi Péter.

– Szeretéből. Elragadtatásban. Végtelen örömeiben. Boldog halál!

Akik sokkal előrébb vannak, nem tudnak a történetekről, s úgyszintén azok sem, akik sokkal hátrább vannak. Azért a hozsannázás folytatódik, csak a Jézus közelében lévők hallgatnak elgondolkozva. János töri meg a csendet:

– Ó, szeretném ugyanezt a sorsot a jövő órája előtt.

– Én is – mondja Izsák. – Szeretném látni a leány arcát, aki szeretetedből halt meg...

– Kérlek titeket, áldozzatok fel vágyatokat. Szükségem van rátok közelemben...

– Nem hagyunk el, Urunk. De nem vigasztalod meg egy szóval azt az anyát? – kérdezi Natanael.

– Gondoskodni fogok róla...

Megérkeznek a Templom falához. Jézus leszáll a számról, amelyet egy betfagei ember gondjába vesz.

Virágvasárnap estéjén

Jézus és övéi az Olajfák-hegye kertjének békéjét élvezik. Este van. Langyos este, teliholddal. A természetes sziklalépcsőzeten ülnek, amelyből sok van a kertben. A Cedron patak csevegése odahallatszik, amint vize a kövekhez ütődik, s olyan, mintha magához beszélne. Valahol egy fülemüle dalol. Néha szellő lengedez. Semmi más.

Jézus beszél:

– A ma reggeli diadal után ugyancsak megváltozott lelkületetek. Mit mondjak? Hogy fellélegeztetek? Ó! Igen! Emberileg fellélegeztetek. Szavaim miatt remegve léptetek be a városba. Úgy tűnt, hogy mindegyitek fél a falakon túl váró poroszlóktól, akik készen állnak a támadásra, hogy börtönbe vessenek titeket.

Minden emberben van egy másik ember, aki a legsúlyosabb megpróbáltatásokban megnyilatkozik. Van, aki hős, és a legnagyobb veszély órájában előreugrik, pedig a világ mindig szelídnek látta és jelentéktelennek ítélte. A hős azt mondja a küzdelemben: „Íme, itt vagyok!” Azt mondja az ellenségnek, a hatalmasoknak: „Velem mérközz meg!” Van, aki szent, s aki, miközben mindnyájan rettegve megfutamodnak a kegyetlenek elől, akik áldozatokat akarnak, azt mondja: „Fogjatok el engem túszként és áldozatként. Fizetek mindenkiért.” Van, aki cinikusan hasznot akar hajtani saját zsebére a szerencsétlenségéből, és nevetve nézi az áldozatok holttestét. Van, aki áruló, és sajátos bátorsággal rendelkezik: bátor a rosszra. Az áruló a cinikus és a hitvány keveréke, aki mégis külön típus, ami megnyilvánul a súlyos órákban. Mert cinikusan hasznot hajt a szerencsétlenségéből, és hitványul az erősebb párthoz csatlakozik, s haszna kedvéért szembe mer nézni az ellenség megvetésével és az elhagyottak átkával. Végül, a leggyakoribb típus a hitvány, aki súlyos időkben csak szomorkodni tud azért, hogy megismert egy pártot, egy embert, akit most kiközösítéssel sújtanak, és akitől menekül... Ez a hitvány nem annyira bűnös, mint a cinikus, és nem annyira visszataszító, mint az áruló. De mindig lelkialkatának tökéletlenségéről tesz tanúságot.

Ti... ilyenek vagytok. Ne tagadjátok! Én olvasok lelketekben. Ma reggel azt gondoltátok magatokban: „Mi lesz velünk? Mi is a halálba megyünk?” És lelketek mélyén felsóhajtottatok: „Soha...”

Igen. Félrevezettek-e titeket valaha is? Az első alkalomtól kezdve beszéltem nektek az üldöztetésről és a halálról. És amikor egyikőtök, túlzott csodálatában királynak akart látni és bemutatni engem, a föld egyik szegény királyának, aki mindig szegény marad, mégha király is, és Izrael országát helyre fogja állítani, én azonnal kijavítottam tévedését, és azt mondtam: „A lelkek királya vagyok. Én nélkülözéseket, áldozatokat, fájdalmakat ajánlok fel. Másom nincs. Itt a földön nem rendelkezem mással. De halálom után, és miután ti meghaltatok az én hitemben, nektek adom az örök Országot: a mennyországot.” Talán másvalamit mondtam nektek? Nem. Ti mondtatok mást.

És ti akkor azt is mondtátok: „Csak ezt akarjuk. Veled akarunk lenni, azt akarjuk, hogy úgy bánjanak velünk, mint veled, teérted szenvedni akarunk.” Igen. Ezt mondtátok. És őszintén. De csak azért, mert nem gondolkoztatok, olyanok voltatok, mint a gyermekek, akik nem figyelnek arra, amit mondanak. Könnyűnek tartottátok követésemet, annyira hatalmába ejtett a hármasság érzékiség, hogy nem tudtátok elfogadni igaznak, amit én annyira hangsúlyoztam. Azt gondoltátok: „Ó Isten Fia. Csak azért mondja ezeket, hogy próbára tegye szeretetünket. De Őt emberek nem ölhetik meg. Ő, aki csodákat tesz, jól fog érteni ahhoz, hogy egy nagy csodát tegyen saját érdekében is!” És mindnyájan hozzátették: „Nem tudom elhinni, hogy elárulják, elfogják, megölik Őt!” Annyira erős volt ez az emberi hitetek hatalmában, hogy végül nem voltatok képesek hinni szavaimban, az igaz Hitben, amely lelki, szent és megszentelő.

„Ő, aki csodákat tesz, tesz majd legalább egyet saját érdekében is!” – mondtátok. Nem egyet, hanem sokat teszek még. Közülük kettő olyan lesz, amire emberek még gondolni sem képesek. (Az Oltáriszentség szerzésére és feltámadására céloz.) Olyanok lesznek, hogy csak azok tudják elfogadni, akik hisznek az Úrban. Mindenki más a századokon keresztül azt mondja majd: „Lehetetlen!” Még halálom után is sokak számára ellentmondás tárgya leszek.

Egy szép tavaszi napon egy hegyen beszéltem nektek a különféle boldogságokról. Van még egy: „Boldogok, akik képesek hinni anélkül, hogy látnának.” Palesztinában járva már mondtam: „Boldogok, akik hallgatnak Isten szavára és megtartják azt.” Ugyancsak mondtam: „Boldogok, akik Isten akaratát teljesítik.” És sok mást is mondtam nektek, mert az Atyám házában sok öröm vár a szentekre. De ez is: Ó! Boldogok, akik hisznek, jóllehet testi szemükkel nem láttak! Sok szent lesz a földön, akik már itt meglátják Istent, aki elrejtőzik a szeretet Titkában.

De ti még nem jutottatok el erre a hitre három év után, amit velem töltöttetek. Azért ma reggel a diadal után azt mondtátok: „Ez az, amit mondtunk. Diadalmaskodik. És mi vele együtt.” És mint a madarak, amelyeknek újra kinő a tolluk, amelyet egy kegyetlen kitépett, repülni kezdtetek, az örömtől megrészegülve, biztosan, szabadon azoktól a kötelékektől, amelyeket szavaim tettek szívetekre.

Akkor lélekben is jobban felemelkedtetek? Nem! Abban még kevésbé emelkedtetek föl. Mert még kevésbé vagytok felkészülve az órára, amely hamarosan bekövetkezik. Mint erős bort ittátok a hozsannát, és ízlett nektek. És megrészegültetek tőle. De erős-e valaha is a részeg? Elég egy gyermek karjának lökése, és máris földre esik. Így vagytok ti is. Elég lesz a poroszlók megjelenése, és félénk gazellákként menekültök majd, amint azok teszik, amikor egy szikla mögött meglátják feltűnni a sakál hegyes orrát, és széleseben szétszóródnak a pusztaságban.

Ó! Vigyázzatok, nehogy meghaljatok az istentelen világ kiégett homokján a rettenetes szomjúságtól! Ne mondjátok, ne mondjátok, barátaim azt, amit Izajás mond, célozva a ti hamis és veszélyes lelkiállapototokra. Ne mondjátok: „Ez nem beszél másról, mint csak összeesküvésről. De nincs mitől félni, nincs mitől rettegni! Nem kell félnünk attól, amit ő jövendöl nekünk. Izrael szereti. És mi láttuk ezt.” (Vö. Iz 8,12) Hányszor megtörténik, hogy egy kisgyermek mezítláb jár a virágos réten, virágokat szedve, hogy mamájának vigye, és azt hiszi, hogy csak virágszálakat és virágokat talál, de ehelyett rálép egy kígyóra; és az megmarja és meghal! A virágok eltakarták a kígyót.

Ma reggel is... ma reggel is ez történt! Én vagyok a rózsával megkoronázott Elítélt. Rózsák!... Meddig tartanak a rózsák? Mi marad meg, miután virágszirmai illatos hópelyhekként lehullanak? A tövisek.

Én – Izajás megmondta (Vö. 8,14) – a megszentelődés de a botlás köve, a botránkozás sziklája is leszek Izrael és a föld számára, a ti számotokra, és veletek a világ számára. Megszentelem azokat, akik jó akaratúak, és elbuktatom azokat, darabokra töröm azokat, akik rosszindulatúak.

Az angyalok nem hazudnak, és nem mondanak kérésztű szavakat. Ők Istentől jönnek, aki az Igazság, aki az Örökkévaló, és amit mondanak az az igazság, az megváltozhatatlan. Ők megmondták: „Béke a jóakarátú embereknek”. Akkor született, ó föld, a te Üdvözítő. Most megy meghalni Megváltó. De jó akaratúnak kell lenni ahhoz, hogy békében részesüljünk Istentől, azaz a megszentelődésben és a dicsőségben. Hasztalan születésem, hasztalan halálom azok számára, akik nem rendelkeznek ezzel a jó akaratúval. Az én nyögdécselésem, az én halálhörgésem, első és utolsó léptem, a körülmetélés sebe és a beteljesülés hiábavalók lesznek, ha bennetek, ha az emberekben nem lesz meg a jóakarát, hogy üdvözüljenek és megszentelődjenek.

És mondom nektek: Nagyon sokan megbotlanak majd bennem, aki tartóoszlop vagyok az emberek számára, nem pedig csapda, és elesnek, mert megrészegültek a kevélységtől, a

bujaságtól, a fösvényiségtől, és körülveszi őket bűneik hálója, megfogja őket, és a Sátáni lesznek. Vessétek szívetekbe ezeket a szavakat, pecsételjétek le a jövő tanítványai számára.

Menjünk! A Szikla kiemelkedik. Egy újabb lépés előre. A hegyre. Ragyognia kell a csúcson, mert Ő a Nap, a Fény, a Napkelet. És a Nap ragyog a hegycsúcson. A hegyen kell lennie, mert a Templomot az egész világnak látnia kell. És önmagamból építem az én feláldozott Testem élő Sziklájával. Összeragasztom részeit az izzadságból és vérből készült malterrel. Trónomon leszek, élő bíborba borítva, új koronával megkoronázva, és azok, akik távol vannak, hozzám jönnek, dolgozni fognak Templomomban és körülötte. Én vagyok az alap és a tető. De körülötte mindinkább kiterjed a lakhely. És én magam munkálkodom mesterembereimmel a köveken. Amint én az Atyától, a Szeretettől vagyok, úgy munkálom meg azokat... És egyetlen nap alatt megszűnik a gonoszság a földön. Az örök Pap szikláján hét szem lesz, hogy lássa Istent, és hét forrás ered belőle, hogy legyőzze a Sátán tüzét. (Vö. Zak 6,12-13; 3,8-9; Iz 52,13-53,12; Dán 9; Zsid 3,1-10,18; Zak 4,1-14; Jel 4-5)

A Sátánét... Júdas, menjünk! És emlékezzetek arra, hogy kevés az idő, és csütörtök este át kell adni a Barányt.

(9-78)

Virágvasárnap – mise A B C

A: Mt 26,14-27; 66

B: Mk 14,1-15, 47

C: Lk 22,14-23, 56

Jézus szenvedésének története

Egyes részletei megtalálhatók a fájdalmas titkoknál: Tizenöt titok 24-46, és Mária élete 13: 546-574. Később tervezzük összefüggő feldolgozását néhány füzetben. Itt csak a betániai vacsora történetét ismertetjük, amelyet Márk említ a szenvedéstörténet elején (14,3-9)

A betániai vacsora

Virágvasárnap – szenvedéstörténet (bevezetés) – B

Mk 14,3-9

(Máté és Márk a leprás Simont említi a vacsora tartójaként. Simon apostol, a zelóta azelőtt leprás volt, és háza Lázár birtoka mellett feküdt. Talán ő ajánlotta a vacsora rendezését, amelynek étterme Lázár házában volt. Jézus foglalt helyet az U alakú asztal közepén, mellette egyik oldalon Lázár, Simon, Maximinus (Lázár gondnoka), Júdás Tádé, Máté, Fülöp és a kerióti Júdás volt, a másik oldalon Jakab, Alfeus fia; Jakab, János testvére; Péter, András, János, Bertalan és Tamás foglalt helyet. Eszerint tehát a „leprás” Simon főhelyet kapott Lázár mellett.)

A vacsora terme teljesen fehér, ezüsttel díszítve. Az asztalon levő kancsók és edények is ezüsből vannak. Lázár Jézus oldalán lép be a terembe, utána kettesével, vagy nagyobb csoportokban az apostolok, végül Lázár nővérei és Maximinus. Az asszonyok Máriával valószínűleg Simon házában maradtak.

Esteledik. Márta és Mária szolgálnak fel az asztalnál. Péter észreveszi, hogy az ételek hasonlóak a Galileában használatosakhoz. Mintha csak lakodalom lenne. Lázár megmagyarázza:

– Ez volt valóban a nővérek gondolata, főleg Máriáé, hogy olyan vacsorát adjanak a Mesternek, ami azt a benyomást kelti benne, hogy Galileájában van.

A vacsora vége felé Mária Magdolna belép egy karcsúnyakú kancsóval, amely rózsaszínű-sárga alabástromból készült. Az apostolok figyelik őt, arra gondolva, hogy valami ritka ínycsengőt hoz. De Mária nem az asztalhoz megy vele, hanem azt megkerülve a fekvőhelyek mögé, ahol Jézus van. Kihúzza a dugót az edényből, és tenyerét annak nyaka alá tartva összegyűjti az amforából lassan folyó sűrű folyadékot. A levegőt betölti a tubarózsa és más illatszerek erős illata. Mária azonban nincs megelégedve a néhány cseppel, ami kifolyt, s azért odaüti az edény nyakát Jézus fekvőhelyének éléhez. A nyak letörik, és a márványpadlóra hull, s kifolyik belőle az illatos folyadék. Az edényből most már vastagon folyik a kenet.

Mária Jézus vállához áll, és Jézus fejére önti az olajat, minden hajfürtjére, azután kiveszi saját hajából a fésűt, s azzal gondosan elrendezi Jézus haját. Jézus aranyosan vörös haja ragyog a megkenés után. Az illat erősen bódító. Behatol az orrba, felszáll a fejbe, ingerel, mint a tüsszentőpor, oly éles.

Lázár mosolyogva nézi Máriát, amint Jézus haját rendez, miközben saját haja kibomlik vállára és arcára, mert a fésű nem tartja helyén. Márta, aki az asztal másik oldalán áll, szintén mosolyogva nézi nővérét. A többiek halkán beszélgetnek, különféle arckifejezéssel.

Mária azonban nem elégszik meg ennyivel. Még sok kenet van az edényben, és Jézus hajára nem fér belőle több. Akkor megismétli egy távoli estén tanúsított szeretetének jelét. Letérdel Jézus lábához, leveszi annak szandálját, és megkeni Jézus lábát, minden lábujját. Mikor felhasznált minden olajat, kibomlott hajával törli meg Jézus lábát.

Júdás, aki eddig hallgatott, s csak tisztátalan vágyakat és irigységet tükröző szemmel figyelte a szépséges asszonyt és a Mestert, akinek az megkenete haját és lábát, most felemeli hangját. Ez az egyetlen nyíltan helytelenítő hang. A többiek, nem mind, de néhányan mormoltak valamit, és helytelenítő mozdulatokat tettek, de békésen. Júdás azonban, aki felállt, hogy jobban láthassa Krisztus lábainak megkenését, tapintatlanul megjegyzi:

– Milyen hasztalan és pogány pazarlás! Miért tetted? És utána azt akarják, hogy a nagytanács fejei ne zúgolódjanak a bűn miatt! A buja félvilági nők cselekszenek így, és ez nem illik az új élethez, amelyet te élsz, asszony! Túlságosan emlékeztetnek múltadra!

A sértés oly nagy, hogy mindnyájan megdöbbennek. Mindnyájan felizgulnak. Egyesek felülnek fekvőhelyükön, mások talpra ugranak, s mindenki úgy néz Júdásra, mintha hirtelenül megőrült volna.

Márta lángol. Lázár hirtelenül feláll és felkap egy hegyes kést az asztalról, és azt mondja:

– Az én házamban... – de utána Jézusra néz és fékezi magát.

– Igen! Engem néztek? Mindnyájan mormogtatok szívetekben. De most, mivel én visszhangotokká lettem, és nyíltan kimondtam, amit ti gondoltatok, íme most azonnal haragudtok rám. Megismétlem, amit mondtam. Nem akarom azt mondani, hogy Mária a Mester szeretője. De mondom, hogy bizonyos cselekedetek nem méltók sem Óhozzá, sem hozzá. Ez oktan cselekedet volt. És igazságtalan is. Igen. Miért ez a pazarlás? Ha ő meg akarta volna semmisíteni múltjának emlékeit, nekem adhatta volna azt az edényt és azt a kenetet. Legalább egy fél kilónyi tiszta nárdus volt! És nagy értékű. Eladhattam volna legalább háromszáz dénárért! És eladhattam volna az edényt, amely szép és értékes volt. A szegényeknek adhattam volna, akik szomjaznak ezekre a dénárookra. Sose elég nekik. És holnap, Jeruzsálemben, meg sem lehet számlálni azokat, akik alamizsnát kérnek.

– Ez igaz! – helyeslik a többiek. – Használhattál volna belőle egy kicsit a Mesterre, és a többit...

Mária Magdolna mintha süket lenne. Folytatja Jézus lábainak törlését kibomlott hajával. Jézus lábai fényesek és puhák, mintha új bőr fedné azokat. Mária ismét felteszi Jézus szandáljait, és előtte, utána megcsókolja mindkét lábát. Süket minden dologra, ami nem az ő szeretete Jézus iránt.

Jézus megvédi őt, egyik kezét fejére téve az utolsó csóknál, s azt mondva:

– Hagyjátok őt cselekedni! Miért okoztok neki fájdalmat és kellemetlenséget? Ti nem tudjátok, mit tett. Mária egy szükséges és jó cselekedetet tett velem. Szegények mindig lesznek köztetek. Én hamarosan elmegyek. Ők mindig veletek lesznek, de hamarosan bennem többé nem lesz részetek. A szegényeknek mindig adhattok alamizsnát. Nekem, az Emberfiának hamarosan senki se tud tiszteletet adni az emberek között, mert az emberek így akarják, és mert eljött az óráim. A szeretet megvilágosítja őt. Érti, hogy hamarosan meghalok, és ezért előlegezni akarta testemnek a megkenést a temetéshez. Igazán mondom nektek, hogy ahol csak hirdetik majd a Jó Hírt, megemlékeznek erről a prófétai szeretettől sugallt cselekedetről. Az egész világon. Minden időben. Bárcsak Isten minden teremtményt egy másik Máriává tenne, aki nem számítgatja az értéket, nem táplálja a ragaszkodást, legcsekélyebb emléket sem őriz meg a múltból, hanem lerombolja, és lábbal tapossa mindazt, ami a testhez és a világhoz tartozik, hanem széttöri és szétszórja, amint a kenettel és az alabástrommal tette, Ura felett, és iránta érzett szeretetből. Ne sírj, Mária. Én megismétlem neked ebben az órában a szavakat, amelyeket a farizeus Simonnak és nővérednek, Mártának mondtam: „Mindenre bocsánatot nyertél, mert értettél ahhoz, hogy teljesen szeress”. Te a jobbik részt választottad. És azt nem veszik el tőled. Menj békében, kedves, megtalált bárányom. Menj békében! A szeretet legelői lesznek a te táplálékod mindörökké. Kelj fel! Csókd meg kezeimet is, amelyek feloldoztak és megáldottak téged... Mily sok embert feloldoztak, megáldottak, meggyógyítottak, jótéteményekben részesítettek ezek a kezek! Mégis mondom nektek, hogy a nép, amellyel jót tettem, készen áll arra, hogy meggyötörje ezeket a kezeket...

Súlyos csönd nehezedik az emberekre az illattól terhes levegőben. Mária, kibontott hajával vállán és fátyolként arca előtt, megcsókolja Jézus jobb kezét, amelyet feléje nyújt, és ajka nem tud elszakadni tőle...

Márta, meghatottan odamegy hozzá, és elrendezi kibomlott haját, összefonva és megsimogatva, és utána letörli arcáról a könnyet, igyekezve, hogy felszárítsa azt...

Senki se kíván többet enni... A Krisztus szavai elgondolkoztatják őket.

Először Júdás Tádé áll fel. Engedélyt kér a visszavonulásra. Testvére, Jakab követi őt, és így tesznek András és János is. A többiek maradnak, de már állva, kezüket tisztogatva az ezüst tálakban, amelyeket a szolgák feléjük nyújtanak. Mária és Márta is ezt teszik a Mesterrel és Lázárral.

Belép egy szolgál, és mond valamit Maximinusnak. Miután meghallgatja, azt mondja:

– Mester, itt vannak néhányan, akik szeretnének látni téged. Messziről jönnek, és azt kérdik: „Mit tegyünk?”

Jézus hívja Fülöpöt, Jakabot, Zebedeus fiát és Tamást, és rendelkezik:

– Menjetek, hirdessétek a Jó Hírt, gyógyítsatok, tegyétek az én nevemben! Hirdessétek, hogy holnap felmegyek a Templomba!

– Jó lesz megmondani ezt, Uram? – kérdezi a zelóta Simon.

– Felesleges hallgatni, mert az ellenségeim már megmondták, jobban, mint barátaim a Szent Városban. Menjetek!

– Hm! Addig, amíg a barátok tudják... jól van. De ők nem árulják el. Nem tudom, hogyan tudhatják a többiek.

– A sok barát között mindig van néhány ellenség, Simon, Jónás fia. Már túl sokan vannak... a barátok, és nagyon könnyen azoknak fogadják el őket. Ha arra gondolok, hogy nekem mennyit kellett kérnem ezt és várok rá!... De azok az első idők voltak, és óvatosságra volt szükség. Utána a diadalok elvakítottak, és többé nem volt óvatosság. És ez volt a baj. De ez történik minden győztesnél. A győzelmek elhomályosítják tisztánlátásukat, és elgyengítik óvatosságukat a cselekvésben. Természetesen rólunk, tanítványokról beszélek, nem a Mesterről. Ő tökéletes. Bárcsak mi tizenketten maradtunk volna, akkor nem kellene félnünk az árulástól! – hazudik szemérmetlenül a keriothi Júdás.

Leírhatatlan a pillantás, amit Krisztus vet az áruló apostolra. Egy pillantás, amely visszahív, és végtelen fájdalmat fejez ki. De Júdás nem fogja fel. Elmegy az asztal mellett, s a kijárat felé tart... Jézus követi őt tekintetével, és amikor látja, hogy valóban kimegy, megkérdezi:

– Hová mégy?

– Ki... – válaszolja kitérően Júdás.

– Ki ebből a szobából, vagy ki ebből a házból?

– Ki... Így... Sétálni egy kissé.

– Ne menj, Júdás! Maradj velem, velünk...

– Elmentek unokatestvéreid és János Andrással. Mért ne mehetnék el én is?

– Te nem lepihenni mész, mint ők...

Júdás nem válaszol, hanem makacsul kimegy. A teremben mindenki elhallgat. A vendéglátók és a négy ottmaradt apostol: Péter, Simon, Máté és Bertalan összenéznek.

Jézus kinéz. Odamegy egy ablakhoz, hogy kövesse Júdás mozdulatait, és amikor látja, hogy az felvette köpenyét, és kimegy a házból, a kapu felé, hangosan odakiált:

– Júdás! Várj rám! Mondanom kell neked valamit! – és kedvesen elutasítja Lázárt, aki felfogja Mesterének fájdalmát, fél karjával átöleli Őt a derekán. Kimegy a teremből, és utoléri Júdást, aki tovább megy, bár lassabban. Egy sűrű bokornál éri utol őt. A bokor mögé vonja, és karját megfogva, megkérdezi tőle:

– Hová mész, Júdás? Kérlek: maradj itt!

– Te, aki mindent tudsz, miért kérdezel engem? Mi szükséged van neked a kérdésre, neked, aki olvasol az emberek szívében? Tudod, hogy barátaimhoz megyek. Nem engedted meg, hogy hozzájuk menjek. Ők sürgetnek. Megyek.

– Barátaid! Elpusztítod, ezt kell mondanod! Te hozzájuk mész. Igazi gyilkosaidhoz mész. Ne menj, Júdás! Ne menj! Te azért mész, hogy egy büntényt kövess el... Te...

– Ah, félsz?! Végre félsz?! Végre embernek érzed magadat! Egy ember vagy! Semmivel sem több, mint egy ember! Mert egyedül az ember fél a haláltól. Isten tudja, hogy nem halhat

meg. Ha Istennek éreznéd magadat, aki nem tud meghalni, nem félnél. Mert te most, most hogy közel érzed magadhoz a halált, érzed a félelmet, amely minden ember közös tapasztalata, és keresed, minden módon, hogy eltávolítsad azt, és főleg mindenben veszélyt látsz. Hol van a te szép bátorságod? Hol vannak magabiztos kijelentéseid, hogy megelégedett vagy, hogy szomjazol az Áldozat beteljesítésére? Többé egy visszhangja sincs ennek szívedben! Azt hitted, hogy sose érkezel el ehhez az órához, és akkor adtad az erőset, a nagylelkűt, ünnepélyes kijelentéseket tettél. Menj! Nem vagy kevésbé kétszínű, mint azok, akiket erről vádolsz! Áltattál és elárultál minket. Minket, akik érted mindent elhagytunk! Minket, akiket miattad gyűlölnék! Te vagy az oka a mi pusztulásunknak...

– Elég! Menj! Menj! Nem sok óra telt el azóta, hogy azt mondtad nekem: „Segíts engem megmaradni! Védj meg!” Megtettem. Mit segített? Mondj meg nekem még egy dolgot, és fontold meg, mielőtt válaszolsz. Ez teljesen a te akaratod? Ez, hogy a barátaidhoz menj, akiket többre becsülsz, mint engem?

– Igen. Ez. Nincs szükségem a megfontolásra, mert már jó ideje ez az egyetlen akaratom.

– Akkor menj! Isten nem kényszeríti az ember akaratát – és Jézus megfordul, s lassan visszatér a házba. Amikor közel van hozzá, felemeli fáradt tekintetét Lázárra, aki előző helyén vár rá. Arca nagyon sápadt, és erőltetve mosolyog hűségese barátjára.

Mt 12-16-ot lásd a 120. oldalon.

(8-452)

Nagycsütörtök – A B C

Jn 13,1-15

Az utolsó vacsora

Utolsó vacsora c. füzet 15-21.

Olajszentelési mise – A B C

Lk 4,16-21

„Az Úr lelke rajtam”

Mária élete – 6:226-227.

Nagypéntek – A B C

Jn 18,1-19, 42

Jézus szenvedésének története

Külön füzetekben fog megjelenni, részletei megtalálhatók a Tizenöt titok 24-46. oldalán és Mária élete – 13: 546-574. oldalán.

Nagyszombat – vigília – A B C

A: Mt 28,1-10

B: Mk 16,1-8

C: Lk 24,1-12

Az asszonyok a sírnál

„Feltámadt!” c. füzet 5-11.

Húsvét – A B C

Jn 20,1-9

Péter és János a sírnál

„Feltámadt!” c. füzet 6-7.

Húsvét 2. vasárnapja – A B C

Jn 20,19-31

Jézus megjelenik az apostoloknak

„Feltámadt!” 21-47

Húsvét 3. vasárnapja – A

Lk 24,13-35

Az emmauszi tanítványok

„Feltámadt!” 12-20.

Húsvét 3. vasárnapja – B

Lk 24,35-48

Jézus megjelenik az apostoloknak

„Feltámadt!” 21-33.

Simon, szeretsz-e engem?

Húsvét 3. vasárnapja – C

Jn 21,1-19

Fülledt, nyomott éjszaka van. Péter kidugja fejét egy rozzant viskóból, kijön, figyeli az eget, a tavat, begázol a tóba a bárkáig, és simogatja azt izmos kezével. Zebedeus fiai csatlakoznak hozzá.

- Szép éjjel van.
- Hamarosan feljön a hold.
- Halászatra való éjjel.
- De evezőket kell használni.
- Nincs szél.
- Mit számít?

Lassan beszélnek, szaggatott mondatokkal, mint akik értenek a halászatához, a vitorlák és hálók használatához, amire figyelni kell, s ami nem kíván sok beszédet.

- Jó lenne elmenni. Eladjuk a hal egy részét.

Csatlakozik hozzájuk András, Tamás és Bertalan is.

- Milyen meleg ez az éjjel! – kiált fel Bertalan.
- Vihar lesz? Emlékeztek arra az éjjelre? – kérdi Tamás.

– Ó, nem! Nyugodt, talán ködös, de nem viharos. Én... én megyek halászni. Ki jön velem?

– Mindnyájan megyünk. Talán jobb lesz ott a közepén – mondja Tamás, aki izzad, és hozzát teszi: – Annak az asszonynak szüksége volt a tűzre, de olyan volt, mintha meleg forrásokban lettünk volna.

Péter már előkészíti a bárkát Andrással és Jakabbal.

- Elmegyünk egészen hazáig? Meglepjük anyámat... – kérdi Jakab.
- Nem.
- Sok mindenre emlékeztet engem ez a halászat...

– Mindnyájunkat sok mindenre emlékeztet... Dolgokra, amik többé nem térnek vissza... Ezen a bárkán mentünk a Mesterrel a tavon... De most Ő többé nincs a bárkában... íme, benn vagyok, és nincs benne örömöm – mondja Péter.

– Senkinek sincs többé öröme a múltban. Az élet többé nem ugyanaz. És ha visszatekintünk... azokra az elmúlt órákra, és a jelenlegiekre, ott van köztük az a rettenetes idő... – sóhajt fel Bertalan.

– Kész! Jöjjetek! Te a kormányhoz, és mi az evezőkhöz. Híppo felé megyünk. Az jó hely. Föl! Le! Föl! Le!

Péter jelt ad az evezés megkezdésére, és a bárka siklik a csendes vízen. Bertalan van a kormánynál. Tamás és a Zelóta előkészítik a hálókat a bevetésre. A hold felkel a hegyek fölött, amelyek a tó keleti partján vannak.

- Velünk lesz egészen reggelig.
- Ha nem borul be.
- A halakat a felszínre vonzza a hold.

– Jó lesz, ha sikerül a halászat. Mert nincs több pénzünk. Veszünk kenyeret, és viszünk a hegyen levőknek halat és kenyeret. – Lassan beszélnek, nagy szüneteket tartva.

– Engedjétek le a hálókat. Lassan... Ti evezetek! Lassan! Fordulj balra, Bertalan! Ki vannak feszítve a hálók? Igen? Fel az evezőkkel, és várjunk – parancsolja Péter.

Időnként felhúzzák a hálókat. Üresek. Ismét leeresztik. Várnak. Nincs szerencsájük. Az órák múlnak. A hold lenyugszik, miközben kihajnalodik... Köd ereszkedik le a partoknál, de

nem sűrű, és az első napsütésre feloszlik. Óvatosan eveznek, mert jól ismerik a tavat, és el akarják kerülni a veszélyes helyeket.

– Ti, a bárkán! Nincs semmi ennivalótok? – egy férfihang jön feléjük a partról.

Összerezzenek. De vállat vonva, hangosan kiáltják:

– Nincs! – és utána maguk között mondják – Mindig úgy tűnik, mintha Őt hallanánk...

– Vessétek ki a hálókat a bárka jobb oldalára, és találtok!

A jobb oldal a tó felé van. Kissé megzavarodva kivetik a hálókat. Azok megrándulnak, súlyosakká válnak, úgyhogy a bárka lehajlik azon az oldalon, ahol a hálók vannak.

– De ez az Úr! – kiáltja János.

– Azt mondod, az Úr? – kérdi Péter.

– Még kételkedsz? Úgy tűnt nekünk, hogy az Ő hangja volt, de nem ez bizonyítja. Nézd a hálókat! Olyan, mint akkor volt! Ő az, mondom neked! Ó, Jézusom! Hol vagy?

Mindnyájan meresztik szemüket, hogy áthatoljanak a ködön. Jól a bárkához erősítik a hálókat, és maguk után vonszolják, és a part felé eveznek. De Tamásnak kell átvennie Péter evezőjét, aki gyorsan felölti rövid tunikáját nagyon rövid nadrágjára, amely egyedüli öltözete volt, akárcsak a többieknek is, Bertalan kivételével, és a tóba veti magát, és úszni kezd nagy karcapásokkal a nyugodt vízben, megelőzve a bárkát, és először szállva partra. És ott van Jézus, a tűz mellett, mosolyog, és jóságosan tekint rá.

– Uram! Uram! – Péter nagyokat liheg a meghatódottságtól, és nem tud mást mondani. Mivel csuromvizes, nem meri megérinteni Jézusának még ruháját sem, csak földre borulva imádja Őt.

A bárka partot ér. Mindnyájan talpon vannak, és öröm tölti el őket...

– Hozzatok ide azokból a halakból! A tűz készen van. Jöjjetek és egyetek! – rendelkezik Jézus.

Péter a bárkához fut, és segít kihúzni a hálókat, és a ficánkoló halomból kivesz három nagy halat, és a bárka széléhez ütvé megöli őket, s utána késével kibebezi. Kezei remegnek, de nem a hidegtől! Leöblíti őket, és a tűzhöz viszi, ráteszi, és felügyel sütésükre. A többiek imádva az Urat, tőle kissé távolabb állnak, félénken, mint mindig a Feltámadottól, aki oly isteni hatalommal rendelkezik.

– Íme! Itt a kenyér! Egész éjjel fáradoztatok, és fáradtak vagytok. Most erősítsek meg magatokat! Készen van, Péter?

– Igen, Uram – mondja Péter a szokásosnál is rekedtebb hangon, a tűz fölé hajolva, és szemeit törölgetve, mintha a tűz füstje miatt könnyezne, és lenne rekedt. De nem a tűz az oka hangjának és könnyeinek... Odaviszi a halakat, amelyeket egy nagy levélre tett, ami a tők leveléhez hasonlít, s amit András hozott neki, miután leöblítette a tóban.

Jézus felajánlja és megáldja, darabokra töri a kenyeret és a halakat, és szétosztja nyolc darabra, és Ő maga is megkóstolja. Tiszteletteljesen esznek, mintha egy szertartás lenne. Jézus nézi őket, és mosolyog. De Ő is hallgat addig, míg meg nem kérdezi:

– Hol vannak a többiek?

– A hegyen. Amint kívántad. De mi eljöttünk halászni, mert nincs több pénzünk, és nem akartuk kihasználni a tanítványokat.

– Jól tettétek. De mostantól fogva ti apostolok, maradjatok a hegyen, imádkozva, és jó példát adva a tanítványoknak. Küldjétek őket halászni! Számotokra jó, ha ott maradtok imádkozva, és meghallgatva azokat, akiknek tanácsra van szükségük. Tartsátok össze a tanítványokat! Hamarosan eljövök.

– Megtesszük, Uram.

– Marciam nincs veled?

– Nem mondtad nekem, hogy oly gyorsan jöjjön el.

– Jöjjön el!

– El fog jönni, Uram.

Csend. Utána Jézus, aki kissé lehajtott fejjel állt, gondolkozva, felemeli fejét, és kitartóan Péterre néz. Úgy nézi, mint amikor nagy csodákat tett és parancsokat adott. Péter, mintha félelem fogná el, kissé hátralép... De Jézus, kezét Péter vállára téve erősen tartja őt, s közben megkérdezi:

– Simon, Jónás fia, szeretsz engem?
 – Minden bizonnyal, Uram! Tudod, hogy szeretlek – válaszolja magabiztosan Péter.
 – Legeltesd bárányaimat... Simon, Jónás fia, szeretsz engem?
 – Igen, Uram! És te tudod, hogy szeretlek. – Hangja most már nem olyan önhitt, és kissé csodálkozik is a kérdés megismétlésén.
 – Legeltesd bárányaimat... Simon, Jónás fia, szeretsz engem?
 – Uram... Te mindent tudsz... Te tudod, hogy szeretlek... – Péter hangja remeg. Ő biztos szeretetében, de az a benyomása, hogy Jézus nem biztos benne.
 – Legeltesd juhaimat! A te hármass szeretet-vallomásod eltörölte hármass tagadásodat. Légy egészen tiszta, Simon, Jónás fia, és én azt mondom neked: Vedd fel a főpapi ruhát, és vidd el az Úr Szentségét nyájam közepébe! Övezd fel ruháidat az övvel, és tartsd őket felövezve, addig, míg a Pásztorból te is báránnyá leszel. (Célzás Péter vértanúságára.) Igazán mondom neked, amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahová akartál, de amikor megöregszel, kiterjeszted karodat, és másvalaki övez fel téged, és oda vezet, ahová nem akartál menni. Most azonban én mondom neked: „Övezd fel magadat, és kövess engem az én utamon!” Kelj fel, és jöjj!

Jézus feláll, és Péter is feláll, és a part felé mennek. A többiek kioltják a tüzet, homokot szórva rá. János azonban összegyűjti a kenyérmaradékot, és követi Jézust. Péter hallja lépteit, és visszafordítja fejét. Látja Jánost. Rámutatva megkérdi Jézustól:

– És ezzel mi lesz?
 – Ha azt akarom, hogy itt maradjon addig, míg vissza nem térek, mit számít neked? Te kövess engem!

Elérkeznek a parthoz. Péter szeretne még beszélni. Jézus tekintélyessége és a hallott szavak azonban visszatartják. Letérdel és imádja Őt. A többiek követik. Jézus megáldja őket, és elbúcsúzik tőlük. Ők beszállnak a bárkába, és evezve eltávolodnak. Jézus nézi őket, amint elmennek.

(10-182)

Húsvét 4. vasárnapja – A

Jn 10,1-10

Én vagyok a kapu

Példabeszédek – 10: 385-8

Húsvét 4. vasárnapja – B

Jn 10,11-18

Én vagyok a jó pásztor

Példabeszédek – 10: 389-391

Húsvét 4. vasárnapja – C

Jn 10,27-30

Juhaim hallgatnak rám

Példabeszédek – 10: 386

Húsvét 5. vasárnapja – A Jn 14,1-12

Én vagyok az út, igazság és élet

Utolsó vacsora 29-30

Húsvét 5. vasárnapja – B Jn 15,1-8

Én vagyok a szőlőtő

Utolsó vacsora 33-34

Húsvét 5. vasárnapja – C Jn 13,31-35

Új parancsolatot adok nektek

Utolsó vacsora 25-28.

Húsvét 6. vasárnapja – A Jn 14,14-21

Ő más Vigasztalót ad nektek

Utolsó vacsora 31.

Húsvét 6. vasárnapja – B Jn 15,9-17

Nagyobb szeretete senkinek sincs

Utolsó vacsora 34

Húsvét 6. vasárnapja – C Jn 14,23-29

A Szentlélek eszetekbe juttat mindent

Utolsó vacsora 32.

Mennybemenetel ünnepe – A B C
 A: Mt 28,16-20
 B: Mk 16,15-20
 C: Lk 24,46-53

Jézus mennybemenetele

Utolsó oktatások 38, Tizenöt titok 51-52.

Húsvét 7. vasárnapja – A B C

A: Jn 17,1-11
B: Jn 17,11-19
C: Jn 17,20-26

Jézus főpapi imája

Valtorta szerint ezt az Evangélium teljes egészében tartalmazza, s azért ő nem írta le még egyszer. Lásd: Utolsó vacsora 38-39

Pünkösd, előesti mise A B C

Jn 7,37-39

Aki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!

Példabeszédek 9: 342-346.

Pünkösd vasárnapja A B C

Jn 20,19-23

Vegyétek a Szentlelket!

Feltámadt! 32-33. Tizenöt titok 53-54 (ApCsel 2,1-11-hez)

Szentháromság vasárnapja – A

Jn 3,16-18

Jézus küldetése

Részlet Jézusnak Nikodémussal való beszélgetéséből, lásd 59. oldalon nagybőjt 4. vasárnapja – B – nél. A Szentírás bővebben hozza ezt a részletet, mint Valtorta.

Szentháromság vasárnapja – B

Mt 28,16-20

Az apostolok küldetése

Azonos a mennybemenetel – A evangéliuméval. Lásd a 107. oldalon és az Utolsó oktatások 38, Tizenöt titok 51-52. oldalán.

Szentháromság vasárnapja – C

Jn 16,12-15

Elküldöm nektek a Vigasztalót

Utolsó vacsora 36-37

Az Élet Kenyere

Úrnapja – A

Jn 6,51-58

A második kenyérszaporítás után sokan keresik Jézust, hogy királlyá tegyék. Ő így beszél hozzájuk a kafarnaumi zsinagógában:

Igazán mondom nektek: Ti nem azért kerestek engem, hogy meghallgassatok, se nem a csodák miatt, amelyeket láttatok, hanem mivel bőségesen és ingyen kenyeret kaptatok tőlem. Háromnegyed részetek ezért keresett engem, és kíváncsiságból jött ide hazánk minden részéből. Hiányzik azért a keresésből a természetfeletti lelkület, és az emberi felfogásmód uralkodik a beteges kíváncsisággal együtt, vagy legalábbis gyermekes tökéletlenség, amely nem azért tökéletlen, mert egyszerű, mint a kisdedeké, hanem mivel korlátolt, nehéz felfogású értelemre vall. És a kíváncsisághoz kapcsolódik az érzékiség és a helytelen érzelem. Az érzékiség, amely az ördög leánya, ravaszul elrejtőzik a látszólag jó cselekedetek álarca mögött. A helytelen érzelem pedig egyszerűen az érzelem beteges eltévelyedése. Az ilyenek, mint minden „betegnek” szüksége van az izgatószerre, és erre vágyakozik, nem pedig az egyszerű táplálékra, a jó kenyérre, jó vízre, a hamisítatlan olajra, az élethez elégséges első tejre. A helytelen érzelem a rendkívüli dolgokat kívánja, hogy azok megrendítsék. Tetszik neki a borzongás megtapasztalása, a megbénult borzongásáé. Izgatószerre szorul, hogy becsapja magát és úgy érezze, mintha még egészséges és erős lenne. Az érzékiség fáradtság nélkül akarja kiegészíteni a torkosságot, ebben az esetben olyan kenyérrel, amelyért nem fáradt, amiben Isten jóságából részesült.

Isten ajándékai nem megszokottak, hanem rendkívüliek. Nem lehet azokat elvárni, lustán kijelentve: „Isten megadja nekem.” Hallottátok: „Arcod verítékével eszed kenyeredet” (Ter 3,17-19), azaz munkával szerzed meg táplálékodat. Az, aki maga az Irgalmasság, mondta: „Szánom ezt a tömeget, amely már három napja követ engem. Nincs már ennivalója, és elájulhat az úton, mielőtt elérné a tó partján fekvő Hippót, vagy Gamalát, vagy valamelyik másik várost.” Gondoskodott róluk, de nem mondta, hogy ezért kell nekik követniük engem. Még kevésbé kell engem követniük egy darab kenyérért, amely a megemésztés után trágyává válik. Nem azért a kenyérért kell követniük, amely megtölti a gyomrot, hanem azért, amely a lelket táplálja. Mert nem vagytok állatok, amelyeknek csak legelniük és kérődzniük kell, vagy sertésként túrni, hogy meghízzanak. Nektek lelketek van! Ez a lényeges! A test a ruha, a lényeges a lélek. Ez a maradandó. A test, mint minden ruha elkopik és vége lesz. Nem érdemli meg, hogy annyira gondoskodjatok róla, mintha minden gondot megérdemlő tökéletes dolog lenne.

Keressétek azért azt, amit helyes megszereznetek magatoknak, ne pedig azt, ami nem érdemli meg ezt. Igyekeztek szert tenni nem arra a táplálékra, amely elpusztul, hanem arra, amely megmarad az örök életre. Ezt az Emberfia mindig megadja nektek, amikor akarjátok. Az Emberfia ugyanis rendelkezik mindazzal, ami Istentől jön, és megadhatja. Ő az Atyaisten kincseinek Ura, és pedig nagylelkű Ura. Az Atya rányomta pecsétjét, hogy a jóhiszeműek ne zavarodjanak meg. És ha bennetek van az a kenyér, amely nem veszendő, Isten műveit vihetitek végbe, mert Isten kenyere táplál titeket.

– Mit kell tennünk, hogy véghezvigyük Isten műveit? Mi megtartjuk a Törvényt és a Prófétákat. Azért már Isten táplál minket, és Isten műveit cselekedjük.

– Igaz. Megtartjátok a Törvényt. Még helyesebben mondva; „ismeritek” a Törvényt. De az ismeret nem azonos a gyakorlással. Mi ismerjük, például, Róma törvényeit, mégis egy hűséges izraelita nem gyakorolja azokat, ha mint alattvaló nem köteles rá. A többi illetőleg – a hűséges izraelitákról beszélek – nem gyakoroljuk a rómaiak pogány szokásait, jóllehet ismerjük azokat. Valóban, a Törvénynek és a Prófétáknak, akiket ismertek táplálniuk kellene

titeket Istenben, és képessé kellene tenniük titeket arra, hogy Isten műveit végezzétek. De ehhez teljesen egygé kellene válniuk veletek, amint egygé válik veletek a levegő, amit beleheltek és a táplálék, ami felszívódik bennetek, és ami vérré válik és éltet titeket. Amíg azok rajtatok kívül maradnak, jóllehet házatokban vannak, nem tartanak fenn titeket. Olyanok, mint az egyéb tárgyak, amelyeket ismertek, és amelyek hasznosak, de amelyeket nem használtok fel. Próbáljatok csak meg nem lélegzeni néhány percig, próbáljatok nem enni napokon keresztül... és meglátjátok, hogy nem lesztek képesek élni. Így kellene éreznetek lelketekben a Törvény és a Próféták által adott táplálék és levegő hiányát. Ismeritek azokat, de nem szívódnak fel bennetek, nem egyesülnek veletek. Azért jöttem, hogy erre megtanítsalak titeket. Meg akarom adni nektek a Törvény és a Próféták éltető nedvét és levegőjét. A táplálék és levegő hiányában haldokló lelketeknek vissza akarom adni a vért és a lélegzést. Hasonlók vagytok a kisdedekhez, akiket egy betegség képtelenné tett a megfelelő táplálék felismerésére. Bőségesen van előttetek táplálék, de nem tudjátok, mit kell ennetek ahhoz, hogy életet adó dologgá váljék bennetek. Azaz nem tudjátok, mit kell igazán magatokévá tennetek abból, amiről Mózes és a próféták beszéltek nektek. Nem tudjátok, mi a tiszta és nagylelkű hűség a Törvényhez. Jöjjetek azért hozzám, hogy részesüljete az örök élet levegőjében és éltető nedvében. Ehhez azonban hitre van szükségetek. Ha ugyanis valaki nem hisz, nem hiheti el, amit mondok. Ha nem hisz, nem jön hozzám, és nem mondja: „Add nekem az igazi kenyeret!” És ha nem részesül az igazi kenyérben, nem tudja véghezvinni Isten műveit, képtelen erre. Azért ahhoz, hogy Isten tápláljon titeket, és Isten művét végezzétek, szükségetek van az alapvető munka elvégzésére. Ez pedig az, hogy hisztek Abban, akit Isten küldött.

– De milyen csodákat művelsz, hogy hihessük, Isten küldött téged, és hogy Isten pecsétjét láthassuk rajtad? Mit teszel te, amit már, jóllehet kisebb fokban, nem tettek meg a próféták? Sőt, Mózes felülmúlt téged, mert nemcsak egyszer, hanem negyven éven át táplálta atyáinkat csodálatos eledellel. Így van megírva: atyáink negyven éven keresztül ették a mannát a pusztában.

– Tévedtek. Nem Mózes, hanem az Úr tette ezt. A Kivonulás könyvében olvashatjátok: „Nézd, én kenyeret hullatok nektek az égből. A nép menjen ki és gyűjtsön magának egy napra valót belőle. Így akarom próbára tenni, hogy parancsom szerint jár-e el. Ha a hatodik napon elkészítik, amit hazavittek, kétszer annyi lesz, mint amit naponként gyűjtöttek.” (Kiv 16,4-5) És a zsidók látták, hogy minden reggel a pusztaságot elborította „valami finom szemcsés dolog, ami olyan volt, mint a dér a földön. Hasonló volt a koriandermaghoz, és olyan íze volt, mint a mézeskalácsnak.” (Ter 16,14.31.) Tehát nem Mózes, hanem Isten gondoskodott a mannáról. Isten, aki mindent meg tud tenni. Mindent. Tud büntetni és áldani. Megfosztani és adni. És mondom nektek, a kettő közül mindig szívesebben áld és ad, mint büntet és megfoszt.

Isten, amint a Bölcsesség mondja, Mózes iránti szeretetből „Mózeset, az Isten s az emberek kedvencét, akinek emlékét egyre magasztalják, dicsfényvel övezte, akár a szenteket, és nagyra tette őt, ellenségei rémületére. Szavára csodajeleket művelt, és megdicsőítette őt a királyok előtt. Megbízásaival elküldte a néphez, s megmutatta neki dicsősége fényét. Megadta neki, hogy hallhatta a szavát. Szemtől szemben adta neki parancsait, az élet törvényét és bölcsességét.” (Sir 45,1-5) Mint mondtam, Isten, Mózes iránti szeretetből angyalok eledelével táplálta népét, és fáradozás nélkül kész kenyeret adott nekik az égből, amely megadott minden élvezetet és minden ízlésnek megfelelt. (Vö. Böl 16,20) És – jól jegyezzétek meg, amit a Bölcsesség mond – mivel az égből, az Istentől jött, és kimutatta kedvességét fiairól, mindenki olyan ízűnek érezte, amilyennek kívánta. Mindenki a kellő hatást váltotta ki. Ugyanúgy hasznos volt a kisdedeknek, akinek gyomra még fejletlen, mint a felnőtteknek, akiknek étvágya és emésztése erőteljes volt. A gyengéd leánykáknak épp oly megfelelő volt, mint a botorkáló öregeknek. És annak bizonyítására, hogy nem ember

műve volt, felfordította az elemek törvényeit, és a titokzatos kenyér, amely a nap sugarára elolvadt, mint a harmat, ellenállt a tűznek. (Vö. Böl 16,21-29) Vagy helyesebben: a tűz – mindig a Bölcsesség beszél – megfeledezett saját természetéről, Istennek, Teremtőjének műve iránti tiszteletből és Isten igazainak szüksége miatt. A tűz, amely a szokásos módon lángol és gyötör, itt kedvessé és jótékonyá vált, hogy segítse azokat, akik bíznak az Úrban. Ezért teljesen megváltozott. Szolgált az Urat, aki mindenkit táplált, úgy, amint azt mindenki kérte az Örök Atyától. Így kedves fiai megtanulhatták, hogy nem a gyümölcsök táplálják az embereket, hanem az Úr szava, amely megőrzi azokat, akik hisznek Istenben. Valóban, az édes manna nem pusztította el a nagy és erős láng, noha megtehetette volna. De ugyanakkor elég volt megolvasztásához a szelíd reggeli napsütés. Ez emlékeztesse az embereket arra, hogy Isten ajándékait keresni kell a nap és az élet kezdetén, és hogy annak birtoklásához meg kell előzniük a Világosságot, fel kell kelniük, hogy dicsérjék az Örökkévalót a reggel első órájától kezdve.

Erre tanította a manna a zsidókat. És én emlékeztetlek erre titeket, mert ez a kötelesség továbbra is tart, és tartani fog a világ végéig. Keressétek az Urat és az Ő égi ajándékait, és ne heverjétek az ágyban a nap és az élet késői órájáig. Keljétek fel és dicsérjétek őt még napfelkelte előtt. Táplálkozzatok szavából, amely megszentel, megőríz és elvezet az igazi Életre. Nem Mózes adta nektek az égi kenyeret, hanem valójában Atyám adja nektek az igazi Kenyeret, az új Kenyeret, az Élet Kenyerét. Ez az örök Kenyér, amely az égből száll alá, az irgalmasság kenyere, a Kenyér, amely az Életet adja a világnak. Ez a Kenyér megszüntet minden éhséget, eltávolít minden gyengeséget. Ez a Kenyér az örök Életet és az örök örömet adja annak, aki veszi.

– Add nekünk, Urunk, ezt a kenyeret és többé nem halunk meg.

– Meg fogtok halni, amint minden ember meghal, de feltámadtok az örök Életre, ha szentül táplálkoztok ezzel a Kenyérrel, mert ez romolhatatlanná teszi azt, aki eszi. Aki tiszta szívvel, helyes szándékkal és szent szeretettel kéri azt Atyámtól, megkapja. Ezért tanítottalak titeket, hogy mondjátok: „Mindennapi Kenyerünket add meg nekünk ma!” De az, ha méltatlanul táplálkoznak vele, átváltozik, és pokoli férgectől nyüzsög, mint a parancs ellenére félretett manna. (Kiv 16,19-20) Az üdvösségnek és az életnek ez a Kenyere számukra halállá és ítéletté válik. A legnagyobb szentségtörést követik el, ugyanis azok, akik ezt a Kenyeret romlott és büzlő lelkük asztalára helyezik, és megszenteltelenítik azzal, hogy belemerítik meggyógyíthatatlan szenvedélyeik mocsarába. Jobb lenne ezek számára, ha sose vennék magukhoz!

– De hol van ez a Kenyér? Hol találjuk meg? Hogy hívják?

– Én vagyok az Élet Kenyere. Énbennem lehet megtalálni. Neve: Jézus. Aki hozzám jön, többé nem éhez, és aki hisz bennem, többé nem szomjazik. Égi vizek fakadnak benne, és kioltják az anyagiasság minden tűzét. Már megmondtam nektek. Ti már ismertek engem. Mégsem hisztek. Nem tudjátok elhinni, hogy minden bennem van. Pedig így van. Én rendelkezem Istennek minden kincsével. Mindent nekem adott a földön. Azért bennem egyesül a dicsőséges mennyország, a küzdő föld, és végül szintén bennem van azoknak a bűnbánóknak és várakozóknak sokasága, akik Isten kegyelmében haltak meg. Enyém, és tőlem származik minden hatalom. Mondom nektek, mindaz, akit az Atya nekem adott, hozzám jön. Nem utasítom el azokat, akik hozzám jönnek, mert nem azért szálltam le az égből, hogy saját akaratomat cselekedjem, hanem azért, aki engem küldött. És Atyám akarata, az Atyáé, aki engem küldött az, hogy senkit se veszítsek el azokból, akiket nekem adott, hanem feltámasszam őket az utolsó napon. Most az Atyám akarata, aki engem küldött, hogy mindaz, aki megismeri a Fiút, és hisz benne, részesüljön az örök Életben, és én föltámaszthassam őt az utolsó napon. Ezeket a belém vetett hit táplálja és meg vannak jelölve jelemmel.

Erre nagy zajongás támad a zsinagógában, s azon kívül is, azok között, akik már nem fértek be, és kívülről hallgatják Jézust a nyitott ajtókon keresztül. A Mester lángoló szavai újak számukra. Jézus megáll egy pillanatra, hogy lélegzetet vegyen. Az elragadtatástól ragyogó szemekkel körülnéz, hogy lássa, kik morognak legjobban. Épp a júdeaiak csoportja az. Utána folytatja beszédét.

– Miért zúgolódtok magatokban? Igen, én a názareti Mária Fia vagyok, Joakim lányáé, Dávid törzséből, a Templomnak szentelt szűzé, aki utána József, Jákob fiának jegyesévé lett, aki szintén Dávid törzséből származott. Sokan közületek ismerték az igazakat, akik életet adtak Józsefnek, a királyi származású asztalosnak, és Máriának, a királyi törzs örökösének. Azért azt mondjátok: „Hogyan mondhatja ez, hogy az égből szállt alá?” Kétkedni kezdtek.

Emlékezetetekbe idézem a próféták jövendöléseit az Ige megtestesüléséről. És emlékeztetek arra, hogy mi izraeliták, minden más népnél határozottabban hisszük, hogy Az, akinek nevét nem merjük kiejteni, nem adhatott testet magának az emberiség törvényei szerint, és főleg nem a bukott emberisége szerint. A Legtisztább, a Teremtetlen, ha megalázta magát, hogy emberré legyen az ember szeretetéből, nem tehetett mást, mint hogy egy, a liliumoknál is tisztább Szűz méhét válassza arra, hogy Istensége testet öltson. Mózes idejében az égből szállott Kenyeret elhelyezték az arany szövetségszekrényben, amelyet beborított az Engesztelő, őriztek a kerubok, és elfedett a Tabernákulum függőnye. És a Kenyérrel ott volt Isten Szava. És igazságos volt, hogy ez így legyen, mert a legnagyobb tiszteletben kell részesíteni Isten ajándékait és az Ő Legszentebb Szavának tábláit. De akkor mit készít majd elő Isten ugyanazon Szava és az igazi Kenyér számára, amely az égből jött? Egy szövetségszekrényt, amely sérthetlenebb és értékesebb az arany szövetségszekrényénél, amelyet az ő tiszta akaratának értékes Engesztelése takar be, amelyet Isten kerubjai őriznek, amelyet a szűzi tisztaság, a tökéletes alázatosság, a magasztos szeretet és a legszentebb erények fátyla takar.

És akkor? Még mindig nem fogjátok fel, hogy az én Atyám az égben van, és azért én onnan jöttem? Igen, leszálltam az égből, hogy teljesítem Atyám akaratát. Az emberek üdvözítésére vonatkozó szándékát megígérte már az elítélés pillanatában. Megismételte a pátriárkáknak és a prófétáknak. De ehhez hit kell. És a hitet Isten adja a jóakarátúaknak. Azért senki se jöhet hozzám, ha nem Atyám vezeti őt hozzám, látva, hogy a sötétben van, de őszintén kívánja a világosságot. A próféták megírták: „Isten oktatja majd őket” (Vö. Iz 54,13; Jer 31,31-34) Ime! Megmondták. Isten oktatja őket, hozzá kell menni az oktatásért. Mindaz tehát, aki lelke mélyén meghallja Isten hangját, az Atyától nyer oktatást, hogy hozzám jöjjön.

– És ki vagy, hogy hallottad Istent, vagy láttad az ő arcát? – kérdezik többen, és kezdik kimutatni haragjuk. és botránkozásuk jeleit. És ezzel fejezik be: „Te őrvöngsz, vagy csalódás áldozata vagy!”

– Senki se látta Istent, azt kivéve, aki Istentől van: ő látta az Atyát. És ez én vagyok. És most halljátok a jövő Élet Hiszekegyét, amely nélkül lehetetlen üdvözülni.

Bizony, bizony mondom nektek, aki hisz bennem, annak örök Élete van. Bizony, bizony mondom nektek, hogy én vagyok az örök Élet Kenyere.

Atyáitok a pusztában ettek a mannából és meghaltak. A manna ugyan szent táplálék volt, de ideigvaló, és csak annyi életet adott, amennyire szükség volt az Isten által népének megígért Szentföld eléréséhez. De az a Manna, amely én vagyok, nem lesz korlátozva sem időben, sem erejében. Nemcsak égi, hanem isteni, és istenit hoz létre: a romolhatatlanságot, a halhatatlanságot annak számára, akit Isten saját képmására és hasonlatosságára teremtett. Nemcsak negyven napig, negyven hónapig, negyven évig, negyven évszázadig tart. Tartani fog addig, míg idő lesz. Megkapják mindazok, akik éheznek, és szentül óhajtják az Urat. Örvendve adja magát méricskélés nélkül az embereknek, akikért testet vett fel, hogy olyan Életük legyen, amely nem végződik halállal.

Én képes vagyok arra, hogy magamat adjam. Én az emberek iránti szeretetből át tudom változtatni lényegemet úgy, hogy a kenyér Testté válik és a Test Kenyerré válik az emberek lelki éhségének kielégítésére. E nélkül a Táplálék nélkül ők éhen halnának, megölnék őket a lelki betegségek. De aki igaz lélekkel eszi ezt a Kenyeret, az örökké él. A kenyér, amelyet én adok majd, az én feláldozott Testem lesz. A világ életéért áldozom fel. Szeretetem lesz, amelyet elhintek Isten házaiban, hogy az Úr Asztalához jöjjenek mindazok, akik szeretnek vagy boldogtalanok. Kielégül majd vágyuk, hogy Istennel egyesüljenek, és enyhülést találnak fájdalmaikra.

– De hogyan adhatod saját testedet ételül? Kiknek tartasz minket? Vérengző vadállatoknak? Vadembereknek? Gyilkosoknak? Mi undorodunk a vértől és a bűntényektől.

– Bizony, bizony mondom nektek, az ember sokszor sokkal rosszabb a vadállatnál. A bűn vadembereknél is rosszabbakká tesz. A kevélység kiváltja a gyilkosság szomját. A jelenlevők közül nem mindenki undorodik a vértől és a bűntényektől. És ilyen lesz az ember a jövőben is, mert a Sátán a kevélység, és az érzékiség állataivá teszi. Ezért az embernek ma inkább, mint bármikor, szüksége van arra, hogy meggyógyítsa magát a rettenetes fertőzésektől a Szent befogadása által.

Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfiának Testét, és nem isszátok az ő Véret, nem lesz élet bennetek. Aki méltóképpen eszi Testemet és issza Véremet, annak örök Élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én Testem valóban Étel és az én Vérem valóban Ital. Aki eszi Testemet és issza Véremet, bennem marad és én őbenne. Amint az élő Atya küldött engem, és én az Atyában élek, úgy az, aki engem eszik, élni fog általam, és oda megy, ahová küldöm, azt teszi, amit én akarok. Szigorú életet él, mint ember. Lángolni fog, mint egy szeráf. Szentté lesz, mert az én Testemmel és Véremmel való táplálkozás számúzi a hibákat. Életében felemelkedik majd, míg el nem ér az Örökkévaló lábához.

– De ez örültség! Ki élhet így? A mi vallásunkban csak a papnak kell tisztának lennie az áldozat bemutatásához. Ő mindmegannyi áldozatot akar formálni belőlünk ostobaságával! Ez a tanítás túlságosan terhes, és ez a beszéd túlságosan kemény! Ki hallgathatja és követheti? – zúgolódnak a jelenlevők, akik közül sokak már tanítványoknak számítanak.

A tömeg szétoszlik, miközben megjegyzéseket tesznek a hallottakra. Nagyon megritkultnak látszik a tanítványok sora, amikor egyedül maradnak a zsinagógában a Mesterrel a leghűségesebbek. Még százan sincsenek. Még a régi tanítványok seregéből is szép számmal elhagyták Jézust. A megmaradtak között vannak az apostolok, János pap, János írástudó, István, Hermas, Timóteus, Hermasteus, Agapus, József, Salamon, a galileai Betlehemből származó Ábel, és a Corozainbeli leprás Ábel, barátjával, Sámuellel, Illés (aki lemondott apjának eltemetéséről azért, hogy követhesse Jézust), Fülöp Arbelából, Aser és Izmael Názáretből, és mások. Mindezek beszélgetnek egymás közt a többiek hűtlenségéről és Jézus szavairól. Jézus elgondolkozva áll egy magas állványhoz támaszkodva kezével.

– Megbotránkoztat titeket, amit mondtam? És ha azt mondtam volna, hogy látni fogjátok egy napon az Emberfiát felszállni az égbe, ahol előzőleg volt, és az Atya mellett ülni? Mit értettetek meg, tettetek magatokévé, hittetek el mindeddig? És mivel hallgattátok és fogadtátok magatokba? Csak emberségetekkel? A szellem az, ami éltet és értékes. A test semmire sem jó. Az én szavaim szellem és élet, és szellemmel kell hallgatnotok és felfognotok, hogy életetek legyen. De közületek sokan lelkileg halottak, mert nincs hitük. Sokan közületek nem hisznek igazán. Felesleges mellettem maradniuk. Nem lesz életük, hanem meghalnak. Mert mint először mondtam, kíváncsiságból vannak itt, vagy emberi kedvtelésből, vagy, ami még rosszabb, még méltatlanabb szándékkal. Nem az Atya hozta ide őket jóakarattal jutalmaként, hanem a Sátán. Igazán senki sem képes hozzám jönni, ha Atyám nem engedi meg neki. Menjetek el, tehát ti is, akik csak azért maradtatok itt, mert szégyelltek – emberileg – itt hagyni engem, de még inkább szégyellitek, hogy egy olyannak a

szolgálatában maradjatok, aki „bolondnak és keménynek” látszik. Menjetek! Jobb, ha távol vagytok, mint ha itt vagytok, hogy kárt okozzatok.

Sokan mások is visszavonulnak a tanítványok közül, köztük az írástudó János és Márk, a gerazai megszállott, akit Jézus meggyógyított, a disznókba küldve az ördögöket. A jó tanítványok tanácskoznak, és utána futnak ezeknek a hajótörötteknek, hogy megállítsák őket. A zsinagógában most már csak Jézus van, a zsinagógafőnökkel és az apostolokkal...

Jézus a tizenkettőhöz fordul, akik megszégyenülten állnak egy sarokban, és azt mondja nekik:

– Ti is el akartok menni?

Ezt keménység és szomorúság nélkül mondja, de nagyon komolyan.

Péter fájdalmas hévvel válaszol:

– Uram, és hová akarod, hogy menjünk? Kihez? Te vagy a mi életünk, és mi szeretünk téged. Egyedül nálad vannak az örök Élet ígéi. Mi megismertük, hogy te vagy a Krisztus, Isten Fia. Ha akarsz, dobj ki minket. De mi, magunktól nem hagyunk el téged, még akkor sem... még akkor sem, ha te többé nem szeretnél minket... – és Péter csendesen sírni kezd, nagy könnyeket ontva... András, János, Alfeus két fia is nyíltan sír. A többiek sápadtak, vagy vörösek az érzelmektől. Nem sírnak, de nyilvánvalóan szenvednek.

– Miért üznél el titeket? Nemde én választottalak titeket, tizenkettőtöket?...

Jairus, a zsinagógafőnök tapintatosan visszavonult előzőleg, hogy Jézus szabadon vizsgálhassa apostolait, vagy érvelhessen előttük. Jézus észrevette csendes visszavonulását. Leül, megviselten, mintha a nyilatkozat, amit tesz, nagy erőfeszítésébe kerülne. Fáradtan, undorral, szomorúan mondja:

– Ámde, közületek egy ördög!

Szavai lassan, félelmetesen hangzanak a zsinagógában, amelyben csak a sok lámpa vidám fénye világít... és senki se mer szólni semmit sem. De félelmetes borzongással egymásra néznek, és aggódva kutatják egymás arcát, de még nagyobb aggodalommal vizsgálja mindenki önmagát, és teszi fel magának a kérdést...

Egy ideig senki se mozdul. És Jézus egyedül ül székén, kezét térdén keresztben tartva, lehajtott fővel. Végül felemelkedik, és azt mondja:

– Jöjjetek! Nem vagyok még leprás! Vagy annak gondoltok?...

Akkor János előre fut, és nyakába borulva mondja:

– Veled akkor, a leprában, egyetlen szerelmem. Veled az elítélésben, veled a halálban, ha hiszed, hogy ez vár rád...

Péter Jézus lábához borul, megfogja azt, és vállaira téve mondja:

– Taposs rám! De ne engedd azt gondolnom, hogy nem bízol Simonodban.

A többiek látják, hogy Jézus megsimogatja az első kettőt, hozzá mennek és megcsókolják Jézus ruháját, kezét, haját... Csak az Iskarióti merészeli megcsókolni arcát.

Jézus felugrik, és mintha csak a váratlan felugrás által vetné vissza őt hevesen, azt mondja;

– Menjünk haza! Holnap este, éjjel, a bárkákkal Hippóba megyünk.

(5-320)

Úrnapja – B

Mk 14,12-16.22-26

Az Oltáriszentség alapítása

A húsvétot megelőző csütörtökön Jézus és az apostolok a Getszemáni kert közelében járnak, amikor megkérdezik:

– Hova megyünk majd elfogyasztani a pászkát? Melyik helyet választod? Mondd meg, és elmegyünk, hogy mindent előkészítsünk.

Júdás, a kerióti:

– Adj nekem parancsokat, és megyek!

– Péter, János, hallgassatok ide!

A kettő kissé előbb van, és Jézushoz megy, amikor ő hívja őket.

– Menjetek előttünk, és lépjétek be a városba a Letame kapunál (ami a város déli kapuja volt). Amint beléptek, találkoztok egy férfivel, aki visszatérőben van az Én Rogel forrástól egy vizeskorsóval. Kövessétek, míg belép egy házba. Mondjátok annak, aki benne van: „A Mester kérdi: 'Hol van a szoba, ahol elkölthetem a húsvétot tanítványaimmal?'” Ő mutat nektek egy nagy, berendezett termet. Abban készíttetek elő mindent. Menjetek gyorsan, és utána csatlakozzatok hozzánk a Templomban.

A kettő gyorsan elmegy. Jézus viszont lassan halad tovább.

(9-173)

Az Oltáriszentség alapítását lásd: Utolsó vacsora 21. old.

Az első kenyérszaporítás

Úrnapja – C

Lk 9,11-17

Jézus, nyilvános működésének második évében a Genezáreti-tótól délnyugatra, a tó és a Tábor-hegy között fekvő területen összegyűlt népet tanítja. Már esteledik. Az apostolok figyelmeztetik Jézust:

– Mester, közeledik az este. A hely elhagyatott, távol van a házaktól és a falvaktól, borús és nedves az idő. Hamarosan besötétedik, és nem látják az utat. A hold, későn kel fel. Bocsásd el a népet, hogy elmenjenek Taricheába vagy a Jordán mentén levő falvakba táplálékot venni, és szállást keresni.

– Nem szükséges elmenniük. Adjatok ti enni nekik. Itt alhatnak, amint tették, miközben várakoztak rám.

– Tudod, Mester, hogy csak öt kenyér és két hal maradt.

– Hozzátok ide nekem.

– András menj el megkeresni a gyermeket! Ő vigyáz a tarisznyára. Nemrég az írástudó fiával és két másikkal játszott királyosdit, virágkoronákat készítve.

András sietve elmegy. János és Fülöp is segít neki keresni Marciamot a tömegben, amely mindig változtatja helyét. Szinte egyszerre találják meg, az élelmiszeres tarisznyával vállán. Iszalagból készült nagy korona van a fején, ugyanebből készült övén pedig kákából és nádból készített kard csüng. Hét hasonlóképpen felfegyverzett gyerek van vele. Ők alkotják az írástudó fiának díszkíséretét, aki még jobban fel van díszítve virágokkal. Ő a király.

– Gyere Marciam! A Mester hív!

Marciam otthagyja társait, és sietve megy, anélkül, hogy letenné virágdíszét. De követi őt a többi gyerek is, és hamarosan körülveszik Jézust. Ő megsimogatja őket, miközben Fülöp kivesz egy batyút az élelmiszeres tarisznyából. Két nagy hal van benne, talán kissé több mint két kiló a kettő. Még Jézusnak, és kíséretének sem elég, pedig ők csak tizennyolcan vannak Mannaennel együtt. A kenyérral együtt Jézushoz viszik.

– Rendben van. Most hozzatok ide tizenhét kosarat. Marciam a gyerekeknek ad majd enni... – Jézus ránéz az írástudóra, aki mindig a közelében áll, és megkérdezi tőle:

– Te is akarsz élelmiszert adni az éhezőknek?

– Szeretnék. De nekem sincs.

– Adj az enyémből. Megengedem neked.

– De... ötezer férfit akarsz ellátni, nem is számítva az asszonyokat és a gyermekeket, ezzel a két hallal és öt kenyérral?

– Kétségtelenül. Ne légy hitetlen. Aki hisz, csodát fog látni.

– Ó! Akkor én is okvetlenül osztani akarom az ételmet!

– Akkor te is szerezz egy kosarat!

Az apostolok visszatérnek különféle kosarakkal, vannak köztük nagyok, kicsinyek, laposak és mélyek. Az írástudó egy aránylag kis kenyereskosárral tér vissza. Hite vagy hitetlensége szerint ezt választotta, gondolván, hogy ez elég lesz.

– Rendben van. Tegyétek mind ide, élém. És ültessétek le a tömeget, amennyire lehet, egyenes vonalban elrendezve.

Miközben ezt teszik, Jézus felveszi a kenyeret és a rá tett halakat, felajánlja, imádkozik, és megáldja. Az írástudó egy pillanatra sem veszi le róla szemét. Utána Jézus megtöri az öt kenyeret. Tizennyolc részre osztja szét, s ugyanúgy a halakat is. Ugyancsak kis darabok ezek. Beleteszi a tizennyolc kosárba. Most ezeket apró darabokra töri, körülbelül húszra mindegyiket.

– Most vegyétek és adjatok belőle annyit, hogy jóllakjanak! Menjetek! Menj, Marciam, adj belőle társaidnak!

– Uh! Milyen nehéz! – mondja Marciam, felemelve saját kosarát, és azonnal elindul kis barátai felé. Úgy lépdél, mint aki nagy terhet cipel.

Az apostolok, tanítványok, Mannaen és az írástudó nézik bizonytalanul járását... Utána veszik a kosarakat, és fejüket csóválva mondják egymásnak: „A gyerek tréfál! Nem nehezebbek, mint előbb voltak.” És az írástudó belenéz kosarába, kezével kotorászik benne, mert már alig lehet látni. Ők ugyanis az erdőben állnak, ahol sötétebb van, mint kint, ahol a nép elhelyezkedett. Megállapításuk ellenére elindulnak a nép felé, és elkezdik az osztást. És adnak, adnak, adnak. Időnként megfordulnak, és csodálkozva néznek mind távolabbról Jézus felé, aki egy fának támaszkodva áll, keresztbetett karokkal, és finoman mosolyog csodálkozásukon.

Hosszú ideig tart az osztás, és bőségesen jut mindenkinek. Egyedül Marciam nem csodálkozik, hanem boldogan nevet, s megtölti kenyérral és hallal a szegény gyermekek ölet. Ő tér vissza először Jézushoz, s azt mondja:

– Oly sokat, sokat, sokat adtam!... mert tudom, mi az éhség... – Jézusra néz, tágra nyílt szemmel. Ő megsimogatja és rámosolyog.

Lassanként visszatérnek az apostolok és a tanítványok, némán a csodálkozástól. Utoljára az írástudó jön, ő sem szól semmit. De olyasmit tesz, ami minden szónál többet mond. Letérdel és megcsókolja Jézus ruhájának szegélyét.

– Vegyétek részeteket és adjatok nekem is egy kicsit. Együk Isten kenyerét.

Mindnyájan esznek a kenyérből és a halból, amennyire csak szükségük van... Miközben a nép jóllakik, az emberek kicserélik benyomásaikat. Azok is, akik Jézus körül vannak, meg mernek szólalni. Marciamot nézik, aki miután befejezte halát, tréfálkozik a többi gyerekekkel.

– Mester – kérdezi az írástudó – miért érezte a gyermek azonnal a kosár súlyát, mi pedig nem? Én még kutattam is benne. Csak azok a kis kenyér és haldarabok voltak ott. Csak akkor kezdtem érezni a súlyt, amikor a tömeg felé mentem. De ha oly súlyos lett volna, mint amennyit szétoztottam, akkor két öszvérnek kellett volna húznia egy étellel megrakott kocsit. Először csak keveset adtam... utána adtam, adtam, és hogy ne legyek igazságtalan, visszatértem az elsőkhöz és ismét adtam nekik, mert először keveset kaptak. Mégis elég volt.

– Én is menet közben kezdtem érezni a kosár súlyát, és azonnal sokat adtam, mert felfogtam, hogy csoda történt – mondja János.

– Én pedig megálltam, és leültem, hogy ölembe borítsam a kosár tartalmát, és lássam... És sok kenyeret láttam. Akkor tovább mentem – mondja Mannaen.

– Én még meg is számoltam, mert nem akartam felsülni. Ötven kis darab kenyér volt. Azt mondtam: „Adok ötven embernek, s utána visszatérek.” És számoltam. De amikor elértem az ötvenedikhez, a kosár még mindig ugyanolyan nehéz volt. Belenéztem. Még sok volt benne. Tovább mentem, és sok száznak adtam. De sose lett kevesebb – mondja Bertalan.

– Én, megvallom, nem hittem, és kezembe vettem a kis darab kenyeret és halat. Ránéztem, és azt mondtam: „Mit ér ez? Jézus tréfát űz!...” Csak néztem, néztem, egy fa mögé rejtőzve, remélve, hogy növekedni kezdenek. Elcsüggedtem. Ugyanoly kicsik maradtak. Már vissza akartam fordulni, amikor arra jött Máté, és azt mondta: „Láttad, milyen szépek?” „Mik?” – kérdeztem. „Hát a kenyerek és a halak!...” „Bolond vagy? Én mindig csak kis darabokat látok még.” „Menj, és oszd szét hittel, és meglátod!” Visszadobtam a kosárba a kis darabokat, és húzódozva elindultam... És utána... Bocsáss meg, Jézus, mert bűnös vagyok! – mondja Tamás.

– Nem. Világias a szellemed. Úgy gondolkodsz, mint a világ.

– Akkor én is, Uram. Annyira, hogy azt gondoltam, adok egy pénzdarabot is a kenyérral együtt, hogy egyenek majd másutt – mondja az Iskarióti. – Reméltem, hogy így jobb színben tűnsz fel előttük. Mi vagyok akkor én? Mint Tamás, vagy még inkább?

- Sokkal inkább „világias” vagy, mint Tamás.
 - De én arra gondoltam, hogy az alamizsnával égies vagyok. Saját pénzemből akartam adni...
 - Az a te alamizsnád, a te gőgödé. Isten alamizsnája nem szorul rá a te gőgös alamizsnádra, ami bűnös, nem erényes.
 - Júdás lehajtja fejét, és hallgat.
 - Én pedig azt gondoltam, hogy ez a kis darab hal és kenyér elég lesz, ha még kisebb darabokra töröm. Nem kételkedtem, hogy elég lesz mind szám szerint, mind pedig táplálékként. Egy csepp víz, amit te adsz, táplálóbb lehet, mint egy lakoma – mondja a Zelóta Simon.
 - És ti mit gondoltatok? – kérdi Péter Jézus két unokatestvérét.
 - Mi visszaemlékeztünk Kánára... és nem kételkedtünk – mondja komolyan Júdás.
 - És te, Jakab, testvérem, csak erre gondoltál?
 - Nem. Arra gondoltam, hogy talán egy szentség, amint te mondtad nekem... Így van, vagy tévedek?
 - Jézus elmosolyodik:
 - Az, meg nem az. Valójában a Simon által említett egy csepp víz tápláló ereje egyesül a te gondolatoddal egy távoli képben. De még nem szentség.
 - Az írástudó kezében tart egy kenyérdarabot, s figyeli.
 - Mit csinálsz?
 - Egy... emlék.
 - Én is eltettem egyet. Marciam nyakába teszem majd egy kis zacskóban – mondja Péter.
 - Én pedig elviszem anyáknak – mondja János.
 - És mi? Mindet megettük... – mondják szomorúan a többiek.
 - Keljete fel! Menjete ismét körbe a kosarakkal, és gyűjtséte össze a maradékot.
- Válasszátok ki a legszegényebbeket és hozzátok ide őket a kosarakkal együtt. Utána menjete mindnyájan, ti tanítványaim, a bárkákba, és a tavon menjete el a Genezáreti-síkságra. Én elbocsátom majd a népet, miután segítete a szegényeken, és utána csatlakozom hozzátok.
- Az apostolok engedelmeskednek... és visszatérnek tizenkét kenyereskosárral, telve a maradékokkal, és vagy harminc koldussal, vagy nagyon szegény emberrel.
- Rendben van. Menjete tehát!
- Jézus, miután elbocsátja a népet, vagy megáldja az ott nyugovóra térteket, felmegy a kis hegyre és imádkozik a csendes, holdfényes éjben.

Tanuljatok tőlem...

Jézus Szívének ünnepe – A

Mt 11,25-30

Miután János tanítványai elmentek, Jézus megjövendöli Korozain, Betsaida és Kafarnaum pusztulását lakóinak megátalkodottsága miatt. Utána így folytatja a jókra vonatkozólag:

– De, mivel Isten igazságos, nagy irgalmasságot gyakorol azokkal, akik Kafarnaumban, Betsaidában és Korozainban hittek, és szentekké lettek, engedelmeskedve szavaimnak. Mert nem igazságos, hogy az igazak elpusztuljanak a gonoszokkal együtt. Ami a te lányodat illeti, Jáirus, és a tiedet, Simon, és a te gyermekedet, Zakariás, és a te unokádat, Benjámin, mondom nektek, hogy ők már látják Istent, mert nincs bennük gonoszság. És ti látjátok, hogy az ő tiszta hitük miként működik bennük, egyesülve az égi bölcsességgel vágyakozva arra a szeretetre, amely nincs meg a felnőttekben.

És Jézus, égre emelve szemét, felkiált:

– Hálát adok neked, Atyám, ég és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a dolgokat a bölcsek és tanultak előtt, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, mert így tetszett neked. Mindent rám bízott Atyám, és senki sem ismeri azokat, kivéve a Fiút és azokat, akiknek a Fiú kinyilatkoztatja. És én kinyilatkoztattam a kicsinyeknek, az alázatosoknak, a tisztáknak, mert Isten közli magát velük, és az igazság leszáll, mint a mag a szabad földbe, és rájuk az Atya esőként hullatja világosságát, hogy gyökeret verjenek, és fává növekedjenek. Az Atya előkészíti ezeket a lelkeket, akik gyermekek koruk szerint, vagy gyermekek vágyaik szerint, hogy ők megismerjék az igazságot és nekem örömöm teljék hitükben.

(4-917-18)

Máté 11,28-30-at lásd a Példabeszédek 125-126. oldalán.

Jézus Szívének ünnepe – B

Jn 19,31-37

Jézus Szívének átdöfése

Mária élete – 13: 562 leírja a szív átdöfését. Itt folytatjuk:

A sebből sok víz és egy, már alvadóban levő vérerecske csorog ki, lassan, szivároghatva a pontos vágásból, amely mozdulatlan marad, míg ha Jézus még lélegzett volna, kinyílna és becsukódna a tüdő mozgása szerint.

(9-365)

Jézus Szívének ünnepe – C

Lk 15,3-7

Az elveszett bárány

Példabeszédek 2: 77-79.

2. évközi vasárnap – A

Jn 1, 29-34

Nézzétek, az Isten báránya!

Lásd Jézus megjegyzéseit előzőleg 1: 20-21. oldalon.

4. füzet – 2. évközi vasárnaptól 9. évközi vasárnapig

Az első tanítványok

2. évközi vasárnap – B

Jn 1,35-42

(János apostol az evangéliumban csak Andrást említi név szerint a Jézussal történt első találkozásnál. Valtorta úgy látta, hogy Jánoson és Jakabon kívül mások is jelen voltak, s később András próbálta meggyőzni Pétert, de ebben Jánosnak nagyobb szerepe volt. Jézus, János jellemzésekor említi, hogy János szerénységből szeretett a háttérben maradni evangéliumában. A Szentírás a Keresztelőnek csak egyetlen elfogatását említi, a Valtorta látomásokban azonban két elfogatás szerepel. Az evangéliumban más evangélistáknál is találunk összevonásokat, s olyan események, amelyeket meglehetősen nagy időköz választott el egymástól úgy szerepelnek, mintha közvetlenül egymás után történtek volna.)

Jézus a Jordánt szegélyező zöld sávban jár, körülbelül ott, ahol a keresztséget kérte. Közel van ez a gázlóhoz. De az előzőleg sokaktól látogatott hely most néptelen. Csak néhány gyalogos, vagy számárháton, lóháton utazó ember jár arra.

Jézus azonban észre sem veszi őket. Gondolataiba merülve megy észak felé. Amikor elérkezik a gázlóhoz, találkozik egy különböző életkorú emberekből álló csoporttal. Ennek tagjai élénken társalognak, utána pedig elválnak, egyesek északra, mások délre mennek. Az északra menők között van János, és Jakab.

János látja meg először Jézust, és közli ezt testvérével és a többiekkel is. Egy ideig egymás között beszélgetnek, majd János gyorsabban kezd menni, hogy csatlakozzék Jézushoz. Jakab lassabban követi őt. A többiek nem törődnek vele. Lassan mennek, egymással beszélgetve.

Amikor János Jézus közelébe ér, két-három méterrel mögötte elkiáltja magát: „Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit!”

Jézus megfordul, és ránéz. A kettő néhány lépésre van csak egymástól. Figyelik egymást. Jézus komoly, kutató tekintetével, János tiszta szemével és mosolyogva szép, ifjú arcával, amely gyermekarcnak tűnik. Körülbelül húszévesnek látszik, és rózsás arcán csak pelyhedzik még szőke, aranyos színben játszó szakáll.

– Kit keresel? – kérdi Jézus.

– Téged, Mester!

– Honnan tudod, hogy mester vagyok?

– A Keresztelő mondta nekem.

– És akkor miért nevezel Báránynak?

– Mert hallottam, hogy így mutatott rád azon a napon, amikor erre jártál, kevéssel több mint egy hónapja.

– Mit akarsz tőlem?

– Azt, hogy beszélj nekünk az örök életről, és vigasztalj meg minket.

– De ki vagy te?

– János, Zebedeus fia, és ez Jakab, a testvérem. Galileából vagyunk, halászok. De János tanítványai is vagyunk. Ő beszélt nekünk az Életről, és mi hallgattuk őt, mert követni akartuk Istent, és a bűnbánattal ki akartuk érdemelni bocsánatát, előkészítve a jövő Messziás útját szívünkben. Te vagy az. János mondta, mert látta a rajtad nyugvó Galamb jelét. Azt mondta nekünk: „Íme, az Isten Báránya!” Én azt mondom neked: Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit, adj nekünk békét, mert többé nincs, ki vezessen minket, és lelkünk megzavarodott.

- Hol van János?
- Heródes elfogatta. Machaerus börtönében van. Övéi közül a leghűségesebbek megpróbálták kiszabadítani, de nem sikerült nekik. Visszatértünk ide. Engedd, hogy veled jöjjünk, Mester! Mutasd meg, hol lakol!
- Jöjjetek! De tudjátok, mit kértek? Aki engem követ, annak mindent el kell hagynia: otthonát, szüleit, gondolkozásmódját, és még életét is: Ha akarjátok, tanítványaimmá, barátaimmá teszek titeket. De nekem nincs vagyonom, védelmem. Szegény vagyok, és még inkább az leszek, oly szegény, hogy nem lesz hová lehajtsam fejemet, és jobban fognak üldözni, mint ahogy a farkasok üldözik az elveszett juhokat. Az én tanításom még szigorúbb, mint Jánosé, mert még a neheztelést is tiltja. Nem annyira a külsővel törődik, mint a bensővel. Újjá kell születnetek, ha az enyéim akartok lenni. Ezt akarjátok?
- Igen, Mester. Egyedül a te szavaid adnak világosságot. Azok leszállnak, és ahol a csüggedés sötétsége volt, mert nélkülöztük a vezetést, napfénnel árasztanak el.
- Akkor jöjjetek hát, és menjünk! Útközben tanítalak titeket.

(2-35)

Jézus a következő magyarázatot fűzte az előzőkhöz:

- A csoportban, amely találkozott velem, sokan voltak. De csak egyikük ismert fel engem. Az, akinek lelke, gondolata és teste tiszta volt minden bujaságtól.
- Hangsúlyozom a tisztaság értékét. A tisztaság mindig a gondolat világosságának forrása. A szüzesség kifinomítja, és utána megőrzi az értelem érzékenységét és az érzelmeket, a tökéletességig, amelyet csak az tapasztal meg, aki szűz. (Utána böven kifejti a szüzesség mibenlétét.)

(2-37)

Nagyon békés hajnal a Galileai tengernél. Az ég és a víz rózsaszínű árnyalatú, akárcsak a környék házai és gyümölcsfái.

János felbukkan egy utcán, és sietve megy a tó felé. Jakab követi, de sokkal nyugodtabban. János figyel a parton lévő bárkákat, de nem látja azt, amelyet keres. Akkor meglátja néhány száz méterre a parttól, amint a part felé igyekeznek. Kezét szájához téve hosszasan kiáltja: „Oh-é!”, ami úgy látszik a szokásos jelük. És amikor látja, hogy azok meghallották, nagy karlengetéssel integet: „Jöjjetek! Jöjjetek!”

A bárkában levő férfiak megragadják az evezőket, s így a bárka gyorsabban halad, mint a vitorlával. Amikor vagy tíz méternyire vannak a parttól, János nem vár tovább. Leveti köpenyét és hosszú ruháját és a kavicsos partra dobja, leveti szandálját, és felemeli alsó ruháját, és begyalogol a vízbe, az érkezők felé.

- Miért nem jöttetek ti ketten?: – kérdezi András. Péter mogorva, nem szól semmit.
- És te miért nem jöttél velem és Jakabbal? – válaszol János Andrásnak.
- Halászni mentem. Nincs vesztegetni való időm. Te eltűntél azzal az emberrel...
- Intettem neked, hogy jöjj. Valóban Ő az. Ha hallottad volna szavait!... Egész nap vele voltunk, késő éjjelig. Most azért jöttünk, hogy azt mondjuk nektek: „Jöjjetek!”
- Igazán Ő az? Biztos vagy benne? Alig láttuk akkor, amikor a Keresztelő rámutatott.
- Ő az. Nem tagadta.
- Mindenki mondhatja ezt, aki meg akarja nyerni a hiszékenyeket. Nem először történik... – mormogja Péter rosszkedvűen.
- Ó, Simon! Ne beszélj így! Ő a Messiás! Mindent tud! Hall téged! – Jánost fájdalmasan érintik Simon Péter szavai.

– Ugyan már! A Messiás! És pont neked, Jakabnak és Andrásnak mutatja meg magát! Három szegény tudatlannak! A Messiás ugyancsak más lenne! És hall engem! Ugyan, szegény gyermek! Az első tavaszi napsütés megártott neked. El vele, jöjj dolgozni! Jobb lesz! És hagyd a meséket!

– Ő a Messiás, mondom neked! János szent dolgokról beszélt; de ez Istenről beszél. Nem teheti, ha nem a Krisztus, csak Ő beszélhet hasonlóképpen.

– Simon, én nem vagyok gyermek! Megvan a korom, és nyugodt vagyok, és megfontolt. Tudod. Keveset beszéltem, de sokat hallottam azokban az órákban, amelyekben az Isten Bárányával voltunk, és mondom neked, hogy igazán nem lehet más, mint a Messiás. Miért nem hiszed el? Miért nem akarod elhinni? Te megteheted ezt, mert nem hallottad Őt. De én hiszem! Szegények vagyunk, és tudatlanok? Ő mondja, hogy azért jött, hogy a szegényeknek, az alázatosoknak, a kicsinyeknek hirdesse előbb, mint a nagyoknak az Isten Országának Jó Hírét, a béke Országáét. Azt mondta: „A nagyoknak már megvan, ami gyönyörködteti őket. Nem irigylésre méltó gyönyörök azokkal összehasonlítva, amelyeket én hozok. A nagyoknak már megvan a módjuk arra, hogy egyedül művelődésük ereje eljuttassa őket a megértéshez. De én Izrael „kicsinyeihez” jövök, és a világihoz, azokhoz, akik sírnak és remélnak, azokhoz, akik keresik a Világosságot, és éheznek az igazi mannát, de akiknek a képzetek nem világosságot és táplálékot adnak, hanem csak súlyokat, sötétséget, láncokat és megvetést. És a 'kicsinyeknek' nevezem őket. Én azért jöttem, hogy felfordítsam a világot. Mert lesüllyesztem azt, ami jelenleg a magasban van, és felemelem azt, amit most megvetnek. Aki az igazságot és a békét akarja, aki az örök életet akarja, jöjjön hozzám! Aki szereti a Világosságot, jöjjön! Én vagyok a világ Világossága.” Nemde így mondta, János? – Jakab nyugodtan, de megindulva beszélt.

– Igen. És azt mondta: „A világ nem fog szeretni engem. A nagyvilág, mert megrontották a bűnök és a bálványimádó üzelmek. A világ nem is fog hozzám jönni, mert a Sötétség gyermeke nem szereti a Világosságot. De a földön nemcsak a nagyvilág van. Ott vannak rajta azok, akik jóllehet elvegyülnek a világban, de nem a világból valók. Vannak egyesek, akik a világból valók, mert rabul vannak ejtve, mint a halak a hálóban”. Azért mondta ezt így, mert a tó partján beszélünk, és Ő rámutatott a hálókra, amelyeket a halakkal a partra vontak. Azt is mondta: „Látjátok, ezek közül a halak közül egyik sem akart a hálóba kerülni. Az emberek sem akarnak szándékosan a mammon zsákmányává lenni. Még a leggonoszabbak sem, mert ezek, akiket elvakít a kevélység, nem hiszik, hogy nincs joguk azt tenni, amit tesznek. Az ő igazi bűnük a kevélység. Ez alatt rejlik minden más. De azok, akik nem teljesen gonoszok, még kevésbé akarnak a mammonéi lenni. De csapdába esnek könnyelműségük miatt, és egy súly miatt, ami a mélységbe húzza őket, és ez Ádám bűne. Én azért jöttem, hogy eltávolítsam ezt a bűnt, és olyan erőt adjak azoknak, akik hisznek bennem, a Megváltás órájára várakozva, hogy ők képesek legyenek kiszabadulni a kötelékekből, amelyek rabul tartják őket, és hogy szabadabbá tegyem őket követésemre, aki a világ Világossága vagyok.”

– De akkor, ha valóban ezt mondta, hozzá kell mennünk azonnal! – Péter, őszinte lelkesedésével azonnal határozott, és már gyorsan kiüríti a már partot ért bárkát. Rámordul Andrásra:

– És te, ostoba András, miért nem mentél ezekkel?

– De... Simon! Szemrehányást tettél nekem, mert nem bírtam rá ezeket, hogy velem jöjjenek... Egész éjjel mogorva voltál, és most szememre veted, hogy nem mentem velük?!...

– Igazad van... De én nem láttam Őt... te igen... és látnod kellett, hogy nem olyan, mint mi... Valami nagyon szép dolog lesz!...

– Ó, igen! – mondja János. – Tekintete! Szemei! Nemde, Jakab, milyen szemei vannak?! És hangja!... Ó, a hangja! Amikor beszél, úgy tűnik, a mennyországot hallod!

– Gyorsan, gyorsan! Megyünk, hogy megtaláljuk! Ti – mondja a halászegényeknek – vigyetek mindent Zebedeushoz, és mondjátok neki, hogy mit csináljon. Mi este visszatérünk halászni.

Mindnyájan felöltöznek, és elmennek. De néhány méter után Péter megáll, megragadja Jánost és megkérdezi:

– Azt mondtad, hogy Ő mindent tud, mindent hall...

– Igen. Gondold csak el, hogy amikor láttuk a magasban a holdat, azt mondtuk: „Mit csinálhat Simon?” Ő azt mondta: „Kiveti a hálót, és nyugtalan, mert egyedül kell tennie, mert ti nem mentetek ki a másik bárkával ezen az éjjelen, amely oly jó a halászatra... Nem tudja, hogy hamarosan többé nem fog halászni, hacsak nem más hálókkal, és csak másfajta zsákmánya lesz.”

– Irgalmas Isten! Ez valóban igaz! Akkor azt is hallotta... amit mondtam, majdnem hazugnak nevezve Őt... Nem mehetek hozzá!

– Ó, Ő nagyon jó. Biztosan tudja, hogy így gondolkodtál. Ő már tudta. Mert amikor elhagytuk, mondván, hogy hozzád megyünk, azt mondta: „Menjetek! De ne engedjétek, hogy első megvető szavai meggyőzzenek titeket. Aki velem akar jönni, annak értenie kell ahhoz, hogy szembenézzen a világ megvetésével és a szülők tilalmával. Mert én a vér és a társadalom felett állok, és legyőzöm azokat. És aki velem van, az örökre győzedelmes lesz.” És azt is mondta: „Értsetek ahhoz, hogy félelem nélkül beszéljétek. Az, aki hallgat titeket, el fog jönni, mert jóakarátú ember”.

– Azt mondta? Akkor megyek! Beszélj, beszélj még róla, miközben megyünk! Hol van?

– Egy szegényes házban. Bizonyára barátai az illetők.

– De Ő szegény?

– Názáreti munkás. Így mondta.

– És hogyan él most, hogy többé nem dolgozik?

– Nem kérdeztük.. Talán rokonai tartják el.

– Jobb lenne vinni neki halat, kenyeret, gyümölcsöt... valamit. Menjünk, kérdezzünk meg egy rabbit, mert olyan, sőt több, mint egy rabbi, és üresek a kezei!... A mi rabbijaink nem akarják így...

– De Ő akarja. Nem volt nálunk több hús dénárnál, amikor Jakabbal ott voltunk, és felajánlottuk neki, amint a rabbiknak szokás. De Ő nem akarta. Amikor erőltettük, azt mondta: „Isten visszaadja nektek a szegények áldásával. Jöjjetek velem!” – és azonnal kiosztotta a szegényeknek, akikről tudta, hol laknak, és amikor megkérdeztük: „És magadnak nem tartasz meg semmit, Mester?” azt válaszolta: „Az örömet, hogy Isten akaratát teszem, és az Ő dicsőségét szolgálom”. Akkor azt is mondtuk neki: „Te hívsz minket, Mester. De mi egészen szegények vagyunk. Mit kell neked hoznunk?” Mosolyogva mondta, ami megízleltette velünk a Paradicsomot: „Egy nagy kincset akarok tőletek”; és mi: „De ha semmink sincs?”; és Ő: „Egy hétnevű kincset akarok, amelyet a legszegényebbek is birtokolnak, amit a leggazdagabbak nem birtokolhatnak, az van nektek, és azt akarom. Halljátok neveit: szeretet, hit, jóakarát, jószándék, önmegtartóztatás, őszinteség, áldozatkész lélek. Ezt akarom attól, aki engem követ, csak ezt, és ez megvan bennetek. Alszik, mint a mag a téli rög alatt, de az én tavaszom napja kinöveszti azt hétszeres szárral.” Így mondta.

– Ah, ez biztosít engem arról, hogy Ő az igazi Rabbi, a megígért Messiás. Nem kemény a szegényekhez, nem kér pénzt... Elég ez ahhoz, hogy Isten Szentjének mondjuk Őt. Menjünk, biztosak lehetünk!

(2-40)

János felkeresi Jézust és elkíséri Őt a zsinagógába, ahol Jézus beszélni fog. Útközben Jézus kedvesen elbeszélget egy kisgyermekkel. Utána János megkérdezi Őt:

– Tetszenek neked a gyermekek, nemde, Mester?
 – Igen, mert tiszták... és őszinték... és szeretetteljesek.
 – Vannak unokaöccseid és unokahúgaid, Mester?
 – Nincs másom, csak az Anyám... De benne van a legszentebb gyermekek tisztasága, őszintesége és szeretete, a felnőttek bölcsességével, igazságosságával és lelki erősségével együtt. Anyámban mindent birtokolok, János.

– És elhagytad?
 – Isten még a legszentebb anyánál is több!
 – Meg fogom őt ismerni?
 – Meg.
 – És szeretni fog engem?
 – Igen, mert ő szereti azt, aki szereti Jézusát.
 – Akkor nincsenek testvéreid?
 – Vannak unokatestvéreim Anyám férjének oldaláról. De minden ember, testvérem, és mindenkiért jöttem. Íme, itt vagyunk a zsinagóga előtt. Én bemegyek, és te csatlakozol hozzám barátaiddal.

Előzőleg ugyanis János megmondta Jézusnak, hogy barátai meg akarják ismerni Őt.
 – Tehát jó hírnöke voltál az Igének? – mondja Jézus.
 – De Jakab is, Mester, oly módon beszélt rólad, hogy... meggyőzte őket.
 – Még azt is, aki kételkedett – nem bűnös módon, mert a bölcsesség volt tartózkodásának oka – meggyőzte. Menjünk, hogy egészen biztossá tegyük őt.

– Egy kicsit félt...
 – Ne! Ne féljen tőlem! A jókért jöttem, és még inkább azokért, akik tévedésben élnek. Én üdvözíteni akarok. Nem elítélni. A becsületesekkel a teljes irgalom leszek.

– És a bűnösökkel?
 – Azokkal is. Becsteléneknek tartom azokat, akik lelkileg becstelének és képmutató módon jóknak tettetik magukat, miközben gonoszat cselekszenek. Ezt azért és oly módon teszik, hogy hasznot hajtsanak belőle. Ezekkel szemben szigorú leszek!

– Ó, akkor Simon biztos lehet! Ő őszintébb bárki másnál
 – Ez tetszik nekem, és azt akarom, mindnyájan ilyenek legyetek.
 – Sok dolgot akar Simon mondani neked.
 – Meghallgatom majd, miután beszéltem a zsinagógában.

Mikor vége van a zsinagógai istentiszteletnek, amelyen Jézus beszélt, kimegy a térre, ahol már vár rá János és Jakab Péterrel és Andrással.

– Béke veletek – mondja Jézus, és hozzáteszi: – Íme az ember, aki mivel igaz, szükségét érzi annak, hogy ne ítéljen addig, míg meg nem ismert. Mivel becsületes, elismeri tévedését. Simon, látni akartál engem? Íme, itt vagyok! És te, András, miért nem jöttél előbb?

A két testvér zavartan egymásra néz. András mormolja:

– Nem mertem...

Péter elvörösödik, de nem szól semmit. Azonban amikor hallja, hogy Jézus ezt mondja testvéreinek:

– Rosszat tettél volna azzal, hogy eljössz? Csak a rosszat nem szabad mernünk elkövetni.
 – Péter őszintén közbeszól:

– Én voltam. Ő azonnal hozzád akart vezetni engem, De én... én azt mondtam... Igen. Azt mondtam: „Nem hiszek nektek”, és nem akartam. Ó, most jobban érzem magamat!

Jézus mosolyog. És utána azt mondja:

– És őszinteséged miatt azt mondom neked, hogy szeretlek.
 – De én... én nem vagyok jó... nem vagyok képes megtenni azt, amiről te a zsinagógában beszéltél. Én haragos vagyok, és ha valaki megbánt... eh!... Én kapzsi vagyok, és szeretem, ha van pénzem... és amikor eladom a halat... eh!... nem mindig... nem mindig tartózkodom a

csalástól. És tudatlan vagyok. És kevés időm van követésedre, hogy részesüljek a világosságban. Hogyan fogom tenni? Szeretnék olyanná lenni, amint te mondod... de...

– Nem nehéz, Simon. Ismered egy kissé az Írásokat? Igen? Nos, gondolj Mikeás prófétára. Isten azt akarja tőled, amit Mikeásnak mondott. (Lásd Mik 6,8) Nem kéri tőled, hogy tépd ki szívedet, se azt, hogy feláldozd legszentebb érzelmeidet. Jelenleg nem kéri ezt tőled. Egy napon majd anélkül, hogy Isten kérné, magadat is Istennek adod. De Ő vár, hogy a napsugár, a harmat belőled, a fűszárból, erős és dicsőséges pálmát csináljon. Jelenleg ezt kéri tőled: gyakorold az igazságosságot, szeresd az irgalmasságot, minden gonddal kövesd Istenedet. Törekedj erre, és idővel megszűnik a Simon, és új emberré leszel, Isten és Krisztusa barátjává. Többé nem Simon leszel, hanem Kéfás. Biztos szikla, amelyre rátámaszkodok.

– Ez tetszik nekem! Ezt megértem. A Törvény így... így... íme, én nem tudom többé úgy tenni, amint a rabbik tették!... De ezt, amit te mondasz, igen. Úgy tűnik, hogy ez sikerülni fog. És te majd segítesz engem. Itt tartózkodsz ebben a házban? Ismerem gazdáját.

– Itt tartózkodom. De most Jeruzsálembe megyek, és utána Palesztinán keresztül prédikálok. Ezért jöttem. De gyakran fogok idejönni.

– Én eljövök majd, hogy még hallgassalak. Szeretnék tanítványod lenni. Egy kis világosság behatol majd fejembe.

– Főleg szívedbe, Simon. Szívedbe. És te, András, nem beszélsz?

– Hallgatlak, Mester.

– Testvérem félénk.

– Oroszlánvá válik. Közeledik az este. Isten áldjon titeket, és adjon nektek jó halászatot! Menjete!

– Béke veled! – és elmennek.

Alig vannak kint, Péter azt mondja:

– De mit akart mondani előzőleg azzal, amikor azt mondta, hogy más hálókval fogok halászni, és más halakat fogok?

– Miért nem kérdezted meg tőle? Oly sokat akartál mondani, és utána alig beszéltél.

– Szégyelltem magamat. Annyira különbözik a többi rabbitól!

– Most Jeruzsálembe megy... – János nagy vágyakozással mondja ezt. – Azt akartam mondani neki, hogy engedjen vele menni... és nem mertem...

– Menj, mondd meg neki, gyerek – mondja Péter. – Elhagytuk Őt így... egy szeretetteljes szó nélkül... Legalább, tudja, hogy szeretjük. Menj! Menj! Apádnak majd én megmondom.

János bemegy, s hamarosan visszatér, és örömmel újságolja: Azt mondta: „Jöjj, barátom!” Barátom, mondta. Holnap ilyenkor idejövök, s megyek Jeruzsálembe veled!

(2-48)

Jézus később így emlékezik meg János szerénységéről:

– Olvassátok Evangéliumának első fejezetében, ahol elmondja velem való találkozását: „Másnap megint ott állt János két tanítványával... E szavak hallatára a két tanítvány... A kettő közül, aki János szavára követte, az egyik András volt, Simon Péter testvére...” (Jn 1,35-40) Ő nem nevezi meg saját magát, sőt, homályba burkolózik András mögött, akit előtérbe helyez.

(7-1234)

2. évközi vasárnap – C

Jn 2,1-12

A kánai menyegző

Mária élete – 5:186-195

3. évközi vasárnap – A

Mt 4,12-23

Négy apostol meghívása

Nem szerepel ilyen formában Valtortánál. A 128-138. oldalon leírt meghívás az egyetlen Jánossal, Jakabbal, Andrással és Péterrel kapcsolatban. Jézus galileai működéséről viszont bőven beszámol Valtorta is.

3. évközi vasárnap – B

Mk 1,14-20

Négy apostol meghívása

Azonos az előző evangéliummal, s az ottani megjegyzés vonatkozik erre is.

3. évközi vasárnap – C

Lk 1,1-4,14-21

A názáreti zsinagógában

Mária élete – 6:226-229.

4. évközi vasárnap – A

Mt 5,1-12

A nyolc boldogság

A hegyi beszéd 11-23

Ördögűzés a kafarnaumi zsinagógában

4. évközi vasárnap – B

Mk 1,21-28

Mikor Jézus belép a kafarnaumi zsinagógába, egy beteg férfi kéri, hogy gyógyítsa meg őt. Jézus megígéri, hogy beszéde után meggyógyítja. Erre sietve elmennek más betegekért, hogy azokat is odahozzák, van köztük egy ördögtől megszállott is.

Beszéde közben Jézus kijelenti, hogy Ő a várt Messiás. Ezt valaki kétségbe vonja, s Jézus további bizonyítékait is elveti:

– Te mondhatod azt, de lehet, hogy hazudsz, vagy beképzeled magadnak. Beszéded szent, de a Sátán is képes a szent szavakra, hogy félrevezessen valakit. Mi nem ismerünk téged.

– Én Jézus vagyok, József fia, Dávid törzséből, Efráta Betlehemjében születtem az ígéretek szerint, názáretinek neveznek, mert otthonom Názáretben van. Ez vagyok a világ szerint. Isten szerint pedig az Ő Küldöttje vagyok. Tanítványaim tudják ezt.

– Ó, ők! Mondhatnak, amit akarnak, és amit te kívánsz, hogy mondjanak.

– Egy más valaki fog beszélni, aki nem szeret engem, s ő megmondja majd, ki vagyok, Várj, idehívok valakit a jelenlevők közül.

Jézus a vitatkozásra csodálkozó tömegre néz, amely megszlik a különböző vélemények szerint. Néz, keresve valakit, s utána hangosan hívja:

– Aggeus! Jöjj előre! Parancsolom neked!

Nagy zsidóság a tömegben, amely utat enged egy embernek, aki egész testében remeg, s akit egy asszony támogat.

– Ismered ezt az embert?

– Igen. Aggeus, Malachiás fia, ide való Kafarnaumba. Egy gonosz lélek megszállotta, és gyakran megőrjíti, úgy hogy dühöng.

– Mindnyájan ismerik őt?

A tömeg kiáltozza:

– Igen, igen!

– Mondhatja valaki, hogy beszéltem vele, ha csak néhány percig is?

A tömeg kiáltozza:

– Nem, nem, szinte gyengeelméjű, és sose megy ki házából, és senki sem látott téged abban.

– Asszony, hozd ide őt elém!

Az asszony lökdösi, vonszolja, miközben a szegény még erősebben remeg. A zsinagógafőnök figyelmezteti Jézust:

– Vigyázz! A démon kezdi gyötörni őt... és amikor ez történik, karmol és harap.

A tömeg hátra húzódik tőle s a falhoz lapul. A kettő már elől van.

Megindul a küzdelem. Úgy látszik, az ember annyira hozzászokott a némasághoz, hogy erőlködni kell, és nyög, de végül beszélni kezd:

– Mi közünk egymáshoz, názáreti Jézus? Miért jöttél, hogy gyötörj minket? Miért semmisíted meg hatalmunkat, te, Ég és Föld Ura? Tudom, ki vagy; Istennek Szentje. Egy ember sem volt nagyobb nálad, mert a te emberi testedben ott van az Örök Győztes Lelke. Már legyőztél engem a...

– Hallgass! Menj ki belőle! Parancsolom!

A férfit valami furcsa roham kapja el. Heves mozdulatokkal hánykolódik, mintha valaki durván lökdösné, darabokra akarná tépni, embertelenül ordít, köpköd, elterül a földön, s utána feláll, csodálkozva és meggyógyulva.

– Hallottad? Mit válaszolsz most? – kérdezi Jézus ellenfelét.

A férfi vállat von, s legyőzve, szó nélkül eltávozik. A tömeg gúnyolja és tapsol Jézusnak.

– Csend! Ez a hely szent! – mondja Jézus, és utána rendelkezik: – Jöjjön hozzám a fiatalember, akinek megígértem Isten segítségét.

Jön a beteg. Jézus megsimogatja:

– Hittél! Légy egészséges! Menj békében és légy jó.

A fiatalember felkiált. Ki tudja, mit érez. Leborul Jézus lábai elé, és hálásan megcsókolja.

– Hála nevemben, és anyám nevében!

Jönnek a többi betegek: egy megbénult lábú kisgyermek. Jézus karjaiba veszi, megsimogatja, és leteszi a földre... és elengedi. A kisgyermek nem esik el, hanem mamájához fut, aki sírva szorítja szívére, és hangosan áldja „Izrael Szentjét”. Jön egy vak öreg, akit leánya vezet. Ő is meggyógyulva megy el, miután Jézus megsimogatja beteg szemét.

A tömeg tolong, hogy Jézus áldásában részesüljön.

Jézus mosolyogva távozik, Péter, Jakab, András és János segítségével, akik utat nyitnak neki a tömegben könyökükkel, és védik Őt a tömeg szorongatásától.

(2-119)

4. évközi vasárnap – C

Lk 4,21-30

A názáretiek haragja

Mária élete – 6:227-229.

5. évközi vasárnap – A

Mt 5,13-16

Ti vagytok a föld sója

Hegy beszéd 5-10.

Péter anyósának meggyógyítása

5. évközi vasárnap – B

Mk 1,29-39

Péter beszél Jézussal Kafarnaumban:

– Mester, szeretnék megkérni, hogy jöjj házamba...

– Betszaidába?

– Nem, ide... feleségem házába, akarom mondani, szülőházába.

– Miért kívánod ezt Péter?

– Eh... sok okom van rá... és azonkívül, ma mondták nekem, hogy anyósom beteg. Ha te meggyógyítanád, talán...

– Fejezd be, Simon!

– Azt akartam mondani... Ha te megközelítenéd, ő abbahagyná... igen, egyszóval, tudod, más az, ha hallunk beszélni valakiről, és más látni és hallani őt, és ha ez a valaki ráadásul még meg is gyógyít, akkor...

– Akkor még a gyűlölet is megszűnik, akarod mondani.

– Nem gyűlölet, nem. De, tudod... a vidéken sokféle vélemény van, és ő... nem tudja, kinek adjon igazat. Jöjj, Jézus!

– Megyek. Gyerünk! Mondjátok meg a várakozóknak, hogy a te házadtól fogok beszélni hozzájuk.

Elmennek egy alacsony házhoz, amely a tó mellett van. Alacsony, de nagy ház, amelyben bizonyára többen laknak.

– Lépj be, Mester!

Az asszonyok a konyhában vannak, egyikük a hálót javítja, a másik főz. Üdvözlük Pétert, és utána zavarodottan meghajolnak Jézus előtt, és kíváncsian suttognak.

– Béke ennek a háznak! Hogy van a beteg?

– Beszélj te, te vagy a legöregebb menyé – mondja a három asszony az egyiknek, aki éppen kezét törli ruhájában.

– A láz erős, nagyon erős. Megmutattuk az orvosnak, de azt mondja, hogy öreg ahhoz, hogy meggyógyuljon, és amikor a csontjában levő betegség eléri szívét; meghal a láztól, ilyen idős korban. Már nem eszik... Igyekszem jó ételleket készíteni neki; most is, látod, Simon? Ezt a levest készítettem, amit nagyon szeretett. A legjobb halat választottam, amit a rokonok fogtak. De nem hiszem, hogy meg tudja enni. És azonkívül... olyan nyugtalan! Panaszkodik, kiabál, sír, szitkozódik...

– Legyetek hozzá türelemmel, mintha anyátok volna, és Isten megjutalmaz érte.

Vezessetek hozzá!

– Rabbi... Rabbi... nem tudom, hogy akar-e látni téged. Nem akar látni senkit sem. Nem merem megmondani neki: „Most bevezetem hozzád a Rabbit”.

Jézus mosolyog, s nem veszi el nyugalmát. Péterhez fordul:

– A te feladatod, Simon. Férfi vagy, és a legöregebb, amint nekem mondtad. Menj!

Péter elfintorítja arcát, de engedelmeskedik. Átmegy a konyhán, belép egy szobába, és beteszi maga mögött az ajtót, Hallatszik, hogy beszél egy asszonnyal. Kidugja fejét és egyik kezét, és azt mondja:

– Jöjj, Mester! Gyorsan! – és halkabban, alig érthetően hozzáteszi: – Mielőtt még meggondolja magát!

Jézus gyorsan átmegy a konyhán, és kinyitja az ajtót. A küszöbön állva kedvesen és ünnepélyesen üdvözli a beteget:

– Béke veled! – Belép, annak ellenére, hogy nem kap választ. Egyenesen az alacsony fekhelyhez megy, amelyen egy egészen ősz anyóka fekszik, lesóványodva, levegő után

kapkodva az erős láz miatt, mely pirossá teszi aszott arcát. Jézus az ágy fölé hajol, és rámosolyog az öregasszonyra:

- Rosszul vagy?
- Haldoklom!
- Nem! Nem fogsz meghalni. Tudsz hinni abban, hogy én meggyógyíthatlak?
- És miért tennéd? Nem ismeresz engem.
- Simonért, aki megkért erre... és érted is, hogy időt adjak lelkednek arra, hogy meglásd és megszeresd a Világosságot.
- Simon? Jobb lenne, ha... Hogyan lehetséges, hogy Simon gondolt rám?
- Mert jobb, mint hiszed. Én ismerem őt és tudom. Ismerem őt, és örömmel meghallgatom.

- Meggyógyítanál akkor? Már nem halok meg?
- Nem, asszony. Most nem halsz meg. Tudsz hinni bennem?
- Hiszek, hiszek! Elég számomra, hogy nem halok meg!

Jézus megint mosolyog. Megfogja kezét. A ráncos kéz, amelynek erei dagadtak eltűnik Jézus fiatalos kezében. Jézus felegyenesedik, és arca olyanná válik, mint amikor csodát tesz, és kiáltja:

– Légy egészséges! Akarom! Kelj fel! – és elengedi kezét. Az visszaesik anélkül, hogy az öregasszony panaszkodna, jóllehet előzőleg, amikor Jézus nagyon gyengéden kezébe vette, megmozdítása mégis panaszt váltott ki a betegből.

Egy kis ideig csönd van. Utána az öregasszony felkiált:

– Ó! Az atyák Istene! Hiszen már semmi bajom sincs! Meggyógyultam! Jöjjetek! Jöjjetek! – Befutnak az asszonyok.

– De nézzétek! – mondja az öregasszony. – Mozgok, és már nem érzek fájdalmat! És nincs többé lázam! Éreztétek, milyen friss vagyok! És a szívem sem úgy ver már, mint egy kalapács. Ah, már nem halok meg! – egy szót sem szól az Úrhoz!

De Jézus nem sértődik meg ezért. Azt mondja a legidősebb asszonynak:

– Öltöztessétek fel, hogy felkelhessen! Megteheti. – És Jézus az ajtó felé megy.

Simon gyötrődve anyósához fordul:

– A Mester meggyógyított téged. Nem mondasz neki semmit sem?

– Dehogynem! Nem gondoltam rá. Köszönöm! Mit tehetek neked hálám kifejezéséül?

– Légy jó, nagyon jó! Mert az Örökkévaló jó volt hozzád. És ha nincs nagyon terhedre, engedd meg nekem, hogy ma a te házában nyugodjam. Hétközben bejártam a szomszédos területeket, és hajnalban érkeztem ide. Fáradt vagyok.

– Természetesen! Természetesen! Maradj csak, ha így tetszik neked! – de nincs nagy lelkesedés hangjában.

Jézus Péterrel, Andrással, Jakabbal és Jánossal kimegy a kertbe, s ott leül.

- Mester!...
- Péterem?...
- Gyötrődöm.

Jézus egy kézmozdulattal jelzi: „Ne törődj vele!” Utána azt mondja:

– Nem az első eset, se az utolsó, amikor nem hallok azonnal köszönetet. De nem is kérek köszönetet. Elég számomra, hogy alkalmat adok a lelkeknek arra, hogy üdvözüljenek. Én megteszem a kötelességemet. Az ő dolguk, hogy megtegyék a magukét.

– Ah! Mások is így viselkedtek? Hol?

– A kíváncsi Simon! De kielégítelek, annak ellenére, hogy nem szeretem a hasztalan kíváncsiságot. Názáretben. Emlékezel Sára mamájára? Nagyon beteg volt, amikor Názáretbe értünk, és mondták nekünk, hogy a kisleány sír. Nehogy a jó és szelíd leány árvává váljék, és holnap mostohaleánnyá, elmentem, megkeresni az asszonyt. Meg akartam gyógyítani... De még házánál sem voltam, amikor férje, aki rokonom, elűzött engem, mondván: „El, el! Nem

akarjuk, hogy a zsinagóga megnehezteljen ránk!” Én számukra, és sokak számára már egy lázadó vagyok. Ennek ellenére meggyógyítottam... kisgyermekai miatt. És Sárának, aki a kertben volt, azt mondtam, miközben megsimogattam:

– Meggyógyítom mamádat. Menj haza. Ne sírj többé!

És az asszony meggyógyult abban a pillanatban, és a kislány megmondta neki, és apjának és nagybátyjának is... És megbüntették azért, mert beszélt velem. Tudom, mert a kisleány utánam futott, amikor elhagytam a falut... De nem számít.

– Én ismét beteggé tettem volna őt!

– Péter! – Jézus szigorú. – Erre tanítottalak téged és másokat? Mit hallottál ajkamról első alkalommal, amikor hallottál engem? Mondd, mit mondtam mindig, mint első feltételét annak, hogy valaki igazi tanítványom legyen?

– Igaz, Mester. Igazán állat vagyok! Bocsáss meg! De... nem tudom-elviselni, hogy nem szeretnek téged!

– Ó, Péter! Sok más szeretetlenséget fogsz még látni! Sok meglepetésben részesülsz, Péter! Emberek, akiket az úgynevezett „szent” világ megvet, mint nyilvános bűnösöket, példát fognak adni a világnak, és példájukat nem követik majd azok, akik megvetik őket. A pogányok lesznek legjobb híveim. Kéjnök tisztává válnak jóakaratauk és bűnbánatuk révén. Bűnösök megjavulnak...

– Idehallgass: az még lehetséges, hogy egy bűnös megjavuljon. De egy kéjnök és egy nyilvános bűnös!...

– Nem hiszed?

– Nem!

– Tévedsz, Simon! De íme, anyósod hozzánk jön.

– Mester... kérlek, ülj asztalomhoz!

– Köszönöm, asszony. Isten fizesse meg!

Belépnek a konyhába és leülnek az asztalhoz, és az öregasszony felszolgál a férfiaknak, nagy adag hallevest, és sült halat.

– Nincs másom, csak ez – mentetetődzik. És nehogy elveszítse szokását, azt mondja Péternek: – Nagyon szépen viselkednek rokonaid, mióta egyedül maradtam, mert te elmentél Betszaidába! De legalább leányom gazdagabbá vált volna! De hallom, hogy ugyancsak gyakran távol vagy, és nem halászol!

– Követem a Mestert. Vele vagyok Jeruzsálemben, és a szombatokon. Nem tivornyázással töltöm időmet!

– De nem is nyersz vele semmit. Jobban tennéd, ha már szolgálni akarod a Prófétát, hogy ismét visszatérnél ide. Legalább szegény leányomnak, miközben te adod a szentet, lennének szülei, akik táplálják.

– De nem szégyelled magadat így beszélni az előtt, aki meggyógyított téged?

– Én nem Őt bírálom, Ő végzi a dolgát. Téged bírálak, aki semmittevő vagy. Belőled sose lesz próféta, sem pap. Tudatlan vagy és egy bűnös, egy semmirekellő.

– Neki köszönheted, hogy nem...

– Simon, anyósod jó tanácsot adott neked. Innen is tudsz halászni. Halásztál azelőtt is Kafarnaumban, amint hallom. Most is visszatérhetsz ide.

– És ismét itt lakjam? De Mester, te nem...

– Jó Péterem. Ha te itt laksz, a tavon leszel és velem. Mit számít neked, hogy ebben a házban laksz, ha nem vagy itt? – Jézus Péter vállára teszi kezét, és úgy látszik, ez lecsillapítja forrongó apostolát.

– Igazad van. Mindig igazad van. Megteszem. De... mi lesz ezekkel? – és Jánosra és Jakabra, társaira mutat.

– Nem jöhetnek ők is ide?

– Ó, atyánk és főleg anyánk mindig boldog lesz, ha tudja, hogy veled vagyunk. Nem fognak ellenkezni.

– Talán még Zebedeus is eljön – mondja Péter.

– Több mint valószínű. És vele a többiek. Eljövünk, Mester, kétségtelenül eljövünk!

(2-122)

Jézus itt mondja el a hálátlan lóról szóló példabeszédet. Lásd Példabeszédek 8-10.

Utána Jézushoz jön három rongyos beteg, kettőjük vak, a harmadik meggémberedett, és egy özvegy hét kisgyermekkel, akik betegesen soványak. Jézus meggyógyítja a betegeket.

Jön valaki, aki kéri, menjen el vele Betszaidába, s gyógyítsa meg beteg leányát. Jézus távolból meggyógyítja őt, s az apa örömmel távozik, de kéri, hogy ha Betszaidában jár, nézzen be hozzá, ki akarja fejezni neki háláját. Jézus megígéri, hogy meglátogatja.

A szegényeknek Jézus alamizsnát is ad, s különösen nagy alamizsnát ad a hétgyermekes özvegynek, akit ezen kívül biztosít Isten további segítségéről.

Utána két megszállottból kiűzi az ördögöket.

(2-131)

A csodálatos halfogás

5. évközi vasárnap – C

Lk 5,1-11

Miután Jézus meggyógyította Péter házában a tetőn keresztül leeresztett inaszakadtat, a kint rekedtek kérték, hogy beszéljen hozzájuk is, mert ők nem hallották, amit a házban mondott.

Jézus erre beszáll Péter bárkájába, s kissé bevezet vele a parttól, s onnan mondja el a „Vetéstől aratásig” című példabeszédet, amely megtalálható a „Példabeszédek” 1:11-12. oldalán.

Miután a tömeg szétoszlott, Jézus azt mondja Simonnak:

– Hívd a másik kettőt is! Menjünk a tóra, kivetni a hálót!

– Mester, belefáradt a karom a háló kivetésébe és bevonásába egész éjjel, semmiért. A halak a mélyben vannak, és ki tudja, hol.

– Tedd meg, amit mondok, Péter! Hallgass mindig arra, aki szeret téged!

– Megteszem, amit mondasz, tiszteletből szavad iránt – és hangosan hívja a halászegényeket, és Jakabot és Jánost is.

– Kimegyünk halászni. A Mester kívánja. – És miközben eltávolodnak a parttól, azt mondja Jézusnak: – De, Mester, biztosítalak róla, hogy ez nem kedvező óra. Ebben az órában ki tudja, hol pihennek a halak!

Jézus leül a bárka orrában, mosolyog, és hallgat.

Egy körvet tesznek a tavon, és utána kivetik a hálót. Néhány perces várakozás után a bárka furcsa lökésekkel kap, noha a tó felszíne sima, mint az üveg a már magas nap alatt.

– De ez hal, Mester! – mondja Péter tágra nyílt szemmel.

Jézus mosolyog, és hallgat.

– Húzd meg! Húzd meg! – parancsolja Péter a legényeknek. De a bárka oldalra dől, a háló irányába.

–Hé! Jakab! János! Gyorsan! Jöjjetek! Evezőkkel! Azonnal!

Azok odasietnek, és egyesült erővel sikerül kihúzniuk a hálót anélkül, hogy zsákmányuk elmenekülne.

A bárkák megközelítik egymást: Szinte egymást érintik. Egy kosár, kettő, öt, tíz. Mind megtelik az elképesztő zsákmánnyal, és még mindig sok hal ficánkol a hálóban: ezüstösek, bronzsínűek, elevenek, s igyekeznek megmenekülni a haláltól. Nincs mit tenni: kifordítják a többit a bárka aljára. Ezt teszik, és a halak vergődnek haláltusájukban a bárka alján. A halak súlya miatt a bárka a szokásosnál mélyebbre süllyed a vízbe.

– A partra! Megfordulni! Rajta! A vitorlákat! Ügyeljetek a víz mélységére! Legyenek készen a csákyák a lökések kivédésére! A súly nagyon nagy!

Addig, amíg a bárkát irányítja, Péter nem gondol a történetekre: De amint parthoz érnek, felfogja, mi történt. Megrémül:

– Mester! Uram! Menj el tőlem! Én bűnös ember vagyok! Nem vagyok méltó arra, hogy közeledben legyek! – és térdre esik a nedves kavicsokon.

Jézus nézi őt, és mosolyog.

– Kelj fel! Kövess engem! Többé nem hagylak el! Mostantól kezdve emberhalász leszel, és veled ezek a társaid. Ne féljtek többé semmitől sem! Én hívlak titeket. Jöjjetek!

– Azonnal, Uram! Ti vegyétek birtokba a bárkákat. Vigyetek mindent Zebedeushoz és rokonomhoz. Menjünk! Mindnyájan veled, Jézus! Áldott legyen az Örökkévaló ezért a kiválasztásért.

6. évközi vasárnap – A

Mt 5,17-37

A törvény tökéletesítése

Hegy beszéd 24-26, 29-30. 31-34.

Egy leprás meggyógyítása

6. évközi vasárnap – B

Mk 1,40-45

Ez a leprás valóban csak emberroncsnak mondható. Korát nem lehet megállapítani, annyira tönkretette a betegség. Csontvázszerű, félmeztelen, teste olyan, mint egy múmiáé, keze, lába eltorzult, hiányos, úgyhogy nem is emberi kéznek vagy lábnak tűnik. Keze olyan, mintha valamilyen szárnyas szörnyeteg végtagja lenne, lábai az ökör patájához hasonlóképpen végződnek.

És a feje!... Olyan, mint egy temetetlen halotté, akit a szél és a nap múmiává változtatott. Néhány hajtincs maradt sárga, kiszáradt fejbőrén. Szeme beesett, szájszéle és orra darabokra van tördelve, kilátszik már foghúsa és porca, füleinek már csak maradványai vannak meg, sárga bőrén kiállnak csontjai. Testét bűzös sebhelyek borítják.

Olyan, mintha maga a halál járna a földön, de kasza helyett egy bütykös faág van a kezében, amit botként használ a járáshoz.

Egy barlang küszöbén áll, amiről nem lehet megállapítani, hogy eredetileg sírhely volt-e, vagy a favágók menedékhelye, vagy valami ház romja. Az út felé néz, amelyre még teljes erejéből süt a nap. Senki se jár az úton. Délre, kb. egy kilométer távolságra egy város első házai látszanak.

A leprás figyel, és felsóhajt. Utána egy darabokra tört kancsó maradványát megtölti a víznél. Iszik. Eltűnik egy vadrózsabokrokából álló cserjés mögött barlangja mellett, lehajol, kiszakítja a földből a vadgyökereket. Visszatér a vízérhez, megtisztítja nagyjából a gyökereket a portól, és lassan enni kezdi, nehézkesen emelve szájához ronccsá vált kezével. A gyökér kemény lehet, mint egy bot. Nagy nehezen rágja, és sok részét kiköpi, mert képtelen lenyelni, pedig vizet is iszik közben, hogy segítse.

– Hol vagy Ábel? – kiáltja valaki.

A leprás összerázkódik, ajkán megjelenik valami, ami talán mosoly akar lenni. De annyira el vannak torzulva ajkai, hogy csak a mosoly árnyának mondható. Furcsa, éles hangon válaszol:

– Itt vagyok! Nem hittem már, hogy eljössz! Azt gondoltam, hogy megbetegedtél. Szomorú voltam... Ha te is elmaradsz, mi marad a szegény Ábelnek? – Míg ezt mondja, az út felé megy, addig, ameddig a Törvény megengedi. Megáll.

Az úton jön egy férfi, szinte rohanva, oly gyorsan halad.

– De igazán te vagy az, Sámuel? Ó, ha nem te vagy az, akit várok, bárki vagy is, ne árts nekem!

– Én vagyok, Ábel, én magam. És egészségesen. Nézd, hogy futok. Tudom, hogy későn jövök. És fáj ez nekem, miattad. De amikor megtudod... ó, boldog leszel! És nemcsak a szokásos kenyérdarabokat hozom neked. Hanem egy teljes friss és jó cipót, ami egészen a tiéd, és van jó ham és egy sajtom is. Minden a tiéd! Azt akarom, hogy ünnepelj, szegény barátom, s felkészülj a még nagyobb ünnepre!

– De hogy vagy ilyen gazdag? Nem értem...

– Megmondom neked.

– És egészséges. Mintha nem is te lennél!

– Hallgass hát meg! Tudtam, hogy Kafarnaumban van az a Rabbí, aki szent, és elmentem...

– Állj meg, állj meg! Fertőző vagyok!

– Ó, nem számít! Többé semmitől sem félek. – A férfi, aki nem más, mint a szegény meggémberedett ember, akit Jézus meggyógyított, (lásd 4:147. old.) és akinek alamizsnát adott, már csak néhány lépésnyire van a leprástól. Menetközben beszél, és boldogan nevet.

De a leprás ismét azt mondja:

– Állj meg, Isten nevében! Ha meglát téged valaki...

– Megállok. Idenézz! Ideteszem az enivalót. Egyél, miközben beszélek. – Leteszi a kis batyut egy sziklára, és felnyitja.

Utána visszamegy néhány lépésre, miközben a leprás odamegy a szokatlan ételhez.

– Ó, mily régen nem ettem így! Milyen jó! Képzeld el, azt gondoltam, hogy üres gyomorral megyek aludni! Egy irgalmas lélek sem járt erre ma... Te sem... Gyökereket rágtam...

– Szegény Ábel! Gondoltam. De azt mondtam: „Rendben van. Most szomorú. De utána boldog leszel!”

– Boldog, igen, e miatt a jó étel miatt. De utána...

– Nem! Végleg boldog leszel!

A leprás fejét rázza.

– Idehallgass, Ábel! Ha tudsz hinni, boldog leszel.

– De kiben higgyek?

– A Rabbiban. A Rabbiban, aki meggyógyított engem.

– De én leprás vagyok, és az utolsó fokon! Hogyan gyógyíthatna meg engem?

– Ó, képes rá. Ő Szent!

– Igen, Elízeus is meggyógyította a leprás Námánt... tudom... De én... Én nem tudok elmenni a Jordánhoz.

– Neked nem lesz szükséged vízre meggyógyulásodhoz. Idefigyelj! Ez a Rabbi a Messiás. Érted? A Messiás! Isten Fia. És meggyógyít mindenkit, akinek van hite. Azt mondja:

„Akarom” és az ördögök elmenekülnek, a végtagok kiegyenesednek, és a vak szemek látnak.

– Ó, hogy lenne-e hitem! De hogyan láthatom a Messiást?

– Nos, ezért jöttem. Ő ott van, abban a városban. Tudom, hol van ezen az estén. Ha akarsz... Azt mondtam: „Megmondom Ábelnek, és ha Ábel érzi, hogy van hite, a Messiáshoz vezetem őt.”

– Bolond vagy, Sámuel? Ha én a házhoz közelítek, megköveznek!

– Nem a házban. Hamarosan beesteledik. Elvezetlek téged egészen addig az erdőig, és utána megyek és elhívom a Mestert. Hozzád vezetem...

– Menj, menj azonnal! Magamtól is elmegyek addig a pontig. Az árokban fogok menni, a sövények között, de te menj, menj!... Ó, menj, jó barátom! Ha tudnád, mit jelent ez a betegség! És mit jelent a gyógyulás reménye!...

A leprás nem törődik többé az étellel. Sír és karjait mozgatva könyörög barátjához.

– Megyek, és te jöjj! – Az előbb még gémberedett futva megy el.

Ábel nagy nehezen leszáll az árokba, amely az út mentén halad, és száraz alja tele van bokrokkal. Közepén csak kis vízer csörgedezik. Az est leszáll, miközben a szerencsétlen csúszik a sűrű bokrok között, mindig figyelve, hogy nem hallja-e valaki lépteinek zaját. Kétszer lelapul a földre. Először egy lovas megy arra az úton, később három ember, szénát szállítva a város felé. Utána folytatja útját.

De Jézus, Sámuellel öelötte érkezik a kiserdőhöz.

– Hamarosan itt lesz. Lassan megy, sebei miatt. Légy türelemmel!

– Nem sietek.

– Meggyógyítod?

– Van hite?

– Ó,... majd meghalt az éhségtől, látta azt az ételt, amelyet évek óta nem látott, mégis ott hagyott mindent néhány harapás után, hogy idesiessen.

– Hogyan ismerted meg őt?

– Tudod... koldulásból éltem szerencsétlenségem után, és bejártam az utakat, egyik helyről a másikra menve. Minden hetedik napon erre jártam, és megismertem ezt a

szerencsétlent. Egy napon az éhség arra kényszerítette, hogy eljöjjön egészen a városba vezető útig, keresve valamit. Úgy kutatótt a szemében, mint egy kutya. Volt zsákomban egy darab száraz kenyér, amit jó emberektől kaptam, és megfelezttem vele. Attól kezdve barátok vagyunk, és minden héten ellátom. Azzal, amim van... Ha sok van, sokat adok, ha kevés, keveset. Megteszem, amit tudok, mintha testvérem lenne. És attól az estétől kezdve, amikor meggyógyítottál engem, áldott légy érte, gondoltam rá... és rád.

– Jó vagy, Sámuel; ezért látogatott meg a kegyelem. Aki szeret, mindent kiérdemel Istentől. De íme, ott van valami az ágak között...

– Te vagy, Ábel?

– Én vagyok.

– Jöjj! A Mester itt vár téged a diófa alatt.

A leprás kijön az árokból, átmegy a réten. Jézus, háttal egy nagy diófához támaszkodva várja őt.

– Mester, Messiás, Szent, könyörülj rajtam! – és Jézus lábai elé veti magát a fűbe.

Arcával még a föld felé fordulva mondja: – Ó, Uram! Ha te akarod, megtisztíthatasz engem! – és utána fel mer térdelni, és kitarja csontvázszerű karjait, felemeli csontos, tönkrement arcát... Könnyek csorognak beteg szeméből kicserepesedett ajkára.

Jézus nagy szájalommal néz rá. Nézi ezt az árnyék-embert, akit a rettenetes betegség felfalt, és akit csak egy igazán szeretetteljes ember képes közelről elviselni, annyira visszataszító és bűzös. Mégis, íme Jézus kinyújtja szép, egészséges jobb kezét, hogy megsimogassa a szegényt.

Az anélkül, hogy felállna, hátraveti magát, és azt kiáltja:

– Ne érints meg! Gondolj magadra!

De Jézus egy lépést tesz feléje. Ünnepelesen, jóságosan, kedvesen egy ujját a leprától elroncsolt fejre helyezi, és halk, szeretetteljes, de teljes hatalommal parancsoló hangon azt mondja:

– Akarom! Tisztulj meg! – Néhány percig fején tartja kezét. – Állj fel! Menj a paphoz! Teljesítsd, amit a Törvény előír! És ne mondd el, amit veled tettem! De légy jó! Többé ne vétkezzél! Megáldalak!

– Ó, Uram! Ábel! De te egészen egészséges vagy! – Sámuel, aki látja barátjának átváltozását, felkiált örömeiben.

– Igen. Egészséges. Megérdemelte, hite miatt. Isten veled! Béke veled!

– Mester! Mester! Mester! Én nem hagylak el téged! Nem tudlak elhagyni!

– Tedd meg, amit a Törvény akar! Utána még látjuk majd egymást. Másodszor is megáldalak!

Jézus elmegy, intve Sámuelnek, hogy maradjon. És a két barát sír az örömtől, miközben a holdfénynél visszatérnek a barlanghoz, hogy utoljára tartózkodjanak abban a szerencsétlen odúban.

(2-139)

6. évközi vasárnap – C

Lk 6,17.20-26

Négy boldogság – négy jaj

Hegy beszéd 11-23 hozza a Nyolc boldogságot, de nem említi a négy jajt.

7. évközi vasárnap – A

Mt 5,38-48

Szeresd ellenségedet!

Hegy beszéd 27-29.

Az inaszakadt

7. évközi vasárnap – B

Mk 2,1-12

Jézus távol van Kafarnaumtól, de a betegek odamennek, várva rá, hogy meggyógyítsa őket. Amikor Jézus megérkezik, a kisgyermekek körülveszik, és Ő megsimogatja őket. Jézus kijelenti, hogy Péter anyósának házában fog beszélni. A gyermekek hamarosan szétviszik a hírt a városban. Ők is odagyűlnek Jézus köré, és kérik, beszéljen hozzájuk. Jézus megteszi, és példaképpül állítja őket hallgatóságának. Közben megérkeznek a betegek is, és a küszöbnél várakoznak rá. Van a betegek között egy inaszakadt, akit a tömeg miatt nem tudnak Jézus közelébe vinni. Jézus azt ajánlja nekik, bocsássák le őt a tetőn keresztül eléje.

– Jól mondod. Azonnal megteesszük – mondja Péter.

Nyílást készítenek a tetőn, és kötéllel lebocsátják a hordágyon fekvő beteget. Éppen Jézus előtt ér le. A nép még inkább odatolul, hogy lássa.

– Nagy a te hited, és azoké, akik hoztak téged!

– Ó, Uram! Hogyne lenne hitünk benned!

– Rendben van, mondom neked: fiam (a beteg nagyon fiatal), bocsánatot nyertél minden bűnödre.

A fiatalember sírva nézi őt... A farizeusok és írástudók suttognak egymás között, orrukkal fintorogva, homlokukkal és szájukkal kifejezve megvetésüket.

– Miért morogtok szívetekben még jobban, mint ajkatokkal? Szerintetek mi könnyebb, azt mondani az inaszakadtnak: „Meg vannak bocsátva bűneid”, vagy: „Kelj fel, vedd ágyadat, és járj”? Ti azt gondoljátok, hogy csak Isten bocsáthatja meg a bűnöket. De nem tudtok válaszolni arra, hogy mi nagyobb dolog, mert ez, miután egészen elvesztette testét, sokat költött anélkül, hogy meggyógyíthatták volna. Csak Isten képes meggyógyítani őt. Most, hogy megtudjátok, én mindent meg tudok tenni, s hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának hatalma van a test és a lélek fölött a földön és az égben, azt mondom neki: „Kelj fel! Vedd ágyadat, és járj! Menj haza otthonodba, és légy szent!”

A fiatalember összerázkódik, felkiált, feláll. Jézus lába elé veti magát, megsókolja és megsimogatja, sír és nevet, és vele együtt szülei és a tömeg, amely utána szétválik, hogy mintegy diadalmasan kimehessen, és ünnepeelve követi. A tömeg, nem az őt gyűlölködő, akik dölyfösen és keményen mennek el, mintha karót nyeltek volna.

(2-148)

7. évközi vasárnap – C

Lk 6,27-38

Legyetek irgalmasok!

Hegy beszéd 27-29.

8. évközi vasárnap – A

Mt 6,24-34

Ne aggódjatok!

Hegy beszéd 49.45-46.

8. évközi vasárnap – B

Mk 2,18-22

Új ruha – új bor

Példabeszédek – 1:28-29.

8. évközi vasárnap – C

Lk 6,39-45

Vak vezetők...

Példabeszédek – 4:164; Hegyi beszéd 55. Példabeszédek – 4:132. Hegyi beszéd 27.

9. évközi vasárnap – A

Mt 7,21-27

Sziklára épült ház

Hegyi beszéd 56.

Jézus ura a szombatnak

9. évközi vasárnap – B

Mk 2,23-3,6

(Az evangélium két, időben távol eső eseményt köt össze közös tárgyuk miatt.)

Jézus a tengerparton levő Ascalona felé megy apostolaival a filiszteusi síkságon. Egy háznál megállnak, és kenyeret kérnek, de durván elutasítják őket. Az éhes és fáradt tanítványok dühöngenek:

– Filiszteus fajzat! Viperák! Mindig ilyenek! Abból a nemzetségből származnak, és mérges gyümölcsöt teremnek! Kapjátok vissza, amit adtok!

– De miért vagytok szeretetlenek? Nem vagyunk többé a megtorlás idejében. Jöjjetek, menjünk tovább! Még nincs éjjel, és nem haldokoltok az éhségtől. Hozzatok egy kis áldozatot azért, hogy ezek a lelkek eljussanak arra, hogy engem éhezzenek – buzdítja őket Jézus.

De a tanítványok, bizonyára inkább azért, hogy bosszantsák a filiszteusokat, mint elviselhetetlen éhség miatt, bemennek a búzaföld közepébe, és kezdik gyűjteni a kalászokat, kimorzsolják tenyerükkel, és megeszik.

– Jók, Mester! – kiáltja Péter. – Nem veszel belőle? És kétszeresen jó ízük van... Megenném az egész vetést!

– Igazad van! Így megbánnák, hogy nem adtak nekünk kenyeret – mondják többen, és ők is bemennek a vetésbe, és jóízűen eszik. Jézus megy tovább a poros úton. Öt-hat méterre mögötte van a Zelóta Bertalannal, de ők egymással beszélgetnek.

Egy útkereszteződésnél mérges farizeusok csoportja jön, bizonyára a szombati szertartásról térve vissza. Jézus látja őket, mosolyogva és szelíden néz rájuk, és üdvözlí őket:

– Béke veletek!

Az üdvözlés viszonzása helyett az egyik farizeus szemtelenül megkérdezi:

– Ki vagy te?

– Jézus Názáretből.

– Látjátok, hogy ő az? – mondja a többieknek. – Közben Bertalan és a Zelóta a Mester mellé ér, míg a többiek a vetésben járva az út felé tartanak. Még rágcsálnak, és kezük is tele van búzaszemekkel.

A farizeus, aki először beszélt, Jézushoz fordul, aki megállt, várva a folytatást:

– Ah! Szóval te vagy a híres názáreti Jézus? Hogy jutottál el egészen ideig?

– Azért jöttem ide, mert itt is vannak megmentésre váró lelkek.

– Erre a célra mi elégségesek vagyunk. Mi meg tudjuk menteni a mieinket és azokat, akik tőlünk függenek.

– Ha így van, jól teszitek. De engem azért küldtek, hogy hirdessem a jó hírt és üdvözítsek.

– Küldtek! Küldtek! És mi bizonyítja ezt? Cselekedeteid bizonyára nem!

– Miért mondod ezt? Te nem törődsz az Élettel?

– Ugyan már! Te vagy az, aki a halálban részesíted azokat, akik nem imádnak téged. Meg akarod ölni az összes papokat, farizeusokat, írástudókat és sok mást, mert ők nem imádnak téged, és sose fognak imádni. Soha, érted? Mi, Izrael választottjai sose fogunk téged imádni. És nem is szeretünk.

– Nem kényszerítelek titeket, hogy szeressetek engem, és azt mondom nektek: „Imádjátok Istent”, mert...

– Azaz téged, mert te Isten vagy, nemde? De mi nem vagyunk piszkos galileaiak, sem ostoba júdeaiak, akik követnek téged, megfélelkezve rabbijainkról...

– Ne nyugtalankodj, ember. Én nem kérek semmit. Teljesítem küldetésemet, tanítom Isten szeretetét, és visszatérek, hogy elismételjem a tízparancsot, mert nagyon elfelejtették, és

még inkább, rosszul alkalmazzák. Én az Életet akarom adni. Az örök életet. Én nem kívánom senkinek testi halálát, s még kevésbé lelki halálát. Az Élet, amely felől kérdeztelek, ha nem akarsz elveszni, a te lelked élete, mert én szeretem lelkedet akkor is, ha az nem szeret engem. És fájdalommal látom, hogy te megöled azt azáltal, hogy megbántod az Urat, megvetve az Ő Messiasát.

A farizeust mintha görcsök rángatnák, kibontja ruháját, letépi a bojtokat, leveszi sapkáját, felborzolja haját, és kiáltozza:

– Halljátok! Halljátok! Nekem, Jonatánnak, Uziel fiának, aki egyenesen az Igaz Simontól származik, nekem mondja ez ezt! Én bántom meg az Urat! Nem tudom, mi tart vissza engem attól, hogy elátkozzalak, de...

– A félelem tart vissza. De csak tedd meg! Nem leszel porrá égetve miatta. Annak idején majd azzá leszel, és akkor segítségül hívsz engem. De akkor köztem és közted egy piros patak lesz: az én Vérem.

– Rendben van. De addig is, te, aki szentnek mondod magadat, miért engeded meg ezeket a dolgokat? Mesternek mondod magadat. Miért nem oktatom ki apostolaidat mindenki más előtt? Nézz oda, magad mögé!... Még kezükben van bűnük eszköze! Látod? Kalászokat szedtek, és szombat van. Olyan kalászokat szedtek, amik nem az övéké. Megsértették a szombatot és loptak.

– Éhesek voltak. Tegnap este kenyeret és szállást kértünk a városban, ahová érkeztünk. Kidobtak minket. Csak egy öregasszony adta oda kenyerét és egy marék olajbogyóját. Isten fizesse meg neki százszorosan, mert odaadta mindenét, amije volt, s csak egy áldást kért érte. Gyalogoltunk egy mérföldet, és utána pihentünk, amint a törvény előírja, s vizet ittunk a patakából. Utána beesteledett, s mi elmentünk ahhoz a házhoz ott... Elutasítottak minket. Látod, hogy bennünk megvolt a jó akarat, hogy engedelmeskedjünk a Törvénynek.

– De nem tettétek. Szombaton nem szabad kézi munkát végezni, és sose szabad elvenni azt, ami a másé. Én és barátaim megütköztünk ezen.

– Én azonban nem. Sosem olvastátok, hogy Dávid Nobéban miként vette el az oltárra kitett kenyeret, hogy egyen belőle ő és társai? A szent kenyerek Istenéi voltak, az Ő házában, örök rendelkezéssel fenntartva a papoknak. Írva van: „Áronhoz és fiaihoz tartoznak, akik a szent helyen megesszik azt, mert a legszentebb dolgok.” (Lev 24,5-9) Mégis Dávid elvette azokat maga és társai számára, mert éheztek. Nos, ha a szent király belépett Isten házába és evett szombaton az oltárra tett kenyérből, ő, akinek nem volt szabad ennie abból, és mégsem számított ez neki bűnnek, mert Isten előtt ez után is kedves volt, akkor hogyan mondhatod te, hogy mi bűnösök vagyunk, ha Isten földjén az Ő akaratából növekedett és megérett kalászokból veszünk, amelyek még a madaraké is, és te megtagadod azt táplálékként az emberek számára, akik Isten fiai?

– Ők elkérték azokat a kenyereket, s nem vették el kérés nélkül. Ez megváltoztatja a helyzetet. És nem igaz, hogy Isten nem tudta be ezt bűnül Dávidnak. Keményen megbüntette őt!

– De nem ezért. Bujaságáért, a népszámlálásért, nem pedig...

– Ó, elég! Nem szabad, és nem szabad! Nincs jogotok ezt tenni, és ne tegyétek! Menjete el! Mi nem akarunk titeket a földünkön látni! Nincs szükségünk rátok! Nem tudjuk, mit csináljunk veletek.

– Elmegyünk.

– És mindörökre, ne felejtset el! Jonatás, Uziel fia sose lásson ismét titeket! El!

– Igen. El. Mégis találkozunk még. És akkor Jonatás lesz az, aki látni akar engem, hogy megismételje az elítélést, és mindörökké megszabadítsa a világot tőlem. De akkor az ég mondja majd neked: „Nem szabad azt tenned”, és ez a „nem szabad neked” trombitaszóként fog harsogni szívedben, egész életedben, és azon túl is. Amint a szombati napokon a Templom papjai megszegik a szombati nyugalmat, és nem vétkeznek, így mi is, az Úr

szolgái, elnyerhetjük, ha az ember megtagadja tőlünk a szeretetet, Isten szeretetét a Legszentebb Atya segítségét anélkül, hogy ezzel bünt követnénk el. Az van itt, aki sokkal nagyobb a Templomnál, és elveheti azt, amit akar, amennyiben teremtett dolgokról van szó, mert Isten mindent alávetett Igéjének. És én veszem el és adományozom. Így az Atya kalászeit, amelyet a föld végtelenül nagy asztalára helyezett, mint az Ige, elveszem és odaajándékozom. A jóknak éppúgy, mint a gonoszoknak. Mert én az Irgalmasság vagyok. De ti nem tudjátok, mi az Irgalmasság. Ha tudnátok, mit akar jelenteni az, hogy én az Irgalmasság vagyok, felfognátok azt is, hogy én nem akarok mást, csak ezt. Ha ti tudnátok, mi az Irgalmasság, nem ítélnék el az ártatlanokat. De ti nem tudjátok. Ti azt sem tudjátok, hogy én nem ítélek el titeket, ti nem tudjátok, hogy én megbocsátok nektek, hogy a bocsánatot kérem számotokra az Atyától. Mert én irgalmasságot akarok, nem büntetést. De ti nem tudjátok. Nem akarjátok tudni. És ez sokkal nagyobb bűn annál, amivel engem vádoltok, annál, amivel ezeket az ártatlanokat vádoljátok. Továbbá tudjátok meg, hogy a szombat az emberért van, nem pedig az ember a szombatért, és hogy az Emberfia ura a szombatnak is. Isten veletek...

Tanítványaihoz fordul:

– Jöjjetek! Keressünk ágyat a fővényen, amely már közel van. Mindig társaink lesznek a csillagok, és azok felüdítenek minket a harmattal. Isten gondoskodik majd rólunk. Ő, aki a manát küldte Izraelnek, minket, akik szegények és hűségesek vagyunk hozzá, szintén táplálni fog. – És Jézus faképnél hagyja a gyűlölködő csoportot, és elmegy övével, miközben az este leszáll első lila színű árnyaival...

Találnak végül egy indiai fügékből álló sövényt, amelynek felső ágain már érni kezdenek a fügek. Minden jó annak, aki éhes. Leszedik az érettebbeket, és tovább mennek a tengerparti homokfövények felé. Messziről már hallatszik a tenger morajlása.

– Itt pihenünk le. A fővény puha és meleg. Holnap bemegyünk Ascalonába – mondja Jézus, és mindnyájan lefekszenek, fáradtan egy homokbuckára.

(3-537)

Jézus belép a kafarnaumi zsinagógába, amely lassan megtelik hívőkkel, mert szombat van. Csodálkozva néznek Jézusra, mert nem tudták, hogy már visszaérkezett a városba.

– Betszaidából jöttünk bárkával, hogy ne tegyünk egy lépést sem azon kívül, ami elő van írva, barátom – mondja Péter Uriásnak, a farizeusnak, aki megsértődik, amikor hallja, hogy egy halász barátjának szólítja őt, és méltatlankodva megy az első sorba, hogy csatlakozzék övéihez.

– Ne bosszantsd őket, Simon! – figyelmezteti András.

– Bosszantani? Kérdezett, és feleltem neki, mondva, hogy elkerültük a gyaloglást a szombatra való tekintettel.

– Azt mondják majd, hogy fáradoztunk a bárkával...

– Végül azzal fejezik majd be, hogy lélegzetet sem vehetünk, mert az is fárasztó! Ostoba! A bárka fáradzik és a szél és a hullámok, nem mi, amikor bárkával megyünk.

András elfogadja a letorkolást, és hallgat.

Az imák után eljön a Szentírás olvasásának és magyarázatának ideje. A zsinagógafőnök megkéri Jézust, hogy tegye meg, de Ő a farizeusok felé int, mondván: Csinálják ők. Ők azonban nem akarják, s így neki kell beszélnie.

Jézus felolvass egy szakaszt Sámuel első könyvéből (23,19-28), amely elbeszéli, hogy Szif lakói miként árulták el Dávidot, jelezve Saulnak, (aki üldözte őt), hogy hol van. Visszaadja a könyvtekerceset, és beszélni kezd.

– Mindig gonosz dolog, ha valaki megszegi a szeretet, a vendéglátás, a becsületesség parancsát. De az ember nem habozik megtenni azt a legnagyobb közömbösséggel. Itt ennek a bűnnek kétszeres esetével találkozunk, és látjuk, miként büntette meg Isten.

A Szif-beliek viselkedése alattomos. Saulé nem kevésbé. Az elsők hitványul az erősebb kegyeit keresik, hogy hasznot húzzanak belőle. A másik bűnös szándékkal meg akarja ölni az Úr felkentjét. Az önzés egyesítette őket. És a méltatlan ajánlatra Izrael hamis és bűnös királya úgy mert válaszolni, hogy az Urat említette benne: „Áldjon meg érte benneteket az Úr!”

Isten igazságosságának kigúnyolása ez! Szokássá vált kigúnyolása! Gonoszságában az ember túl gyakran hivatkozik az Úr Nevére, jutalmára, jóállására és áldására. Írva van: „Isten Nevét hiába ne vegyed!” És van-e hiábavalóbb, sőt: gonoszabb annál, amikor Isten nevében követnek el egy gaztettet a felebarát ellen? Mégis ez a bűn gyakoribb minden egyébnél. Közömbösen teszik azok is, akik mindig az elsők az Úr gyülekezetében, a szertartásoknál és a tanításnál. Ne felejtsetek el, hogy bűnös dolog minden kutatás, feljegyzés, előkészület, ami arra irányul, hogy ártsa a felebarátunk. És az is bűn, hogy másokat vesznek rá a kutatásra, feljegyzésre és előkészületre, hogy ártsanak a felebarátunk. És az is, hogy másokat lefizetéssel kísértenek a bűnre, vagy megtorlással fenyegetnek, ha erre nem hajlandók.

Én figyelmeztetlek arra titeket, hogy mi bűnös. Figyelmeztetlek, hogy mi önzés, és hogy gyűlöletes az ilyen viselkedés. És ti tudjátok, hogy a gyűlölet és az önzés a szeretet ellensége. Figyelmeztetlek titeket erre, mert aggódom lelketekért. Mert szeretlek titeket. Mert nem akarom, hogy bünt kövessetek el. Mert nem akarom, hogy Isten megbüntessen titeket, mint ahogy megbüntette Sault, akinek országába betörték a filiszteusok, miközben üldözte Dávidot, hogy elfogja és megölje. Igazán mondom nektek, mindig ez történik azzal, aki árt felebarátjának. Győzelme addig tart, ameddig a rét füve. Gyorsan kinő, de gyorsan elszárad, és a közömbös járókelők lába tapossa. Míg a jó viselkedés, a becsületes élet látszólag lassan nő ki és erősödik meg. De ha szokássá válik, hatalmas fa lesz belőle, terebélyes lombbal, amit még a vihar sem tud kitépni, és a kánikula nem éget el. Valóban; aki hűséges a Törvényhez, de igazán hűséges, az hatalmas fává válik, amelyet nem hajtanak meg a szenvedélyek, se a Sátán tüze nem éget el.

Befejeztem. Ha valaki többet akar mondani, tegye meg!

– Kérdezzük téged, hogy hozzánk, farizeusokhoz beszéltél-e?

– Talán farizeusokkal van tele ez a zsinagóga? Ti négyen vagytok itt, a tömeg pedig százsámra. A beszéd mindenkihez szólt.

– A célzás azonban világos volt.

– Igazán sose fordult elő, hogy valaki önmaga vádolja magát pusztán azért, mert egy hasonlat gyanút kelt benne. És ti ezt teszitek. De miért vádoljátok magatokat, ha én nem vádollok titeket? Talán tudjátok, hogy úgy tettetek, amint én mondtam? Én nem tudom. De ha így van, térjete meg! Mert az ember gyenge, és vétkezhet. De Isten megbocsát neki, ha felébred benne az őszinte bűnbánat, és nem akar többé vétkezni. De biztos, hogy nem bocsát meg neki, ha kitart a gonoszságban, s ezzel kétszeresen vétkezik.

– Mi nem követtük el ezt a bűnt.

– Akkor ne emésszétek magatokat szavaim miatt!

Az esetnek vége. A zsinagógát betölti a himnuszok éneklése. Utána úgy látszik, szétoszlik a gyűlés minden további eset nélkül. De a farizeus Joákim felfedez a tömegben egy férfit, és integet neki, hogy jöjjön az első sorba. A férfi ötvenen túl lehet, és fél karja elsovadt, keze is sokkal kisebb, mint a másik, mert a sorvadás tönkretette az izmokat.

Jézus látja őt. És látja az egész fondorkodást, hogy észrevetessék vele. Arcán látszik a részvét, mozdulatán pedig a nemtetszés. De nem tér ki a támadás elől. Sőt, határozottan szembenéz a helyzettel.

– Jöjj ide, a középre! – parancsolja az embernek.

És amikor az eléje ér, a farizeusok felé fordul:

– Miért kísértetek engem? Nemde épp most beszéltem a csalárdság és a gyűlölet ellen? És ti nem azt mondtátok: „Mi nem vagyunk bűnösök ebben?” Nem válaszoltok? Válaszoljatok legalább erre: Szabad-e jót vagy rosszat tenni szombaton? Szabad-e életet menteni, vagy elvenni? Nem válaszoltok? Válaszlok én helyettetek, az egész nép színe előtt, amely helyesebben ítél, mint ti, mert egyszerű, és nincs benne sem gyűlölet, sem kevélység. Semmiféle munkát sem szabad végezni szombaton. De ahogy szabad így imádkozni, úgy szabad jót tenni, mert a jótett nagyszerűbb ima, mint a himnuszok és a zsoltárok éneklése, amit tettünk. Ugyanakkor sem szombaton, sem más napon nem szabad gonoszat tenni. És ti ezt tettétek, fondorkodva, hogy itt legyen ez a férfi, aki nem is Kafarnaumból való, és akit két napja idehívtatok, tudva, hogy én Betszaidában voltam, és előre látva, hogy városomba jövök. És azért tettétek azt, hogy vádolhassatok engem. És ezzel elkövettétek a bűnt, megölve lelketeket, ahelyett, hogy megmentettétek volna. De amennyire rajtam áll, én megbocsátok nektek, és nem okozok csalódást ennek az embernek, aki hisz, és akit ti azzal biztattatok, hogy meg fogom gyógyítani, jóllehet ti csapdát akartatok készíteni nekem. Ő nem bűnös, mert nem volt más szándéka azzal, hogy idejött, csak a gyógyulást kereste. És elnyeri. Ember: nyújtsd ki kezedet, és menj békében!

A férfi engedelmeskedik, és keze épp oly egészséges, mint a másik. Használja is azonnal, és megragadja Jézus köpenyének egy szárnyát, hogy megcsókolja, és azt mondja:

– Te tudod, hogy én nem ismertem ezeknek igazi szándékát. Ha ismertem volna, nem jöttem volna el, inkább maradt volna a kezem elsorvadva, mintsem hogy ellened szolgáljon. Mert én nem akartam rosszat.

– Menj békében, ember! Én ismerem az igazságot, és neked csak jót akarok.

A tömeg kimegy, megjegyzéseket téve, és Jézus követi a tizenegy apostollal.

(4-884)

A kafarnaumi százados

9. évközi vasárnap – C

Lk 7,1-10

Jézus a vidékről visszatérve belép Kafarnaumba. János kivételével vele vannak az apostolok. A nép üdvözli Őt, egyesek a gyermekek egyszerűségével, mások az asszonyok féltékenységével, vagy a csodában részesültek lelkesedésével, vagy kíváncsian, vagy gúnyosan.

Jézus ennek megfelelően válaszol nekik: megsimogatja a kicsinyeket, megáldja az asszonyokat, rámosolyog a csodában részesültekre, mély tiszteletet tanúsít a többiek iránt. A város századosa is a tömegben van. Az ő üdvözlete:

– Üdvözlégy, Mester! – amire Jézus válaszolja:

– Isten jöjjön el hozzád!

A római folytatja, miközben kíváncsiak veszik körül őket:

– Már több napja várok rád. Te nem ismeresz fel engem, de ott voltam hallgatód között a hegyen. Polgárként öltözve. Nem kérdezed, miért mentem oda?

– Nem kérdezem. Mit kívánsz tőlem?

– Parancsom van arra, hogy kövessem azokat, akik gyűléseket tartanak, mert Rómának többször meg kellett bánnia, hogy megengedte a látszólag becsületes gyűléseket. De, látva és hallva, azt gondoltam, hogy te olyan vagy, mint... mint egy... Van egy beteg szolgálóm, Uram. Házamban fekszik, ágyán, megbénulva egy csontbetegség következtében, és rettenetesen szenved. A mi orvosaink nem tudják meggyógyítani. A teiteket elhívtam, mert vannak olyan betegségek, amelyek ennek a vidéknek romlott levegőjéből származnak, és ti meg tudjátok gyógyítani azokat a mocsaras vidékeken növényekkel, de ők nem voltak hajlandók eljönni. Sz szenvedek emiatt, mert hűségemről van szó.

– Megyek, és meggyógyítom!

– Nem, Uram. Nem kérem, hogy ily sokat tégy. Pogány vagyok, tisztátalan számotokra. Ha a zsidó orvosok félnek beszennyezni lábukat házam porával, még inkább szennyes az számodra, aki isteni vagy. Én nem vagyok méltó, hogy te hajlékomba jöjj. De ha te innen egy, szót szólsz, szolgálóm meggyógyul, mert te parancsolsz mindennek, ami van. Ha én, aki sok tekintélynek alárendelt ember vagyok, elsősorban a császárénak, akinek meg kell tennem, amit nekem parancsol, én az én részemről parancsolhatok a katonáknak, akik alá vannak rendelve, és azt mondom az egyiknek: „Menj!”, a másiknak: „Jöjj!” és szolgálómnak „Tedd ezt!”, az egyik oda megy, ahová parancsolom, a másik jön, mert hívom, a harmadik megteszi, amit mondok, akkor neked, aki az vagy, aki vagy, azonnal engedelmeskedni fog a betegség, és elmegy belőle.

– A betegség nem egy ember – veti ellen Jézus.

– De te sem vagy egy közönséges ember, hanem Az Ember vagy! Parancsolhatsz azért az elemeknek és a láznak is, mert azok is alá vannak vetve hatalmadnak.

Kafarnaum vezetői félrevonják Jézust, és azt mondják neki:

– Ő római, de hallgasd meg, mert nagyon jó ember, aki tiszteletben tart és segít minket.

Gondold csak el, ő építtette zsinagógánkat, és tiszteletben tartatja azt katonáival, hogy ne gúnyoljanak minket a szombatokon. Tedd meg azért neki ezt a kegyet városod iránti szeretetből, hogy ne ábránduljon ki, és ne haragudjon, és szeretete ne váljék gyűlöletté irántunk.

Jézus meghallgatja ezt is, azt is, és mosolyogva a századoshoz fordul, és azt mondja neki:

– Menj előre, mert jövök.

De a százados azt mondja:

– Nem, Uram, mondtam, nagy megtiszteltetés lenne, ha belépnél hajlékomba, de nem érdelek ennyit. Csak egy szót szólj, és szolgálóm meggyógyul.

– Ám legyen. Menj bizalommal! Ebben a pillanatban a láz elhagyja őt, és az élet visszatér tagjaiba. Tedd, hogy a te lelked is eljőjön az Élethez. Menj!

A százados katonásan tiszteleg, és utána meghajol, és elmegy.

Jézus nézi, amint megy, és utána a jelenlevőkhöz fordulva azt mondja:

– Igazán mondom nektek, hogy nem találtam ekkora hitet Izraelben. Ó, mennyire igaz! „A nép, amely a sötétben járt nagy fényt lát. Azok fölött, akik a halál országának sötétségében laktak a Világosság felkelt”, és „A Messiás felemeli zászlaját a nemzetek fölé, és egyesíti őket”. Ó, Országom! Valóban hozzád áramlanak megszámlálhatatlan számban! Számosabbak lesznek, mint Mádian és Efa összes tevői, és Sába arany és tömjén hordozói, többen, mint Cedar nyájai és Nabaiot kecskéi azok, akik hozzád jönnek. Szívem kitágul az örömtől, hogy látom hozzám jönni a tenger népeit és a nemzetek hatalmasait. Rám várnak a szigetek, hogy imádjanak engem, és az idegenek fiai építik Egyházam falait, amelyen mindig nyitva lesznek az ajtók, hogy befogadják a királyokat és a nemzetek erőit, és megszenteljék azokat bennem. Ezt látta, Izajás, s íme, megvalósul! Mondom nektek, hogy sokan jönnek keletről és nyugatról, és leülnek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal az ég Országában, míg az Ország fiait kivetik a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz.

– Te tehát azt jövendölöd, hogy a pogányok egyenlők lesznek Ábrahám fiaival?

– Nem egyenlők: felülmúlják őket! Ne fájlaljátok, mert ez a ti hibátok. Nem én, hanem a próféták mondják, és a jelek már megerősítik. Most közületek valaki menjen a százados házához, hogy megállapítsa, hogy szolgálja meggyógyult, amint a római hite azt megérdemelte. Jöjjetek! Talán a háznál vannak betegek, akik megérkezésemre várnak.

És Jézus az apostolokkal és néhány mással, mert a legtöbben kíváncsian a százados házához sietnek, az egyedülálló ház felé veszi útját, ahol kafarnaumi tartózkodása alatt lakik.

(3-245)

5. füzet – 10. évközi vasárnaptól 13. évközi vasárnapig

Máté meghívása

10. évközi vasárnap – A

Mt 9,9,13

A kafarnaumi piacon befejeződött már az adás-vevés a nap legmelegebb órájában. Csak a naplopók lódörögnek ott, és a játszó gyermekek.

Jézus a tó felől jön a vásártérre csoportjával. Megsimogatja a gyermekeket, akik eléje futnak, és érdeklődéssel hallgatja bizalmas beszámolóikat. Egy kisleány megmutatja a homlokán lévő nagy véres horzsolást, és kistestvérét okolja, hogy ő sebesítette meg.

– Miért bántál rosszul nővérkéddel? Rosszul tetted.

– Nem szándékosan tettem. Azokat a fügéket akartam leszedni, és fogtam egy botot. De nagyon nehéz volt, és ráesett... De neki is gyűjtöttem.

– Igaz ez, Johanna?

– Igaz.

– Látod akkor, hogy testvéred nem akart rosszat neked. Sőt örömet akart neked okozni. Azért azonnal kössetek békét, és csókoljátok meg egymást. A jó testvéreknek és a jó gyermekeknek sohasem szabad haragudniuk. Rajta!...

A két síró gyermek megsókolja egymást. Mindketten sírnak: az egyik a horzsolás fájdalma miatt, a másik pedig azért, mert fájdalmat okozott nővérkéjének.

Jézus mosolyog a sírással fűszerezett csókon.

– Ó, íme! Most, mivel látom, hogy jók vagytok, én szedek nektek fügéket. És bot nélkül!

– Jézus magas természetével könnyen eléri a fügéket. Leszedi, és szétosztja.

Odafut egy asszony:

– Szedd csak, szedd csak, Mester! Most hozok neked kenyeret!

– Nem. Nem magamnak szedem. Johannának és Tóbiáskának. Ők vágyakoztak utána.

– És megzavartátok a Mestert ezért? Ó, tapintatlanok! Bocsáss meg, Uram!

– Asszony, a béke kedvéért tettem... a füge volt a háború oka. De a gyermekek sose tapintatlanok! Ők szeretik az édes fügéket, és nekem... tetszik az ő édes, ártatlan lelkük. Oly sok keserőséget elvesznek tőlem...

– Mester... azok az urak nem szeretnek téged. De mi, a nép gyermekei jót akarunk neked. És ők kevesen vannak, míg mi oly sokan vagyunk...

– Tudom, asszony. Köszönöm vigasztalásodat. Béke veled! Isten veled, Johanna! Isten veled, Tóbiáska! Legyetek jók! Ne tegyetek rosszat, és ne akarjátok a rosszat. Nemde?

– Igen, igen, Jézus – válaszolja a két kisgyermek.

Jézus tovább megy, és mosolyogva mondja:

– Most, hogy a fügek segítségével kisütött a nap ott, ahol felhős volt az ég, menjünk a... Mit mondotok, hová menjünk?

Az apostolok nem tudják. Az egyik az egyik helyet mondja, a másik a másikat. Jézus mindig nemet int fejével, és mosolyog. Péter kijelenti:

– Én lemondok róla, hogy kitaláljam. Ha te nem mondd meg... Ma sötét gondolataim vannak. Te nem láttad. De amikor kikötöttünk a bárkával, ott volt Illés, a farizeus. Zöldebb volt a szokásosnál! És különös módon figyelt minket!

– Hadd figyeljen!

– Eh! Hát persze! De biztosítlak, Mester, hogy két füge nem elég ahhoz, hogy vele békét köss!

– Mit mondtam Tóbiáska mamájának? „Békét kötöttem ugyanazzal, ami a háború oka volt.” És így igyekszem békét teremteni, tisztelve, feltéve, hogy szerintük megbántottam őket, Kafarnaum előkelőit. Így valaki más is megelégedett lesz.

– Ki?

Jézus nem válaszol a kérdésre, hanem folytatja:

– Talán nem sikerül, mert hiányzik bennük az akarat a békekötésre. De ide hallgassatok: Ha minden vitatkozásnál a bölsebb tudna engedni, és ahelyett, hogy belelovalná magát abba, hogy igaza van, engedne, lemondva legalább a feléről annak, amihez joga van, az mindig jobb és szentebb lenne. Az emberek nem akarnak mindig ártani eljárás módjukkal. Néha nincs bennük rosszindulat. Gondoljatok mindig erre, és bocsássatok meg. Illés és mások azt hiszik, igazságosan szolgálják Istent, amikor így tesznek. Türelemmel és állhatatosan, és nagy alázatossággal és kedvesen igyekszem meggyőzni őket, hogy új idő érkezett el, és hogy Isten most azt akarja, hogy úgy szolgálják Őt, amint én tanítom. Az apostol ügyessége és jóakarata és állhatatossága a fegyver, példájával és imájával igyekszik megtéríteni másokat.

Elérkeztek a térre. Jézus egyenesen ahhoz az asztalhoz megy, ahol Máté ül, számadását végezve, és csoportokra osztva a pénzt, különböző színű zsákocskákba rakva azokat, és egy vas páncélszekrénybe téve, amelyre két szolga vár, hogy máshová vigyék. Amint Jézus árnyéka rávetődik asztalára, Máté felemeli fejét, hogy lássa, ki a késedelmes fizető. Péter azonban köpenyénél fogva igyekszik elhúzni onnan Jézust, mondva:

– Nincs semmi fizetnivalónk, Mester. Mit akarsz?

Jézus azonban nem törődik vele. Erősen nézi Mátét, aki tiszteletteljesen felállt. Átható tekintettel. Szeretetre felhívó tekintettel. Elárasztja őt szeretettel. Máté elpirul. Nem tudja, mit mondjon.

– Máté, Alfeus fia, ütött az óra! Jöjj! Kövess engem! – parancsolja Jézus tekintélyesen.

– Én? Mester! Uram! De ki vagyok én? Miattad, nem miattam mondom...

– Jöjj, kövess engem, Máté, Alfeus fia! – ismétli Jézus még kedvesebben.

– Ó, hogyan találhattam kegyelmet Istennél? Én... Én...

– Máté, Alfeus fia, én olvastam szívedben. Jöjj, kövess engem! – A harmadik hívás simogatásként hat.

– Ó, azonnal, Uram! – és Máté, sírva kijön asztala mögül, még azzal sem törődve, hogy összeszedje az asztalon szétszórt pénzt, vagy hogy bezárja a ládát. Semmivel. – Hová megyünk, Uram? – kérdi, amikor Jézus mellett van. – Hová viszel engem?

– Házadba. Akarsz szállást adni az Emberfiának?

– Ó!... de... de mit mondanak azok, akik gyűlölnék téged?

– Én arra hallgatok, amit az égben mondanak, és ott azt mondják: „Dicsőség Istennek egy bűnösért, aki üdvözülni!” és az Atya azt mondja: „Az Irgalmasság örökre felszáll az égbe és leszáll a földre, és mivel örök szeretettel, tökéletes szeretettel szeretlek téged, íme veled is irgalmasságot gyakorolok.” Jöjj! És eljövetelemmel a szíveden kívül házadat is megszenteled.

– Már megtisztítottam a remény által, amely lelkemben volt... de értelmem nem tudta elhinni, hogy, igaz lehet... Ó, én a te szentjeiddel... – és a tanítványokra néz.

– Igen. Barátaimmal. Jöjjetek! Egyesítelek titeket. És legyetek testvérek!

A tanítványok annyira csodálkoznak, hogy még nem jön szó szájukra. Egy csoportban mennek Jézus és Máté után. Rajtuk kívül nincs más a téren. A rövid út ég a hőségtől.

Belépnek a házba. Szép ház, nagy kapuval, ami az utcára nyílik. Szép, árnyas és hűvös udvar, amely mögött tág folyosó vezet a kertbe.

– Lépj be, Mesterem! Hozzatok vizet és ételeket!

A szolgák odafutnak kívánságára.

Máté elmegy, hogy parancsokat adjon, miközben Jézus és övéi felüdülnek. Utána visszatér.

– Most jöjj Mester! A terem a leghűvösebb... Jönnek barátaim... Ó, nagy ünnepet akarok ülni! Ez az én újjászületésem... Az én... az én igazi körülmetélésem ez... Te körülmetélted szívemet szeretetteddel... Mester, ez az utolsó ünnep lesz... Többé nem lesz ünnep Máté, a vámos számára. Nem lesz többé ünnep ezen a világon... Csak belső ünneplés, hogy meg vagyok váltva, és téged szolgáljak... hogy te szeretsz engem... Mennyit sírtam... Mennyit, ezekben a hónapokban! Mintegy három hónapja már, hogy sírok. Nem tudtam, hogyan tegyem... akartam jönni... De hogyan jöjjelek hozzád, a Szenthez, az én tisztátalan lelkeimmel?...

– Te megmostad azt bűnbánatoddal és szeretetteddel. Irántam és a felebarát iránti szeretetteddel. Péter? Jöjj ide!

Péter, aki még nem beszélt, annyira ámul, előre jön. A két férfi egyforma idős, alacsony, zömök, és Jézus, aki köztük van, mosolyog rájuk. Szép látvány!

– Péter, te oly sokszor kérdeztél tőlem, ki az az ismeretlen, aki pénzt ad Jakabnak. Íme, előtted van!

– Ki? Ez a lat... Ó, bocsáss meg, Máté! De ki gondolhatta volna, hogy te voltál? Te, aki kétségbeesésbe hajtottál minket uzsoráddal, te adtad azt a gazdag alamizsnát?

– Tudom. Igazságtalanul adóztattalak meg titeket. De íme, mindnyájatok előtt térden állva mondom: ne vessetek ki engem! Ő befogadott. Ne legyetek szigorúbbak nála!

Péter, aki lába előtt találja Mátét, hirtelen felemeli őt, durván, de érzelmesen:

– Föl, föl! Ne tőlem, se a többiektől, Őtőle kérj bocsánatot. Mi... többé, kevésbé mindnyájan latrok vagyunk, mint te... Ó, kimondtam! Átkozott nyelv! De ilyen vagyok. Amit gondolok, kimondom, ami szívemben van, ajkamra kerül. Jöjj, hogy békeszerződést kössünk és szeretetszerződést – és megcsókolja Máté arcát.

A többiek is ezt teszik, többé, kevésbé érzelmesen. András félénken tartózkodó, a kerióti Júdás jéghideg. Mintha egy sereg csúszómászót ölelné át, oly ellenszenves, és rövid ölelése.

Máté zajt hall, s kimegy.

– De, Mester – mondja a kerióti Júdás – nekem úgy tűnik, hogy ez nem okos dolog. Már vádolnak téged az itteni farizeusok, és te... Egy vámos köztünk! Egy vámos egy kéjné után!... Elhatároztad, hogy tönkreteszed magadat? Ha így van, azt mondom, hogy...

– Hogy mi megyünk saját utunkon, nemde? – fejezi be Péter gúnyosan.

– És ki beszél hozzád?

– Tudom, hogy nem hozzám beszélsz, de én viszont a te úri lelkedhez beszélek, a te legtisztább lelkedhez, a te bölcs lelkedhez. Tudom, hogy te, a Templom tagja, érzed bennünk a bűn bűzét, bennünk, szegényekben, akik nem a Templomból valók vagyunk. Tudom, hogy te, a teljesen júdeai, magadban egyesíted a farizeust, a szaduceust és a heródiánust, fél írástudó és egy kissé esszéus vagy – akarsz még más nemes szavakat? – te rosszul érzed magadat közöttünk, mint egy pompás csuka, amely belekerült egy pontyokkal teli hálóba. De mit akarsz, hogy tegyünk? Ő elfogadott minket, és mi... itt maradunk. Ha te rosszul érzed magadat... menj, menj! Mindnyájan föllélegzünk majd! Ő is, aki, látod, méltatlankodik miattam és miattad. Miattam, mert nem vagyok türelmes, és... szeretetlen vagyok, de még inkább miattad, aki semmit sem értesz meg, a te nemes tulajdonságaiddal, és akiben nincs se szeretet, se alázatosság, se tisztelet. Semmi sincs benned, gyerek! Csak nagy füst... és adná Isten, hogy ártatlan füst lenne.

Jézus hagyja, hogy Péter beszéljen, állva marad, szigorúan, karba tett kézzel, zárt ajakkal, és nem sok jót mondó szemekkel. Végül azt mondja:

– Elmondtál mindent, Péter? Te is megtisztítottad szívedet a kovásztól, ami benne volt? Jól tetted. Ma a kovásztalanok pászkája van Ábrahám fiai számára. Krisztus hívása olyan, mint a bárány vére lelketeiken, és ahol az van, oda többé nem száll le a bűn. Nem száll le, ha

az, aki befogadja hűséges. Az én hívásom megszabadítás, és kovász nélkül kell megünnepelni.

Júdáshoz egy szót sem szól. Péter megalázva hallgat.

– A házigazda visszatér – mondja Jézus – barátaival. Ne mutassunk irántuk mást; csak erényeket. Akinek ez nem sikerül, menjen ki! Ne legyetek olyanok, mint a farizeusok, akik elnyomnak másokat azokkal a parancsokkal, amelyeket ők maguk nem tartanak meg.

Visszajön Máté más férfiakkal, és a lakoma megkezdődik. Jézus van középen, Péter és Máté között. Sok mindenről beszélnek, és Jézus mindenkinek türelmesen megmagyarázza azt, amit tudni akar. Panaszkodnak a farizeusokra, akik megvetik őket.

– Rendben van, jöjjetek ahhoz, aki nem vet meg titeket. És utána tegyetek úgy, hogy legalábbis a jók ne vethessenek meg titeket – válaszolja Jézus.

– Te jó vagy! De egyedül vagy!

– Nem. Ezek olyanok, mint én, és azonkívül... ott van az Atya Isten, aki szereti a bűnbánót, és barátjává akarja tenni. És ha valakinek minden hiányzana, de megmarad az Atya, nemde már teljes lenne annak az embernek az öröme?

A lakomán már az édességeknél tartanak, amikor az egyik szolga jelt ad a ház urának, és mond, neki valamit.

– Mester: Illés, Simon és Joákim kérik, hogy beléphessenek és beszélhessenek veled. Akarod látni őket?

– Természetesen.

– De... barátaim vámosok.

– És ők épp ezt akarják látni, azért jönnek. Engedjük, hogy lássák. Nem lenne megfelelő elrejtteni őket. Nem lenne jó vége, s végül azt mondanák, hogy kéjnyök is voltak itt. Lépjenek be!

A három farizeus belép, gonosz nevetéssel körülnéz, és beszélni akar. De Jézus, aki felkelt, és Mátéval együtt eléjük ment, megelőzi őket. Egyik kezét Máté vállára teszi, és azt mondja:

– Ó, Izrael igazi fiai, üdvözöllek titeket, és nagy hírt mondok nektek, ami bizonyára örömmel tölti el tökéletes zsidó szíveteket, amely vágyakozik arra, hogy minden szív megtartsa a Törvényt, hogy megdicsőítse Istent. Íme, Máté, Alfeus fia, mától kezdve többé nem a bűnös, a Kafarnaum botránja. Izraelnek egy rühös juha meggyógyult. Örvendjete! Mögötte más bűnös juhok vannak, akik meggyógyulnak, és városok, amelynek szentsége annyira érdekel titeket, kedvessé válik az Úr előtt, mint szent város. Ő elhagy mindent, hogy Istent szolgálja. Adjatok neki békecsókot, az eltévelyedett izraelitának, aki visszatér Ábrahám kebelébe.

– És a vámosokkal tér vissza? Vidám lakomán? Ó, valóban szerencsés megtérés ez! Nézd Illés, az ott Józiás, a szoknyavadász!

– És ez Simon, Izsák fia, a házasságtörő.

– És az? Íme, Azaria, a játékbarlang-tulajdonos, akinek barlangjában rómaiak és zsidók játszanak, verekszenek, részegre isszák magukat, és mennek a nőkhöz.

– De Mester! Tudod legalább, kik ezek? Tudtad?

– Tudtam!

– És ti, akkor, ti kafarnaumbeliek, ti tanítványok, miért engedtétek meg ezt?

Csodálkozom rajtad, Simon, Jónás fia!

– És te, Fülöp, akit itt is ismernek, és te Natánael! De én ámulok, bámulok! Te, igaz izraelita! Hogyan engedhetted meg, hogy Mestered vámosokkal és bűnösökkel étkezzék?

– Nincs már többé tartózkodás Izraelben? – A három mindenen megbotránkozik.

Jézus azt mondja:

– Hagyjátok békén tanítványaimat. Én akartam ezt. Egyedül én.

– Ó, már értjük! Amikor valaki a szentet akarja adni, de nem az, hamarosan megbocsáthatatlan bűnökbe esik!

– És amikor valaki a tanítványokat tiszteletlenségre neveli, akkor csak tiszteletlen lehet a Törvény iránt. És még éget engem annak a Templomhoz tartozó júdeainak tiszteletlen nevetése, engem, Illést, a farizeust! Mindenki azt tanítja, amihez ért!

– Tévedsz, Illés. Mindnyájan tévedtek. Mindenki azt tanítja, amihez ért. Ez igaz. És én, aki ismerem a Törvényt, tanítom azt azoknak, akik nem ismerik: a bűnösöknek. Ti... ti már urai vagytok lelketeknek. A bűnösök nem. Én az ő lelküket keresem, azt adom vissza nekik, mert a maguk részéről hozzám hozzák, úgy, amilyen: betegen, sebesülten, piszkosan, és én meggyógyítom és megtisztítom. Ezért jöttem. A bűnösöknek van szükségük az Üdvözítőre. És én üdvözíteni jövök. Értsetek meg engem... és ne gyűlöljétek ok nélkül!

Jézus kedves, meggyőző, alázatos... De a három tüskével teli bogáncshoz hasonló..., és kimegy undorodást mutató mozdulattal.

– Elmentek... Most mindenütt bírálni fognak minket – mormolja a kerióti.

– Hagyjátok, hadd tegyék! Az a fontos, hogy az Atya ne bíráljon titeket. Ne érezd megalázva magadat, Máté, és ti se, barátai. A lelkiismeret azt mondja: „Nem tesztek rosszat”. Ez elég.

Jézus visszaül helyére.

(2-363)

10. évközi vasárnap – B

Mk 3,20-35

Meghasonlott ország – Jézus anyja és testvérei

Példabeszédek 4: 127-136.

A naimi ifjú

10. évközi vasárnap – C

Lk 7,11-17

Jézus Endorból Naim felé megy az apostolokkal és sok endori lakossal. Már csak kb. 200 méterre vannak Naimtól, amikor látják, hogy a városból nagy sírás közepette gyászmenet közeledik.

– Odamegyünk megnézni, Mester? – kérdezik többen, és sokan máris elsietnek, hogy lássák.

– Menjünk csak! – mondja Jézus beleegyezően.

– Ó, egy gyermek lehet, mert sok virágot és szalagot tettek a hordágyra – mondja a kerióti Júdás Jánosnak.

– Talán egy szűz – mondja János.

– Nem, a színekből ítélve biztosan fiatalember, és mivel hiányzanak a mirtuszok... – mondja Bertalan.

A menet kilép a város kapuján. A hordágyat vállukon viszik az emberek, s annyit ki lehet venni, hogy nem kisgyermeket, hanem fiatalembert temetnek, mert oly hosszú, mint a hordágy.

Oldalán egy fátyolozott asszony megy, körülvéve szüleivel vagy barátnőivel. Sír. Ez az egyetlen igazi sírás a sirató asszonyok komédiája közepette. Amikor az egyik hordágyhordozó megbotlik egy kőben, s megrázkódik a hordágy, az anya felsóhajt:

– Ó, ne! Lassan menjetek! Annyit szenvedett gyermekem! – és remegő kezével megsimogatja a hordágy szélét, és mivel többet nem tud tenni, megcsókolja a róla lelógó terítőt és a csillagokat, amelyeket a szél lenget.

– Az anya – mondja Péter meghatódottan, és könny csillog szemében. De nem ő az egyedüli, akinek könnyes a szeme. A Zelóta, András, János, és még a mindig vidám Tamás is könnyezik. Mindnyájan megindultak. Csak a kerióti Júdás mormolja:

– Bár én volnék! Ó, szegény anyám...

Jézus, akinek szeméből kiolvasható a mélységes együttérzés, a hordágy felé megy.

Az anya, még erősebben sóhajtozik, mert a menet a tátongó sír felé fordul. Amikor Jézus megérinti a hordágyat, az anya eszeveszett félelmében felkiált:

– Az enyém!

– Tudom, anya. A tiéd.

– Az én egyetlen fiam! Miért ő halt meg, ő, aki jó és kedves volt, örömöm özvegységemben? Miért? – A fizetett sírók ismét rázendítenek, miközben az anya folytatja: – Miért ő, és nem én? Nem igazságos, hogy aki szülte lássa elveszni magzatát. A magzatnak élnie kell, különben, különben mi célt szolgál ez a méh, világra hozva egy embert? – és vadul, elkeseredetten gyomrára üt.

– Ne tedd ezt! Ne sírj, anya! – Jézus megfogja balkezevel, miközben jobbával megérinti a hordágyat, és azt mondja a hordozóknak:

– Álljatok meg, és tegyétek a földre a hordágyat!

A hordozók engedelmeskednek, leengedik a hordágyat, amely négy lábán a földön áll.

Jézus felemeli a halotti leplet, és ledobja azt a holttestről. Az anya felkiált fájdalomában:

– Dániel!

Jézus még mindig fogva az anya kezét, jobb kezét felemelve erőteljes hangon parancsolja:

– Ifjú! Mondom neked: kelj fel!

A halott, úgy, amint van, fáslizottan, ülőhelyzetbe emelkedik, és felkiált:

– Mama! – oly hangon kiáltja ezt, mint egy megijedt kisgyermek.

– A tiéd, asszony. Visszaadom neked Isten nevében. Segítsd őt megszabadulni a kötelékektől. És legyetek boldogok!

Jézus vissza akar vonulni, de a tömeg körülveszi a hordágyat, s így nem tud elmenni. Az anya gyorsan leveszi a kötelékeket gyermekéről, aki továbbra is ismétli gyermekesen siránkozó hangon. „Mama! Mama!”

Mikor fia kiszabadul a kötelékekből, az anya és fia átölelik egymást. Utána az anya igyekszik letörölni a balzsamot a levett fáslikkal fiának arcáról, kezéről.

Jézus nézi őt... szeretettel nézi ezt a csoportot, és sír. A kerióti Júdás látja sírását, és megkérdezi:

– Miért sírsz, Uram?

Jézus ránéz, és azt mondja:

– Anyámra gondolok...

Az anya ezt hallva Jótevőjére gondol. Fiát térdre kényszeríti, és azt mondja:

– Te is, fiam. Áldd meg ezt a Szentet, aki visszaadta neked az életet, és anyádnak – lehajol, hogy megcsókolja Jézus ruháját. Közben a tömeg hozsannát énekel Istennek és Messiásának, mert az apostoloktól megtudták, hogy ki az, aki a csodát művelte.

– Áldott legyen Izrael Istene! Áldott legyen a Messiás, az Ő küldöttje! Áldott legyen Jézus, Dávid Fia! Nagy próféta támadt közöttünk! Isten valóban meglátogatta népét! Alleluja! Alleluja!

Végül Jézus kiszabadul közülük és bemegy a városba. A tömeg követi, igényt tartva szeretetére. Odafut hozzá egy férfi, és mélységes tisztelettel üdvözlí:

– Kérlek, időzz az én házamban!

– Nem tehetem meg. A húsvét tiltja nekem, hogy a megállapított helyeken kívül időzzem.

– Néhány órán belül leszál az est, és szombat van...

– Épp azért az est leszálta előtt el kell jutnom céloimhoz. De köszönöm meghívásodat, azonban ne tarts vissza.

– De én vagyok a zsinagógafőnök.

– És ezzel azt akarod mondani, hogy jogod van hozzá. Ember: elég volt, hogy egy óráig késlekedtem azért, hogy ez az anya visszakapja fiát. Megyek oda, ahol más szerencsétlenek várnak rám. Ne tarts vissza önzésből, késleltetve azok örömét. Egy más alkalommal majd eljövök hozzád, és nálad szállok meg több napon keresztül. Most engedj elmenni!

A férfi nem erőlteti tovább. Csak azt mondja:

– Amint mondtad. Várlak téged.

– Igen. Béke veled és Naim polgáraival. Veletek is, Endor lakói, béke és áldás. Térjetez haza. Isten beszélt hozzátok a csodán keresztül. Tegyétez meg, hogy a ti szívetek is feltámadjon a Jóra a szeretet ereje által.

Még egy utolsó hozsannázás, és utána a tömeg hagyja, hogy Jézus keresztülmenjen a városon, és kilépjen abból, Ezdrelon síksága felé haladva.

A tizenkét apostol kiválasztása

11. évközi vasárnap – A

Mt 9,36-10,8

A hegyi beszéd előtt Jézus a tizenkét jövendő apostolt felviszi egy barlangokkal teli völgytorokba, és ott egy hétig együtt imádkozik velük minden reggel, délben és este. Napközben mindenki egyedül imádkozik barlangjában. Víttek magukkal élelmet az egész hétre, amit Jézus oszt szét, és épp hogy elég ahhoz, hogy éhen ne haljanak.

A hét elteltével Jézus maga köré gyűjti őket:

– Jöjj ide, János, mellém! És te is, András, és te Jakab, Zebedeus fia, utána te, Simon, és te Bertalan, Fülöp, és ti, unokatestvéreim, és Máté. Júdás, Simon fia, ide élém. Tamás gyere ide! Üljetek le! Beszélnem kell hozzátok.

Leülnek, mint csendes gyermekek, mindnyájan kissé elmerülve belső világukba, és jobban figyelve Jézusra, mint bármikor.

– Tudjátok, mit tettem veletek? Mindnyájan tudjátok. Lelketek megmondta értelmeteknek. A lélek, amely ezekben a napokban királynő volt, két nagy erényre tanította az értelmet: az alázatosságra és a hallgatásra, amely az alázatosság és az okosság gyermeke, amelyek viszont a szeretet gyermekei.

Csak nyolc napja annak, hogy mint bátor gyermekek ide jöttetek, hogy bátorságtokkal és új ismereteitekkel ámulatba ejtsétek és felülmúljátok vetélytársaitokat. Most hallgattok. Átváltoztatok a gyermekekből serdülőkké, és már tudjátok, hogy ez a dicsekvés megalázhatná azokat, akik talán nem részesültek annyira Isten áldásában, és azért hallgattok. Már nem éretlen gyermekek vagytok. Megszületett bennetek a szent szemérmesség az átváltozás alatt, amely kinyilvánította előttetek a léleknek Istennel kötött házassága titkát. Ezek a barlangok az első napokban hidegeknek, ellenségeseknek, visszataszítóknak tűntek számotokra... most illatosaknak találjátok őket, és fényeseknek, mint a házasok szobáit. Bennük megismertétek Istent. Előzőleg tudtatok róla, de nem ismertétek meg azt a bensőséget, amely a kettőt eggyé teszi. Vannak köztetek olyanok, akik évek óta házáséletet éltek, mások, akiknek csak csalfa viszonyuk volt a nővel, és néhányan, akik különböző okok folytán, tiszták. De a tiszták tudják most, mi a tökéletes szeretet, úgy, amint a házasok tudják azt. Sőt mondhatom, hogy senki nem ismeri jobban a tökéletes szeretetet, mint az, aki nem ismert meg semmiféle testi vágyat. Mert Isten a szüzeknek kinyilatkoztatja teljességét, azért, mivel gyönyörűsége magát adnia a tisztáknak, akikben megtalálja részben Önmagát, aki a Legtisztább; mind pedig azért, hogy kárpótolja őket azokért a javakért, amelyekről Isten szeretetéből lemondtak.

Igazán mondom nektek, hogy irántatok érzett szeretetemből és az általam birtokolt bölcsességtől indítva szeretnék itt tartani titeket, és veletek maradni, elszigetelten, biztosan abban, hogy így nagy szentekké tennélek titeket, akik többé nem tévelyegnek el, nem hagynak el, nem esnek el, nem szorulnak fékezésre, visszatérésekre. De véghez kell vinnem az Atya művét. Ezért nem tehetem. El kell mennem, és nektek is el kell mennetek. A világ vár minket. A megszenteltelenített és megszenteltelenítő világnak szüksége van a tanítókra és a megváltókra. Meg akartam ismertetni veletek Istent, hogy sokkal jobban szeressétek, mint a világot, amely minden érzelmével nem ér fel Isten egyetlen mosolyával. Azt akartam, hogy elmélkedhessetek a felett, hogy mi a világ és ki az Isten, hogy vágyakozzatok a jobbra. Ebben a pillanatban csak Istenre vágyakoztok. Ó, bárcsak meg tudnám rögzíteni bennetek ezt az órát, ezt a vágyat! De a világ vár minket. És mi elmegyünk a világhoz, amely várakozik. A szent Szeretet által, amint az küldött engem a világhoz, úgy küldelek titeket, parancsom által a világhoz. De állhatatosan kérlek titeket: mint gyöngyöket a páncélszekrénybe, zárjátok szívetekbe ezeknek a napoknak kincsét. Ezekben a napokban

Isten vigyázott rátok, gondozott, felemelt, újraöltöztetett, felkészített titeket. Mint a pátriárkák által emelt tanúságkövek, amelyek Istennel kötött szövetségükre figyelmeztették őket, őrizték meg ezeket az értékes emlékeket szívetekben, és tekintetek rájuk.

Mostantól kezdve nemcsak különösen szeretett tanítványok vagytok, hanem apostolok, Egyházamnak vezetői. Tőletek jönnek majd az évszázadokon keresztül annak minden fokozatai, és tanítómestereknek mondanak majd titeket, mivel Isten volt Tanítómestertek hármasságával, bölcsességével és szeretetével. Nem azért választottalak titeket, mert ti érdemeltétek ki azt legjobban. Hanem sok különböző okom volt erre, amit nektek most nem kell tudnotok. Titeket választottalak a pásztorok helyére, akik tanítványaim, mióta megszülettem. Miért tettem? Mert így volt jó tenni. Vannak köztetek galileaiak és júdeaiak, képzetek és iskolázatlanok, gazdagok és szegények. Ez a világért van így. Nehogy azt mondja, csak egyetlen egy osztályt részesítettem előnyben. De ti nem lennétek elegen mindahhoz, amit meg kell tenni. Sem most, sem később.

Nem mindenki emlékszik a Könyv egyik fejezetére. Felhívom erre figyelmeteket. A Krónikák második könyvének 29. fejezete elmondja, hogy, Ezekiás, Juda királya miként tisztította meg a Templomot, és miután megtisztította, áldozatokat mutatott be a bűnért, az országért, a szentélyért és Judáért, és azután az egyénekért. De mivel a papok nem voltak elegek az áldozatokhoz, segítségül hívták a levitákat, akiket rövidebb szertartással szenteltek fel, mint a papokat.

Ezt teszem majd én is. Ti vagytok a papok, akiket én, az Örök Főpap, hosszú időn át gondosan készítettem fel. De nem vagytok elegen az egyének mind nagyobb számú feláldozására Istennek, Uruknek. Azért társul adom nektek a tanítványokat, akik ezek maradnak, azokat, akik a hegy lábánál várakoznak, azokat, akik már feljebb vannak, azokat, akik szétszórva élnek Izrael földjén, és akik szét lesznek szórva a föld minden tájára. Ők ugyanolyan feladatokat kapnak, mert a küldetés egy, de a világ szemében különböző lesz az ő rangjuk. Nem Isten szemében, akinél az igazságosság van, úgy, hogy az ismeretlen tanítvány, akit az apostolok és a társak figyelmen kívül hagynak, de aki szentül él, és így Istenhez viszi a lelkeket, nagyobb lesz, mint a jól ismert apostol, aki csak névleg az, mert lealacsonyítja méltóságát emberi célkitűzéseivel.

Az apostolok és tanítványok feladata mindig ugyanaz lesz, ami Ezekiás papjaié és levitáié volt: gyakorolni az istentiszteletet, leverni a bálványimádást, megtisztítani a szíveket és a helyeket, hirdetni az Urat és az Ő Igéjét. Ennél szentebb feladat nincs a földön. Nincs nagyobb méltóság sem a tieteknél. De ezért mondtam nektek: „Vizsgáljátok meg magatokat!” Jaj annak az apostolnak, aki elesik! Sok tanítványt ránt magával, és ezek még több hívőt rántanak magukkal, és a pusztulás mindjobban növekszik, mint a lavina, amely elindul, vagy mint a hullámkör, amely kiterjed a tavon, amikor egy követ dobnak bele.

Mindnyájan tökéletesek vagytok? Nem. Tartós lesz mostani lelkiületek? Nem. A világ kinyújtja majd csápjait, hogy megfojtsa lelketeket. Tíz közül öten a Sátán gyermekei lesznek, akiket legyőzött a világ, másik három a Sátán szolgája, további kettő közömbös Isten iránt, ami kioltja a fényt a szentek szívében. Védjétek meg magatokat önmagatoktól, magatok ellen, a világ ellen, a test, az ördög ellen! De főleg önmagatok ellen. A kevélység, az érzékiség, a kétszínűség, a lanyhaság, a lelki fásultság, a fősვნის ellen! Amikor az alsóbbrendű énekek beszél, és siránkozik, kegyetlenséget és károsodást emlegetve, hallgattassátok el, mondván: „A lemondás által örökre biztosítom számodra a gyönyörök lakomáját, amelyben a hegyi barlangban részesültél február végén.”

Menjünk! Menjünk azokhoz, akik nagy számban várnak jövetelemre. És utána néhány órára elmegyek Tibériásba, és ti, rólam beszélve, elmentek annak a hegynek az aljához, amely a Tibériástól a tengerhez vezető út mentén van. Én oda megyek majd, és felmegyek rá, hogy beszéljek. Vegyétek táskátokat és köpenyeket. Az itt tartózkodásnak vége, a kiválasztás megtörtént.

(3-123)

11. évközi vasárnap – B

Mk 4,25-34

A mag fejlődése – a mustármag

Példabeszédek – 2: 47-51.

Magdolna megtérése

11. évközi vasárnap – C

Lk 7,36-8,3

Simon farizeus háza elárulja gazdagságát. A nagy terem, ahol minden elő van készítve a lakomához, gyönyörűen van díszítve. Simon farizeus arca viszont elárulja rosszindulatát, hidegségét, kevélységét és kapzsiságát.

A nagy négyszögben összerakott asztalok egyik oldalán foglal helyet Simon, vele szemben a másik oldalon Jézus, s mellette János. Kereveteken fekszenek az asztal mellett, bal könyökökre támaszkodva.

Az összes vendég férfi. Mindnyájan beszélgetnek, és Simon időnként, tettetett leereszkedéssel Jézushoz fordul. Világos, hogy a jelenlevőknek meg akarja mutatni, mily nagy megtiszteltetésben részesítette a szegény prófétát, amikor meghívta gazdag házába. Jézus udvariasan, békésen válaszol neki. Enyhén mosolyog, amikor valaki kérdezi, ha pedig János beszél hozzá, vagy néz rá, sugárzik az arca az örömtől.

Az elfüggönyözött ajtón belép egy nagyon szép, fiatal asszony, gazdag öltözetben, ékszerekkel díszítve, oly áttetsző fátyollal, hogy az semmit sem fed el arcából.

Mindenki ránéz, Jézust kivéve. János egy pillantást vet csak rá, s utána Jézus felé fordul. A többiek nyilvánvaló vágyakozással szemlélik. Az asszony azonban senkivel sem törődik, suttogásukra sem figyel. Jézus úgy tesz, mintha semmit sem vett volna észre. Folytatja beszélgetését Simonnal.

Az asszony Jézushoz megy, és letérdel lábainál. Letesz a földre egy hasas korsót, leveszi fejről a fátylat, kivéve hajából a tüt, amely fátylát tartotta, leveszi ujjairól gyűrűit, és Jézus lába mellé teszi a kerevetre. Majd leveszi Jézus lábáról szandálját, a földre teszi, és utána nagy zokogás közepette megcsókolja lábait, homlokához érinti, simogatja, miközben könnyei záporoként hullanak rá.

Jézus lassan feléje fordítja fejét, és ránéz a nő fejére, megbocsátást sugárzó pillantással. Utána visszafordul, s engedí, hogy az asszony szabadon kiöntse érzelmeit.

A többiek azonban csípős megjegyzéseket tesznek, integetnek egymásnak, kuncognak. A farizeus egy pillanatra felül, hogy jobban lássa. Vágyakozó pillantást vet az asszonyra, ami elárulja érzelmeit. De kényelmetlenül is érzi magát amiatt, hogy a nő ily szabadon lépett be, amiből a többiek arra következtethetnek, hogy gyakori vendég a házban. Gúnyosan pillant Jézusra.

A nő mindebből semmit sem vesz észre. Szó nélkül folytatja sírását, csak néha sóhajtozik. Majd kibontja haját, kivéve belőle az ezüst fésűt, és ezt is a hajtű és a gyűrűk mellé teszi. Hajával megtörli Jézus lábait. Utána belemártja ujját a korsóba, és kivesz belőle egy világossárga, illatos kenőcsöt, amelynek illata a liliuméra, és a tubarózsáéra hasonlít, és betölti az egész termet. Bőségesen bekeni vele Jézus lábait, csókolgatja és simogatja azokat.

Jézus időnként nagy szeretettel néz rá. János hol Jézust, hol a nőt figyeli.

A farizeus arca mindinkább barátságtalanná válik. Hallom az Evangéliumban feljegyzett szavakat, amelyeket Jézusnak olyan hanglejtése és pillantása kísér, hogy a gyűlölködő öreg farizeus lehajtja fejét.

Hallom a feloldozás szavait, amelyeket Jézus az asszonynak mond, aki elmegy, Jézus lábánál hagyva ékszereit. Jézus azt mondja neki:

– Menj békével! – és egy pillanatra lehajtott fejére teszi kezét, nagyon kedves mozdulattal.

(4-670)

Jézus magyarázata a látnoknak:

– Az Evangélium nem tartalmazza azt, ami miatt a farizeus és társai lehajtották fejüket. Tekintetem és szavaim átszúrták és legyőzték ezt a száraz és sóvár lelket. Sokkal többet mondtam, mint amit leírtak, mert előttem nem voltak elrejtve az emberek gondolatai. És ő megértette néma nyelvemet, amely még nagyobb korholást tartalmazott, mint kimondott szavaim. Azt mondtam neki:

– Nem! Ne tegyél gonosz célzásokat azért, hogy igazold magadat önmagad előtt. Bennem semmi sincs a te érzékiségedből. Ez nem érzéki vonzalomból jön hozzám. Én nem olyan vagyok, mint te és a hozzád hasonlók. Azért jön hozzám, mert véletlenül hallott szavaim és tekintetem megvilágították lelkét, amelyben a bujaság sötétséget teremtett. És azért jön hozzám, mert le akarja győzni érzékiségét, és felfogja, a szegény teremtés, hogy egyedül ez sose sikerülne neki. A lelket szereti bennem, nem többet, mint a lelket, amelynek természetfeletti jóságát érzi. Miután oly sok rosszban volt része mindnyájatok részéről, akik visszaéltetek gyengeségével bűneitek révén, s utána megvetésekkel ostromoztátok őt viszonzásként, ő hozzám jön, mert érzi, hogy megtalálta a Jót, az Örömet, a Békét, amelyet hiába keresett a világ pompáiban. Gyógyítsd meg ettől a leprától lelkedet, te kétszínű farizeus, érts ahhoz, hogy meglásd az igazat a dolgokban! Tegyél le értelmi kevélységedről és testi bujaságodról! Ez sokkal bűzősebb lepra, mint a testé. Az utóbbit érintésem meggyógyíthatja, mert kéritek, de a lélek lepráját nem, mert ez tetszik nektek, ebből nem akartok kigyógyulni. Ez akarta. És íme, én megtisztítom, én megszabadítom őt rabszolgaságának láncaitól. A bűnös nő meghalt. Ő ott van, azokban a csecsebecsékben, amelyeket szégyell felajánlani nekem, hogy megszenteljem saját és tanítványaim szükségleteire felhasználva, a szegények számára, akiken segítek mások felesleges vagyonával, mert nekem, a világegyetem Urának nincs semmim most, hogy az ember Üdvözítője vagyok.

Ő ott van, ebben az illatban, amit lábamra hintett, megalázva, mint haja azon a testrészen, amelyet te nem akartál felüdíteni kutad vizével, s amely oly sokat járt, hogy elhozza számodra is a világosságot.

A bűnös asszony meghalt. És Mária újjászületett, megszépült, mint egy szemérmes gyermek, élénk fájdalom által, helyes szeretete által. Könnyével mosdott meg. Igazán mondom neked, farizeus, hogy nem teszek különbséget a között, aki tiszta ifjúságában szeret engem, és a között, aki a kegyelemnek újjászületett szíve őszinte bűnbánatával szeret. A tisztának és a bűnbánónak megadom, hogy felfogja gondolatomat, jobban, mint mások. És miután feltámadok, (Anyám után) neki engedem meg először, hogy tisztelje testemet, és őt üdvözlöm először. – Íme, ezt akartam mondani tekintetemmel a farizeusnak.

De neked még egy másik dolgot is megjegyzek a te, és sokak mások örömére. Mária Betániában is megismételte azt a cselekedetet, amely megtérésének hajnalát jelezte. Vannak személyes cselekedetek, amelyek megismétlődnek, és elárulják az egyént, mint saját stílusuk. Összetéveszthetetlen cselekedetek. De, mivel megigazult volt, Betániában cselekedete kevésbé volt megalázó, és bizalmasabb volt tiszteletteljes imáadásában.

Nagy utat tett meg Mária megváltásának ettől a hajnalától kezdve. Nagyot. Szeretete elragadta őt, mint a heves szél, a magasba, és előre. Szeretete máglyaként égette őt, elpusztítva benne a tisztátalan testet, és úrrá téve benne a megtisztított lelket. Mária újjászületett asszonyi méltóságában épp annyira más, mint ruházatában, amely most egyszerű, mint Anyámé. Más a hajviselete, tekintete, magatartása, beszéde. Új. Új módon tisztel meg engem ugyanazzal a cselekedettel. Veszi utolsó illatszeres kancsóját, amelyet az én számomra őrzött meg, lábamra hinti, sírás nélkül, szeretetteljes tekintettel, biztosan abban, hogy bocsánatot nyert, és vidámmá teszi, hogy megmenekült. Fejemre is hinti. Most Mária fejemet is megkenhette és megérinthette. A bűnbánat és a szeretet szeráfi tüze megtisztította, és most ő is egy szeráf.

Ezt mondom neked is, és a lelkeknek. Menj, mondd meg a lelkeknek, akik nem mernek hozzám jönni, mert érzik bűnösségüket. Sokat, sokat, sokat megbocsátok annak, aki nagyon szeret. Aki nagyon szeret engem. Szegény lelkek, ti nem tudjátok, mennyire szeret titeket az Üdvözítő! Ne féljetek tőlem! Jöjjetek! Bizalommal. Bátran. Kitárom számotokra Szívemet és karomat.

Mindig emlékezzetek arra, hogy „én nem teszek különbséget a között, aki teljes tisztaságával szeret engem, és a között, aki őszinte bűnbánatában a kegyelemnek újjászületett szívével szeret.” Én az Üdvözítő vagyok. Sose felejtsetek el ezt!

(4-675)

Jézus további magyarázata:

– Én mindig eljövök, amikor valaki szívből meg akar érteni. Nem kemény és szigorú Isten vagyok. Én vagyok az Élő Irgalmasság. És a gondolatnál is gyorsabban eljövök ahhoz, aki hozzám fordul.

A szegény magdalai Máriához, aki annyira elmerült bűneiben, gyorsan elmentem, amint megéreztem lelkében a vágyat, hogy megértse. Hogy megértse Isten világosságát, és megértse saját sötét állapotát. És Világossággá lettem számára.

Azon a napon sokakhoz beszéltem, de igazában egyedül hozzá beszéltem. (Jézus arra a példabeszédre céloz, amelyet Magdolna is meghallgatott. Lásd: „Példabeszédek” 2: 77-79) Csak őt láttam, akit lelke hozott oda, amely fellázadt az őt rabságban tartó teste ellen. Csak őt láttam, szegény, viharos arcával, magára erőltetett mosolyával, amely a biztonság és hazug öröm álarca alá rejtette, hogy nem bízik a világban és önmagában, és bensőleg sír. Csak őt láttam a példabeszéd eltévedt bárányában, aki ugyancsak belegabalyodott a tüskebokorba, őt; akit fojtogatott életének undora, amely a felszínre jött.

Nem mondtam nagyszerű beszédet, se nem érintettem olyan tárgyat, amely rámutatott volna, a jól ismert bűnös nőre, hogy ne alázzam meg, és ne kényszerítsem menekülésre, szegyenkezésre, vagy arra, hogy távozzon. Békében hagytam. Engedtem, hogy szavaim, tekintetem elmélyülhessen benne és megérleljék a cselekvésre, amely egy pillanatban elviszi őt jövő dicsőséges, és szent életére. Az egyik legkedvesebb példabeszédet mondtam el: az ő számára kiárasztott fényről és jóságról. És azon az estén, miközben én beléptem a gazdag kevély házába, amelyben szavaim nem tudták megérlelni a jövő dicsőséget, mert a farizeusi kevélység megölte azokat, már tudtam, hogy ő el fog jönni, miután sokat sírt bűnös szobájában. Annak a sírásnak a fényénél már eldőlt jövője.

A bujaságtól égő emberek, amikor belépni látták, bűnös vágyakra ébredtek, a lakoma két „tisztáját”, engem és Jánost kivéve. Mindenki azt gondolta, hogy szokásos szeszélyessége, az igazi ördögi megszállás hajtotta oda, amely előre nem látható kalandokba vitte őt. De a Sátán akkor már csatát veszített. És mindnyájan irigykedve nézték, amikor nem hozzájuk fordult, hanem hozzám jött.

Az ember mindig beszennyezi még a legtisztább dolgokat is, amikor csak a test és vér embere. Csak a tiszták látnak helyesen, mert nincs bennük bűn, amely megzavarná gondolataikat. De az embernek nem kell megrémülnie attól, amit nem ért meg. Isten megérti. És az ég számára elég.

Az emberektől jövő dicsőítés egy grammal sem növeli a választottak égi dicsőségét. Jól jegyezd ezt meg! A szegény magdalai Máriát mindig elítélték jócselekedeteiért. Nem ítélték el rossz cselekedeteiért, mert azok a buják kielégíthetetlen éhsége számára felajánlott ingyenc falatok voltak. De bírálták és elítélték Naimban, a farizeus házában, Betániában, a saját házában.

De János nagyszerű szava megadja ennek a bírálóknak a kulcsát: „Júdás... mert tolvaj volt”. (Jn 12,1-8) Én azt mondom: „A farizeus és barátai, mert buják voltak”. Íme, látod? Az

érzékek sóvárgása, a pénz utáni sóvárgás a jó cselekedet bírálására indítanak. A jók nem bírálgatnak. Sose. Ők megértők.

De, ismétlem, nem számít a világ bírálata. Isten ítélete számít.

(4-677)

Amikor az apostolok visszatértek körútjukról, Tamás megkérdezi Jézust:

– Uram, igaz, hogy a magdalai Mária bocsánatot kért tőled a farizeus házában?

– Igaz, Tamás.

– És te megbocsátottál neki? – kérdezi Fülöp.

– Meg.

– Rosszul tetted! – kiált fel Bertalan.

– Miért? Őszintén bánta bűnét, és megérdemelte a bocsánatot.

– De nem abban a házban kellett volna megadnod azt neki, nem nyilvánosan... – rója meg őt a kerióti.

– De nem látom, miben tévedtem.

– Ebben: Tudod, kik a farizeusok, mennyi hamis érv forog agyukban, mennyire szemmel tartanak téged, mennyire rágalmaznak, mennyire gyűlölnék. Egy volt közülük barátod Kafarnaumban, és ez Simon volt. És te az ő házába hívsz egy kéjnt, hogy megszenteltelénítse házát, és megbotránkoztassa Simon barátodat.

– Nem én hívtam. Odajött. Nem kéjnt volt, Egy bűnbánó volt. Ez nagyon megváltoztatja a helyzetet. Ha nem undorodott attól, hogy előzőleg megközelítse, és mindig vágyakozzék utána, még az én jelenlétemben is, még most is, amikor ő többé már nem egy test volt, hanem egy lélek, akkor nem kell undorodnia, amikor látja, hogy azért lép be, hogy lábamhoz térdeljen, és sírva vádolja magát, megalázva magát nyilvánosan alázatos vallomásával, amit sírása fejezett ki. Simon farizeus házát megszentelte egy nagy csoda: „egy lélek feltámadása”. Kafarnaum terén öt nappal ezelőtt megkérdeztem engem: „Csak ezt a csodát tetted?” – és ő maga válaszolt rá: „Biztosan nem”, nagyon vágyakozva arra, hogy lásson egyet. Megadtam neki. Őt választottam ki tanúul, vőfélyül ennek a léleknek a kegyelemmel való menyegzőjéhez. Büszke lehet rá.

– Ehelyett megbotránkozott. Talán elvesztettél egy barátot.

– Találtam egy lelket. Megéri elveszteni egy embert, barátságával, szegényes emberi barátságával azért, hogy egy lélek barátságot kössön Istennel.

– Hiábavaló! Veled nem lehet elérni, hogy emberi módon gondolkodj! A földön vagyunk, Mester! Ne felejtse el! A föld törvényei és gondolatai érvényesülnek. Te az ég módszerével jársz el, te a szívedben levő égben mozogsz, mindent az ég fényénél látsz. Szegény Mesterem! Milyen isteni módon képtelen vagy arra, hogy közöttünk, elfajultak között élj! – Júdás átkarolja őt, csodálva és csüggedten, s ezzel fejezi be: – És fáj nekem, mert túlságos tökéletességeddel annyi ellenséget szerzel magadnak!

– Ne fájjon ez neked, Júdás! Meg van írva, hogy így lesz. De honnan tudod, hogy Simon megsértődött?

– Nem mondta, hogy megsértődött. De megértette velem és Tamással, hogy ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Nem lett volna szabad meghívnod őt házába, ahová csak becsületes személyek lépnek be.

– Rendben van! Fütyülünk azok becsületességére, akik Simonhoz mennek – mondja Péter. És Máté hozzáteszi:

– Én megmondhatom, hogy a kéjntök verejtéke gyakrabban csöpögött padlójára, asztalára, és azon túl Simonra, a farizeusra.

– De nem nyilvánosan – vág vissza Júdás.

– Nem. Képmutató módon igyekezett elrejteni azt.

- Látod akkor, hogy más a helyzet.
 - Más akkor is a helyzet, ha egy kéjnéző azért megy be, hogy azt mondja: „Elhagyom szégyenletes bűnömet”, és más, ha azért megy, hogy kijelentse: „Íme, itt vagyok, hogy együtt vétkezzünk!”
 - Máténak igaza van! – mondják mindnyájan.
 - Igen. Igaza van. De ők nem úgy gondolkoznak, mint mi. És meg kell alkudnunk velük, alkalmazkodnunk kell hozzájuk, hogy barátaink legyenek.
 - Ezt soha, Júdás! Az igazságban, a becsületességben, az erkölcsi magatartásban nincs megalkuvás és alkalmazkodás! – mennydörgi Jézus. És ezzel fejezi be: – Ami pedig a többit illeti, tudom, hogy helyesen cselekedtem és jót tettem. És ez elég!
- Ekkor mondja el Jézus az egybegyűlt tömegnek a szántóföldön talált kincsről szóló példabeszédet. (Példabeszédek 2 – 80 – 81.)

(4-683)

Ne féljete!

12. évközi vasárnap – A

Mt 10,26-33

Jézus apostoli útjukra készíti fel apostolait Kafarnaum mellett egy olajfákkal borított dombon, késő este. Hosszú beszédének vége felé mondja:

– Emlékezzetek arra, hogy a tanítvány nem nagyobb Mesterénél, sem a szolga uránál. Azért elég a tanítványnak, hogy olyan legyen, mint Mestere, és ez már meg nem érdemelt dicsőség. És elég a szolgának, hogy olyan legyen, mint ura, és már természetfeletti jóság, ha megengedi nektek, hogy olyanok legyetek.

Ha a ház urát Belzebubnak nevezték, hogyan fogják szolgálait nevezni? És fellázadhatnak a szolgák, ha az Úr nem lázad fel, nem gyűlöl, nem átkozódik, hanem igazságának tudatában nyugodtan folytatja munkáját, más időre halasztva az ítéletet, amikor, miután mindent megkísérelt meggyőzésükre, lényükben látja majd a rosszban való megátalkodottságot? Nem. Nem tehetik a szolgák azt, amit nem tesz uruk, hanem jól teszik, ha követik, arra gondolva, hogy ők is bűnösök, míg Ő bűn nélkül volt.

Ne féljete tehát azoktól, akik ördögöknek neveznek titeket. Egy napon kitudódik majd az igazság, és akkor meglátják, ki volt az „ördög”. Ti vagy ők. Semmi sincs elrejtve, ami nem lesz felfedve, és semmilyen titok sincs, amit ne tudnának meg.

Amit most a sötétben és titokban mondok nektek, mert a világ nem méltó hogy megismerje az Ige minden szavát, nem méltó erre, sem annak ideje nincs itt, hogy a méltatlanoknak is megmondjam azt, amikor eljön az ideje annak, hogy mindent megismerjenek, akkor ti mondjátok el fényes nappal a háztetőkről. Kiáltsátok ki azt, amit most suttogva mondok inkább lelketeknek, mint fületeknek. Mert akkor a világ meg lesz keresztelve a Vér által, és a világ, ha akarja, megértheti Isten titkait, míg a Sátán csak annak tud ártani, aki kívánja, hogy megmarja, és ezt jobban kívánja, mint az én csókomat. Felállítom zászlómat a Sátán ellen. De tízből nyolcan nem akarják majd megérteni Isten titkait. Csak a kisebbség akar készségesen megismerni mindent, hogy teljesen kövesse tanításomat. Nem számít! Mivel nem lehet szétválasztani ezt a szent két részt a bűnös tömegetől, hirdessétek a háztetőkről is tanításomat, prédikáljátok a hegytetőkről, a végtelen tengerekről, a föld belsejében. Ha az emberek nem hallgatják is meg azt, összegyűjtik az isteni szavakat a madarak és a szelek, a halak és a hullámok, megőrzik a föld mélyében a visszhangok, hogy elmondják a föld belsejében levő forrásoknak, ásványoknak és fémeknek, és minden örvendezék általuk, mert azokat is Isten teremtette, hogy lábam zsámolyául szolgáljanak, és szívem örvendjen miattuk.

Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de nem tudják megölni a lelket. Csak attól féljete, aki a pusztulásba tudja küldeni lelketeket, és egyesíteni tudja azt az Utolsó Ítéletkor a feltámadt testtel, hogy a pokol tüzére vesse. Ne féljete! Nemde két verebet egy fillérért adnak? Mégis, ha az Atya nem engedi meg, azok közül egy sem esik a földre, az ember minden cselvetése ellenére sem. Azért ne féljete! Atyátok ismer titeket. Még hajatok számát is ismeri! Ti többet értek a verebeknél!

És mondom nektek, hogy aki megvall engem az emberek előtt, azt én is megvallom Atyám előtt, aki az égben van. De azt, aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom Atyám előtt. Megvallom azt, aki követ, és megteszi, amit mondtam. Megtagadom azt, aki gyávaságból, a hármasszörös vágy, vagy hitvány számítás miatt, vagy emberi érzelmek miatt egyikőtök iránt, aki velem ellenkezik, elhagyja utamat. Mert lesz ilyen.

Ne gondoljátok, hogy békét jöttem hozni a földre. Az én békém sokkal magasabb a mindennapos számítások békéjénél. Nem békét jöttem hozni, hanem kardot. Éles kardot,

hogy elvágjam a kötelékeket, amelyek a sárban tartanak, és megnyissam az utat a természetfeletti szárnyalásra. Mert én azért jöttem, hogy elválasszam a gyermeket atyjától, a leányt anyjától, a menyét anyósától. Mert én vagyok Az, aki uralkodik, és akinek minden joga megvan alattvalói felett. Mert senki sem nagyobb nálam az érzelmek feletti jog terén. Mert bennem összpontosul minden szeretet kifinomulva, és én vagyok az Atya, Anya, Jegyes, Testvér, Barát, és mint ilyen szeretlek titeket, és mint ilyent kell nektek szeretnetek engem. És amikor azt mondom: „akarom”, semmiféle kötelék sem állhat ellen, és a teremtmény az enyém. Az Atyával együtt én teremtettem, én magam váltom meg, nekem jogom van birtoklására.

(4-906)

Jézus megszünteti a vihart

12. évközi vasárnap – B

Mk 4,35-41

Egy se nem túl nagy, se nem kicsiny, vitorlás halászbárka, amelyen kényelmesen mozoghat öt-hat ember, szeli a szép Genezáreti-tó égszínkének vizét.

Jézus alszik a bárka faránál. Szokása szerint, fehér ruhát visel. Fejét bal karjára hajtja, miután karja és feje alá tette többszörösen összehajtott kékeszöld köpenyét. Ül a bárka alján, nem kinyújtózkodva, és fejét arra a kis asztalkára támasztja, amely a bárka farának végét képezi. Békésen alszik. Fáradt. És nyugodt.

Péter van a kormánynál. András kezeli a vitorlákat, János és két másik férfi elrendezik a horgonyköteleket és a hálókat a bárka fenekén, mintha halászathoz készülődnének, talán az éjjel folyamán. Már közeledik az este, mert a nap nyugaton látszik, és lemenőben van. A tanítványok mind felhúzták tunikájukat, amely visszahajlik a derekukon kötött öv fölött. Így szabadabban tudnak mozogni és járni ide-oda a bárkában az evezők, padok, kosarak és hálók között anélkül, hogy ruhájuk beleakadna valamibe. Köpenyüket mindnyájan letették.

Az ég elsötétül, és a nap elrejtőzik a viharfelhők mögött, amelyek hirtelenül bukkantak fel a dombok csúcsa mögül. A szél gyorsan hajtja őket a tó felé. Mindeddig a szél még a magasban fúj csak, és a tó, egyelőre csendes, csak színe válik sötétebbé, és felülete bodrozódik. Hullámok még nincsenek, de a víz már mozgásban van.

Péter és András figyelik az eget és a tavat, és előkészítik a műveleteket, hogy a part felé tartsanak. De a szél lecsap a tóra, és néhány perc alatt minden forr és tajtékzik. A hullámok összezsápnak egymással, lökdösik a kis bárkát, felemelik, lesüllyesztenek, minden irányba kanyarítják, gátolják a kormányzást, akárcsak a vitorlákba kapó szél. A vitorlákat le is engedik.

Jézus alszik. Sem a tanítványok lépteinek zaja, sem izgatott hangjuk, sem a szél füttyülése, sőt még a hullámoknak a bárka oldalához és a hajó orrához csapódása sem ébresztik fel. Haja hullámzik a szélben, és néha a víz is lefröcsköli. De Ő alszik. János a hajó elejéről a végéhez fut, és leteríti Őt köpenyével, amelyet egy asztal alól húzott ki. Gyengéd szeretettel teríti rá.

A vihar mind hevesebbé válik. A tó fekete, mintha tintává vált volna. A hullámok habja csíkokat rajzol rá. A bárka nyeli a vizet, és mindinkább oldalra nyomja a szél. A tanítványok izzadnak irányításában, és a víz kimerítésében oldalán keresztül, amelyet vernek a hullámok. De semmire se mennek. Már lábszáruk közepéig vízben állnak, és a bárka mind súlyosabbá válik.

Péter elveszíti nyugalma és türelmének. Átadja testvérének a kormányt, és ugrálva Jézus felé megy. Erőteljesen megrázza Őt. Jézus felébred, és felemeli fejét.

– Ments meg minket, Mester, elveszünk! – kiáltja neki Péter. Kiáltania kellett, hogy meghallja hangját.

Jézus tanítványára szegezi szemét. Ránéz a többiekre is, utána a tavat szemléli.

– Hiszel abban, hogy meg tudlak menteni titeket?

– Gyorsan, Mester – kiáltja Péter, miközben egy igazi hullámhegy jön gyorsan feléjük a tó közepétől. Vízölcsérnek látszik, oly magas és félelmetes.

A tanítványok látják feléjük jönni. Letérdelnek, és megkapaszkodnak, amibe csak tudnak, biztosra véve, hogy ez a vég.

Jézus feláll a hajó orrán levő kis asztalra. Fehérlik alakja az ólomszürke viharban. Kitarja karját a magas hullám felé, és azt mondja a szélnek:

– Állj meg, és hallgass el! – és a víznek – Csendesülj le! Akarom!

És a nagy hullám szertefoszlik, tajtékká válik, amely értelmetlenül esik le egy utolsó zúgással, ami sustorgássá halkul, akárcsak a szél utolsó sívítása, ami sóhajjá változik. És a megnyugodott tó felett visszatér a derült ég és a tanítványok szívébe a remény és a hit.

Jézus fenségessége leírhatatlan. Látni kell ahhoz, hogy valaki képes legyen felfogni.

(3-298)

Jézus a következő magyarázatot fűzte hozzá a látomáshoz:

– Nem abban az értelemben magyarázom nektek az Evangéliumot, ahogy mindnyájan értelmezik. Én megvilágítom az evangéliumi részlet előzményeit.

Miért aludtam? Nem tudtam talán, hogy jön a vihar? De tudtam. Csak én tudtam. Akkor hát miért aludtam?

Az apostolok emberek voltak. Jó akarat lelkesítette őket, de még nagyon „emberi” volt felfogásuk. Az ember mindig azt hiszi, hogy mindenre képes. Amikor azután valóban képes egy dologra, akkor eltelik dölyfösséggel és az ő „képességéhez” való ragaszkodással. Péter, András, Jakab és János jó halászok voltak, és azért felülmúlhatatlannak képzelték magukat a hajózás tudományában. Én számukra egy nagy „Rabbi” voltam, de egy nulla, mint hajós. Azért nem tartottak képesnek engem arra, hogy segítsek nekik. Amikor beszálltak a bárkába, hogy átkeljenek a Galileai-tengeren, kérték, hogy maradjak ülve, mert nem leszek képes másra. Szeretetük is mondatta velük ezt, mert nem akartak testi fáradságot okozni nekem. De ragaszkodásuk saját képességükhöz felülmúlta ezt a szeretetet is.

Én nem erőltetem rá magamat másokra, hacsak rendkívüli esetről nincs szó. Általában szabadon hagyom az embereket és várok. Azon a napon fáradt voltam, és mivel kértek, hogy pihenjek, azaz hagyjam őket dolgozni, őket, akik oly jártasak voltak, aludni kezdtem. Alvásomba belejártzott az a megállapítás is, hogy mivel az ember „ember” és magától akar cselekedni anélkül, hogy felfogná, Isten segíteni szeretné őt. Láttam ezekben a „lelkileg süketekben”, ezekben a „lelkileg vakokban” mindazokat a lelki süketeket és vakokat, akik a századokon keresztül tönkremennek, mert „maguk akarják csinálni” dolgaikat, mikor én feljűk fordulok, amikor rám szorulnak, várakozva arra, hogy segítségül hívjanak.

Amikor Péter felkiáltott: „Ments meg minket!”, keserűségem úgy eltűnt, mint ahogy az eleresztett kő leesik. Én nem „ember” vagyok, hanem az Istenember. Nem úgy cselekszem, mint ti. Ti, amikor valaki visszautasítja tanácsotokat vagy segítségeteket, és látjátok, hogy pácban van, még ha nem vagytok is annyira gonoszok, hogy örülnétek neki, de mind annyira méltatlankodtok, oly közömbösek vagytok, hogy nézitek őt anélkül, hogy megmozdulnátok segélykiáltására. Magatartástokkal jelzitek neki: „Amikor segíteni akartam neked, nem akartad. Most magad lásd!” De én Jézus vagyok, az Üdvözítő. Én megmentek bárkit azonnal, amint segítségül hív.

A szegény emberek ellenvetésül megjegyezhetik: „Akkor miért engedted meg, hogy viharok keletkezzenek az egyének vagy a közösségek életében?”

Ha én, hatalmammal elpusztítanám a Gonoszt, bármiféle legyen is az, ti végül magatokat hinnétek a Jó szerzőjének, ami valójában az én ajándékom lenne, és többé nem gondolnátok rám. Soha többé. Szükségetek van, szegény gyermekeim a szenvedésre, hogy visszaemlékezzetek arra, van egy Atyátok. Mint a tékozló fiú, aki visszaemlékezett atyjára, amikor éhezett.

A szerencsétlenségek arra szolgálnak, hogy meggyőzzenek titeket semmiségeitekről, dőreségeitekről, ami annyi tévedést okoz, és romlottságotokról, ami annyi gyásznak és fájdalomnak az oka, bűnötekről, ami miatt bűnhódtok, magatokat büntetve, és az én létezéséről, hatalmamról és jóságomról. Íme ez az, amit a mai Evangélium mond nektek. A „ti” jelenlegi órátok Evangéliuma, szegény gyermekeim. (Ez a második világháború

szenvedéseire vonatkozik, mert ebben a látomásban 1944. január 30-án részesült Valtorta Mária.)

Hívjatok engem! Jézus nem alszik, csak az bántja, hogy látja, ti nem szeretitek Őt.
Hívjatok engem, és jövök!

(3-301)

„Kinek tartanak engem az emberek?”

12. évközi vasárnap – C

Lk 9,18-24

A farizeusok kovászáról szóló példabeszéd után (lásd: Pédabeszédek 193-195) Jézus felteszi a kérdést apostolainak, miközben Fülöp Cezareájá felé mennek:

– Az emberek mit mondanak, ki vagyok? Mit tartanak az Emberfiáról?

– Van, aki azt mondja, hogy te vagy Jézus, azaz a Krisztus, és ezek a jobbak Mások prófétának tartanak, ismét mások csak rabbinak. És vannak, tudod, akik bolondnak, vagy megszállottnak mondanak.

– Némelyek pedig azt a nevet használják, amit te adtál magadnak és „Emberfiának” neveznek.

– És vannak olyanok is, akik azt mondják, ez nem lehetsz, mert az Emberfia egészen más dolog. Nem mindig tagadják ezt, mert alapjában véve elismerik, hogy te több vagy az Emberfiánál: Isten Fia vagy. Mások viszont azt mondják, hogy te még az Emberfia sem vagy, hanem csak egy szegény ember, akit a Sátán hajt, vagy hogy elmebajban szenvedsz. Láthatod, hogy sokféle és különböző a vélemény – mondja Bertalan.

– De a nép számára ki hát az Emberfia?

– Egy ember, aki rendelkezik az ember összes legszebb erényeivel, egy ember, aki összegyűjti magában az értelem, bölcsesség és kegyelem minden követelményét, amelyekről gondoljuk, hogy megvoltak Ádámban, és ezekhez sorolják azt is, hogy nem kellett meghalnia. Tudod, hogy már az a hír járja, hogy Keresztelő János nem halt meg, hanem csak átvitték máshová az angyalok, és hogy Heródes és még inkább Heródiás – nehogy azt mondják, Isten legyőzte őket – egy szolgát öltek meg, és fejét megtartva, megcsonkított testét, mint a Keresztelő holttestét mutatták meg. Oly sokat beszélnek az emberek! Sokan azt gondolják, hogy az Emberfia Jeremiás vagy Illés, vagy valamelyik próféta, sőt maga a Keresztelő, aki részesült a kegyelemben és bölcsességben, és aki Krisztus Előfutárának mondta magát. Krisztus: Isten felkentje. Az Emberfia: egy nagy ember, aki embertől született. Sokan nem tudják, vagy nem akarják elfogadni, hogy Isten saját Fiát küldte a földre. Tegnap azt mondtad: „Csak azok fognak hinni, akik meg vannak győződve Isten végtelen jóságáról.” Izrael jobban hisz Isten szigorában, mint jóságában... – mondja ismét Bertalan.

– Hát igen. Valóban oly méltatlanoknak érzik magukat, hogy lehetetlennek tartják: Isten oly jó, hogy elküldje saját Igéjét megváltásukra. Lelkük leromlott állapota gátolja hitüket – erősíti meg a Zelóta. És hozzáteszi: – Te azt mondd, hogy Isten és ember Fia vagy. Valóban megvan benned minden kegyelem és bölcsesség, mint emberben. És én hiszem, hogy ha valaki a kegyelem állapotában született volna Ádámtól, hozzád lett volna hasonló szépségben és értelemben és minden más adottságban. És ragyog benned Isten, hatalmánál fogva. De ki tudja ezt elhinni azok közül, akik isteneknek képzelik magukat, és Istent magukhoz mérik, végtelen kevélységükben? Ők, a kegyetlenek, a gyűlölködők, a kapzsiak, a tisztátalanok, biztosan nem képesek azt gondolni, hogy Isten, kedvességétől indítva Önmagát adja megváltásukra, szeretetét adja üdvözítésükre, nagylelkűen átadja magát az embereknek, tisztaságát feláldozza értünk. Nem, nem képesek erre gondolni azok, akik annyira kérlelhetetlenek és szörszálhasogató módon keresik és büntetik a vétségeket.

– És ti mit mondotok, ki vagyok? Mondjátok meg saját véleményeteket, mit sem törődve azzal, mit mondok én, és mit mondanak mások. Ha ítélnetek kellene felettem, mit mondanátok, ki vagyok?

– Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia – kiáltja Péter letérdelve, karját a magasba emelve Jézus felé, aki fényben úszó arccal néz rá, lehajol hozzá, felemeli és átöleli, mondva:

– Boldog vagy Simon, Jónás Fia! Mert nem a test, se nem a vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem Atyám, aki az égben van. Az első naptól kezdve, amikor hozzám jöttél, kérted ezt, és mivel egyszerű és becsületes voltál, fel tudtad fogni, és el tudtad fogadni az égből jövő választ. Te nem láttad a természetfeletti megnyilvánulásokat, mielőtt hozzám közeledtél volna, mint a te testvéred és János és Jakab. Te nem ismerted szentségemet, mint gyermek, munkás, és polgár, mint Júdás és Jakab unokatestvéreim. Mielőtt tanítványom lettél, te nem részesültél csodában, se nem láttál engem csodát művelni, se nem adtam neked jelét hatalmamnak, mint tettem Fülöp, Natánael, Kánaáni Simon, Tamás és Júdás esetében. Te nem voltál alávetve akaratomnak, mint Lévi, a vámos. Mégis te az első pillanattól felkiáltottál: „Ő a Krisztus!” Amikor megláttál, az első órától kezdve hittél, és hited sose rendült meg. Ezért hívtalak Kéfásnak (Sziklának). És ezért építem rád, a Sziklára Egyházamat, és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyország kulcsait. És amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyben is. És amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyben is, ó, hűséges és okos ember, akinek kipróbálhattam a szívét. És itt, ettől a pillanattól kezdve, te leszel a fej, akinek engedelmeskedni kell, és akit tisztelni kell, mint az én másomat. És ilyenek hirdetek ki mindnyájatok előtt.

Ha Jézus a feddés jégesőjét bocsátotta volna Péterre, annak sírása nem lett volna ily hangos. Egészen megrázza a zokogás, amint Jézus keblére borulva sír. Ezt a sírást csak a tagadás miatt érzett fájdalomnak megfékezhetetlen kitörésével lehet összehasonlítani. Most ezernyi alázatos és jó érzelmei okozzák sírását... Ez által a sírás által mind világosabban jelenik meg Péter, Krisztus Egyházának Főpapja.

Amikor felemeli tekintetét, félénken, zavarodottan, nem tud mást tenni, mint hogy mindent megígér, teljesen átadja magát új szolgálatának. Rövid, izmos karjával Jézus nyakába kapaszkodik, s kényszeríti Őt, hogy lehajoljon, hogy megcsókolhassa Őt. Utána imádó pillantással, szeretettel, könyörögve néz rá a sírástól kivörösödött szemével, kérges, nagy tenyerével tartja a Mester aszketikus arcát, mintha egy éltető folyadék edénye volna... és issza, issza, issza a kegyelem édességét, biztonságát és erejét, ebből az arcból, ezekből a szemekből, ebből a mosolyból.

Mikor végül kibontakoznak egymás karjából és folytatják útjukat Fülöp Cezareája felé, Jézus azt mondja mindnyájuknak:

– Péter az igazságot mondta. Sokan megsejtik, ti tudjátok. De ti, egyelőre ne mondjátok el senkinek ki a Krisztus, annak teljes igazságában, amit ti ismertek. Hagyjátok, hogy Isten beszéljen a szívekben, amint beszél a tiétekben. Igazán mondom nektek, hogy azok, akik az én és a ti állításotok révén eljutnak a tökéletes hitre és a tökéletes szeretetre, megértik az igazi jelentését ezeknek a szavaknak: „Jézus, a Krisztus, az Ige, az ember és az Isten Fia.”

(5-229)

Krisztus követése

13. évközi vasárnap – A

Mt 10,37-42

Ez az evangélium folytatása az előző vasárnap (12 – A) beszédének, amellyel Jézus felkészítette apostolait küldetésükre.

– Igazában az ördögökön kívül az emberek is ellenségei az embernek. Az új, a keresztény embernek ellenségei lesznek azok, akik házának népei, siránkozásaikkal, fenyegetéseikkel vagy kéréseikkel. Azonban aki mostantól fogva jobban szereti atyját és anyját, mint engem, nem méltó hozzám. Aki jobban szereti fiát vagy leányát nálam, nem méltó hozzám. Aki nem veszi fel mindennapos keresztjét, amely sokoldalú, s a belenyugvásból, lemondásból, engedelmségből, hősiességből, szenvedésből, betegségből, küzdelmekből, s mindabból áll, amiben megnyilvánul Isten akarata, vagy ami próbára teszi az embert, s aki keresztjével nem követ engem, az nem méltó hozzám. Aki többre becsüli földi életét lelki életénél, az elveszti az igazi Életet. Aki elveszti földi életét az irántam való szeretet miatt, az megtalálja azt az örökkévaló boldogságban.

Aki befogad titeket, engem fogad be. Aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Aki befogad egy prófétát, mint prófétát, az iránta tanúsított szeretetének arányában kapja jutalmát. Aki befogad egy igazat, mint igazat, az az igazzal arányos jutalomban részesül. Ennek magyarázata az, hogy aki felismeri a prófétában a prófétát, az jelét adja annak, hogy ő maga is próféta, azaz nagyon szent, mert Isten Lelke tartja őt karjában. És aki felismeri egy igazban az igazat, ezzel megmutatja, hogy ő maga is igaz, mert akik hasonlítanak egymáshoz, felismerik egymást. Tehát mindenki igazságosan részesül a jutalomban.

Aki csak egy pohár tiszta vizet is ad szolgálaim egyikének, még akkor is, ha legkisebb szolgálmról van szó, mondom nektek, nem veszi el jutalmát. És Jézus szolgálai mindazok, akik Őt hirdetik szent életükkel, és lehetnek egyaránt királyok vagy koldusok, bölcsek vagy tudatlanok, öregek vagy kisdedek, mert minden életkorban és társadalmi osztályban tanítványom lehet valaki. Ha tehát azért ad neki vizet az én nevemben, mert látja, hogy az én szolgálaim, jutalomban részesül.

(4-908)

(Lásd még: Példabeszédek – 4: 151-153)

A vér folyásos asszony – Jairus leánya

13. évközi vasárnap – B

Mt 5,21-43

Jézus egy napsütötte poros úton megy a tó partján egy város felé, ahol már nagy tömeg várja. Mikor odaérnek, az apostolok csak nagy nehezen tudnak utat nyitni neki könyökükkel és vállukkal. Jézus egy fejjel kiemelkedik a tömegből, és mosolyogva nézi a körülötte szorongó embereket, válaszol az üdvözlésekre, megsimogat néhány gyermeket, akiknek sikerül áttörni a tömegen, és közelébe kerülni. Az anyák a tömeg feje felett nyújtják feléje kisdedeiket, hogy megérintse őket. Lassan, türelmesen halad előre az Őt mindenfelől nyomó tömegben.

Egy férfihang kiáltja:

– Nyissatok utat! Nyissatok utat! – Szomorú hang, és sokan ismerhetik, és tisztelhetik, mert a tömeg szétnyílik, és átenged egy ötven év körülinek látszó férfit, aki hosszú ruhába van öltözve, fején fehér kendővel, amelynek szárnyai leomlanak arcára és vállára. Amikor Jézus elé ér, lábához borul és úgy mondja:

– Ó, Mester, miért voltál távol oly sokáig? Kisleányom nagyon beteg. Senki sem tudja meggyógyítani. Benned van egyedül a reményem és anyjának reménye. Jöjj, Mester! Nagyon vártalak! Jöjj, jöjj azonnal! Egyetlen gyermekem haldoklik... – és sírva fakad.

Jézus fejére teszi kezét, és válaszol neki:

– Ne sírj! Bizzál! Kisleányod élni fog. Menjünk hozzá! Kelj fel! Menjünk! – Ezeket az utolsó szavakat parancsolólag mondotta, az előzőket pedig vigasztalásként. De most az Úr beszél.

Elindulnak. Jézus fogja a mellette haladó síró férfi kezét. Amikor egy erősebb sóhaj megrázza a szegény férfit, Jézus megszorítja kezét. Nem tesz mást, de mily erő áradhat abba, aki érzi, hogy Jézus így bánik vele! Előzőleg Jakab ment Jézus egyik oldalán, Péter a másikon, János Péter mellett, a kerióti pedig Jakab mellett, hogy így visszatartsák a tömeget. A többi apostol vagy előttük, vagy mögöttük megy. De amikor morgolódnak, vagy szinte megsértik a tapintatlan tömeget, Jézus feléjük fordítja fejét, és kedvesen mondja:

– Engedjétek ezeket a kicsinyeimet, hogy tegyék, amit akarnak!...

Egyszer azonban Jézus hirtelenül megfordul, s még az apa kezét is elereszti. Nemcsak fejét fordítja hátra, hanem egész testével megfordul. Még magasabbnak látszik, mert királyi a magatartása. Szigorú arccal, kutatva nézi a tömeget. Szemei villámlanak, nem keményen, hanem fenségesen:

– Ki érintett engem? – kérdezi.

Senki sem válaszol.

– Ki érintett engem, ismétlem?! – erősködik Jézus.

– Mester, – válaszolják a tanítványok – nem látod, miként tolong a tömeg minden oldalról? Mindenki érint téged, a mi erőlködésünk ellenére.

– Azt kérdezem, ki érintett engem azért, hogy csodában részesüljön. Éreztem a csodatevő erőt kimenni belőlem, mert egy szív hittel segítségül hívott. Ki ez a szív?

Miközben beszél, Jézus kétszer, háromszor egy negyven év körüli asszonyra néz, aki nagyon szegényes ruhában van, és arca kimerültséget árul el. Igyekszik eltűnni a tömegben. De felfogja, hogy nem tud elmenekülni, Jézus elé megy, és lába elé veti magát, arcával szinte a porban, kezével azonban nem meri megérinteni Jézust.

– Bocsánat! Én vagyok. Beteg voltam. Tizenkét éve voltam beteg. Mindenki menekült tőlem. Férjem elhagyott. Mindenemet elköltöttem, hogy ne tekintsenek gyalázatosnak, hogy úgy élhessek, mint bárki más. De senki sem tudott meggyógyítani engem. Látod, Mester, idő előtt megöregedtem. Erőm elfolyt a gyógyíthatatlan folyással, és vele együtt békém is. Azt

mondták nekem, hogy te jó vagy. Valaki, akit leprájából gyógyítottál meg, s akit oly sok éven keresztül mindenki elkerült, azt mondta, hogy te nem vetsz meg engem. Nem mertem előbb megmondani. Bocsáss meg! Azt gondoltam, hogy ha megérinthetlek, meggyógyulok. De nem akartalak tisztátalanná tenni téged. Éppen csak ruhád szélét érintettem meg, ott, ahol a földet súrolja, annak szennyét érinti. Én is szenny vagyok csupán... De meggyógyultam, és áldott légy érte! Abban a pillanatban, amikor megérintettem ruhádat, megszűnt a bajom. Olyanná váltam, mint mindenki. Többé nem kerül el senki sem. Férjem, gyermekeim, szüleim velem lakhatnak, megsimogathatom őket. Hasznos leszek házamban. Köszönöm, Jézus, Jó mester! Légy áldott mindörökké!

Jézus végtelen jósággal tekint rá. Mosolyog. Azt mondja:

– Menj békében, leányom. Hited meggyógyított téged. Légy egészséges mindörökké!

Légy jó és boldog! Menj!

Miközben beszél még, megérkezik egy férfi, aki szolgának látszik, az atyához fordul, aki egy ideje tiszteletteljesen várakozik, de úgy gyötrődik, mintha parázson állna.

– Leányod meghalt. Felesleges tovább terhére lenni a Mesternek. Lelke elhagyta már, és az asszonyok sírnak. Az anya küldött, hogy ezt megmondjam neked, és kérjelek, jöjj azonnal.

A szegény apa felsóhajt. Homlokához emeli kezét, és szemét szorítja vele, meghajolva, mintha lesújtottak volna rá.

Jézus, aki látszólag semmit sem látott és hallott ebből, miközben az asszonyt hallgatta és neki válaszolt, most megfordul, és kezét a szegény apa vállára teszi:

– Ember, mondtam neked: „Bízzál!” Ismétlem: „Bízzál!” Ne félj! Leányod élni fog.

Menjünk hozzá! – És menet közben erősen magához, szorítja a megsemmisült embert. A tömeg, amelyet félelemmel tölt el ez a fájdalom és a kegyelem, amelyben az asszony részesült, utat nyit, s engedi, hogy Jézus és övéi gyorsan menjenek, és utána követik Jézust.

Beérnek a város közepébe. A közönségesnek látszó ház előtt már sok ember áll, és hangosan tárgyalja a történeteket, miközben a házból kihallatszik a visító sírás. Valaki erős, magas hangon vezeti a siratást, amire a többiek gyengébb hangon válaszolnak. A fülsiketítő zaj elég ahhoz, hogy az egészséges is belehaljon.

Jézus megparancsolja övéinek, hogy maradjanak a kapun kívül. Magához hívja Pétert, Jánost és Jakabot, és belép velük a házba, még mindig fogva a síró atya kezét. Mintha csak belé akarná tölteni saját biztonságát, és boldoggá akarná tenni ezzel a kézszorítással. Az üvöltve sírók, amikor meglátják a ház fejét és a Mestert, megkettőzik kiáltásukat. Összecsapják kezüket, dobokat vernek, háromszögeket ütnek, és ehhez a... zenéhez társítják siralmaikat.

– Hallgassatok el! – mondja Jézus. – Nem kell sírni! A leányka nem halt meg, hanem alszik.

Az asszonyok még hangosabban kiáltoznak, és néhányan a földön henteregnek, összekarmolják magukat, hajukat tépik – vagyis ezt tettetik – hogy ezzel mutassák valóban meghalt. A „zenészek” és a barátok fejüket csóválják Jézus önámítására. Ők annak gondolják. De Jézus megismétli:

– Hallgassatok el! – és oly erőteljesen mondja ezt, hogy ha a lárma nem szűnik is meg, de mormolássá válik. Átmegy köztük.

Belép egy kis szobába. Az ágyon ki van terítve a meghalt kisleány. Sovány, nagyon sápadt, már felöltöztették, és gondosan elrendezték barna haját. Anyja az ágy mellett sír, annak jobb oldalán, és csókolgatja a halott viaszsárga kezét. Jézus... olyan szép, amilyenek ritkán látni... melléje megy. Mintha csak a föld fölött siklana, oly gyorsan az ágyhoz ér.

A három apostol megáll az ajtónál, amelyet becsuknak a kíváncsiak előtt. Az atya az ágy lábánál van.

Jézus az ágy baloldalánál állva megfogja a leányka bal kezét, saját bal kezével. Jobb kezét pedig a leányka fölé emeli, és utána leengedi, parancsolva:

– Leányka! Mondom neked, kelj fel!

Egy pillanatig mindnyájan feszülten várakoznak, Jézust és a leánykát kivéve. Az atya és az anya kimeredt szemmel nézik gyermeküket. Az apostolok nyújtogatják nyakukat, hogy jobban lássanak. A leány mélyet lélegzik. Viaszszínű arcába visszatér a szín, amely megsemmisíti a halál színét. Mosolyog szájával, mielőtt még kinyitná szemét, mintha álmodna. Jézus még mindig fogja kezét. A leány kinyitja szemét, kedvesen körülnéz, mintha most ébredt volna fel. Először Jézus arcát látja meg, aki gyönyörű szemével nézi, és jóságos mosolyával bátorítja, és ő is rámosolyog.

– Kelj fel! – ismétli Jézus. És félresöpri kezével az ágyra szórt virágokat, fátylakat, stb. és segíti őt a leszállásban, s az első lépések megtevésében, kezénél fogva.

– Adjatok neki most enni – rendelkezik. – Meggyógyult. Isten feltámasztotta nektek. Adjatok neki hálát érte! És ne mondjátok el senkinek sem, ami történt! Ti tudjátok, hogy mi történt vele. Hittetek, és megérdemeltétek a csodát. A többiek nem hittek. Felesleges meggyőzésükre törekedni. Aki tagadja a csodát, annak Isten nem mutatja meg magát. És te, leányka, légy jó! Isten veletek! Béke legyen ennek a háznak!

És Jézus kimegy, betéve maga mögött az ajtót.

(4-637)

Jézus követésének feltételei

13. évközi vasárnap – C

Lk 9,51-62

Szent Lukács két, időben egymástól messze álló eseményt kapcsol össze ebben az evangéliumban. János és Jakab megfeddése Jézus nyilvános működésének harmadik évében, annak első felében történt, a három tanítvány pedig a második év elején jelentkezett.

Jézus dombos vidéken jár apostolaival. Gondolataiba mélyed, úgyhogy nem is figyel fel a közelben legelésző nyájra és az azt őrző pásztorokra. Az apostolok is hallgatagon, kedvetlenül mennek.

Jakab, Zebedeus fia csüggedten felsóhajt, és azt mondja:

– Vereségek és vereségek!... Úgy látszik, el vagyunk átkozva...

Jézus felfigyel szavaira, vállára teszi kezét:

– Nem tudod, hogy ez a jobbak sorsa?

– Eh! Tudom, mióta veled vagyok! De időnként szeretnék valami másfélét, -és először volt benne részünk, -hogy ismét fellelkesítse szívünket és hitünket...

– Kételkedsz bennem, Jakab? – Mily fájdalom cseng a Mester szavában!

– Neeem!... – Ez a „nem” azonban nem nagyon biztos.

– De kételkedni kételkedsz. Kiben akkor? Nem szeretsz már engem úgy, mint először? Elgyengítették szeretetedet a tények, mivel ezen a föníciai vidéken láttad, miként utasítottak el, vagy nevettek ki engem, vagy csupán közömbösek voltak irántam? – Jézus szavaiban is sírás remeg, jóllehet nem sóhajtozik, se nem könnyezik. De lelke sír.

– Azt nem, Uram! Sőt, irántad való szeretetem még inkább növekszik, amikor látom, hogy nem értenek meg, nem akarnak téged, megaláznak, elszomorítanak. És hogy ne lássalak téged ilyenek, hogy megváltoztathassam az emberek szívét, kész lennék életemet is feláldozni. Higgyél nekem! Ne gyötörd szívemet, amely már annyira le van sújtva, a kétellyel, hogy azt gondolod, nem szeretlek téged. Különben... különben végletekbe megyek. Visszatérek, és bosszút állok azokon, akik megszorítottak téged, hogy bebizonyítsam neked, szeretlek téged, hogy megszüntessem ezt a kételyedet, és ha elfognak és megölnek, semmit sem számít nekem. Elég lesz számomra, hogy bebizonyítottam szeretetemet.

– Ó, mennydörgés fia! Honnan ez a nagy féktelenség? Pusztító villám akarsz hát lenni? – Jézus elmosolyodik Jakab heveségén és ajánlatán.

– Ó, legalább mosolyogni látlak! Már ez is gyümölcse ajánlatomnak. Mit mondasz, János? Meg kell valósítanunk gondolatomat, hogy enyhülést nyújtsunk a sok visszautasítástól megalázott Mesterünknek?

– Ó, igen! Menjünk mi! Térjünk vissza, hogy beszéljünk hozzájuk! És ha sértegetik Őt azzal, hogy a szavak királya, nevetséges király, pénz nélküli király, bolond király, akkor majd alaposan elverjük őket, úgyhogy majd megismerik, a királynak van hűséges hadserege is, és ezek nem hajlandók elviselni a megvetést. Bizonyos esetekben hasznos az erőszak. Menjünk, testvérem!

– De ide hallgassatok! – Jézus a kettő közé lép, megfogja kezüket, hogy visszatartsa őket, s így folytatja: – Mit prédikáltam én oly hosszú időn át? Ó, meglepetések meglepetése! Még János is, az én galambom is karvallyá vált! Nézzétek őt, milyen ronda, sötét, borzas, eltorzult az arca a haragtól! Ó, szegény! És ti csodálkoztok, hogy a föníciaiak közömbösek maradnak, hogy a zsidók gyűlölködők, a rómaiak elrendelik a kiutasítást (Jézus egy tengerparti városra céloz), amikor ti, az elsők, még semmit sem értettetek meg két év óta, ti, kik velem vagytok! A szívetekben levő gyűlölet haragossá tesz titeket, kivetitek szívetekből a szeretetről és a megbocsátásról szóló tanításomat, elutasítjátok azt, mint ostobaságot, és jó szövetségesként fogadjátok az erőszakot! Ó, Szent Atyám! Ez aztán igazi vereség! Ahelyett, hogy

mindmegannyi csőrököt és karmokat élesítő karvalyok lennétek, nem lenne-e jobb, ha az Atyát imádó angyalok lennétek, hogy megvigasztaljátok Fiát? Ki látott már olyat, hogy egy vihar jót tegyen villámaival és jégesőjével? Nos, ennek a szeretet elleni bűnöknek emlékére, amikor arcotokon a testi embert láttam az ember-angyal helyett, amelyet mindig látni akarok bennetek, „a mennydörgés fiai” elnevezést csatolom nevetekhez.

Jézus félig komolyan beszél Zebedeus két lángban égő fiához. De korholása nem tart tovább, amikor látja bűnbánatukat, és szeretettől ragyogó arccal szívére öleli őket, mondván:

– És soha többé ne legyetek ilyen rútak! És, köszönöm szereteteket. És a tiéteket is, barátaim – mondja András, Máté és két unokatestvére felé fordulva. – Jöjjetek ide, hogy titeket is átöleljelek. Nem tudjátok, hogy nincs más örömöm, mint az, hogy Atyám akaratát teljesítem, és a ti szeretetetek? Ez mindig boldoggá tesz engem, akkor is, ha, az egész világ arcul üt! Nem magam miatt vagyok szomorú, nem vereségeim miatt; amint ti mondjátok, hanem azért, mert sajnálom a lelkeket, akik visszautasítják az Életet. Íme, most mindnyájan elégedettek vagyunk, nemde, ti nagy gyermekek? Akkor hát fel a fejjel! Menjetek azokhoz a pásztorokhoz, akik a nyáját fejkik, és kérjétek egy kis tejet Isten nevében. Ne féljétek! Engedelmeskedjétek bizalommal! Tejet fogtok kapni, nem botot, még akkor is, ha az az ember főníciai.

(5-128)

Jézus tizenegy apostolával a tó partja felé megy. Csak János hiányzik. Sokan gyűlnek köréje, s ezek közül sokan ott voltak a hegyi beszédnél is. Főleg férfiak, akik még hallgatni akarják beszédét. Szeretnék tartóztatni. De Ő kijelenti:

– Én mindenkié vagyok. És sokan vannak, akikhez el kell mennem. De visszatérek majd. Akkor ide jöhettek. Most azonban hagyjatok elmenni! – És a tömegtől körülvéve igyekszik tovább menni a tó felé. Már közel van a parthoz, amikor egy középkorú férfi a Mester mellé megy, és hogy magára vonja figyelmét, megérinti vállát. Jézus megfordul, megáll, és megkérdezi:

– Mit kívánsz?

– Írástudó vagyok. De az, amit te mondasz, össze sem hasonlítható a mi előírásainkkal. És engem meggyőztél. Mester, többé nem hagylak el! Követlek, bárhová mész. Merre vezet utad?

– Az égbe.

– Nem így értem. Azt kérdelem: hová mész? Hol laksz, hogy mindig megtalálhassalak?

– A rókáknak odújuk van és a madaraknak fészke. De az Emberfiának nincs hová lehajtsa fejét. Az én otthonom a világ, ott van mindenütt, ahol vannak oktatásra szoruló lelkek, enyhítésre váró nyomorúságok, megváltandó lelkek.

– Akkor mindenütt.

– Jól mondod. Te, Izrael tudósa, meg tudod-e tenni azt, amit ezek a kicsinyek tesznek szeretetemért? Itt áldozatra van szükség, és engedelmességre, és szeretetre mindenki iránt, alkalmazkodásra mindenkihez, mindenki fölött, mindenkivel. Mert a leereszkedés vonz. Mert annak, aki gyógyítani akar, le kell hajolnia minden sebhez. Utána ott lesz az ég tisztasága. De itt a sárban vagyunk, és ki kell ragadnunk a sárból a már belemerült áldozatokat, s azért bele kell lépnünk a sárba. Nem emelhetjük fel ruhánkat és tarthatjuk magunkat távol tőle, mert mély a sár. A tisztaságnak bennünk kell lennie. Annyira el kell töltenie minket, hogy semmi más ne tudjon belénk hatolni. Meg tudod tenni mindezt?

– Engedd legalább megpróbálnom!

– Próbáld meg! Imádkozom azért, hogy képes légy rá.

Jézus tovább megy. Vonzza őt egy szempár, amely reá néz. Azt mondja egy magas, erős ifjúnak, aki megállt, hogy kísérete elhaladhasson, de úgy látszik, másfelé igyekszik.

– Kövess engem!

Az ifjú összerázkódik, elváltozik színe, lesüti szemét, mintha vakítaná egy fény, utána kinyitja száját, hogy mondjon valamit, de nem tud azonnal válaszolni. Végül kijelenti:

– Követlek! De meghalt atyám Korozainban, és el kell temetnem. Engedd, hogy megtegyem, és utána eljövök.

– Kövess engem! Hagyd, hogy a halottak temessék el halottaikat. Te már az Életre vágyakozol. Arra vágytál más okból. Ne sírj az üresség miatt, amelyet az Élet körülöttem teremtett, hogy tanítványává legyél. Az érzelmek lenyesése helyén képződik a szárnyak gyökere, amelyek kinőnek az emberből, aki az Igazság szolgájává lett. Engedd át a romlottságot sorsának. Te emelkedj fel a romlatlan Ország felé. Ott megtalálod majd atyádnak romolthatatlan gyöngyét. Isten hív, és tovább megy. Holnap nem találád meg többé szívedben Isten mai hívását. Jöjj! Menj hirdetni Isten Országát!

A fiatalember egy falhoz támaszkodva áll, kezében táskákkal, amelyekben fűszereket és kötélékeket visz. Lehajtja fejét, gondolkozik a két ellentétes szereteten: Istenén és atyjáén.

Jézus várakozik, és nézi őt. Utána felvesz egy kisgyermeket, és szívére szorítva mondja:

– Mondd velem: „Áldalak, Atyám, és segítségül hívom világosságodat azok számára, akik sírnak az élet kódében. Áldalak, téged, Atyám, és segítségül hívom erődöt annak számára, aki mint egy kisgyermek, rászorul arra, aki támogatja őt. Áldalak Atyám, és segítségül hívom szeretetedet, hogy ne emlékezzen semmi másra, ami nem te vagy, csak mindarra, amit benned megtalálhatnak az emberek, s amiben nem tudnak hinni. Minden javukra, ami az égben van.” – És a kisgyermek, egy négyéves ártatlan, megismétli a szent szavakat, kezét imára kiterjesztve.

A fiatalember dönt. Odaadja egy társának holmijait, és Jézushoz jön, aki a földre teszi a kisgyermeket, miután megáldotta. Atöleli a fiatalembert, és így megy tovább, erősítve és támogatva őt erejével.

Egy másik férfi megkérdezi tőle:

– Én is szeretnék veled jönni, mint ez. De mielőtt követnék téged, el szeretnék búcsúzni szüleimtől. Megengeded?

Jézus erősen ránéz, és válaszol neki:

– Túl sok gyökér van az emberben. Tépd ki, és ha nem sikerül, hatolj mélyebbre! Az Isten szolgálatára lelki szabadsággal jön az ember. Semminek sem szabad lekötnie azt, aki odaajándékozza önmagát.

– De, Uram! A test és vér mindig test és vér! Lassan majd elérkezem arra a szabadságra, amelyről beszélsz...

– Nem. Soha többé nem érsz el rá. Isten sokat követel éppúgy, amint végtelenül nagylelkű a jutalmazásban. Ha tanítványom akarsz lenni, át kell ölelned keresztedet, és jönnöd kell! Ha erre nem vagy képes, maradj meg az egyszerű hívek sorában. Isten szolgálatának útja nem rózsaszirmokkal van teleszórva. Az kizárólagos követelményeiben. Senki, aki az ekére tette a kezét, hogy felszántsza a szívek szántóföldjét, és elvesse beléjük Isten tanításának magjait, nem fordulhat többé vissza, hogy megfigyelje azt, amit elhagyott, amit elvesztett, amiben része lehetett volna, ha a közönséges utat követte volna. Aki így tesz, nem alkalmas Isten Országára. Dolgozz magadon! Légy egészen férfi, és utána jöjj! Ne most.

Elérkeztek a tó partjára. Jézus beszáll Péter bárkájába, és néhány szót suttog neki. Jézus mosolyog, Péter pedig csodálkozva néz. De nem szól semmit. Beszáll a fiatalember is, aki lemondott arról, hogy eltemesse atyját, s inkább Jézust követte.

(3-248)

Jézus ezzel a három hivatással kapcsolatban mondja el most a magvetőről szóló példabeszédet. Lásd: Példabeszédek 1: 31-38.

14. évközi vasárnap – A

Mt 11,25-30

Jöjjetek hozzám mindnyájan...

Az evangélium első része a Jézus Szíve ünnep – A ciklusának evangéliumánál (lásd 3: 126. oldalon), a második része pedig a Példabeszédek 3: 125-26. oldalán található meg.

14. évközi vasárnap – B

Mk 6,1-6

Senki sem próféta saját hazájában

Mária élete 6: 226-227.

6. füzet – 14. évközi vasárnaptól 23. évközi vasárnapig

A 72 tanítvány küldetése

14. évközi vasárnap – C

Lk 10,1-12.17-20

Jézus a magdalai Mária kertjében beszél apostolaihoz és tanítványaihoz. Beszéde vége felé mondja:

– Azok, akikhez külön beszéltem ma reggel, holnaptól kezdve elöttem mennek, és hirdetnek engem a lakosságnak... Az aratás sok, és a munkások mindig kevesen lesznek a szükségét tekintve. Lesz azért munka mindnyájatok számára. És még nem is lesztek elegenden. Azért, irigység nélkül, kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön mindig újabb munkásokat aratásába!

Menjete! Én és az apostolok ezekben a napokban befejeztük kiképzéseteket tennivalótokat illetően, megismételve azt, amit előzőleg mondtam, amikor a tizenkettőt küldöttem ki.

(4-1016)

Az apostolokat előzőleg így oktatta Jézus:

– Ne menjete a pogányok közé, és ne lépjete be a szamaritánusok városaiba, hanem menjete Izrael elveszett juhaihoz. Ezek között is sok tennivalótok lesz, mert igazán mondom nektek, hogy a tömeg, amelyet körülöttem láttok, csak egy századrészt képezi azoknak, akik Izraelben még várják a Messiást, és nem ismerik Őt, azt sem tudják, hogy él. Vigyéte el ezekhez a hitet és ismertessete meg engem velük. Utatok közben hirdesséte: „Közel van az ég Országa!” Ez legyen beszédete alapja. Erre építséte egész prédikációtokat. Annyit hallottatok engem beszélni az Országról! Nem kell mást tennete, csak megismételnete, amit én mondtam. De ahhoz, hogy az ember vonzódjék és meggyőződjék a lelki igazságokról, szüksége van az anyagi édességekre, mintha egy örök gyermek lenne, aki nem tanulja meg leckéjét, és nem sajátít el egy mesterséget, ha nem ad neki anyja édes tejet, vagy jutalmat a tanítója az iskolában vagy a mesterségben. Azért, hogy higgyenek nektek és keressete titeket, megadom nektek a csodatevés ajándékát...

Van valami, ami még több a csodatevésnél, és ami szintén meggyőzi a tömegeket, és még mélyebben és tartósabban: az életszentség. De ettől ti még távol álltok...

Menjete tehát, meggyógyítva a betegeket, megtisztítva a leprásokat, feltámasztva a testileg vagy lelkileg halottakat, mert a test és a lélek egyaránt beteg, leprás, halott lehet. És értsete ahhoz, hogy miként műveljete csodákat: bűnbánó étellel, buzgó imával, őszinte vágygal, hogy megcsillogtassátok Isten hatalmát, mélységes alázatossággal, élő szeretettel, lángoló hittel, semmiféle nehézségek által meg nem rendített reménnyel. Igazán mondom nektek, hogy minden lehetséges annak, akiben ezek megvannak. Még az ördögök is elmenekülnek az Úr Nevétől, amit kiejtete, ha ennek birtokában vagytok. Ezt a hatalmat én és Atyátok adja nektek. Nem vehető meg ez semmi áron. Csak a mi akaratumk adja meg ezt nektek, és csak az igaz élet tartja fenn. De amint ingyen kaptátok, ti is ingyen adjátok másoknak, akik rászorulnak. Jaj nektek, ha lealacsonyítjátok Isten ajándékát, és erszényeteket hízlalására használjátok fel. Nem a ti hatalmatok az, hanem Istené. Használjátok, de ne sajátítsátok ki, azt mondvá: „Az enyém”. Amint kaptátok, úgy el is veszíthetete... Az egyetlen gyümölcs, amit elfogadhátok azért, amit teszete: a lelkek, akiket a csodával

megnyertek az Úrnak, és akiket az Úrnak kell adnotok. Íme a ti pénzetek! Nem más. A másvilágon örültök majd kincseteknek.

Menjetez pénz nélkül! Ne vigyetez magatokkal se aranyat, se ezüstöt, se pénz ne legyen övetekben, sem útitáskátok ne legyen két vagy több ruhával és dupla szandállal, se vándorbotot, se fegyvert ne vigyetez! Mert apostoli útjaitok jelenleg rövidek lesznek, és minden szombat előestéjén visszatértek ide, és letehetitek átizzadt ruhátokat anélkül, hogy váltásra valót kellene vinnetek magatokkal. Nem kell vándorbot, mert könnyebb nélküle a járás, és a dombokon és síkságokon nincs szükség rá, mint a pusztában és a magas hegyekben. Fegyverekre sincs szükségetek. Ezek jók annak, aki nem ismeri a szent szegénységet, és az isteni bocsánatot. Nektek nincsenek kincseitek, amiket meg kellene védenetek a rablóktól. Egyetlen rablótól kell félnetek: a Sátántól. Azt pedig legyőzitek az állhatatossággal és az imával, kard és tör nélkül. Bocsássatok meg annak, aki megbánt titeket! Ha megfosztaná titeket köpenyektől, adjátok oda ruhátokat is. Még ha meztelenek maradnátok is szelídségetek és a vagyontól való elszakadástok miatt, nem botránkoztatnátok meg az Úr angyalait, sem Isten végtelen Tisztaságát, mert szeretetetek aranyba öltöztetné meztelen testeteket, és szelídségetek díszes övül szolgálna, és azzal, hogy megbocsátotok a rablónak, királyi köpenyt és koronát nyernétek. Azért jobban lennétek felöltözve, mint egy király. És nem romlandó anyaggal, hanem romlatlannal.

Ne aggódjatek táplálékotok miatt. Mindig lesz annyi, amennyi megfelelő helyzeteteknek és munkátoknak, mert a munkás méltó a táplálékára, amit neki visznek. Mindig. És ha az emberek nem gondoskodnának rólatok, Isten gondoskodna munkásairól. Már megmutattam nektek, hogy az élet fenntartásához és a prédikáláshoz nem szükséges, hogy gyomrotok tele legyen a lenyelt ételekkel. Ez a tisztátlan állatoknak szolgál, amelyek küldetése az, hogy meghízzanak, és leölve hizlalják az embereket. Nektek azonban csak lelkileg kell meghíznotok, és másokat is csak így kell meghizlalnotok a bölcsesség eledelével. És a Bölcsesség megvilágosítja az értelmet, amelyet a mértéktelen lakmározás nem tesz eltompulttá. Megvilágosítja a szívet, amely természetfeletti dolgokkal táplálkozik. Ti sose voltatok olyan ékesszólóak, mint a hegyen való visszavonulás után. Akkor csak annyit ettetek, amennyi szükséges volt ahhoz, hogy meg ne haljatek. Mégis a visszavonulás végén oly erősek és vidámak voltatok, mint soha máskor. Talán nem így volt?

Amikor beléptek egy városba vagy helyre, érdeklődjetez, hogy ki érdemes befogadásotokra. Nem azért, mert Simon, vagy Júdás, vagy Bertalan, vagy Jakab, vagy János és így tovább vagytok, hanem azért mert az Úr küldöttei vagytok. Még ha azelőtt söpredékek, gyilkosok, rablók, vámosok lettetek is volna, most bűnbánók vagytok és az én szolgálatomban, és tiszteletet érdemeltek, mert az én küldötteim vagytok. Még többet mondok. Azt mondom: Jaj nektek, ha látszólag vagytok csak küldötteim, bensőtökben azonban undorítóak és olyanok vagytok, mintha az ördög bújt volna belétek! Jaj nektek! Még a pokol is kevés ahhoz képest, amit csalásotokkal érdemeltek. De ha ugyanakkor, amikor nyilvánvalóan Isten küldöttei vagytok, titokban söpredékek, vámosok, rablók, gyilkosok lennétek, vagy csak gyanakodnának erre az emberek, akkor is megbecsülésben és tiszteletben kellene részesíteniük titeket, mert az én küldötteim vagytok. Az embernek nem az eszközt kell néznie, hanem a küldöttet és a célt, Istent és az Ő művét kell látniuk a gyakran hitvány eszközön túl. Csak súlyos bűn esetén, amely sérti a hitet a szívekben, vágom le én jelenleg, és utódaim a jövőben a romlott tagot. Mert nem szabad, hogy egy ördögi pap miatt elveszenek a hívő lelkek! Sose lesz megengedett, hogy elrejtsek az apostoli testület sebeit, és megengedjék, hogy azok tovább éljenek az elüszkösödött testben, amely elriasztja az embereket undorító látványával és megmérgezi őket ördögi bűzével.

Tehát tudakozódjatek, melyik a legjobb életet élő család, ahol a nők visszavonultak és a szokások tiszták. Oda térjetez be, és maradjatek ott addig, míg el nem mentek arról a helyről. Ne utánozzátok a here méheket, amelyek miután kiszívtak egy virágot, elmennek egy

másikra, amely még táplálóbb. Ti maradjatok ott, ahol vagytok, akár jó az ágy és bőséges az asztal, akár alacsonysorsú a család, s csak erényekben gazdag. Sose keressétek a „jobbát” a test számára, amely elpusztul. Sőt, adjátok neki mindig a rosszabbat, és őrizzétek meg a lélek minden jogát. És amikor lehet, részesítsétek előnyben a szegényeket, és tartózkodjatok náluk. Tegyétek ezt azért, hogy ne alázzátok meg őket, s azért, mert ez rám emlékeztet titeket, aki szegény vagyok és maradok, és dicsekszem szegénységemmel. De tegyétek azért is, mert a szegények gyakran jobbak, mint a gazdagok. Mindig találtok igazakat a szegények között, de ritkán találtok olyan gazdagot, aki nem igazságtalan. Azért nem mentegethetitek magatokat azzal, hogy „Csak a gazdagok között találtam jókat”, hogy ezzel igazoljátok jólét utáni esztelen vágyakozásotokat.

Amikor beléptek a házba, üdvözljétek az én üdvözlésemmel, amely a legkedvesebb. Mondjátok: „Béke veletek! Béke legyen ebben a házban, vagy: Jöjjön el a béke ebbe a házba!” Valóban ti, Jézus és a Jó Hír küldöttei magatokkal vizitek a békét, és amikor elérkeztek egy helyre, a béke is eljön oda. Ha a ház méltó a békére, az eljön oda, és megmarad benne. Ha nem méltó, visszatér hozzátok. Ti azonban törekedjétek békésnek lenni, hogy Isten Atyátok legyen. Egy atya mindig segít. És ti, Isten segítségével megtesztek mindent, és mindent jól tesztek.

Lehetséges az is, és biztosan megtörténik, hogy lesz olyan város vagy ház, ahol nem fogadnak be titeket, és nem akarják meghallgatni beszédeteket. Kivetnek, vagy kinevetnek titeket, vagy még köveket is dobálnak rátok, mint kellemetlen prófétákra. Ilyen helyen még nagyobb szükség van arra, hogy békések, alázatosak, szelídek legyetek, és ez szokásokká válják. Egyébként előnt titeket a harag, és ti bünt követtek el, megbotránkoztatva azokat, akiket meg kell térítenetek, és növelve hitetlenségüket. Míg ha békésen fogadjátok a sérelmet, hogy kidobnak, kigúnyolnak, üldöznek titeket, a legszebb prédikálással térítetek: az igazi erények csendes szavával. Egy napon majd visszatérnek ellenségeitek utatokra, és azt mondják nektek: „Kerestünk titeket, mert viselkedésmódotok meggyőzött minket annak igazságáról, amit hirdettetek. Bocsássatok meg nekünk, és fogadjatok el tanítványaitoknak! Mert mi nem ismertünk titeket, de most tudjuk, hogy szentek vagytok. Ha pedig szentek vagytok, egy szent küldötteinek kell lennetek, és most hiszünk Benne.”

De amikor kimentek abból a városból, vagy házból, ahová nem fogadtak be titeket, rázzátok le még a port is, azaz annak a helynek kevélységét és keménységét szándalotokról, hogy az ne tapadjon még talpatokhoz sem. Igazán mondom nektek: „Az ítélet napján Szodoma és Gomorra nem részesül majd oly kemény ítéletben, mint ez a város.”

Íme: Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Legyetek azért okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok. Mert ti tudjátok, hogy a világ rosszabbul bánik velem, mint a farkasok a juhokkal, velem, aki a Krisztus vagyok. Én meg tudom védeni magamat hatalmammal, és meg is teszem azt addig, amíg nincs itt a világ ideiglenes győzelmének az órája. De ti nem rendelkeztek ezzel a hatalommal, és nektek nagyobb óvatosságra és egyszerűségekre van szükségetek. Azért jelenleg igyekezzetek gondosan elkerülni a börtönöket és megvesszőztetéseket. Igazán mondom nektek, fogadkozásotok ellenére, hogy véreteket is készek vagytok ontani értem, jelenleg nem vagytok képesek még arra sem, hogy elviseljétek egy gúnyos vagy haragos pillantást. Később majd eljön az idő, amikor erősek lesztek, mint a hősök, mindenfajta üldöztetéssel szemben. Még a hősöknél is erősebbek, a világ által felfoghatatlan hősiességgel, amit nem tudnak megmagyarázni, és „esztelenségnek” neveznek majd. Nem, nem esztelenség lesz az! Azonosulás lesz az, az Istenemberrel az emberi szeretet ereje által, és meg tudjátok majd tenni azt, amit én előzőleg megtettem. Ahhoz, hogy megértsék ezt a hősiességet, földöntúli síkon kell azt látni, tanulmányozni és megítélni. Mert az természetfeletti dolog, amely minden emberi korlátozást felülmúl. Királyok, a szellem királyai lesznek hőseim, örök királyok és hősök...

Egy csendes októberi estén visszatért a 72 tanítvány három pásztorral: Illéssel, Józseffel és Lévivel együtt. Fáradtak, porosak, de mily boldogok! Boldog a három pásztor, hogy most már szabadon szolgálhatják a Mestert. Boldogok azért is, hogy oly sok év után egy ideig egyesülhettek társaikkal. Boldog a 72 tanítvány is, mert jól teljesítette első küldetését. Arcuk ragyog a boldogságtól a lámpafényben.

A Jézust segítő asszonyok vacsorát készítenek nekik. Velük van Mária és Marciam is.

Vacsora után Jézus az olajfaerdő felé megy, és a tanítványok követik Őt. Miután közösen imádkoztak, részletesebben beszámolnak Jézusnak munkájukról. Csodálkozva és boldogan mondják:

– Tudod, Mester, hogy nemcsak a betegek, hanem az ördögök is alá vannak vetve Neved hatalmának? Mi, mi, szegény emberek, csak azért, mert Te küldöttél minket, meg tudtuk szabadítani az embert egy ördög rettenetes hatalmától!... – és esetről esetre elbeszéljük, mi történt itt és ott. Csak egyről mondják:

– Szülei, vagyis helyesebben anyja és a szomszédok hozták őt oda erőszakkal. De az ördög kinevetett minket, azt mondva: „Visszatértem ide saját akaratából, miután a Názáreti Jézus kiűzött innen, és többé nem hagyom el, mert ő jobban szeret engem, mint a ti Mestereteket, és ismét felkeresett”. És fékezhetetlen erővel kiragadta az embert annak kezéből, aki tartotta, és ledobta egy szakadékba. Mi odafutottunk, hogy lássuk, összezúzódott-e. Dehogyan! Úgy futott, mint egy fiatal gazella, káromkodva oly módon, hogy az nem evilági volt... Mi szántuk az anyát... De ő! De ő! Ó, erre képes az ördög?

– Erre, és még többre – mondja szomorúan Jézus.

– Talán ha te ott lettél volna...

– Nem. Én megmondtam neki: „Menj, és ne ess vissza bűnödbe!” Ő vissza akart esni. Tudta, hogy rosszat akar, és mégis akarta. El van veszve. Ez a megszállás más, mint első megszállása volt, amikor még nem ismerte annak mibenlétét. Most már tudja, mit tesz, amikor ismét eladja magát az ördögnek. De ne beszéljétek róla! Ő egy levágott tag, reménytelen. Szándékosan a Gonoszé. Dicsérjük inkább az Urat a győzelmekért, amelyeket nektek adott. Én ismerem a bűnös nevét, és ismerem a megmentettek nevét. Láttam a Sátánt leesni az égből, mint egy villámot, a ti érdemeitek által, amelyeket egyesítettetek az én nevemmel. Mert én láttam a ti áldozataitokat, imáitokat, szereteteket is, amellyel megközelítettétek a szerencsétleneket, hogy azt tegyétek, amit mondtam nektek. Isten szeretetéből tettétek, és Isten megáldott titeket. Mások is meg fogják tenni azt, amit ti tettétek, de szeretet nélkül teszik. És nem érnek el megtéréseket... De ne azért örvendjétek, mert legyőztétek a szellemeket, hanem azért örvendjétek, mert nevetek be van írva az égbe. Ne töröljétek soha ki onnan...

(4-1020)

15. évközi vasárnap – A

Mt 13,1-23

A magvető

Példabeszédek 1: 31-38.

15. évközi vasárnap – B

Mk 6,7-13

Az apostolok küldetése

Lásd előzőleg a 6: 215-219. oldalon.

15. évközi vasárnap – C Lk 10,25-37

Az irgalmas szamaritánus

Példabeszédek 4: 157-158.

16. évközi vasárnap – A Mt 13,24-43

A konkolyhintő

Példabeszédek 1: 39-44.

16. évközi vasárnap – B Mk 6, 30-34

Az apostolok visszatérése

Nem szerepel Valtortánál.

16. évközi vasárnap – C Lk 10,38-42

Márta és Mária

Példabeszédek 6: 223-226.

17. évközi vasárnap – A Mt 13,44-52

Kincs a szántóföldön – halak – gyöngy

Példabeszédek 2: 80-86.

17. évközi vasárnap – B Jn 6,1-15

Első kenyérszaporítás

Lásd előzőleg a 4: 121-125. oldalon.

Miatyánk

17. évközi vasárnap – C

Lk 11,1-13

Nyilvános működésének második évében a húsvéti ünnepek után Jézus apostolaival, Marciammal, és endori Jánossal felmegy az Olajfák-hegyére. A kerióti Júdás nincs velük. Mikor felérnek, Jézus megáll, és azt mondja:

– Itt megállunk... Kedveseim, akik annyira kedvesek vagytok nekem, tanítványaim, és műveim folytatói a jövőben, jöjjetek közelembe! Egy napon, s nem is egyszer, azt mondtátok nekem: „Taníts meg minket úgy imádkozni, amint te imádkozol! Taníts minket, amint János tanította övét, hogy mi, tanítványok ugyanazokkal a szavakkal imádkozhassunk, mint Mesterünk”. És én mindig azt válaszoltam: „Megteszem ezt, amikor látom, hogy elégségesen felkészültetek ahhoz, hogy az az ima ne üres emberi szó legyen, hanem igazi társalgás az Atyával.” Eljutottunk ehhez. Rendelkeztek elég tudással ahhoz, hogy a szavak méltók legyenek az Istennel való beszédhez. És meg akarom tanítani nektek ezen az estén, a köztünk levő békében és szeretetben, Isten békéjében és szeretetében, mert engedelmeskedtünk a húsvéti parancsnak, igaz izraeliták módjára, és az isteni parancsnak, Isten és a felebarát szeretetét illetően.

Lelki előrehaladásotok érdekében meg akarlak tanítani titeket imádkozni a mai estén.

– Halljátok! Amikor imádkoztok, mondjátok: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te Országod a földre úgy, amint az égben van, legyen meg a te akaratod itt a földön, miképpen a mennyben. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Engedd el adósságunkat, amint mi is elengedjük azoknak, akik nekünk tartoznak! Ne vígy minket a kísértésbe, hanem szabadítsd meg a Gonosztól!

Jézus feláll, hogy elmondja az imát. Mindnyájan utána mondják, figyelmesen, megindulva.

– Nincs szükség másra, barátaim. Ezek a szavak, mint egy arany kör, magukban foglalják az ember minden szükséglete lelkét, testét és véréét illetően. Ezzel kéritek azt, ami hasznos ezek számára. Ha megteszitek azt, amit kértek, elnyeritek az örök életet. Olyan tökéletes ez az ima, hogy az eretnokségek hullámai a századok folyamán nem fogják megérinteni. A kereszténységet a Sátán fogaival darabokra szaggatja, és titokzatos testemnek sok része leszakad, elkülönül, sejtekre oszlik a hiú vágy által, hogy tökéletes testet alkossanak maguknak, mint amilyen Krisztus titokzatos Teste lesz, azaz az, amelyben minden hívő egyesül az apostoli Egyházban, amely a világ végéig az egyetlen igazi Egyház lesz. De ezek a különvált sejtek meg lesznek fosztva az ajándékoktól, amelyeket én az Anya-Egyháznak fogok hagyni, hogy táplálja fiaimat. Mégis mindig keresztényeknek nevezik majd magukat, mivel tisztelik Krisztust, és tévedésükben is mindig visszaemlékeznek arra, hogy Krisztustól származnak. Nos, ezek is ezt az egyetemes imádságot használják majd imaként. Jól jegyezzétek meg ezt! Elmélkedjétek róla állandóan! Alkalmazzátok cselekedeteitekre! Nincs másra szükség ahhoz, hogy szentekké legyetek. Ha valaki egyedül lenne, egy pogány helyen, templomok, könyvek nélkül, ebben az imában már rendelkezne mindazzal, amit megtudhat az elmélkedéshez. Ez az ima nyílt templommá tenné szívét. Biztos életszabállyal rendelkezne az életszentséghez.

„Miatyánk”

Én őt „Atyának” hívom. Az Igének az Atyja, a Megtestesültnek az atyja. Azt akarom, hogy így hívjátok, mert egyesültök velem, ha megmaradtok bennem. Volt egy idő, amelyben az embernek arccal a földre kellett vetnie magát, és félve, remegve kellett sóhajtania: „Isten!” Aki nem hisz bennem és szavaimban, még ebben a bénító félelemben él... Figyeljétek meg a Templomban. Nem Istent, hanem Istennek az emlékét is hármassal függöny fedti el a hívek

szeme elől. Az imádkozónak azt mondja a távolság és a függönyök által való elválasztás: „Te sár vagy! Ő a Fény! Te szenny vagy! Ő a Szent! Te rabszolga vagy! Ő a Király!”

De most!... Álljatok fel! Jöjjetek közelembe! Én vagyok az Örök Pap. Én megfoghatom kezeteiket és azt mondhatom: „Jöjjetek!” Én elhúzzhatom a függönyt és megnyithatom az általa elzárt helyet, kinyithatom az eddig zárt, megközelíthetetlen helyet. Be volt zárva? Miért? Igen, a Bűn zárta be. De most még inkább bezárja a megfélemlített emberek gondolkozásmódja. Miért van bezárva, ha Isten a Szeretetet, ha Isten Atya? Én elvihetlek, nekem el kell vinnem, én el akarok vinni titeket nem a porba, hanem az égbe. Azt akarom, hogy ne távol legyetek, hanem közel, nem rabszolgákként, hanem gyermekeként Isten szívében. „Atya! Atya!” mondjátok! És ne fáradjatok bele mondásába. Nem tudjátok, hogy valahányszor ezt mondjátok, az ég ragyog az Isten örömétől? Ha nem mondanátok mást, csak ezt, de igazi szeretettel már Istennek kedves módon imádkoznátok. „Atya! Atyám!” mondják a kicsinyek atyjuknak. Az első szavak, amelyeket megtanulnak: „Anya, atya”. Ti Isten gyermekei vagytok. Én szültelek titeket a régi emberből, akik voltatok, és amit én leromboltam szeretetemmel, hogy megszülessék az új ember, a keresztény. Hívjátok azért a Legszenyebb Atyát, aki az égben van, azokkal a szavakkal, amelyeket a kisdedek először tanulnak meg.

„Szenteltessék meg a te neved!”

Ó, ez a név szentebb és kedvesebb minden másnál. A bűnös félelme megtanított titeket arra, hogy ezt a nevet egy más név alá rejtsetek. Nem, többé nem Adonai, nem többé! Ő Isten. Az Isten, aki végtelen szeretetében megteremtette az emberiséget. Ezentúl az emberiség az általam előkészített fürdőben megtisztult ajakkal az Ő nevében szólítja Őt. Ennek a Felfoghatatlannak igazi jelentését teljes bölcsességgel akkor fogja felfogni, amikor legjobb gyermekeiben egyesül Vele az emberiség, és felvételt nyer abba az Országba, amelynek megalapítására jöttem.

„Jöjjön el a te Országod a földön, miként a mennyben!”

Teljes erőtökből kívánjátok ennek eljövételét! Öröm lenne a földön, ha eljönne Isten országa a szívekbe, a családokba, a polgártársakba, a nemzetekbe. Szenvedjétek, fáradozzatok, áldozzatok fel magatokat ezért az Országért. Legyen a föld egy tükör, amely visszatükrözi az egyesekben az ég életét. El fog jönni. Egy napon mindez eljön. Századokon és századokon keresztül megelőzik a könnyek, a vér, a tévedések, az üldöztetések azt a pillanatot, amelyben a föld birtokolni fogja Isten Országát. Egyházam titokzatos világítótornyának ragyogó fénye megtöri majd a ködöt. Az Egyház bárkáját nem fogják elmeríteni a hatalmas hullámok és megrendíthetetlen szirtként ellenáll majd minden támadásnak, és magasra tartja a Világosságot, az én Világosságomat, Isten Világosságát. És akkor, mint egy csillag erős fellángolása, amely eljutott létezésének tökéletességére, szétesik, és Teremtőjének lábánál megszűnik létezése egy ragyogó lüktetésben. De el fog jönni. És utána lesz a tökéletes, boldog, örök ország a mennyben.

„Legyen meg a te akaratod a földön, mint az égben!”

Saját akaratunkat csak akkor tudjuk megsemmisíteni más valakinek akaratában, ha eljutottunk a tökéletes szeretetre az illető iránt. Saját akaratunkat csak akkor tudjuk megsemmisíteni Isten akaratában, amikor eljutottunk az isteni erények hősies gyakorlatára. Az égben, ahol minden hibátlan, Isten akaratát teljesítik. Ti, az ég gyermekei, tudjátok megtenni azt, amit az ég tesz.

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk!”

Amikor az égben lesztok, csak Istennel táplálkoztok. A boldogság lesz ételeitek. De itt még szükségetek van a kenyérre. És Isten gyermekei vagytok. Igazságos azért azt mondani: „Atya, adj nekünk kenyeret!” Attól féltek, hogy nem hallgat meg titeket? Ó, ne féljétek! Fontoljátok meg: Ha egyiketeknek van egy barátja, és az észreveszi, hogy nincs kenyere ahhoz, hogy enni, adhasson egy másik barátjának, vagy szülőjének, aki éjjel a második

örváltás végén érkezik hozzá, elmegy ahhoz, és azt mondja neki: „Barátom, adj nekem három kenyeret, mert vendégem jött, és nem tudok enni adni neki!” Azt a választ hallhatja-e a házból: „Ne zavarj engem, mert már bezártam az ajtót és az ablakszárnyakat, és gyermekeim mellettem alszanak. Nem kelhetek fel, hogy odaadjam neked, amit akarsz”? Nem. Ha ő egy igazi barátjához fordult, és erőlteti, megkapja, amit kér. Még talán akkor is megkapná, ha nem oly jó barátjához fordult volna. Megkapná erőltetése miatt, hogy ne zavarja tovább kérésével. Gyorsan adna neki annyit, amennyit akar.

De ti, amikor az Atyához imádkoztok, nem egy földi baráthoz fordultok, hanem a Tökéletes Baráthoz, aki az égi Atya. Azért mondom nektek: „Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek.” Valóban, aki kér, kap, aki keres, talál, aki zörget, annak ajtó nyílik. Az emberek fiai közül ki adna követ gyermekének, amikor az kenyeret kér? És ki adna kígyót a sült hal helyett? Bűnös lenne az az atya, aki így tenne saját fiával. Már megmondtam, és elismétlem, hogy meggyőztelek titeket a jóságról és a bizalomról. Amint tehát egyiketek józan ésszel nem adna egy skorpiót tojás helyett, Isten, aki sokkal jobb, megadja nektek, amit kértek! Mert Ő jó, míg ti, többé kevésbé gonoszok vagytok. Kérjétek azért alázatos és gyermeki szeretettel kenyeret az Atyától.

„Engedd el adósságunkat, amint mi is elengedjük azoknak, akik nekünk tartoznak!”

Vannak anyagi és vannak lelki adósságok. És vannak erkölcsi adósságok is. Anyagi adósság a pénz vagy árú, amit kölcsön kaptunk és vissza kell adnunk. Erkölcsi adósság a megkárosított nagyrabecstülés, amit nem tettünk jóvá, és a szeretet, amelyet kívánnak tőlünk, de amit nem adtunk meg. És lelki adósság az engedelmesség Istennek, akitől sokat kívánunk, de akinek ugyancsak keveset adunk, és a szeretet iránta. Ő szeret minket, és nekünk szeretnünk kell Őt, amint szeretnünk kell egy anyát, egy feleséget, gyermeket, akiktől az ember sokat kíván. Az önző szeretne kapni, de nem ad. De az önző ellentéte az égne. Mindnyájunknak van adósságunk. Adósok vagyunk Istentől kezdve a rokonokig, ezektől a barátig, a baráttól a felebarátig, a felebaráttól a szolgáláig és a rabszolgáláig. Ezek mind teremtmények, mint mi vagyunk. Jaj annak, aki nem bocsát meg! Annak nem fognak megbocsátani. Isten, aki igazságos, nem tud megbocsátani az embernek, ha az ember nem bocsát meg a hozzá hasonlónak.

„Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a Gonosztól!”

Egy férfi, aki nem tartotta szükségesnek, hogy megossa velünk a húsvétot, megkérdezett engem körülbelül egy éve: „Hogyan? Te kérted, hogy ne érjen kísértés, és hogy segítséget kapj a kísértésben az ellen?” Csak mi ketten voltunk... és válaszoltam neki. Később négyen voltunk egy elhagyatott vidéken, és akkor is válaszoltam. De ez még nem volt elég, mert egy makacs szelleme rést kell ütni, lerombolva makacosságának rossz erődítményét. És azért elmondom azt mégegyszer, tízszer, százszor, addig, míg minden beteljesül.

De ti, akik nem vagytok felvértezve a szerencsétlen tanok ellen, és a még szerencsétlenebb szenvedélyek ellen, imádkozzatok így! Imádkozzatok alázatosan, hogy Isten akadályozza meg a kísértéseket! Ó, az alázatosság! Olyannak ismerni meg magát, amilyen! Önmagának lealacsonyítása nélkül, de megismerni önmagát. Azt mondani: „Eleshetek akkor is, ha nekem nem tűnik úgy, hogy ez megtörténhet, mert tökéletlenül ítélem meg saját magamat. Azért, Atyám, lehetőleg ments meg engem a kísértésektől, azáltal, hogy nagyon közel tartasz magadhoz engem. Ne engedd meg a Gonosznak, hogy ártson nekem!” Mert, ne felejtsetek el, nem Isten kísért a rosszra, hanem a Gonosz kísért. Kérjétek az Atyát, hogy segítsen gyengeségetekben, hogy ne engedjétek a Gonosz kísértésének.

18. évközi vasárnap – A

Mt 14,13-21

Az első kenyérszaporítás

Lásd előzőleg. 4: 121-125. old.

18. évközi vasárnap – B

Jn 6,24-35

Az égből jövő kenyér

Lásd előzőleg: 3: 109-114. old.

18. évközi vasárnap – C

Lk 12,13-21

Az esztelen gazdag

Példabeszédek 4: 137-141.

Jézus a vízen jár

19. évközi vasárnap – A

Mt 14,22-33

Az első csodálatos kenyérszaporítás után Jézus felmegy a közeli kis hegyre és ott imádkozik. Közben az apostolok a tavon Kafarnaum felé tartanak. Már hajnalodik, amikor elkezd fújni a szél.

Jézus felrezen elmélkedéséből. Feláll. A tóra néz. A gyenge fényben keresi Péter bárkáját, amely fáradtságosan törekszik előre haladni, de nem sikerül neki. Jézus fölemeli köpenyének alját, és szorosan magára csavarja, hogy így könnyebben tudjon lemenni a hegyről. Sietve megy a tó felé. Úgy látszik, mintha repülne.

A tó már tajtékozva hullámozik. Jézus azonban úgy jár rajta, mintha szilárd talaj lenne lába alatt. Alakja világítani kezd, mintha foszforeszkálna. Fejére borított köpenyét kidagasztja a szél.

Az apostolok meglátják, és félelmükben felkiáltanak. A szél Jézus felé viszi hangjukat.

– Ne féljetek! Én vagyok – Hangját jól lehet hallani, noha a szél feléje fúj.

– Igazán te vagy, Mester? – kérdi Péter. – Ha te vagy, mondd nekem, hogy jöjjetek hozzám a vízen járva, mint te!

– Jöjj! – mondja neki Jézus mosolyogva, s oly egyszerűen, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne a vízen járás.

Péter félmeztelenül, amint van, rövid tunikájában, átugrik a bárka oldalán, és megy Jézus felé.

De amikor már körülbelül ötven méterre van a bárkától és majdnem elérte Jézust, elfogja a félelem. Eddig szeretetének lendülete támogatta. Most embersége kerekedik felül, és... félti bőrét. Mint aki csúszós talajon, vagy süppedő homokon jár, tántorogni kezd, karját ide-oda lengeti, és süllyed. Még jobban hadonászik, megijed, s tovább süllyed.

Jézus megáll, és nézi őt. Komolyan. Figyelmesen. De nem nyújtja feléje kezét, sőt karba teszi mellén, és egy szót sem szól.

Péter merül. Eltűnik bokája, alsó lábszára, térde. A víz már szinte lágyékáig ér, majd övéig. Félelem tükröződik arcán. Oly félelem, amely megbénítja gondolkozását is. Egész testében remeg a félelemtől, hogy megfullad. Még csak nem is gondol arra, hogy úszni kezdjen. Semmire se gondol, megáll az esze a félelemtől.

Végre elhatározza, hogy Jézusra nézzen. És elég, hogy reá néz, mert esze működni kezd, és felfogja, hol a menekülés.

– Mester, Uram, ments meg!

Jézus kitarja karját, és a szélről vagy a hullámoktól hajtva gyorsan megy az apostol felé, odanyújtja neki kezét, mondva:

– Ó! Kishitű ember! Miért kételkedtél bennem? Miért akartad magadtól tenni?

Péter görcsösen megragadja Jézus kezét. Nem szól semmit. Csak nézi, hogy lássa, haragszik-e rá. Tekintetén még látszik némi félelem, de kezdődő bánata is.

Jézus azonban rámosolyog, és szorosan tartja csuklójánál egészen addig, míg eléri a bárkát, átmásznak oldalán és belépnek. Jézus kiadja a parancsot:

– Kössetek ki! Ez egészen megfürdött! – És nevetve nézi a megalázott tanítványt.

A hullámok elsimulnak, hogy megkönnyítsék a bárka partra vonását. A hajnali fényben lehet már látni egy dombon levő várost a part közelében.

* * *

A következő magyarázatot maga Jézus fűzte hozzá az előzőkhöz a látnok számára:

– Sokszor nem is várok arra, hogy hívjanak, amikor látom, hogy gyermekeim veszélyben vannak. És sokszor segítek azon is, aki hálátlan gyermekem.

Ti aludtok, vagy nyomnak titeket az élet gondjai. Én virrasztok és imádkozom értetek. Minden ember angyalaként örködöm fölöttetek. Semmi sem fájdalmasabb számomra, mint amikor nem tudok közbelépni, mért visszautasítjátok közbelépésemet, s inkább magatok akartok boldogulni, vagy ami még rosszabb, a Gonosz segítségét kéritek. Úgy érzem magamat, mint az az atya érezné, aki látja a jelekből gyermekének válaszát: „Nem szeretlek! Nem akarlak! Menj ki házamból!” Ez megalázóbb és fájdalmasabb számomra, mint a sebek, amiket kaptam. De ha nem mondjátok nekem: „Távozz!” – hanem csak leköti az élet figyelmeteket, akkor én vagyok az Örökké Virrasztó, aki kész eljönni mielőtt még hívták volna. Néha várok arra, hogy csak egyetlen szóval hívjatok. Mily kedves, mily édes számomra hallani, hogy az emberek hívnak engem. Hallani, hogy nem felejtik el: én vagyok az „Üdvözítő”.

Végtelen öröm jár át, és ujjongok, amikor valaki, aki szeret engem, hív anélkül, hogy bevárná a szükség jelentkezését. Hív, mert mindennél jobban szeret engem a világon. Érzí, hogy őt is az enyémehez hasonló öröm tölti el amint hozzám kiált: Jézus, Jézus. Amint a gyermekek teszik, amikor kiáltanak: „Mama, mama”, és úgy tűnik nekik, hogy méz csorog ajkukról, mert pusztán a „mama” szó kiejtése magával hozza számukra az anyai csókok ízét.

Az apostolok eveztek, engedelmeskedve parancsomnak, hogy menjenek Kafarnaumba és ott várjanak rám. És én a kenyerek csodája után nem azért szigeteltem el magamat a néptől, mintha megvettem volna őket, vagy mert fáradt lettem volna. Sose vetem meg az embereket, még akkor sem, ha gonoszok irántam. Csak amikor látom, hogy lábbal tapossák a Törvényt, és megszejtelenítik Isten házát, akkor tölt el a méltatlankodás. De akkor nem rólam van szó, hanem az Atya érdekeiről. A földön Isten szolgálói között én voltam az első, hogy szolgáljam a mennyei Atyát.

Sose fáradtam bele abba, hogy a tömegnek szenteljem magamat, még akkor sem, amikor láttam, hogy még azok is, akikben leginkább megbíztam, milyen tompaeszüek, késlekedők voltak küldetésükben, s mily könnyen elbuktak. Sőt, épp azért, mert oly fogyatékosak voltak, végtelenül sok leckében részesítettem őket. Úgy bántam velük, mint a lassú felfogású növendékekkel kell. Irányítottam lelküket a legkezdetlegesebb dolgokban, úgy, amint egy türelmes tanító irányítja tanulóinak gyakorlatlan kezét, hogy leírják az első betűket, és hogy mindinkább képesek legyenek a dolgok megértésére és megtevésére. Mennyire szerettem a tömeget! Testükön keresztül elvezettem őket a lelkiekre. Én is a testtel kezdtem. De míg a Sátán azért kezdi a testtel, hogy a pokolba vigye, én azért kezdtem vele, hogy az égbe vigyem.

A magányt kerestem, hogy hálát adjak az Atyának a kenyérszaporítás csodájáért. Sokezer ember evett. Ajánlottam az embereknek, hogy mondjanak köszönetet az Úrnak. De az ember nem tud köszönetet mondani. Azért én köszöntem meg helyettük. És utána... És utána egyesültem Atyámmal, akire végtelen szeretettel vágyakoztam. A földön voltam, de úgy, mint egy élettelen, levetett állatbőr. Lelkem az Atyához repült. Éreztem, hogy Ő fölém hajol, Igéje fölé, és azt mondtam neki: „Szeretlek, Szent Atyám!” Örömöm telt abban, hogy azt mondtam neki: „Szeretlek!” Nemcsak Istenként, hanem emberként is mondtam ezt neki. Így megaláztam emberi érzéseimet, amikor felajánlottam neki szívverésemet. Mágnesnek tűnt számomra, aki magához vonzza az ember minden szeretetét, az emberét, aki képes egy kissé szeretni Istent. Összegyűjtöttem azokat Szívemben, és felajánlottam neki. Úgy tűnt számomra, mintha egyedül én léteznék: az Ember, vagyis az emberi nem, aki mint az ártatlanság napjaiban visszatért az Istennel való beszélgetéshez az est hűvösében.

De azért, hogy teljes legyen a boldogság, amely az emberszeretet boldogsága volt, nem feledkeztem meg az emberek szükségleteiről. És felfigyeltem a veszélyre, amelyben

gyermekeim voltak a tavon. És elhagytam a Szeretetet a szeretet gyakorlása kedvéért. A szeretetnek buzgónak kell lennie.

Kísértetnek tartottak engem. Ó! Szegény gyermekeim, hányszor tartotok engem kísértetnek, félelmetesnek! Ha mindig rám gondolnátok, azonnal felismernétek. De annyi más kísértet van szívetekben, hogy az megszédít titeket. De én megismertetem magamat. Ó! Ha tudnátok rám hallgatni!

Miért süllyedt el Péter, miután sok méternyt járt a vízen? Megmondtad: mivel az emberi a lelki fölé kerekedett.

Péter nagyon emberies volt. Ha János lett volna, se nem mert volna ilyen felesleges dolgot kérni, se nem változtatta volna meg ily könnyedén felfogását. A tisztaság józanná és erőteljessé tesz. Péter azonban „ember” volt a szó legteljesebb értelmében. Vágyakozott arra, hogy első legyen, hogy megmutassa másoknak, „senki” sem szereti úgy az Urat, mint ő. Tekintélyre akart szert tenni. És csak azért, mert enyéim egyike volt, azt hitte, hogy már felülmúlta a test gyengeségeit. Ehelyett a szegény Simon, a próbálkozásban nem valami fenséges látványt nyújtott. Épp az ellenkezőjét érte el. De szüksége volt erre, hogy később folytatni tudja a Mester irgalmasságát a növekvő Egyházban.

Pétert nemcsak félelem fogta el élete miatt, ami veszélybe került, hanem – amint te mondtad – „egész testében remegett”. Nem gondolkozott többé, nem nézett többé rám. Ti is így tesztek. Minél fenyegetőbb a veszély, annál inkább magatok akarjátok felülmúlni. Mintha tudnátok valamit is tenni! Leginkább akkor zárjátok be előttem szíveteket, sőt még átkoztok is engem, amikor legjobban kellene remélnetek bennem, hívnótok engem, ahelyett, hogy eltávolodnátok tőlem.

Péter nem átkozódott. De megfélemedkezett rólam. Fel kellett szabadítanom akarátát, hogy lelkében hozzám kiáltson, hogy szemét Mesterére és Üdvözítőjére emelje. Előre feloldoztam bűnétől, amit kételkedésével elkövetett, mert szerettem ezt az érzelmeinek szavát követő embert. Ezáltal megszilárdul majd a kegyelemben, és további zavar nélkül tud előrehaladni, anélkül, hogy belefáradna, egészen a vértanúhalálig. Fáradhatatlanul kiveti majd titokzatos hálóját, hogy lelkeket vigyen Mesteréhez. És amikor ő hív engem, nem megyek, hanem röpdölök, hogy segítsék neki, és erősen tartom őt, hogy megmentsem.

Szelíden korhóltam meg, mert felfogtam minden enyhítő körülményt Péterrel kapcsolatban. A legjobb védő és bíró vagyok, aki valaha is létezett és létezni fog. Mindenki számára. Titeket értelek ezen, szegény gyermekeim! És ha mondok is nektek egy feddő szót, mosolyom megédesíti azt. Szeretlek titeket. Ezzel mindent megmondtam!

Azt akarom, hogy higgyetek! És ha hisztek, jövök, és kiviszlek titeket a veszélyből. Ó, ha a föld képes lenne azt mondani: „Mesterem, Uram, ments meg minket!” Elég lenne egy kiáltás, de az egész föld részéről, hogy legyőzve zuhanjon le a Sátán, minden segítőjével együtt. De nem tudtok hinni. Megyek, megsokasítva az eszközöket, hogy elvezesselek titeket a hitre. De azok iszapba esnek, mint a mocsárba dobott kő, és ott fekszenek eltemetve.

Nem akarjátok megtisztítani lelketek vizét. Szerettek rothadó sárként élni. Nem számít! Én megteszem kötelességemet, mint az Örök Üdvözítő. És ha nem vagyok képes megmenteni a világot, mert a világ nem akarja, hogy megmentsem, akkor megmentem a világtól azokat, akik többé már nem e világból valók, mert úgy szeretnek engem, amint szeretniük kell.

(4-970,973)

19. évközi vasárnap – B

Jn 6,41-51

Én vagyok az élő kenyér

Lásd előzőleg 3: 114-116. old.

19. évközi vasárnap – C

Lk 12,32-48

Az éber szolgák

Példabeszédek 4: 145-147

A kánaáni asszony

20. évközi vasárnap – A

Mt 15,21-28

Jézus Fönícia vidékén jár, és több városból kiutasítják. Ez elcsüggeszti apostolait, s ők jobbnak tartanak, ha máshová mennének. Már épp útnak akarnak indulni, amikor szállásadójuk felhívja Jézus figyelmét egy asszonyra:

– Mester... az az asszony, aki ott van... nem hallgatod meg?

– Nincs rá időm, Jónás. Hosszú utat kell megtennem, és különben is Izrael juháiért jöttem. Isten veled, Jónás! Isten megjutalmaz majd szeretetedért. Megáldalak téged, és rokonaidat. Menjünk!

De az öreg Jónás torkaszakadtából bekiált a házba: Gyerekek! Asszonyok! A Mester távozik! Siessetek!

Mint ahogy a szénakazalban szétszóródott kiscsirkék összegyűlnek a kotlóstyúk hívására, úgy futnak a ház minden részéből az asszonyok és férfiak munkájukból vagy félálmosan és a félmeztelen gyermekek, akiket álmukból vertek fel. Nevetve veszik körül Jézust, aki a szérűskert közepén áll. Az anyák betakarják bő ruhájukkal a gyerekeket, hogy megvédjék őket a hidegtől, vagy karjukra veszik őket, míg egy szolgáló odahozza ruháskáikat, amit azonnal felvesznek.

De van ott egy nem a házból való asszony is. Egy szegény asszony, aki sír és szégyenkezik... Meghajolva megy, szinte a földön csúszva, és amikor odaér a csoporthoz, amelynek közepében van Jézus, felkiált:

– Légy irgalmas hozzám, ó Uram, Dávid Fia! Leányomat nagyon gyötri az ördög és szégyenletes dolgokra kényszeríti. Légy irgalmas, mert nagyon szenvedek, és mindenki megvet engem ezért. Mintha gyermekem bűne lenne, amit tesz... Légy irgalmas, Uram! Te mindent meg tudsz tenni. Emeld fel hangodat és kezedet, és parancsold meg a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki Pálmából. Csak ez az egy gyermekem van, és özvegy vagyok... Ó! Ne menj el! Irgalmazz!...

Valóban, miután Jézus befejezte a családtagok megáldását, elindult. Előzőleg szemrehányást tett a felnőtteknek, hogy beszéltek ottlétéről, pedig ezt megtiltotta nekik. Ők mentegetődztek: „Hidd el, Urunk, mi nem beszéltünk róla!” Az asszony térden állva tárja feléje karját, szomorúan könyörögve, miközben mondja:

– Én láttalak téged tegnap, amikor átmentél a hegyi patakon, és hallottam, hogy „Mester”-nek szólítottak. Utánad mentem a cserjésen keresztül, és hallottam azok beszélgetését. Megértettem, ki vagy... És ma reggel ide jöttem, amikor még éjjel volt, hogy itt várjalak a küszöbnél, mint egy kiskutya, míg Sára felkelt, és beengedett. Ó, Uram, könyörülj, könyörülj egy anyán és egy leányon!

Jézus keményszívűsége a szegény asszony iránt megmagyarázhatatlan. De Jézus sietve megy, süketen minden könyörgésre. A házbeliek azt mondják az asszonynak:

– Nyugodjál bele! Nem akar meghallgatni téged. Megmondta: azokért jött, akik Izraelből valók...

De ő felkel, vigasztalanul, de ugyanakkor telve hittel, és azt mondja:

– Nem! Addig kérem, míg meg nem hallgat. – És követi a Mestert, mindig kiáltva, könyörögve. Hangjára kijönnek az emberek a házából, és követik az asszonyt, hogy lássák, mi lesz a dolog vége.

Jézus apostolai csodálkozva néznek egymásra, és azt mormolják:

– Miért teszi ezt? Sose viselkedett így!... – és János hozzáfűzi:

– Alexander városában is meggyógyította azt a kettőt.

– Azok azonban újonnan áttértek voltak – válaszolja Tádé.

- És az, akihez most megy, hogy meggyógyítsa?
- Az is újonnan áttért – mondja egy pásztor, aki szintén csodát kért Jézustól, hogy gyógyítsa meg beteg nyáját, amit el is nyert.
- Ó! De hányszor meggyógyította a barbárokat és a pogányokat is! A római kislányt... – mondja szomorúan András, aki nem tud nyugodni Jézus keményszívűsége miatt.
- Én megmondom nektek, miről van szó – kiált fel Jakab, Zebedeus fia. – Arról, hogy a Mester méltatlankodik. Türelme véget ért az emberi gonoszság sok támadása következtében. Nem látjátok, mennyire megváltozott? Igaza van! Ettől kezdve azoknak szenteli majd idejét, akiket jól ismer. És jól teszi!
- Igen. De közben ez utánunk jön kiáltozva, és már ugyancsak sokan követik. Ha észrevétlenül akart elmenni innen, ugyancsak megtalálta a módját annak, hogy még a növények is felfigyeljenek ránk... – duzzog Máté.
- Menjünk és mondjuk meg neki, hogy küldje el ezt az asszonyt... Nézzétek, milyen szép kíséretünk van már! Ha így érünk el a főútvonalra, letartóztatják. És ez, ha nem küldi el, nem fogja elhagyni őt... – mondja szárazon Tádé, aki odafordul az asszonyhoz, és rászól:
- Hallgass, és menj el!
- Ezt teszi Jakab, Zebedeus fia is. Az asszonyra azonban nincs hatással sem a fenyegetés, sem a parancsolgatás, és folytatja könyörgését.
- Menjünk, mondjuk meg a Mesternek, hogy zavarja el őt, ha nem akarja meghallgatni. Így nem mehet tovább! – mondja Máté, miközben András azt mormolja: „Szegény asszony!” János pedig szüntelenül ismétli: „Nem értem... Nem értem...” Egészen elképeszti őt Jézus cselekvésmódja.
- A Mester gyorsan megy, mintha üldöznék. De utoléri, és azt mondják neki:
- Mester! Bocsásd el ezt az asszonyt! Ez botrányos! Kiáltozik mögöttünk! Mindenki figyelmét felhívja ránk. Mind nagyobb tömeg követ minket... és sokan pártjára állnak. Mondd meg neki, hogy menjen el!
- Mondjátok meg ti! Én már válaszoltam neki.
- Nem hallgat ránk. Menj! Mondd meg neki te! És szigorúan.
- Jézus megáll, és megfordul. Az asszony ezt jó jelnek veszi, meggyorsítja lépteit, és még hangosabban könyörög, reményteljes arccal.
- Hallgass asszony! És térj vissza házádba! Megmondtam már neked: „Izrael juhaiért jöttem”. Hogy közöttük meggyógyítsam a betegeket, és keressem az elveszetteket. Te nem Izraelből való vagy.
- De az asszony már Jézus lábánál van, és megcsókolja, imádva, szorosan fogva bokáját, mint egy hajótörött, aki életmentő sziklára talált. Sóhajtozik:
- Uram, segíts rajtam! Te megteheted, Uram! Parancsolj az ördögnek, te, ki szent vagy... Uram, Uram! Te mindenkinek ura vagy, a kegyelemé éppúgy, mint a világé. Minden alá van vetve neked, Uram. Tudom. Hiszem. Használd fel azért hatalmadat gyermekem érdekében!
- Nem helyes elvenni a ház gyermekeinek kenyerét, és odavetni az utcai ebeknek.
- Hiszek benned. Hiszem, hogy az utcai ebekből házi kutyák válnak. Mondtam neked: hajnal előtt jöttem, hogy lekuporodjam a ház küszöbénél, amelyben te voltál, és ha kimentél volna, belém botlottál volna. De te az oldalajtón mentél ki, és nem láttalak. Nem látott téged ez a szegény kóbor kutya, aki kegyelmedre éhezik, aki várta, hogy beléphessen oda, ahol te voltál, lábadozhat, kúszhasson, megcsókolhassa, kérve téged, hogy ne üzd el...
- Nem helyes kutyáknak adni a gyermekek kenyerét... – ismétli Jézus.
- De a kutyák is bemennek a szobába, ahol uruk eszik gyermekeivel, és esznek abból, ami leesik az asztalról, vagy a maradékokból, amit a családtagok neki adnak, ami már semmire se jó. Én nem kérem tőled, hogy gyermekedként bánj velem, hogy asztalodhoz ültessél. De legalább adj nekem a morzsákból...
- Jézus elmosolyodik. Ó, mennyire átváltozik tekintete ez által a boldog mosoly által!...

Az emberek, az apostolok, az asszony csodálkozva nézik. Érzik, hogy valami történni fog.

És Jézus megszólal:

– Ó, asszony, nagy a te hited! És ez megvigasztalja lelkemet. Menj hát, és legyen neked, amint kívánod! Ettől a pillanattól fogva az ördög kiment lányodból. Menj békében! És amint a kóbor kutya érti módját annak, hogy házi kutyává váljék, tudd meg, hogy a jövőben leány leszel, aki az Atya asztalánál ül. Isten veled!

– Ó, Uram, Uram, Uram!... Szeretnék elfutni, és kedves Pálmámhoz menni... Szeretnék veled maradni, és téged követni! Légy áldott! Szent!

– Menj, menj, asszony! Menj békében!

És Jézus folytatja útját, miközben a kánaáni asszony, gyorsabban, mint egy fiatal leány, visszafut a megtett úton, követve a kíváncsi tömeget, amely látni akarja a csodát.

– De, Mester, miért hagytad annyit könyörögni, hogy végül meghallgassad? – kérdi Zebedeus Jakab.

– Miattad, és mindnyájak miatt. Ez nem vereség, Jakab! (Jakab előzőleg csüggedten mondogatta, hogy Jézus mindenütt vereséget szenved, mindenünnen elűzik, mindenütt elátkozzák.) Innen nem üztek el, itt nem gúnyoltak ki, nem átkoztak el... Ez ismét lelket önt belétek. Én már részesültem ma legédesebb ételemben. És áldom érte Istent. És most menjünk ahhoz a másik asszonyhoz, aki szintén tud hinni, és biztos hittel vár minket!

(5-137)

20. évközi vasárnap – B

Jn 6,51-58

Az én testem valóban étel

Lásd előzőleg 3: 117. old.

20. évközi vasárnap – C

Lk 12,49-53

Az apa a fiú ellen lesz

Példabeszédek 4: 147

21. évközi vasárnap – A

Mt 16,13-20

Erre a sziklára építem egyházamat

Lásd előzőleg 5: 199-202. old.

21. évközi vasárnap – B

Jn 6,60-69

Kemény beszéd ez!

Lásd előzőleg 3: 117-119. old.

21. évközi vasárnap – C

Lk 13,22-30

A szűk kapu

Példabeszédek 5: 209-210

A szenvedés első megjövendölése

22. évközi vasárnap – A

Mt 16,21-27

Jézus már visszafelé jön Fülöp Cezareájából, amikor az úton az apostolok Máriáról beszélgetnek. Jézus helyesli a dicsérő szavakat, amelyeket Anyjáról mondanak, és hozzáteszi:

– Csak azok, akik egyesülnek a tökéletes hitben és a tökéletes szeretetben, jutnak el oda, hogy megismerjék Mária nevének igazi jelentését. Az akkor kezd majd megvilágosodni az igazi hívők és az igazi szeretők előtt, amikor egy rettenetesen gyötrelmes órában az Anya szenvedni fog Szülöttjével együtt, amikor az egész világ szeme előtt a Megváltóhoz társulva ő is részt vesz mindenki megváltásában, ami a századokon keresztül folytatódik.

Az apostolok érdeklődnek ennek ideje felől, de Jézus másra tereli a beszédet. Dél van. Leülnek étkezni. Utána Jézus ismét Anyjáról beszél:

– Nagy dolog már az is, hogy valaki test szerint anyám. Gondoljatok arra, amit feljegyeztek Elkana feleségéről, Annáról, Sámuel anyjáról. De ő csak egy próféta volt. Mégis megemlékeztek anyjáról, aki világra szülte őt. Azért a legnagyobb dicsérettel emlékeznek meg majd Máriáról, aki Jézust, az Üdvözítőt adta a világnak. De ez csekélység volt ahhoz képest, amit Isten kíván tőle, hogy beteljesítse a világ megváltásáért megkívánt mértéket. Isten nem fog csalatkozni várakozásában Máriát illetőleg. Sose csalatkozott benne. A teljes szeretet elvárásától kezdve a teljes áldozatig. Ő megadta és meg fogja adni neki. És amikor beteljesedik majd a legnagyobb áldozat, velem., általam és a világért, akkor az igazi hívek és az igazi szeretők megértik majd az ő nevének igazi jelentését. És a századokon keresztül minden igazi hívő, minden igazán szerető lélek megismeri majd a Nagy Anyának, a Szent Dajkának a nevét, azét, aki a századokon keresztül táplálja majd Krisztus gyermekeit könnyével, hogy növekedjenek az Ég Életében.

– Könnyével, Uram? Sírnia kell Anyádnak? – kérdi a kerióti.

– Minden anya sír. És az enyém többet fog sírni mindenki másénál.

– De miért? Az enyém néha sírt én miattam, mert nem voltam mindig jó fiú. De te! Te nem okozol sose fájdalmat Anyádnak!

– Nem. Én valóban nem okozok neki fájdalmat, mint Fia. De fájdalmat okozok majd neki, mint Megváltó. Ketten lesznek, akik vég nélküli sírásra indítják Anyámat: én, hogy megváltsam az emberiséget, és az emberiség azzal, hogy állandóan bűnöket követ el. Minden ember, aki élt, él vagy élni fog, könnyekbe kerül Máriának.

– De miért? – kérdi elcsodálkozva Jakab, Zebedeus fia.

– Mert minden ember megváltása kínokba kerül nekem.

– De hogyan mondhatod ezt azokról, akik már meghaltak, vagy akik még meg sem születtek? Szenvedést okoznak neked az élők, az írástudók, a farizeusok, a szadduceusok vádjaikkal, irigységükkel, rosszindulatukkal. De nem tesznek többet ennél – jelenti ki magabiztosan Bertalan.

– Keresztelő Jánost is megölték... és nem ő az egyetlen próféta, akit Izrael megölt, és nem egy papját ölték meg az örök Akaratnak, mivel figyelmeztette azokat, akik engedetlenek voltak Istennek.

– De te több vagy mint egy próféta, és még a Keresztelőnél is több, aki Előfutárod volt. Te az Isten Igéje vagy. Izrael nem fog kezdet emelni rád – mondja Júdás Tádé.

– Azt hiszed, testvérem? Tévedsz! – válaszolja Jézus.

– Nem. Nem lehet! Nem következhet be! Isten nem engedi meg! Ez mindörökre megalázná Krisztusát! – Júdás Tádé annyira felizgul, hogy feláll.

Jézus is feláll, és erősen nézi annak sápadt arcát, őszinte szemeit. Lassan mondja:

– Mégis így lesz! – és leengedi jobbját, amelyet a magasban tartott, mintha esküdtött volna.

Mindnyájan felállnak, és még inkább köréje sereglenek, fájdalmas, de még mindig hitetlenkedő arccal nézve rá. Azt mormolják: „Biztos... ha így lenne... igaza lenne Tádénak.”

– Az, ami a Keresztelővel történt rossz. De felmagasztalta az embert, aki hős volt mindvégig. De ha a Krisztussal történne ez, lealacsonyítaná Őt.

– Krisztust üldözhetik, de nem alázhatják meg!

– Isten kenete van rajta.

– Ki tudna még hinni benned, ha látnák, hogy az emberek hatalmába kerültél?

– Mi ezt nem engednénk meg!

Egyedül Jakab, Alfeus fia hallgat. Testvére ráront:

– Te nem beszélsz? Nem mozogsz? Nem hallod? Véd meg Krisztust önmaga ellen!

Jakab válaszként kezébe temeti arcát, és kissé odább menve zokog.

– Ostoba! – jegyzi meg testvére.

– Talán kevésbé, mint gondolnád – válaszolja Hermasteus. És folytatja: – Tegnap, megmagyarázva a jövődölést, a Mester beszélt a felbomlott testről, amely ismét helyreáll, és egyvalakiről, aki magától támad fel. Úgy gondolom, hogy valaki nem tud feltámadni, ha előbb meg nem halt.

– De meghalhat természetes halállal, öregkorában. Ez is sok már Krisztus számára! – vág vissza Tádé, és sokan helyeselnek neki.

– Igen, de akkor nem lenne ennek a nemzedéknek adott jel, amely már sokkal öregebb nála – jegyzi meg a Zelóta Simon.

– Ugyan már! Nem mondta, hogy önmagáról beszélt – vág vissza ismét Tádé, makacsul kitartva szeretetében és tiszteletében.

– Senki, aki nem Isten Fia, nem tudja önmagát feltámasztani, mint ahogy Isten Fián kívül senki sem születhetett úgy, amint Ő született. Én mondom nektek. Én láttam dicsőségét születésekor – mondja Izsák, biztosan tanúságtételében.

Jézus keresztbe tett karral hallgatja őket, felváltva rájuk nézve. Most jelet ad, hogy beszélni kíván, és azt mondja:

– Az Emberfiát az emberek kezébe adják, mert Ő az Isten Fia, de azért is, mert az emberek Megváltója. És nincs megváltás szenvedés nélkül. Az én szenvedésem testi szenvedés lesz, a testé és a vére, hogy jóvátegye a test és vér bűneit. Erkölcsi szenvedés lesz, hogy jóvátegye az értelem és a szenvedélyek bűneit. Lelki szenvedés lesz, hogy jóvátegye a lélek bűneit. Teljes lesz. Azért a meghatározott órában elfognak Jeruzsálemben, és miután sokat szenvedtem a vének és a főpapok, az írástudók és a farizeusok bűneinek következtében, megalázó halálra ítélnék. És Isten megengedi, hogy ezt megtegyék, mert így kell lennie, mivel én az engesztelés Báránya vagyok az egész világ bűneiért. A szenvedés tengerében, amelyet megoszt velem Anyám és néhány más személy, meghalok a kereszten. És három nap múlva, saját isteni akaratomból feltámadok az örök és dicsőséges életre, mint Ember, és visszatérek hogy Isten legyek az égben az Atyával és a Lélekkel. De előbb el kell szenvednem minden gyalázatot, és szívemet át kell szűrnia a Hazugságnak és a Gyűlöletnek.

A megütközés kiáltása száll kórusban a langyos és illatos tavaszi levegőbe.

Péter, akinek arcán szintén tükröződik a rémület és megütközés, megragadja Jézust karjánál, és kissé félrehúzza. Halkan fülébe súgja:

– Ugyan, Uram! Ne beszélj ilyeneket! Nem illik hozzád. Látod? Megütköznek rajta. Elvesztik irántad érzett nagyrabecsülésüket. A világon senkinek sem szabad megengedned ezt! Ilyen dolog nem történhet meg veled sohasem! Akkor miért mutatod olyannak, mintha igaz lenne. Rólad mind fenségesebb felfogással kell rendelkezniük az embereknek, ha meg akarod erősíteni helyzetedet, és inkább egy utolsó csodával kell befejezned küldetésedet, például azzal, hogy porrá égeted ellenségeidet. De sose alázd meg magadat azzal, hogy

egyenlővé válsz egy megbüntetett gonosztevővel! – És Péter olyannak látszik, mint egy szomorú tanító vagy atya, aki szeretetteljes szomorúságában megfeddi fiát, amikor az valami ostobaságot művel.

Jézus, aki kissé lehajolt; hogy meghallgassa Péter suttogását, feláll, szigorúan, villámló szemekkel, haragosan, és erős hangon felkiált, úgy hogy mindnyájan hallják, és mindnyájukat megleckéztesse:

– Távozz tőlem, te, aki ebben a pillanatban egy sátán vagy, aki azt tanácsolod nekem, hogy ne engedelmeskedjem Atyámnak! Én ezért jöttem! Nem a megtiszteltetésekért! Te azzal, hogy a kevélységet, az engedetlenséget, a szeretetlen szigorúságot tanácsolod nekem, rosszra igyekszel csábítani. Távozz! Megütközöm rajtad! Te nem fogod fel, hogy a nagyság nem a megtiszteltetésekben áll, hanem az áldozatban, és semmit sem számít, hogy az emberek féregnek tekintenek, ha Isten szemében angyalok vagyunk? Te, ostoba ember, nem fogod fel, mi nagy az Isten előtt, és emberi ésszel látsz, ítélsz, érzel és beszélsz!

A szegény Péter megsemmisülve áll a szigorú szemrehányások özönében, megalázva menekül, és sír. És ez nem a néhány nappal ezelőtti örvendetes sírás. Hanem annak szomorú sírása, aki felfogja, hogy bűnt követett el, és megbántotta azt, akit szeret. És Jézus hagyja őt sírni. Leveti saruját, felemeli ruháját, és a patak gázlójához megy. A többiek csendben követik. Senki se mer szólni egy szót sem. A szegény Péter a többiek után megy. Hiába próbálja őt megvigasztalni Izsák és a Zelóta. András többször feléje fordul, és figyel, és utána mormol valamit Jánosnak, aki nagyon le van sújtva. De János rázza fejét, jelezve, hogy nem egyezik bele.

Akkor András elhatározza magát. Előre siet. Eléri Jézust. Csendesen megszólítja:

– Mester! Mester!...

Jézus hagyja, hogy többször hívja. Végül megfordul, szigorú arccal, és megkérdezi:

– Mit akarsz?

– Mester, testvérem le van sújtva... sír...

– Megérdemelte.

– Igaz, Uram. De ő is csak ember... Nem tud mindig jól beszélni.

– Ma valóban nagyon rosszul beszélt! – válaszolja Jézus. De már kevésbé szigorú, és a mosolynak egy szikrája enyhíti isteni szemét.

András felbátorodik és felfokozza védőbeszédét testvééréért.

– De te igazságos vagy, és tudod, hogy irántad való szeretetből tévedett...

– A szeretetnek világosságnak kell lennie, nem sötétségnek. Ő sötétséggé tette, és beburkolta vele lelkét.

– Igaz, Uram. De a burkot le lehet venni, amikor valaki akarja. Nem olyan ez, mintha maga a lélek lenne sötét. A burok külsőség. A lélek belül van, az az élő mag... Testvérem benseje jó.

– Vegye le akkor róla a burkot, amit rátett!

– Biztosan megteszi azt, Uram! Máris elkezdte. Fordulj meg, és nézd, mennyire eltorzította a sírás, amelyet te nem vigasztalsz meg. Miért vagy ilyen szigorú iránta?

– Mert neki kötelessége, hogy „az első” legyen, amint kitüntettem vele. Aki sokat kap, annak sokat kell adnia...

– Ó, Uram! Ez igaz, igen. De nem emlékszel Máriára, Lázár nővérére? Endori Jánosra? Aglaera? Korozain Szépére? Lévire? Ezeknek mindent megadtál... és ők nem adtak neked mást, mint csak a szándékot, hogy megmentsd őket... Uram!... Te meghallgattál engem Korozain Szépe és Aglae érdekében... Nem hallgatnál meg a te és az én Simonom esetében, aki irántad való szeretetből vétkezett?

Jézus ránéz a szelídre, aki bátorra és sürgetővé vált testvére érdekében, amint ezt tette csendben Aglae és Korozain Szépe esetében. Fényben ragyogó arccal mondja neki:

– Menj, hívd, és hozd ide testvéredet!

- Ó, köszönöm, Uram! Megyek... – és elfut, gyorsan, mint egy fecske.
 - Gyere, Simon! A Mester többé nem haragszik rád. Jöjj, hogy megmondja neked!
 - Nem, nem. Szégyenlem magamat... Az imént megkorhololt... Azért akar látni, hogy megint megkorholjon...
 - Milyen rosszul ismered! Gyere csak! Azt gondolod, hogy újabb szenvedésben akarlak részesíteni? Ha nem lennék biztos abban, hogy öröm vár rád, nem erőltetnék. Jöjj!
 - De mit mondjak neki? – mondja Péter, kissé húzódozva elindulva, emberi gyengeségétől visszatartva, lelkétől ösztönözve, amely nem tudja elviselni Jézus nyájasságának és szeretetének nélkülözését. „Mit mondjak neki” – kérdi ismételten.
 - Hát semmit! Mutasd meg neki arcodat, ez elég lesz – bátorítja őt testvére.
- A többi tanítvány, amint a kettő lassan elhalad mellettük, ránéz a testvérekre és mosolyog, megértve, mi következik.
- Elérik Jézust. De Péter megáll az utolsó pillanatban. András nem teketóriázik. Erőteljesen meglöki őt, úgy, ahogy a csónakot szokták a vízre lökni. Jézus megáll... Péter felnéz rá... Jézus lefelé néz rá... Egymást nézik... Két könnycsepp csordul le Péter kivörösödött arcán.
- Ide, meggondolatlan, nagy gyerek, hogy atyád letörölje ezt a könnyet! – mondja Jézus, és ujjával felszárítja a két könnycseppet.
 - Ó, Mester! Megbocsátottál nekem? – kérdi Péter remegve. Kezei közé veszi Jézus kezét, és hűséges kutyaszemekkel néz rá, mint aki azt akarja, hogy ura megbocsásson neki.
 - Sose ítéletek halálra...
 - De előzőleg...
 - Szerettelek. És a szeretet nem engedi meg, hogy gyökeret verjenek benned az érzelem és az értelem eltévelyedései. Elsőnek kell lenned mindenben, Simon Péter!
 - Akkor... akkor még jóindulattal vagy irántam? Még akarsz engem? Nem mintha az első helyet akarnám, érted? Nekem elég az utolsó is, csak veled lehessenek, a te szolgálatodban... és meghalhassak szolgálatodban, Uram, Istenem!
- Jézus Péter vállára teszi kezét, és magához vonja őt. Akkor Péter, aki sose engedte el Jézus másik kezét, csókjaival borítja azt... és boldog. Azt mormolja:
- Mennyit szenvedtem!... Köszönöm, Jézus!
 - Köszönd inkább testvérednek! És tanuld meg a jövőben helyesen és hősiesen hordozni terhedet. Menjünk a többiekhez. Hol vannak?
- Azok megálltak, amikor Péter elérte Jézust, hogy a Mester szabadon tudjon beszélni megalázott apostolával. Jézus int nekik, hogy jöjjenek oda. Velük van a földműveseknek egy csoportja, akik félbeszakították munkájukat, hogy kérdezzenek valamit a tanítványoktól.
- Jézus, még mindig Péter vállán tartva kezét, mondja:
- Abból, ami történt, megértettétek, milyen komoly dolog az én szolgálatomban lenni. Megfeddtem őt. De az mindenkinek szólt. Mert ugyanazok a gondolatok voltak a többség szívében, vagy már jól kialakulva, vagy még csak csírájában. Így leszakítottam őket. Aki még mindig táplálja azokat, ezzel megmutatja, hogy nem fogja fel tanításomat, küldetésemet, személyemet.
- Én azért jöttem, hogy Út, Igazság és Élet legyenek. Az Igazságot adom nektek azzal, amit tanítok. Egyengetem előttetek az Utat áldozatommal, kirajzolom, megmutatom nektek. De az Életet halálom által kapjátok meg. És jegyezzétek meg, hogy annak, aki válaszol hívásomra és beáll az én soraimba, hogy közreműködjön a világ megváltásában, készen kell lennie a halálra, hogy másoknak az Életet adja. Azért mindannak, aki utánam akar jönni, készen kell állnia arra, hogy megtagadja önmagát, régi énjét, szenvedélyeivel, hajlamaival, szokásaival, hagyományaival, gondolataival, és követnie kell engem új énjével.
- Vegye fel mindenki saját keresztjét, amint én felveszem. Vegye fel akkor is, ha az túlságosan megszégyenítőnek tűnik számára. Engedje, hogy keresztjének súlya megsemmisítse emberi énjét azért, hogy felszabadítsa lelki énjét, amely nem irtózik a

keresztőtől, hanem inkább támogatást nyer benne, és tiszteli, mert a lélek ismeri, és emlékezik rá. És keresztjével követ engem. Életének végén gyalázatos halál vár rá, mint ahogy rám vár? Nem számít! Ez nem sújtja le, sőt örömmel tölti el, mert a földi gyalázat nagy dicsőséggé változik az égen. Azt tartaná megalázónak, ha gyáván viselkedne, amikor hősies lelkületre van szükség. Ti mindig azt mondjátok, hogy mindhalálig követni akartok engem. Kövessetek akkor, és elvezetlek titeket az Országba. Az út nehéz, de szent és dicsőséges. Végén elnyeritek az Életet, amely nem változik meg az örökkévalóságon keresztül. Ez lesz az „élet”. Míg ha valaki a világ és a test útjain jár, „meghal”. Aki meg akarja menteni földi életét, elveszíti. Aki viszont elveszti földi életét miattam és evangéliumom szeretete miatt, megmenti azt. De fontoljátok meg: Mit használ az embernek, ha megnyeri az egész világot, de lelkét elveszíti?

Nagyon őrizkedjétek attól most és a jövőben, hogy szégyelljétek szavaimat és tetteimet. Ez is egyenlő lenne a „meghalással”. Mert az Emberfia el fogja ítélni azt, aki szégyelli Őt és az Ő szavait ez előtt az ostoba, házasságtörő és bűnös nemzedék előtt, amelyről beszéltem nektek. Elítéli majd, amikor eljön az Atya dicsőségében angyalaival és szentjeivel, hogy megítélje a világot. Akik szégyellnek engem, azt remélik, hogy védelmet találnak, és előnyben részesülnek, amikor aljas módon hízelegnek ennek a nemzedéknek, megtagadva engem és tanításomat, és szavaimat a disznók és kutyák piszkos torkába dobják, hogy ellenértékül szennyes pénzt kapjanak. Az Emberfia akkor szégyellni fogja ezeket a házasságtörőket és paráznákat, ezeket a gyávákat és ezeket az uzsorázókat, és kiveti őket Országából. Nincs ugyanis hely a mennyei Jeruzsálemben a házasságtörőknek, a gyáváknak, a paráznáknak, a káromkodóknak és a rablóknak. Igazán mondom nektek, vannak néhányan jelenlegi tanítványaim és nőtanítványaim között, akik nem halnak meg, mielőtt meglátják Isten Országának megalapítását, megkoronázott és felkent Királyával.

(5-248)

22. évközi vasárnap – B

Mk 7,1-23

A szennyes szív

Példabeszédek 4: 159-162

22. évközi vasárnap – C

Lk 14,1-14

Szegények lakomája

Példabeszédek 5: 184-185

A testvéri feddés

23. évközi vasárnap – A

Mt 18,15-20

Jézus Magdalában, Mária Magdolna kertjében tanítja az ott összegyűlteket. Tanításának utolsó részében mondja:

– A régi törvényt kijavítva mondom nektek: Ha testvéred vétkezik ellened, menj, figyelmeztess négszemközt. Ha hallgat rád, újból megnyerted testvéredet. Ha nem hallgat rád testvéred, hanem visszautasít téged, nyakasan megmaradva hibájában, te, nehogy azt mondhasa, hogy beleegyeztél abba, vagy hogy közömbös vagy testvéred lelkének java iránt, végy magadhoz két, három komoly, jó, megbízható tanút, és velük térj vissza testvéredhez. Jelenlétükben jóságosan ismételd meg megjegyzéseidet, hogy a tanúk elmondhassák, te megtettél mindent, hogy szentül megjavítsd testvéredet. Mert ez a jó testvér kötelessége, mivel a bűn, amit ellened elkövetett, megsebesítette az ő lelkét is, és neked törődnöd kell az ő lelkével. Ha ez sem segít, tudasd azt a zsinagógával, hogy Isten nevében az utasítsa őt rendre. Ha erre sem javul meg, és visszautasítja a zsinagógát vagy a Templomot, amint téged visszautasított, tekintsd őt olyannak, mintha pogány volna, vagy vámos.

Ezt tegyétek vérrokonaitokkal és azokkal, akikkel a szeretet köt össze. De távolabbi felebarátaitokkal is szentül kell bánnotok, kapzsiság, könyörtelenség és gyűlölet nélkül. Ha pedig olyan ügyeitek vannak, amelyekkel a bíróság elé kell mennetek, és te együtt méssz ellenfeleddel, mondom neked, ember, hogy gyakran nagyobb a te vétked, tegyél meg azért mindent addig, míg úton vagy, hogy kibékülj vele, akár igazad van, akár nincs. Mert az emberi igazságszolgáltatás mindig tökéletlen, és általában a ravasz győz, és lehetséges, hogy a bűnöst ártatlannak ítélik, és téged, az ártatlant, bűnösnek. És akkor nemcsak hogy jogodat nem ismerik el, hanem elveszted a pört is, és jóllehet ártatlan vagy, a bűnösök jegyzékére írnak fel, s elveszted becsületedet. A bíró átad téged a börtönőrnek, és az nem enged téged szabadon addig, míg az utolsó fillérig ki nem fizetted bírságodat.

Légy békülékeny! Bántja ez kevélységedet? Nagyon jó. Kiszipolyozzák pénzedet? Még jobb. Elég, hogy te növekszel az életszentségben. Ne vágyakozzatok az aranyra! Ne sóvárogjatok a dicsőre! Tegyetek úgy, hogy Isten dicsérjen meg titeket! Az égben gyűjtsetek kincseket! És imádkozzatok azokért, akik megbántanak titeket! Hogy megtérjenek. Ha ez megtörténik, ők maguk állítják vissza becsületeteket és javaitokat. Ha nem teszik meg ezt, majd Isten gondol rátok.

Miután Jézus elbocsátotta hallgatóságát, leül apostolaival a kertben a tó partján. A tavon vitorláznak a csónakok, halászatra készülve.

– Jó halászatuk lesz – jegyzi meg Péter, aki figyeli őket.

– Te is jól fogsz halászni, Simon, Jónás fia.

– Én, Uram? Mikor? Azt akarod, hogy menjek halászni, hogy holnap legyen eledelünk? Azonnal megyek, és...

– Erre nincs szükségünk ebben a házban. A halászás, amivel a jövőben foglalkozol majd, lelki téren lesz. És a legjobb halászok lesznek veled, nagyobb részben ezek közül.

– Nem mindnyájan, Mester? – kérdi Máté.

– Nem mindnyájan. De azok, akik kitartanak, az én papjaimmá lesznek, és jól fognak halászni.

– Megtérések, nemde? – kérdi Jakab, Zebedeus fia.

– Megtérések, megbocsátások, irányítás Isten felé. Ó, sokféle dolog.

– Mester, te előzőleg azt mondtad, hogy ha valaki nem hallgat testvéreire még a tanúk jelenlétében sem, akkor a zsinagóga tanácsát kell kikérni. Nos, ha jól értettelek, mióta

ismerünk, te azt mondtad, hogy a zsinagóga helyét az Egyház veszi át, az, amit te alapítasz. Akkor hova menjünk tanácsért tökfejű testvérünkkel?

– Menjetek saját magatokhoz, mert ti lesztek az én Egyházam. Akkor a hívek hozzátok jönnek azért, hogy tanácsot kérjenek saját ügyeikben, vagy hogy tanácsot adjanak másoknak. De még többet mondok nektek. Nemcsak tanácsot adhattok nekik, hanem fel is oldozhatjátok őket nevemben. Megoldhatjátok bűneik láncait, és összeköthettek kettőt, akik szeretik egymást, pusztán egy testet alkotva belőlük. És amit tesztek, az érvényes lesz Isten szemében úgy, mintha maga Isten tette volna. Igazán mondom nektek: amit megkötök a földön, meg lesz kötve a mennyben, amit feloldotok a földön, fel lesz oldva a mennyben.

És még azt is mondom nektek, hogy megértessem veletek nevem hatalmát, a testvéri szeretet és az ima hatalmát: ha két tanítványom, és ezeken értem mindazokat, akik hisznek Krisztusban, egyesülnek, hogy bármi igaz dolgot kérjenek az én nevemben, Atyám megadja nekik. Mert nagy az ima hatalma, nagy a testvéri egyesülés hatalma, legnagyobb, végtelen az én nevem hatalma és jelenlétem közöttetek. És ahol ketten vagy hárman egyesülnek az én nevemben, ott leszek köztük, és imádkozom velük, és az Atya nem tagadja meg azt attól, aki velem imádkozik. Mert sokan azért nem kapják meg, amit kérek, mert egyedül imádkoznak, vagy tiltott indítókokkal, vagy kevélyen, vagy bűnös szívvel. Tegyétek azt tiszta szívvel, hogy veletek lehessenek, és utána imádkozzatok, és meghallgatást nyertek.

Péter elgondolkozik. Jézus látja őt, és megkérdezi tőle, mi ennek az oka. És Péter megmagyarázza: Arra gondolok, milyen nagy kötelességre vagyunk kijelölve. És félek tőle. Félek attól, hogy nem tudom majd jól elvégezni.

– Valóban, Simon, Jónás fia vagy Jakab, Alfeus fia vagy Fülöp és így tovább nem tudnák jól végezni. De Péter a pap, Jakab a pap, Fülöp a pap, vagy Tamás értenek majd ahhoz, hogy jól végezzék, mert az Isteni Bölcsességgel együtt teszik.

(4-1010)

A süketnéma

23. évközi vasárnap – B

Mk 7,31-37

Jézus apostolaival meglátogatta az általa nagyrabecsült Hillelnek, Gamaliel tanítómesterének sírját. Az ott tartózkodó ellenséges farizeusok el akarták űzni Őt onnan, és éles kövekkel kezdték dobálni Jézust és az apostolokat. Egy kő csontig hatoló mély sebet ütött Jézus kézfején, egy másik András lábát sebezte meg, Jakobot, Jézus unokatestvérét a halántékán találták el, s megsebesült a másik Jakab, János testvére is.

Másnap András sántikálva tud csak menni, Jézus keze fel van dagadva úgy, hogy még a kötés ellenére is látszik. Júdás fogadkozik, hogy értesíti erről a gaztettről Gamálielt. Jézus azonban lebeszéli róla:

– Felejtsd el, Júdás! Nem lenne semmi jó eredménye. Én megbocsátottam nekik. Ne gondoljunk többé rájuk.

Kétszer, amikor egy patakon mennek át András a két Jakabbal együtt beáztatja a hideg vízbe kötését, hogy enyhítsen fájdalmain. Jézus nem. Nyugodtan megy tovább, mintha nem is érezné a fájdalmat.

Pedig fájdalmasnak kell lennie sebének, mert amikor megállnak, hogy egyenek, Andrást kéri fel a kenyér megtörésére. Amikor pedig egyik szandálja kioldódik, Mátét kéri meg, hogy kösse fel azt újból. Egy meredek úton lefelé haladva megcsúszik Jézus, és sebesült kezét belevágja egy fa törzsébe. A hirtelen fájdalomtól felkiált, és a kötést ismét vér áztatja át.

Ezért az első háznál, amelyet alkonyat felé érnek el, vizet és olajat kérnek, hogy újból bekössék Jézus kezét. Amikor leveszik róla a régi kötést, látszik, hogy nagyon fel van dagadva, sötétkék a kézfeje, amelynek közepén vöröslök a seb.

Míg arra várnak, hogy a háziasszony elhozza, amit kértek tőle, mindnyájan lehajolva nézik Jézus sebes kezét, és megjegyzéseket tesznek. János azonban visszavonul egy kissé, hogy elrejtse könnyeit. Jézus odahívja magához:

– Gyere ide! Nem nagy baj. Ne sírj!

– Tudom. Ha az enyém lenne, nem sírnék. De a tiéd. És nem beszélsz arról a fájdalomról, amit ezen a kezeden érzel, amely soha senkinek sem ártott – válaszolja János, és megfogja Jézus megsebzett kezét, kedvesen simogatja ujja hegyével a csuklójánál, és megfordítva, megcsókolja a tenyerén és arcához szorítva mondja:

– Forró!... Ó, mennyire fájhat neked! – és reá hullnak könnyei.

Az asszony hozza a vizet és az olajat, és egy kendővel János letörli a vért, amely Jézus kezét borítja. Gyengéden önti rá a langyos vizet a sebre, és utána megkeni, beköti tiszta gyolccsal, és megcsókolja a kötést. Jézus ráteszi másik kezét János lehajtott fejére.

Az asszony megkérdi:

– Testvéred?

– Nem. Mesterem. A mi Mesterünk.

– Honnan jöttök? – kérdi a többiektől.

– A Galileai tengertől.

– Messziről! Miért?

– Hogy az üdvösséget hirdessük.

– Már majdnem beesteledett. Álljatok meg házamban! Szegények háza, de becsületes embereké. Tudok tejet adni nektek, amint visszatérnek fiaim a juhokkal. Férfjem szívesen lát titeket.

– Köszönöm, asszony. Ha a Mester kívánja, itt pihenünk meg.

Az asszony elmegy, hogy tennivalóit intézze, miközben az apostolok megkérdik Jézust, mit tegyenek.

– Rendben van. Holnap elmegyünk Cedesbe, és utána Paneade felé. Bertalan, jó tanácsot adtál nekem, úgy teszünk, amint te mondd. Remélem, így más tanítványokat is találok, és előttem küldhetem őket Kafarnaumba. Tudom, hogy a libanoni pásztorokkal együtt már mások is vannak Cedesben.

Az asszony visszatér, és megkérdi:

– Rendben van?

– Igen, jó asszony. Itt pihenünk meg éjszakára.

– És vacsorára. Ó, engedd meg nekem! Nem esik nehezemre. Megtanítottak az irgalmasságra annak a galileai Jézusnak a tanítványai, akit Messiásnak mondanak, és aki annyi csodát tesz, és az Isten Országáról beszél. De ide még nem jött el soha. Talán azért, mert a szír-föníciai határon lakunk. De tanítványai eljöttek. És ez már sokat jelent. Húsvétra mi, erről a vidékről mindnyájan elmegyünk Júdeába, hogy meglássuk ezt a Jézust. Mert vannak betegek, és a tanítványok meggyógyítottak egyeseket, de másokat nem. És ezek közt van rokonom felesége testvérének fiatal fia is.

– Mi a baja? – kérdi Jézus mosolyogva.

– Nem tud beszélni, és nem hall. Így született. Talán egy ördög ment be anyja méhében, hogy elcsüggessze és gyötörje. De jó, ezért nem lehet ördögtől megszállott. A tanítványok azt mondták, hogy neki a Názáreti Jézusra van szüksége, mert valami hiányozhat neki, és csak ez a Jézus... Ó, íme itt vannak fiaim és férjem! Melkiás, befogadtam ezeket a vándorokat az Úr nevében, és épp Léviről beszéltem nekik... Sára, menj azonnal és fejd meg az állatokat, és te, Sámuel, hozzál olajat és bort a barlangból, és hozz mézet a padlásról! Siess Sára, elkészítjük a nyugvóhelyeket a fenti szobákban.

– Ne fáradj, asszony! Jó lesz nekünk itt. Láthatnám azt az embert, akiről beszéltél nekem?

– Igen... De... Ó, Uram! Talán te vagy a Názáreti?

– Én vagyok.

Az asszony térdre esik, kiáltozva:

– Melkiás, Sára, Sámuel! Jöjjetek imádni a Messiást! Milyen nap! Milyen nap! És itt van, az én házamban! És így beszéltem vele! És vizet hoztam neki, hogy megmossák sebé... Ó!... – s hangja elfullad a megindulástól. De utána odafut a mosdótálhoz, és látja, hogy az üres.

– Miért öntöttétek ki azt a vizet? Szent volt! Ó, Melkiás! A Messiás van velünk!

– Igen. De légy jó, asszony, és ne mondd el senkinek sem! Menj inkább, hozd ide nekem a süketnémát... – mondja Jézus mosolyogva.

Melkiás hamarosan visszatér a fiatal süketnémával, annak szüleivel és a falu legalábbis felével... A szerencsétlen édesanyja imádja Jézust, és könnyörög neki.

– Igen, úgy lesz, amint te akarod – és kézen fogja a süketnémát, kissé félrevonja őt a tömegtől, amely már ott tolong, s amelyet az apostolok igyekeznek visszatartani, Jézus sebes kezére való tekintettel. Jézus a süketnéma fülébe teszi mutatóujjait, és nyelvével megérinti annak lezárt ajkát. Utána a már sötétedő égre emeli szeméit, rálehel a süketnéma arcára, és erős hangon felkiált:

– Nyíljatok meg! – és elengedi őt.

Az ifjú egy pillanatig nézi őt, miközben a tömeg suttogva beszél. Meglepi az embereket az előzőleg szenttelen és szomorú arc megváltozása, amint a süketnéma először meglepődést mutat, majd elmosolyodik. Füléhez emeli kezét, megnyomja, leveszi róla... Meggyőződik róla, hogy hall, azért kinyitja száját, és felkiált:

– Mama! Hallok! Ó, Uram, imádlak téged!

A tömeget elfogja a szokásos lelkesedés, annál is inkább, mert felteszik a kérdést:

– Hogyan tud beszélni, amikor sose hallotta mások beszédét, mióta csak megszületett?! Csoda a csodán belül! Megnyitotta az ajkát és fülét, és ugyanakkor megtanította beszélni. Éljen a Názáreti Jézus! Hozsanna a Szentnek, a Messiásnak!

Hozzá tolulnak, és Ő felemeli megsebzett kezét, hogy megáldja őket, miközben egyesek, kioktatva a háziasszonytól, arcukat és tagjaikat megnedvesítik a mosdótálban maradt cseppekkel.

Jézus látja ezt, és felkiált:

– Hitetek miatt ti is gyógyuljatok meg, mind! Menjetek haza! Legyetek jók, becsületesek! Higgyetek a Jó Hír szavaiban! És tartsátok meg magatoknak azt, amiről tudtok, egészen addig, míg eljön annak az órája, hogy hirdessétek a tereken és a föld útjain! Békém veletek! És belép a nagy konyhába, ahol lángolva ég a tűz és remegnek a lámpások fényei.

(5-209)

23. évközi vasárnap – C

Lk 14,25-33

Krisztus követése

Példabeszédek 4: 152-154

24. évközi vasárnap – A

Mt 18,21-35

Hányszor kell megbocsátani?

Példabeszédek 4: 148-150

24. évközi vasárnap – B

Mk 8,27-35

Kinek tartanak engem az emberek?

Lásd előzőleg: 5: 199-202. old. és 6: 241-249. old.

24. évközi vasárnap – C

Lk 15,1-32

A tékozló fiú

Példabeszédek 2: 57-61

25. évközi vasárnap – A

Mt 20,1-16

Munkások a szőlőben

Példabeszédek 5: 177-183

7. füzet – 24. évközi vasárnaptól Krisztus Király ünnepéig

Ki a legfontosabb?

25. évközi vasárnap – B

Mk 9,30-37

Az apostolok Kafarnaum felé menve azon vitatkoznak, ki szerzett több érdemet az apostolok közül. Jézus előttük megy, szokása szerint gondolataiba mélyedve, mintha semmit sem hallana az apostolok vitatkozásából. Amikor beérkeznek Kafarnaumba, egy kisfiú odafut Jézushoz, s kéri, hogy elkísérhesse. Jézus ekkor mondja el neki a hűséges bárányról szóló szép példabeszédet. (Példabeszédek 5: 196-199)

Miután megvacsoráznak, a tó partjára mennek. Először Jézus kedvesen elbeszélget velük, utána azt mondja az apostoloknak, és a velük levő tanítványoknak:

– Jöjjetek, és hallgassatok meg! Hamarosan elválunk, és még oktatni akarok titeket, hogy jobban ki legyetek képezve. Ma hallottam, amint vitatkoztatok, nem mindig szeretetteljesen. Azoknak, akik nagyobbak közületek, már adtam egy leckét. De nektek is akarok adni, és a nagyobbaknak sem lesz kárára, ha még egyszer hallják. Most a kis Benjámín (akinek a fenti példabeszédet mondta) nincs itt térdeimnél. Ártatlanul álmodik ágyában. De talán tiszta lelke itt van közöttünk. Ő, vagy bármelyik más gyermek példaképetek lehet. Nektek mindnyájatoknak szívében él a kíváncsi és veszélyes kérdés: tudni szeretnétek, ki az első az Isten Országában. Szeretnétek azt hallani tőlem: „Te vagy az első az ég Országában!” Ez veszélyes számotokra!

Nemde így van? Ezek a kérdések vannak ajkatokon, ezek élnek szívetekben. Mesteretek, a ti javatokra, válaszol kíváncsi kérdésekre, pedig én iszonyodom a tiszteletlen kíváncsi kérdésektől. Ti azt kérdeztétek egymástól: „Ki nagyobb közületek az ég Országában?”

Én megszüntetem a kérdésnek rátok való korlátozását, és kiterjesztem azt az egész jelenlegi és jövőbeli világra, és azt válaszolom: Az a legnagyobb az ég Országában, aki a legkisebb az emberek között. Azaz az, akit legkisebbnek tekintenek az emberek. Az egyszerű, az alázatos, a bizalommal teljes, a tudatlan. A kisgyermek, vagy aki gyermekded lelkületű tud ismét lenni. Nem a tudomány, nem a hatalom, nem a gazdagság, nem a tevékenység, még ha jó is, tesz titeket „a legnagyobbakká” a boldog Országban. Hanem az, ha olyanok vagytok, mint a gyermekek, szeretetreméltóságotok, alázatosságotok, egyszerűségetek, hitetek által.

Figyeljétek meg, mennyire szeretnek engem a kisgyermekek, és kövessétek őket! Mennyire hisznek bennem; kövessétek őket! Mennyire emlékeznek arra, amit mondom; kövessétek! Mennyire megteszik azt, amit tanítok; kövessétek! Mennyire nem büszkélkednek azzal, amit tesznek; kövessétek! Mennyire nem irigykednek, féltékenykednek rám és társaikra; kövessétek! Igazán mondom nektek, hogy ha nem változtatjátok meg gondolkodásmódokat, cselekvésmódokat, szeretetek módját, és nem követitek a gyermekek példáját, nem mentek be az ég Országába! Ők tudják azt, amit ti tudtok, tanításom lényegét. De mily másképpen gyakorolják, amit tanítok! Ti azt mondjátok minden jócselekedetre, amit véghezvittetek: „Én tettem!” A gyermek azt mondja nekem: „Jézus, gondoltam rád ma, és érted engedelmeskedtem, szerettem, lemondtam verekedési vágyamról... és elégedett vagyok, mert te, tudom, tudod, amikor jó vagyok, és ez örömdre szolgál.” És figyeljétek még meg a gyermekeket, amikor hibát követnek el. Milyen alázatosan vallják meg nekem: „Ma rossz voltam. És sajnálom, mert fájdalmat okoztam

neked.” Nem mentegetik magukat. Tudják, hogy én tudom. Hisznek. Fáj nekik, hogy nekem fájdalmat okoztak.

Ó, mily kedvesek szívemnek a gyermekek, akikben nincs kevélység, kétszínűség, bujaság! Mondom nektek: váljatok hasonlókká a gyermekekhez, ha be akartok lépni Országomba. Szeressétek a gyermekeket, angyali példájukat, amelyben még részetek lehet. Olyanoknak kell lennetek, mint az angyaloknak! Mentegetődzve azt mondhatjátok: „Mi nem látjuk az angyalokat!” De Isten nektek adja a gyermekeket példaképetekül, és ők köztetek vannak. És ha láttok egy gyermeket, aki el van hagyva anyagilag vagy erkölcsileg, és elveszhet, fogadjátok be őt az én nevemben, mert őket nagyon szereti az Isten! És aki befogad egy gyermeket az én nevemben, engem fogad be, mert én vagyok a gyermekek lelkében, akik ártatlanok. És aki engem befogad, Azt fogadja be, aki engem küldött, a Magasságbeli Urat.

És őrizkedjetez attól, hogy megbotránkoztatotok (bűnbe vigyetek) egyet is ezek közül a kicsinyek közül, akiknek szeme látja Istent. Soha, senkit sem szabad bűnbe vinnetek. De jaj, háromszor is jaj annak, aki érinti a gyermekek bűnt nem ismerő fehérségét! Hagyjátok meg őket angyaloknak, amennyire csak tudjátok! Nagyon visszataszító a világ, és a test az égből jövő léleknek! És a kisgyermek, ártatlansága által, még egészen lélek. Tiszteljétek a gyermek lelkét és testét, mint ahogy tisztelitek a szent helyet. Szent a kisgyermek is, mert Isten van benne. Minden test a Lélek temploma. De a kisgyermek temploma a legszentebb és legmélyebb, a kettős függöny mögött. Ne mozdítsátok meg még a függönyt sem, a vágyakat egyáltalán nem ismerő függönyt, a ti szenvedélyetek szelével. Szeretnék egy gyermeket minden családba, minden gyülekezetbe, mert megfékezne az emberek szenvedélyeit.

A kisgyermek megszentel, felüdít és pihentet pusztán bűn nélküli szemének sugárzásával. De jaj azoknak, akik megfosztják a gyermeket szentségétől bűnös cselekvésmódjukkal! Jaj azoknak, akik szabados viselkedésükkel megrontják a gyermekeket! Jobb lenne, ha malomkövet kötnének nyakukra, és a tengerbe vetnék őket, hogy belefúlladjanak botrányos életükkel együtt. Jaj a világnak az ártatlanok bűnbe vitele miatt! Mert ha elkerülhetetlen is, hogy botrányok történjenek, jaj annak, aki azokat okozza!

(5-304)

25. évközi vasárnap – C

Lk 16,1-13

Hűtlen intéző – a két úr

Példabeszédek 6: 232-236.

26. évközi vasárnap – A

Mt 21,28-32

A két fiú

Példabeszédek 6: 250-252.

Ha kezéd megbotránkoztat...

26. évközi vasárnap – B

Mk 9,38-48

Senkinek sincs joga ahhoz, hogy ártson testének és életének. Mert az élet és a test Istentől jön, és csak neki van joga elvenni azt részben, vagy teljesen. Mégis mondom nektek, hogyha kezetek bűnbe visz titeket, jobb, ha megcsonkítjátok; ha lábatok bűnbe visz, jobb, ha megcsonkítjátok. Jobb nektek csonkán vagy sántán belépni az Életbe, mint az örök tűzbe vettetni két kézzel és két lábbal. És ha nem elég megcsonkítanotok fél kezeteket vagy fél lábatokat, csonkítsátok meg a másikat is, hogy többé ne vigyen titeket bűnbe, és időtök legyen megbánni bűnötöket, mielőtt oda vetnének titeket, ahol a tűz sose alszik ki, hanem örökké emészt, mint egy féreg. És ha szemetek visz bűnbe titeket, vájjátok ki. Jobb nektek félszemmel élnetek, mint két szemmel a pokolban lennetek. Ha csak félszemmel, vagy szem nélkül is elérkeztek az égbe, meglátjátok majd a Világosságot, míg ha két szemmel kerültök a pokolba, annak sötétségét és borzalmát fogjátok látni. És csak azt.

Jegyezzétek meg mindezt! Ne vessétek meg a kicsinyeket, ne vigyétek bűnbe őket, ne nevéssétek ki! Ők többek nálatok, mert angyalaik mindig látják Istent, aki általuk kinyilatkoztatja az igazságot a gyermekeknek és azoknak, akiknek szíve gyermekded.

És ti szeressétek egymást úgy, amint a gyermekek teszik! Vitatkozás, kevélység nélkül. Legyen békesség köztetek! Éljetek békében mindenkivel! Az Úr nevében testvérek legyetek és ne ellenségek! Jézus tanítványainak nincsenek ellenségei, nem szabad, hogy ellenségeik legyenek! Az egyetlen ellenség a Sátán. Annak legyetek ádáz ellenségei, harcoljatok ellene és a bűnök ellen, amelyek a Sátánt a szívbe viszik. Fáradhatatlanul küzdjétek a Gonosz ellen, akármilyen alakot vesz is fel.

És legyetek türelmesek! Az apostol nem szabhat korlátot működésének, mert a Gonosz is szüntelenül működik. Az ördög sose mondja: „Elég! Fáradt vagyok, kipihenem magamat.” Ő fáradhatatlan. Gyorsan megy, mint a gondolat, és még gyorsabban, egyiktől a másik emberig, és kísért, megragad, csábít, gyötör és nem hagy békét. Orvul támad és lecsap, ha többé nem örködnek. Néha hódítóként költözik be a megtámadottba, annak gyengesége miatt. Máskor barátként lép be, mert keresett áldozata oly módon él, hogy már szövetségben áll ellenségével. Ismét máskor, amikor kivetik valakiből, körbejár és rárohan a jobbakra, hogy megbosszulja az Istentől vagy Istennek egy szolgájától elszenvedett vereséget. De nektek azt kell mondanotok, amit ő mond: „Nem pihenek!” Ő nem pihen, hogy benépesítse a poklot. Nektek nem szabad pihennetek, hogy benépesítsétek a mennyországot! Ne irgalmazzatok neki! Előre megmondom nektek, hogy minél inkább hadakoztok ellene, annál több szenvedést okoz majd nektek. De ezzel ne törődjétek! Ő befuthatja a földet. De az égbe nem hatol be. Azért ott többé nem kellemetlenkedik majd nektek. És ott lesznek mindazok, akik legyőzték őt...

Jézus hirtelenül félbeszakítja beszédét, és megkérdezi:

– De miért zavarjátok mindig Jánost? Mit akarnak tőled?

János elpirul, Bertalan, Tamás és a kerióti pedig lehajtják fejüket, amikor látják, hogy észrevették őket.

– Nos? – kérdi parancsolólag Jézus.

– Mester, társaim azt akarják, hogy megmondjak neked valamit.

– Mondd hát meg!

– Ma, miközben te annál a betegnél voltál, és mi körbejártunk a vidéken, amint mondtad nekünk, láttunk egy embert, aki nem tanítványod, és akit sose láttunk azok között, akik a te tanításodat hallgatták. Ő a te nevedben ördögöket űzött a Jeruzsálembe menő zarándokok egy csoportjánál. Sikerült neki. Meggyógyított egyet, aki annyira remegett, hogy emiatt nem

tudott dolgozni. És visszaadta beszélőképességét egy leánynak, akit az erdőben, kutya alakjában megtámadott az ördög, és akinek megkötötte nyelvét. Azt mondta: „Távozz innen, átkozott ördög, az Úr Jézusnak, a Krisztusnak nevében, aki király Dávid törzséből, Izrael királya. Ő az Üdvözítő és a Győztes. Menekülj az Ő neve elől!” – és az ördög valóban elmenekült.

Mi nehezteltünk rája, és megtiltottuk neki. Azt mondta nekünk „Mi rosszat tesztek? Tiszteltem a Krisztust, megtisztítom az utat az ördögöktől, akik nem méltók arra, hogy Őt lássák.” Azt válaszoltuk neki: „Nem vagy ördögűző Izrael szerint, és nem vagy Krisztus tanítványa. Nem szabad ezt tenned!” Azt mondta: „Jót tenni mindig szabad” – és fellázadt tilalmunk ellen, kijelentve: „És folytatni fogom, amit tesztek!” Íme, azt akarták, hogy megmondjam ezt neked, főleg most, hogy azt mondtad, az égben lesznek mindnyájan, akik küzdöttek a Sátán ellen.

– Rendben van. Ez az ember közöttük lesz. Ő az. Neki volt igaza, és ti tévedtetek. Végtelenül sok útja van az Úrnak, és nincs megírva, hogy csak azok jutnak az égbe, akik az egyenesen oda vezető úton járnak. Minden helyen és minden időben, és ezernyi különféle módon lesznek emberek, akik hozzám jönnek, még akkor is, ha kezdetben rossz úton járnak. Isten látja ugyanis helyes szándékukat, és a jó útra tereli őket. Hasonlóképpen, lesznek néhányan, akik megrészegülnek a hármass bűnös vágytól, és lelépnek a jó útról, és olyan útra térnek, amely eltávolítja őket, vagy egyenesen tönkreteszi őket. Azért sohasem szabad elítélnetek a hozzátok hasonlókat. Csak Isten látja lelküket. Törekedjete arra, hogy ti ne térjete le a jó útról, amelyre Isten akarata állított titeket, inkább, mint saját akaratotok. És amikor láttok valakit, aki hisz nevemben, és általa működik, ne nevezzéte idegennek, ellenségnek, szentségtörőnek. Ő mindig az én alattvalóm, barátom és hívem, mert hisz nevemben, önként és jobban, mint sokan közületek. Ezért az én nevem csodákat művel az ő ajkán, akár csak a tietekén, sőt talán még inkább. Isten szereti őt, mert ő szeret engem, és végül az égbe viszi őt. Senki, aki csodákat tesz nevemben, nem lehet ellenségem és mondhat rosszat rólam. Működésével megdicsőíti a Krisztust, és tanúságot tesz hitéről.

Igazán mondom nektek, hogy már elég lelkének üdvözítésére az, hogy hisz nevemben. Mert az én nevem az Üdvösség. Azért mondom nektek, ha ismét találkoztok vele, többé ne tiltsátok el tőle. Sőt, nevezzéte „testvérnek”, mert az, akkor is, ha még aklom kerítésén kívül áll. Aki nincs ellenem, velem van. Aki nincs ellenetek, veletek van.

– Bűnt követtünk el, Uram? – kérdi bűnbánóan János.

– Nem. Tudatlanságból cselekedtetek, de rosszindulat nélkül. Azért nem követtetek el bűnt. De a jövőben már bűn lenne, mert most már tudjátok. Most pedig menjünk haza! Béke veletek!

(5-306)

26. évközi vasárnap – C

Lk 16,19-31

A dúsgazdag és a szegény Lázár

Példabeszédek 2: 52-56.

27. évközi vasárnap – A

Mt 21,33-43

A gyilkos szőlőművesek

Példabeszédek 12: 467-468.

A válasz

27. évközi vasárnap – B

Mk 10,2-16

Jézus a Jordánon túl fekvő Gadarában járt, amikor felkeresték őt a farizeusok, hogy belekössenek.

- Mester, szeretnénk, ha kioktatnál minket a Törvény egy homályos pontját illetően.
- Nincsenek homályos pontok Isten Törvényében.

– Abban nem. De, de... de, amint te mondod, a Törvényekhez „hozzáadtak” bizonyos dolgokat... és ezek homályt okoztak.

- Legfeljebb félhomályt. Elég Istenhez fordítani az értelmet, hogy azok is megszűnjenek.

– Nem mindenki képes erre. Mi például a félhomályban maradunk. Te vagy a Rabbi, segíts hát rajtunk!

- Mit akartok tudni?

– Tudni akarjuk, hogy bármiféle indítóokból visszautasíthatja-e valaki saját feleségét. Ez gyakran megtörténik, és minden alkalommal sok hűhót csapnak miatta ott, ahol történik. Hozzánk fordulnak, hogy megtudják, megengedett-e ez. És mi az esetek szerint válaszolunk nekik.

– Jóváhagyva a történeteket az esetek kilencven százalékában. És az a tíz százalék, amelyben nem helyeslitek, a szegények, vagy ellenségeitek közül kerül ki.

- Honnan tudod?

– Mert így történik ez minden emberi dologban. És hozzáteszem a harmadik csoportot: azokét, akiknek, ha megengedett lenne a válás, inkább joguk lenne hozzá, mert igazán fájdalmas esetek, mint a gyógyíthatatlan lepra, vagy életfogytiglani ítélet, vagy utálatos betegségek...

- Akkor szerinted sose megengedett?

– Sem szerintem, sem a Magasságbeli szerint, se bárki más szerint, akinek helyes a lelkiülete. Nem olvastátok, hogy a Teremtő az idők kezdetén megteremtette az emberpárt? És férfinek és nőnek teremtette őket. Nem volt szüksége arra, hogy így teremtsen őket, mert ha akarta volna, megtehetné volna, hogy a teremtmények királyát, akit saját képére és hasonlatosságára alkotott úgy teremtsen meg, hogy más módon szaporodjanak. Egyaránt jó lett volna az, jóllehet különbözött volna minden más természettől. És azt mondta: „Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, és feleségéhez ragaszkodik, s a kettő egy test lesz.” (Ter 2,24) Tehát Isten egyetlen egységbe fűzte őket össze. Többé tehát már nem „ketten” vannak, hanem csak „egy” test. Azt, amit Isten összekötött, mert „jónak” látta, az ember ne válassza szét, mert így többé nem lenne jó.

– De akkor miért mondta Mózes: „Ha valaki feleséget vesz magának, de az nem tetszik neki valami ocsmány dolog miatt, válólevelet ír számára, kezébe adja, és elküldi házatól?” (Vö. MTörv 24,1-4)

– Ezt szívetek keménysége miatt mondta, hogy e rendelkezéssel nagyon súlyos rendtelenségeket kerüljön el. Ezért megengedte nektek a feleség elküldését. De a kezdetben nem így volt. Mert a nő több mint az állat, amelyet uruk szeszélye szerint vagy a természet szabad körülményei szerint alá lehet rendelni ennek, vagy annak a hímnek, lélek nélküli testnek, hogy párosodjék vele és szaporodjék. Feleségeteknek van lelke, akárcsak nektek, és igazságtalanság, hogy rátapostok, semmi részvétet sem érezve. Ha az ítéletben Isten azt mondta: „Alárendellek férjed hatalmának és ő uralkodni fog rajtad” (Ter 3,16), ennek azonban igazságosan kell történnie, nem pedig zsarnokoskodva, ami sérti a szabad lélek jogait, amit pedig tisztelni kell.

Amikor elbocsátjátok feleségeket – ami tilos – megsértitek társatok lelkét. Megsértitek a veletek egyesült iker testet. Megsértetek mindent, ami a nő, akit eljegyeztetek, megkövetelve becsületességét. Ugyanakkor ti, hamisan esküvők, becstelen módon mentek hozzá, értéktelenebbek vagytok, néha romlottak vagytok, és továbbra is azok maradtok. Minden alkalmat felhasználtok, hogy megüthessétek őt, és hogy nagyobb teret engedhessetek kielégíthetetlen bujáságotoknak, ami bennetek van. Megbecstelenítitek saját feleségeket! Semmiféle okból sem válhattok el a nőtől, aki a Törvény és az Áldás által hozzátok van kötve. Elbocsáthatjátok a nőt abban az esetben, ha Isten áldása nélkül éltek együtt és meg akarjátok szüntetni a botrányt, amit ezzel okoztok. Megérintett ugyanis titeket a kegyelem, és felfogjátok, hogy a nő nem birtokolt tárgy, hanem lélek, és a tietekkel egyenlő joga van ahhoz, hogy a férfi részének ismerjék el, nem pedig élvezeti tárgynak tekintsék. Szívetek azonban oly kemény, hogy nem tudjátok hitvesként fogadni őt, miután kéjnőként kiélveztetek. Ebben az esetben együttélésetek paráználkodás, nem pedig egység. Gyakran nélkülözi a gyermekek dicsőségét is. Természetellenes ez a szabadosság. Vagy a szégyenkezés távolít el egymástól.

Semmiféle más esetben. Semmiféle másban. Mert ha törvénytelen gyermekeitek vannak ágyastársatokról, kötelességetek véget vetni a botránynak azáltal, hogy feleségül veszitek, ha szabadok vagytok a házasságkötésre. Nem foglalkozom a házasságtörés esetével, az arról nem tudó feleségnek okozott károkkal. Erre vonatkozóan szentek a megkövezés kövei és a pokol lángjai. (Vö. MTörv 22,22-27; Lev 20,10. Szám 16) De ha valaki elbocsátja törvényes feleségét, mert elege van belőle, és mást vesz el, erre csak egyetlen ítélet van: ez házasságtörés. Házasságtörő az is, aki elbocsátott nőt vesz feleségül. Az ilyen ember magának sajátítja ki a jogot, hogy szétválassa, amit Isten egybekötött. Isten szemében állandó a házastársi egység. Átkozott az, aki anélkül, hogy özvegy lenne, másik feleséget vesz magának. Átkozott az is, aki visszaveszi első feleségét, miután elbocsátotta válólévéllal, és magára hagyta, az pedig az élettől való félelmében, és hogy kenyerét biztosítsa, újra férjhez ment, de második férje után özvegygé vált. Átkozott, aki visszaveszi, mert jóllehet özvegy, a ti hibátokból vált házasságtörővé és ti súlyosbítottátok házasságtörését.

Megértettétek ezt, ti farizeusok, akik kísértetek engem?

Ezek elmennek, válasz nélkül, megszégyenülve.

– Ez az ember szigorú. Ha Rómában lenne, látná azonban, hogy a szenny még bűzősebben bugyog – mondja egy római.

Néhány gadarai is így dörmög:

– Nehéz férfinak lenni, ha ennyire tisztának kell lennie!...

Néhányan még erőteljesebben fejezik ki magukat:

– Ha ez a férfi helyzete a nőt illetőleg, akkor jobb meg sem házasodni!

Így érvelnek az apostolok is, miközben ismét útra kelnek, elhagyva Gadarát. Júdás megvetéssel mondja ezt. Zebedeus Jakab tisztelettel és fontolgtatva. Jézus megválaszol mindkettőjüknek:

– Nem mindenki fogja fel ezt, és nem is értik jól. Egyesek valóban jobbnak tartják a nőtlenséget, hogy szabadon vétkezzenek. Mások azért, hogy elkerülhessék a bűnt, amit elkövetnének, ha nem bizonyulnának jó férjnek. De vannak néhányan, akik elnyerték azt, hogy felfogják az érzékiségtől való mentesség szépségét, és a nőkre való tisztességes vágyakozástól való mentesség szépségét. És ők a legszentebbek, legszabadabbak, legangyalibbak a földön. Azokról beszélek, akik Isten Országáért mondanak le a házasságról. Vannak olyanok, akik úgy születnek, hogy képtelenek a házasságra. Másokat képtelenné tettek erre. Az előbbieket torzszülöttek, akik iránt részvételt kell lennünk. Az utóbbi visszaélés, amit meg kell szüntetni. De van végül egy harmadik eset is: akik önként mondanak le a házasságról, kényszer nélkül. Ezeknek kettős az érdemük: teljesíteni tudják, amit Isten kíván tőlük, és angyalokként élnek. A föld oltárát elhagyták, de részük van még a virágokban és a

tömjénben az Úr által. Ezek megtagadják alsóbbrendű részük kielégítését azért, hogy növekedjék a felsőbbrendű rész. A mennyben a Király trónusához legközelebb levő virágágyban virágoznak. Igazán mondom nektek, hogy ezek nem csonkák, hanem olyan adományokkal ékeskednek, amelyek az emberek nagy részénél hiányoznak. Nem az ostoba megvetés tárgyai, hanem nagy tiszteletnek örvendenek. Értse meg az, akinek meg kell értenie, ha képes rá, tisztelje!

Azok az apostolok, akik megnősültek, sugdolóznak egymás között.

– Mi a nehézségeitek? – kérdi Jézus.

– És mi? Mi nem tudtuk ezt, és megnősültünk, de szeretnénk olyanok lenni, amint te mondod... – mondja mindnyájuk nevében Bertalan.

– Számotokra sem tilos ezután ezt tenni. Éljetek megtartóztatva, nővéreteket lássátok társatokban, és nagy lesz érdemetek Isten szemében.

(5-350)

27. évközi vasárnap – C

Lk 17,5-10

A hegyeket mozgató hit – a szolga és az úr

Példabeszédek 12: 469; 7: 265.

28. évközi vasárnap – A

Mt 22,1-14

A királyi menyegző

Példabeszédek 2: 68-73.

A gazdag ifjú

28. évközi vasárnap – B

Mk 10,17-30

Jézus a Jerikó közelében levő Doco faluba igyekszik tanítványaival, a nőtanítványokkal és Anyjával, amikor találkozik egy tevekaravánnal. A karaván megáll, és egy fiatalember leszáll tevéjéről, és mélyen meghajolva Jézus előtt, üdvözli Őt:

– Fülöp vagyok, Canata fia, aki igaz izraelitáktól származik és ő is az maradt. Gamálieel tanítványa voltam atyám haláláig, s most én vettem át az ő kereskedői vállalkozását. Többször hallottam rólad. Ismerem tetteidet. Vágyakozom egy jobb élet után, hogy részesüljek abban az örök életben, amelyet te biztosítasz azok számára, akik megteremtik magukban a te Országodat. Mondd meg azért nekem, jó Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?

– Miért mondasz engem jónak? Egyedül csak Isten jó.

– Te Isten Fia vagy, oly jó, mint Atyád, Ó, mondd meg nekem, mit kell tennem?!

– Ahhoz, hogy belépj az örök életre, tartsd meg a parancsolatokat.

– Melyeket, Uram? A régieket, vagy amelyeket te tanítasz?

– A régiekben már benn vannak az enyéim. Az enyéim nem változtatják meg a régieket.

Mindig ezek: igazi szeretettel imádd az Egyetlent, igaz Istent, és tartsd tiszteletben az istentisztelet törvényeit, ne ölj, ne lopj, ne légy házasságtörő, ne tanúskodjál hamisan, tiszteld atyádat és anyádat, ne károsítsd meg felebarátodat, hanem ellenkezőleg, úgy szeresd őt, mint tenmagadat. Ha ezt teszed, részed lesz az örök életben.

– Mester, mindezeket a dolgokat gyermekkorom óta megtartottam.

Jézus szeretettel néz rá, és kedvesen megkérdezi:

– És számodra ez nem tűnik elégségesnek?

– Nem, Mester. Nagy valami az Isten Országá bennünk és a másik életben. Isten végtelen ajándékként adja magát nekünk. Úgy érzem, hogy minden kötelességünk csekélység a Mindennel, a Végtelenül Tökéletessel összehasonlítva, aki önmagát adja, és azt gondolom, hogy nagyobb dolgokkal kell elérni, mint azzal, ami meg van parancsolva ahhoz, hogy ne okozzunk kárt magunknak, és kedvesek legyünk előtte.

– Jól mondasz. Ahhoz, hogy tökéletes légy, még egy dolog hiányzik neked. Ha tökéletes akarsz lenni, amint mennyei Atyánk azt akarja, menj, add el, amid van, és add a szegényeknek, és kincsed lesz az égben, amely kedvessé tesz téged az Atya előtt, aki a föld szegényei számára adta neked kincset. Utána jöjj, és kövess engem!

A fiatalember elszomorodik, és gondolataiba merül. Utána feláll, és azt mondja:

– Emlékezetembe vésem tanácsodat... és szomorúan eltávozik.

Júdás gúnyosan mosolyog, és azt mormolja: „Nem egyedül én szeretem a pénzt!”

Jézus megfordul és ránéz... utána a többi tizenegy arcára néz, akik körülötte állnak, és felsóhajt:

– Milyen nehezen lép be egy gazdag az Ég Országába, amelynek kapuja szűk, és az út meredek, és amelyen nem tudnak végigmenni és belépni azok, akik gazdagságuk nehéz súlyát cipelik! Oda csak azok tudnak belépni, akik gazdagok az erényekben, a szellemi kincsekben, és akik el tudnak szakadni mindattól, ami a világ dolgaihoz és hiúságához köti őket. – Jézus nagyon szomorú...

Az apostolok egymásra néznek...

Jézus megismétli, miközben nézi a gazdag fiatalember egyre távolodó karavánját:

– Bizony, mondom nektek, hogy könnyebb egy tevének átmennie a tú fokán, mint a gazdagnak belépni Isten Országába.

– De akkor egyáltalán ki üdvözülhet? A nyomorúság gyakran bűnbe visz az irigység, más lebecsülése és a Gondviselés iránti bizalmatlanság által... A gazdagság pedig akadály a tökéletességnek... Akkor ki üdvözülhet?

Jézus rájuk néz, és azt mondja nekik:

– Az, ami lehetetlen az embereknek, lehetséges Istennek, mert Istennek minden lehetséges. Elég, ha az ember megnyílik Isten felé jóakarata által. És jóakarata jele az, hogy valaki elfogadja a kapott tanácsot, és kényszeríti magát arra, hogy szabaddá tegye magát a gazdagságtól. Teljesen szabaddá, hogy kövesse Istent. Mert az igazi emberi szabadság ez: követni a hangokat, amelyeket Isten suttog nekik szívében, és követni parancsait. Ne legyen rabszolgája se önmagának, se a világnak, se az emberi tekintetnek, se a Sátánnak. Használja az akarat pompás szabadságát, amelyet Isten adott az embernek, hogy szabadon és egyedül a Jót akarja, és így elérje a legragyogóbb, szabad és boldog örök életet. Még saját életének se legyen rabszolgájává, ha csak úgy engedelmessé lehet annak, hogy ellenáll Istennek. Mondtam nektek: „Aki elveszti életét azért, mert szeret engem, és Istent szolgálja, az megőrzi azt az örökkévalóságra.”

– Íme, mi elhagytunk mindent, hogy téged kövessünk, még a legmegengedettebb dolgokat is. Mi lesz hát velünk? Belépünk akkor Országodba? – kérdi Péter.

– Bizony, bizony, mondom nektek, akik így követtek engem, és akik követnek – mert mindig van idő arra, hogy helyrehozza valaki a restséget és a hibákat, amíg még a földön él – azok velem lesznek Országomban. Igazán mondom nektek, hogy ti, akik követtetek engem az újjászületésben, trónokon fogtok ülni, és ítéletet mondotok majd a föld törzsei fölött az Emberfiával együtt, aki dicsőségének trónusán fog ülni. Igazán mondom nektek, hogy nem lesz senki sem, aki nevem szeretete miatt elhagyta házáat, mezőit, atyját, anyját, testvéreit, jegyesét, gyermekeit és nővéreit, hogy terjessze a Jó Hírt és folytassa az én működésemet, ne kapna százannyit most, és az örök életet a jövőben.

– De ha elvesztünk mindent, hogyan tudjuk megszázsorozni birtokunkat? – kérdi a kerióti Júdás.

– Ismétlem: az, ami lehetetlen az embereknek, lehetséges Istennek. És Isten százannyi lelki örömet ad majd azoknak, akik a világ embereiből Isten gyermekeivé váltak, azaz lelki emberekké. Ők az igazi örömet fogják élvezni, itt és odaát, az Országban. És még azt is mondom nektek, hogy nem mindazok, akik elsőnek látszanak, s akiknek elsőnek kellene lenniük, mert mindenkinél többet kaptak, lesznek ilyenek. És nem mindnyájan, akik utolsóknak látszanak, sőt még annál is kevesebbnek, mert látszólag nem tanítványaim, és a választott néphez sem tartoznak, lesznek utolsók. Valójában az elsőből sokan utolsókká lesznek, és sokan az utolsók, a legalsók közül elsőkké lesznek...

Nemde tizen gyógyultak meg?...

28. évközi vasárnap – C

Lk 17,11-19

Jézus Szamariában, Efraim közelében jár apostolaival, amikor egy kiáltást hallanak:

– Jézus! Jézus Rabbi! Dávid Fia és Urunk, irgalmazz nekünk!

– Leprások! Menjünk, Mester, különben idefutnak a közeli falu lakói, és itt tartanak minket – mondják az apostolok.

De a leprások előnyben vannak, mert megelőzték őket. Ötszáz méterre lehetnek a falutól, és sántikálva futnak Jézus felé, megismételve kiáltásukat.

– Menjünk be a faluba, Mester! Ők nem mehetnek be – mondják egyes apostolok, de a többiek ellenzik ezt: „Már feltűntek az asszonyok, és figyelnek minket. Ha belépünk, elmenekülhetünk a leprásoktól, de nem kerülhetjük el, hogy fel ne ismerjenek, és ott ne tartsanak.

És míg bizonytalankodnak, hogy mit tegyenek, a leprások mind közelebb érnek, és Jézus, aki nem törődik apostolai véleményével, tovább megy az úton. És az apostolok beletörődve követik őt, miközben az asszonyok a gyermekekkel és néhány öreg férfival feléjük jönnek, de biztonságos távolságban maradva a leprásoktól, akik néhány méterrel Jézus előtt állnak csak meg, és még mindig könyörögnek:

– Jézus, irgalmazz nekünk!

Jézus egy pillanatig nézi őket, utána anélkül, hogy közelebb menne, megkérdezi:

– Erről a vidékről valók vagytok?

– Nem Mester. Különböző helyekről. De ennek a hegynek, amelyen tartózkodunk, a másik oldala a Jerikóba vezető útra néz, és ezért jó hely számunkra....

– Menjetek akkor a ti hegyetekkel szomszédos városba, és mutassátok meg magatokat a papoknak!

Jézus megáldja őket, és tovább megy.

A falusiak csalódottan visszatérnek házukba... A leprások visszatérnek a hegyre, hogy barlangjukba vagy a Jerikó felé vezető útra menjenek.

– Jól tetted, hogy nem gyógyítottad meg őket. A falubeliek nem engedtek volna tovább menni minket...

– Igen, és az est beállta előtt el kell érnünk Efraimot.

Jézus szó nélkül megy tovább. A falut már eltakarják a dombok, amelyek között tekereg az út. Megint hallják valakinek a hangját:

– Dicséret a Magasságos Istennek és az Ő igazi Messiásának! Benne van minden hatalom, bölcsesség és kegyesség! Dicséret a Magasságbeli Istennek, aki Őbenne megadta nekünk a békét! Dicsérjétek Őt, Júdea, Szamaria, Galilea, és a Jordánon túli vidék városainak emberei! Egészen a magas Hermonig, Idumea kőmezőig, a Nagy Tengertől mosott partokig, harsogjon a Magasságbelinek és Krisztusának dicsőítése! Ő beteljesítette Bálám jóvendölését! Jákob Csillaga ragyog az égen az igazi Pásztor által egyesített haza felett. Beteljesedtek a pátriárkáknak adott ígérek! Íme Illés szavai, aki szeretett minket! Halljátok, Palesztina népei, és értsétek meg! Tovább már nem kell kétfelé sántikálni, hanem választani kell a lélek fényénél, és ha a lélek egyenes szándékú, jól fog választani. Ez az Úr, kövessétek! Ah, eddig büntetés ért minket, mert nem kényszerítettük magunkat arra, hogy megértsük! Isten embere megátkozta a hamis oltárt, a Magasságbeli Izraelben volt. Ne akarjatok lemaradni Bálaám számára mellett, aki a világosság lelkének engedelmeskedve megmentette életét, míg a próféta nem látta a világosság angyalát. Íme, a Világosság jár köztünk! Nyissátok ki szemeteket, ti lelkileg vakok, és lássátok! – Az egyik leprás mind közelebről követi Jézust, aki már a főútvonalon jár, és felhívja rá a vándorok figyelmét.

Az apostolok bosszúsan kétszer, háromszor hátrafordulnak, s integetnek a teljesen meggyógyult leprásnak, hogy hallgasson. Végül már szinte fenyegetik. De ő, halkabban, hogy ne hallja meg mindenki, válaszol nekik:

– Azt akarjátok, hogy ne dicsőítsem a nagy dolgokat, amelyeket Isten tett velem? Azt akarjátok, hogy ne áldjam Őt?

– Áldd Őt szívedben, és hallgass! – válaszolnak nyugtalanul.

– Nem, nem hallgathatok. Isten adja a szavakat ajkamra – és utána ismét hangosan kiáltja: – Emberek, akik a két egymással határos városból valók vagytok, emberek, akik véletlenül mentek erre, álljatok meg, hogy imádjátok Azt, aki az Úr nevében fog uralkodni! Én kinevettem sok mondást. De most megismétlem azokat, mert látom beteljesedésüket. Íme, mozduljon meg mindenki, és jöjjön örvendezve az Úrhoz a tengeri úton, a pusztákon keresztül, dombokon és hegyeken át. És mi is, a sötétben járó nép, elmegyünk majd a nagy Világosságához, amely felvirradt, az Élethez, kimegyünk a halál országából. Farkasok, leopárdok és oroszlánok voltunk, de újjászületünk az Úr Lelkében, és szeretjük majd egymást Őbenne, Jessze sarjának árnyékában, cédrusokká válva, amelyek alatt táborot ütnek az Óáltala a föld négy sarkáról összegyűjtött népek. Íme, eljön a nap, amelyben megszűnik Efraim féltékenysége, mert nincs többé Izrael és Júda, hanem csak egy Ország: az Úr Krisztusé. Íme, én dicséretet énekelek az Úrnak, aki megmentett és megvigasztalt engem. Íme, én azt mondom: dicsérjétek, és jöjjetek, igyátok az Üdvözítő forrásából az üdvösséget! Hozsanna! Hozsanna a nagy dolgokért, amelyeket Ő művel! Hozsanna a Magasságbelinek, aki az emberek közé küldötte Lelkét, testbe öltöztetve, hogy a Megváltóvá legyen!

Kimeríthetetlen. A tömeg növekszik, összecsendül, eltorlaszolja az utat. Aki hátul volt, előre fut, aki elől volt, visszatér. A kis falu lakosai, amelyhez közben érkeztek, csatlakoznak a járókelőkhöz.

– De hallgattasd el, Uram! Ő szamaritánus. Ezt mondják az emberek. Nem szabad beszélnie rólad, ha te még nekünk se engedted meg, hogy tovább előtted menjünk, hirdetve téged – mondják nyugtalanul az apostolok.

– Barátaim, megismétlem Mózes szavait Józsuéhoz, Nun fiához, aki panaszkodott, mivel Eldad és Madad prófétált a táborban: „Féltékeny vagy rám, helyettem? Ó, bár az egész nép így prófétálna, és az Úr mindenkinek megadná Lelkét!” De mégis megállok, és elbocsátom őt, hogy megelégedetté tegyelek titeket.

És megáll, megfordulva, és magához hívja a meggyógyult leprást, aki odafut és leborul Jézus előtt, megcsókolván a földet.

– Kelj fel! És a többiek hol vannak? Nemde tizen voltatok? A másik kilenc nem érezte szükségét annak, hogy hálálkodjék az Úrnak? És miért? A tíz leprás között, akikből csak egy volt szamaritánus, nem akadt más, csak ez az idegen, aki kötelességének érezte, hogy visszaforduljon, és dicsőítse Istent, mielőtt visszatérne az életbe és családjához? És őt „szamaritánusnak” mondják. Akkor már nem részegek többé a szamaritánusok, feltéve, hogy nincs már bekötve a szemük, és látnak, és dülöngélés nélkül futnak az üdvösség útján? Idegen nyelven beszél akkor az Ige, akit megértenek az idegenek, de saját népe nem ért meg?

Ragyogó szemmel néz a tömegre, amelyben Palesztina minden részéből származó emberek vannak. És szemének villámlását nem bírják ki... Sokan lehajtják fejüket, és megsarkantyúzzák lovukat, vagy pedig gyalog tovább mennek.

Jézus a lába előtt térdelő szamaritánusra néz, és tekintete nagyon kedvessé válik. Felemeli kezét, amelyet oldala mellett tartott, és megáldja őt:

– Kelj fel, és menj! Hited még testednél is jobban meggyógyult. Menj Isten Világosságában! Menj!

Az ember ismét megcsókolja a földet, és mielőtt felállna, kéri:

– Egy nevet, Uram! Egy új nevet, mert minden új bennem, és mindörökre.

– Milyen földön vagyunk?

- Efraim földjén.
- És téged ezentúl Efrémnek hívnak, mert az Élet kétszer adott neked életet. Menj!
Az ember feláll, és elmegy.

(7-1373)

Add meg a császárnak...

29. évközi vasárnap – A

Mt 22,15-21

Nagyhét keddjén Jézus a Templomban tartózkodik. Mielőtt még a tömeg körülvehetné, megközelítik Őt Izrael írástudói és a heródiánusok, és miután hazug tisztelettel üdvözölték, azt mondják neki:

– Mester, tudjuk, hogy bölcs vagy és igazmondó, és semmire vagy senkire való tekintet nélkül tanítod az Istenhez vezető utat, csak az igazságot és az igazságosságot tartod szem előtt, és nemigen törődsz mások rólad alkotott véleményével, csak azzal, hogy a jóra vezesd az embereket. Mondd meg akkor: szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem szabad. Te miként vélekedsz?

Jézus ránéz egyikükre, lélekbelátó tekintetével, és válaszol:

– Miért kísértetek engem, ti képmutatók? Hiszen néhányan közületek tudjátok, hogy engem nem vezethettek félre képmutató tisztelettel! De mutassatok nekem egy pénzdarabot, amit az adófizetéshez használtok.

Megmutatnak neki egyet.

Megvizsgálja előlről, és hátlapját, és bal tenyerén tartva, jobb kezének mutatóujjával ráütve megkérdezi:

– Kinek a képmása ez, és kinek a felirata?

– A Császár képe, és az írás az ő neve. Caius Tiberius császáré, aki most Róma uralkodója.

– Akkor adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené – Jézus visszaadja a pénzdarabot annak, akitől kapta, és hátat fordít nekik.

(9-111)

A Zebedeus mama kérése

29. évközi vasárnap – B

Mk 10,35-45

Jézus Anyjával, a nőtanítványokkal és az apostolokkal Jeruzsálem felé megy. Zebedeus fiai, Jakab és János anyjukkal együtt mennek. Amikor az apostolok megállnak kis pihenőre, és hogy egyenek, Jakab és János anyja Jézushoz megy, és leborul előtte. Jézus megkérdezi tőle:

– Mi kívánsz, asszony? Beszélj!

– Adj nekem egy kegyelmet, mielőtt elmész, mint mondottad.

– És mit?

– Parancsold meg, hogy ez a két fiam, akik mindent elhagytak, hogy téged kövessenek, a te jobbodon és balodon üljenek, dicsőséges országodban.

Jézus az asszonyra néz, majd utána a két apostolra, és azt mondja:

– Ti sugallátok ezt a gondolatot anyátoknak, nagyon helytelenül értelmezve tegnap tett ígéreteimet. A százannyit, amit azért kaptok, amit elhagytatok, nem egy földi országban fogjátok megkapni. Még ti is kapzsikká és ostobákká váltatok? De nem ti. Ez már a dögletes sötétség szürkülete, amely közeledik, és Jeruzsálem szennyos levegője, amely megront és megvakít titeket... Mondom nektek, nem tudjátok, mit kértek! Ki tudjátok talán inni a kelyhet, amelyek én kiiszok?

– Ki tudjuk, Uram.

– Hogyan mondhatjátok ezt, mikor még fel sem fogtátok, milyen keserű lesz az én kelyhem? Nemcsak attól lesz keserű, amit tegnap leírtam, hanem az én kelyhem a minden fájdalmak emberének a kelyhe. Oly gyötrelmek lesznek, amelyeket akkor sem tudnátok felfogni, ha leírnám nektek... Mégis, jóllehet még két gyermek vagytok, akik nem ismeritek annak értékét, amit kértek, mégis két igaz és engem szerető lélek vagytok, és biztosan inni fogtok néhány cseppet az én kelyhemből. De nem rajtam áll, hogy jobb vagy baloldalamra ültesselek titeket. Ez azoké lesz, akik számára Atyám készítette.

A többi apostol, miközben Jézus még beszél, máris élesen bírálja a Zebedeus fiak és anyjuk kérését. Péter azt mondja Jánosnak:

– És te! Többé nem ismerlek annak, aki voltál!

– Valóban az elsők az utolsók! Ez a meglepetés és felismerés ideje... – mondja a kerióti ördögi mosollyal, és mérgesen nevet.

– Talán a megtiszteltetésért követtük a Mestert? – rója meg őket Fülöp.

Tamás azonban a kettő anyjához fordulva mondja:

– Miért gyötrod fiaidat? Ha ők nem gondoltak erre, neked kellett volna megakadályoznod ezt!

– Igaz. A mi anyánk nem tett volna így – teszi hozzá Tádé.

Bertalan nem beszél, de tekintete elárulja a helytelenítést.

A zelóta Simon csillapítani igyekszik a méltatlankodást:

– Mindnyájan tévedhetünk...

Máté, András és Jakab, Alfeus fia nem szólnak semmit, pedig láthatólag szenvednek az esemény miatt, amely csorbát ejt János tökéletességének szépségén.

Jézus egy mozdulattal csendet teremt, és azt mondja:

– Mi ez? Egy hibából sok lesz? Ti, akik méltatlankodva megrójtátok őket, nem veszitek észre, hogy ti is bűnt követtél el? Hagyjátok békén ezeket a testvéreiteket! Az én feddésem elégséges. Megaláztatásuk nyilvánvaló, és bűnbánatuk alázatos és őszinte. Szeretnetek kell egymást, és kölcsönösen támogatni. Mert valójában egyiketek sem tökéletes még. Nektek nem szabad a világot utánoznotok, és annak embereit! Tudjátok, hogy a világban a népek vezetői

uraskodnak, és nagyjaik a vezetők nevében hatalmaskodnak rajtuk. Köztetek azonban ennek nem szabad megtörténnie. Ne vegyen erőt rajtatok a rögeszme, hogy uralkodjatok az embereken, vagy egymás felett. Sőt, az, aki nagyobb akar lenni köztetek, legyen szolgátok, és aki első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája. Úgy, amint Mesteretek tette. Talán azért jöttem, hogy elnyomjak és uralkodjak? Hogy kiszolgáljanak? Nem, igazán nem! Azért jöttem, hogy szolgáljak. És amint az Emberfia nem azért jött, hogy kiszolgálják, hanem hogy szolgáljon, és a megváltással életet adjon sokaknak, úgy kell nektek is tennetek, ha olyanok akartok lenni, amilyen én vagyok, és oda akartok jutni, ahol én vagyok. Most menjetek! És legyen béke köztetek, amint én veletek vagyok!

(8-369)

29. évközi vasárnap – C

Lk 18,1-8

Az igazságtalan bíró

Példabeszédek 9:359-364.

A főparancs

30. évközi vasárnap – A

Mt 22,34-40

Jézus, szenvedésének hetében, szerdán elmegy a zsúfolt Templomba. Sokan követik. A farizeusoknak egy nagy csoportja, a tömegtől elkülönülve megközelíti Jézust, aki épp egy beteg fölé hajol. Megvárják, míg meggyógyítja, és utána hozzá küldik az egyik írástudót, hogy kérdezzen valamit Jézustól.

Előzőleg rövid vita támadt közöttük, mert egy Joel nevű farizeus vállalkozott arra, hogy kérdést tesz fel Jézusnak.

– Nem, tudjuk, hogy te pártját fogod a Rabbinak, jóllehet titokban teszed. Menjen Uriás...

– Ne Uriás – mondja egy fiatal írástudó. – Uriás túl éles kifejezéseket használ beszédében. Ez felizgatná a tömeget. Majd én megyek oda.

És meg sem várva a többiek tiltakozását, a Mester közelébe megy, éppen abban a pillanatban, amikor elbocsátja a beteget:

– Higgyél! Meggyógyultál. A láz és a fájdalom nem tér többé vissza.

– Mester, melyik a legnagyobb parancsolat a Törvényben?

Jézus, aki háttal áll az írástudónak, megfordul, és ránéz. Enyhe mosoly világítja meg arcát. Az előtte tisztelettel meghajló írástudóról felemeli tekintetét, körülnéz a tömegen, a farizeusok csoportjára szegezi tekintetét. Joel sápadt arccal igyekszik elrejtőzni egy kövér farizeus mögött. Jézus mosolya fokozódik. Mintegy simogatja a becsületes farizeust. Utána ismét a kérdezőre néz, és válaszol neki:

– Az összes parancsolatok között a legelső: „Halljad, Izrael! A mi Urunk, Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből.” Ez az első és legfőbb parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!” Nincs ezeknél nagyobb parancsolat. Ezek magukban foglalják az egész Törvényt és a prófétákat. (Vö. MTörv 6,4-5; Lev 19,18)

– Mester, bölcsen válaszoltál, és az igazat mondtad. Így van. Isten az Egyetlen, és nincs más kívüle. Őt szeretni teljes szívünkkel, teljes értelmünkkel, teljes lelkünkkel és minden erőnkkel, és úgy szeretni felebarátunkat, mint önmagunkat, többet ér minden elégő és egyéb áldozatnál. Sokat gondolok erre, amikor elmélkedem a Dávidi szavakon: „Nem tetszenek neked az égő áldozatok; a töredelmes szív az Istennek tetsző áldozat.” (Vö. Zs 51,18-19)

– Nem vagy messze Isten Országától, mert felfogtad, mi az Istennek tetsző áldozat.

– De mi a legtökéletesebb áldozat? – kérdi az írástudó halkán, mintha titokban akarná tartani kérdését.

Jézus sugárik a szeretettől, s elárasztja vele ezt a szívet, amely megnyílik tanítása előtt, az Isten Országának tanítása előtt, és lehajolva hozzá, válaszolja:

– A tökéletes áldozat az, hogy úgy szeretjük azokat, akik üldöznek minket, mint saját magunkat, és nem haragszunk rájuk. Aki ezt teszi, az békének fog örüdni. Hallottátok: a szelídek birtokolják majd a Földet, és örvendenek bőséges békéjének. Igazán mondom neked, hogy az, aki képes szeretni ellenségeit, eljut a tökéletességre és birtokolja Istent.

Az írástudó tisztelettel elköszön Jézustól, és visszatér csoportjához. Ott halk hangon megrójják azért, mert megdicsérte a Mestert, és haragosan mondják neki:

– Mit kérdeztél titokban? Talán téged is félrevezetett?

– Isten Lelkét hallottam beszélni ajkáról.

– Ostoba vagy. Talán azt hiszed, hogy ő a Krisztus?

– Azt hiszem.

– Hamarosan kiürülnek majd írástudóink iskolái, és ezt az Embert fogják követni! De miben látod, hogy ő a Krisztus?

– Nem tudom, miben. Tudom, így érzem, hogy Ő az.

– Bolond! – Haragosan hátat fordítanak neki.

Jézus megfigyelte a párbeszédet, és amikor a farizeusok zárt csoportban elhaladnak előtte, odaszól nekik:

– Hallgassatok ide! Kérdezni akarok valamit tőletek. Szerintetek ki a Krisztus? Kinek a fia?

– Dávid fia lesz – válaszolják neki, hangsúlyozva a „lesz” szót, hogy megértessék vele, őt nem tartják a Krisztusnak.

– De akkor Dávid, Istentől sugalmazva hogyan hívhatta Őt Urának, mondván: „Azt mondta az Úr az én Uramnak: 'Ülj jobbomra, és minden ellenségedet lábad alá teszem számolyul!’” (Zs 110,1) Ha tehát Dávid Urának nevezi Krisztust, hogyan lehet Krisztus az ő fia?

Erre nem tudnak válaszolni, és dühösen továbbállnak.

(9-121)

A két jerikói vak

30. évközi vasárnap – B

Mk 10,46-52

Jézus elhagyja Jerikót és Jeruzsálem felé megy. Nagy tömeg követi, vele együtt énekelve. Egy asszony hozzáviszi kisgyermekét, aki béna és gyengeelméjű, és kéri Jézust, hogy gyógyítsa meg. Jézus meggyógyítja, és a gyermek beszélni kezd. Jézus tovább akar menni, de a tömeg mögül ketten is kiáltoznak:

– Jézus! Úr! Dávid Fia, könyörülj rajtam!

Az emberek el akarják hallgattatni őket:

– Hallgassatok! Engedjétek tovább menni a Mestert! Hosszú az út, és a nap mind erősebben süt. Hadd érhesse el a dombokat a hőség beállta előtt!

Azok azonban ismét kiáltoznak:

– Jézus, Úr, Dávid Fia, könyörülj rajtam!

Jézus ismét megáll, s azt mondja:

– Menjetek oda, és hozzátok ide azokat, akik kiáltoznak!

Néhány önkéntes odamegy. Amikor elérik a két vakot, azt mondják nekik:

– Jöjjetek! Megkönyörült rajtatok. Álljatok fel, mert meg akar hallgatni titeket. Ideküldött minket, hogy az Ő nevében hívjunk titeket. – És igyekeznek átvezetni a két vakot a tömegen.

Az egyik engedi vezetetni magát, de a másik, a fiatalabb, s talán erősebb hitű, előre siet, maga előtt tartva botját, a vakok jellegzetes mosolyával és testtartásával, fejét a magasba emelve, a fényt keresve... úgy tűnik, mintha angyala vezetné őt, oly gyorsan és biztonságosan megy. Ha nem lennének szemei fehérek, nem is látszana vaknak. Ő ér először Jézushoz, aki megállítja őt, és megkérdezi tőle:

– Mit akarsz, hogy tegyek neked?

– Azt, hogy lássak, Mester. Tedd, ó Uram, hogy szemeim és társaméi megnyíljanak!

Közben odaér a másik is, és társa mellé térdeltetik.

Jézus felemelt arcukra teszi kezét, és azt mondja:

– Legyen úgy, amint kéritek! Menjetek! Hitetek meggyógyított titeket!

Elveszi róluk kezét, és a két vak felkiált:

– Látok, Uriel!

– Látok, Bartimeus!

És utána együtt:

– Áldott, aki az Úr nevében jó! Áldott Az, aki elküldte Őt! Dicsőség Istennek! Hozsanna Dávid Fiának!

És a kettő a földre borulva megcsókolja Jézus lábát. Utána felállnak, és Uriel azt mondja:

– Elmegyek, megmutatom magamat szüleimnek, és utána visszatérek, hogy kövessék téged, Uram.

Bartimeus azonban kijelenti:

– Én nem hagylak el téged. Másokat küldök értesítésükre. Akkor is örülni fognak. De nem válok el tőled, nem! Te látást adtál nekem. Én neked szentelem életemet. Légy részvétellel alázasat szolgálóhoz, aki ezt kívánja.

– Jöjj, és kövess engem! A jóakarát egyenlővé tesz bármily társadalmi helyzetűeket, és csak az nagy, aki jobban tudja szolgálni az Urat.

És Jézus folytatja útját a tömeg és Bartimeus hozsannázása közben. Bartimeus kijelenti:

– Azért jöttem, hogy kenyeret kapjak, és megtaláltam az Urat. Szegény voltam, most a szent Király szolgája vagyok. Dicsőség az Úrnak és az Ő Messiásának!

30. évközi vasárnap – C

Lk 18,9-14

A farizeus és a vámos

Példabeszédek 10: 395-399.

A farizeusok képmutatása

31. évközi vasárnap – A

Mt 23,1-12

Jézus a nagyhét szerdáján a kereskedők udvarában beszél apostolaihoz és a jelenlevő zsidókhoz és pogányokhoz.

– Elmondtam nektek, miként keletkeztek az írástudók és farizeusok csoportjai, és hogyan és miért ültek Mózes székébe, és hogyan és miért beszélnek. Nem hiábavalóságokat mondanak. Tegyétek meg azért, amit mondanak. De ne kövessétek cselekedeteiket. Mert megmondják, miként kell tenni. Tény, hogy tanítják Mózes öt könyvének törvényeit az emberiségről, de utána hatalmas, elviselhetetlen terheket raknak másokra, míg ők maguk még egy ujjukat sem mozdítják, nem hordozzák ezeket a terheket, sőt meg sem érintik.

Az ő életelvük, hogy lássák és megjegyezzék őket, és tapsoljanak nekik cselekedeteikért, amelyeket úgy tesznek, hogy észrevegyék és dicsérik őket. Ellentétben állnak a szeretet törvényével, mert szeretik magukat elkülönültekné nevezni, és megvetik azokat, akik nem az ő csoportjukhoz tartoznak. Megkövetelik maguknak a „mester” címet és olyan tiszteletadást várnak el tanítványaiktól, amilyent ők nem adnak meg Istennek. Isteneknek képzelik magukat bölcsességük és hatalmuk miatt, azt hiszik, hogy ők felette állnak az atyáknak és anyáknak, tanítványaik szívébe akarnak férközni, és azt képzelik, hogy az ő tanításuk felülmúlja Istenét, és megkövetelik, hogy azt szó szerint megtartsák, akkor is, ha elferdítik az igazi Törvényt, és annyira alatta állnak annak, mint ez a hegy a Nagy Hermonnak, amely egész Palesztina felett uralkodik. És eretnekek, mert akárcsak a pogányok, ők is hisznek a lélekvándorlásban és a végzetszerűségben, az egyik tagadja azt, amit a másik megenged és azt, amit maga Isten adott a hit által. Istent egyetlennek mondják, akit tisztelni kell, és azt mondják, hogy az atya és anya mindjárt Isten után következik, és nekik inkább kell engedelmeskedni, mint egy tanítónak, aki nem isteni eredetű. Ha én most az mondom nektek: „Aki jobban szereti apját és anyját, mint engem, az nem alkalmas Isten Országára”, ezt azért mondom, hogy szüleitek iránti szeretetetek helyes legyen, azaz türelmes és kedvességében erőteljes. Ez a szeretet nem gyűlöli azt a szülőt, aki vétkezik, és fájdalmat okoz neki, aki nem követi őt az Életre vezető úton, az én utamon. Ez a szeretet különbséget tud tenni az én törvényem között és a családi önzés, családi visszaélések között. Én nem akarok szeretetlenségre buzdítani titeket szüleitek iránt, akiket tisztelnetek és segítenetek kell. Nem szabad megtagadnotok tőlük a segítséget azzal, hogy „Ez a pénz a Templomé”. Nem tagadhatjátok meg tőlük a vendégszeretetet, mondva: „Allásom tiltja ezt.” Nem ölhetitek meg őket, kijelentve: „Megöllek, mert te szereted a Mestert”. (Ezzel Jézus egy megtörtént esetre céloz.) Szeressétek szüleiteket, engedelmeskedjete nekik mindenben, ami szent. De legyetek készen a halálra, nem a gyilkosságra, hanem a halálra, ha ők rá akarnak bírni titeket hivatásotok elárulására, amit Istentől kaptatok, hogy Isten Országának polgártársai legyetek, amely megalapítására jöttem.

Ne kövessétek a farizeusokat és írástudókat, akik bensőleg megoszlanak egymás között, jóllehet tettetik egységüket. Ti, Krisztus tanítványai, legyetek igazán egyek, egymás között, a vezetők legyenek kedvesek alattvalóikhoz, az alattvalók kedvesek vezetőikhez, a szeretet egységében és egységetek céljában: hogy elnyerjétek Országomat és jobbon legyetek az örök Ítélet idején. Ne felejtsetek el, hogy egy megoszlott ország többé nem ország, és nem képes fennmaradni. Egyesüljete azért a szeretetben irántam és tanításom iránt. Keresztényeknek hívják majd alattvalóimat. A keresztények egyenruhája legyen a szeretet és az egység, az egyenlőség köztetek a ruházatban, a javak közösségében, a szívbeli testvériségben. Mindnyájan egyért, egy mindenkiért.

Akinek van, adja alázatosan. Akinek nincs, fogadja el alázatosan, és alázatosan tárja fel szükségleteit testvéreinek, akiről tudja, hogy azok. És a testvérek szeretettel hallgassák meg testvéreik szükségleteit, és érezzék igazán testvéreiknek őket. Gondoljatok arra, hogy Mesteretek gyakran éhezett, fázott. Sok mindenben szükségét szenvedett és nélkülözött, és Ő, az Isten Igéje, alázatosan feltárta azt az emberek előtt. Gondoljatok arra, hogy az is elnyeri majd jutalmát, aki csak egy korty vizet ad. Tartsátok eszetekben, hogy jobb adni, mint kapni. Ezekre gondolva a szegény bátran tud kérni anélkül, hogy megalázva érezné magát. Arra gondol, hogy én előbb megtettem ezt, mint ő. Meg tudja majd bocsátani, ha visszautasítják, arra gondolva, hogy az Emberfiától is sokszor megtagadták a szállást és az ételmezt, amit megadtak a kutyáknak és a nyáj őrzőinek. És a gazdagok nagylelkűek lesznek, arra gondolva, hogy örök és mennyei gyöngyökké változtatja a szeretet az így adott pénzt, ami egyébként a Sátán által sugallt gyűlöletes és hitvány eszköz, amely a világ kilenctized részének romlását okozza.

Öltözzetek be erényeitekbe. Azok legyenek bőségesek, de egyedül csak Isten ismerje őket. Ne tegyetek úgy, mint a farizeusok, akik a legnagyobb imaszíjakat hordják és a leghosszabb bojtokat, és szeretik az első székeket a zsinagógákban és szeretik, ha a tereken köszöntik őket. Azt akarják, hogy a nép „rabbi”-nak szólítsa őket. Nektek csak egy Mesteretek van: Krisztus. Ti, akik a jövő új doktorai lesztek, rólatok beszélek, apostolaim és tanítványaim, emlékezzetek arra, hogy csak én vagyok a ti Mesteretek. És az leszek akkor is, ha többé már nem leszek veletek. Mert csak a Bölcsesség az, aki titeket tanít. Ne szólíttassátok azért magatokat mestereknek, mert ti magatok tanítványok vagytok.

És ne kívánjátok, hogy titeket atyának hívjanak, s ti se hívjatok így senkit sem a földön, mert csak egy mindnyájatok Atyja: a ti mennyei Atyátok. Ez az igazság tegyen titeket bölcsekké, és igazán érezzetek mindenkit testvérnek köztetek, akár azokat, akik vezetnek, akár a vezetetteket, és jó testvérekként szeressétek egymást. Azokat, akik irányítanak titeket, ne hívjátok vezetőkné, mert csak egy a ti közös vezetőtök: Krisztus. Aki legnagyobb köztetek, az legyen a ti szolgátok. Nem megszegényítő Isten szolgálóinak szolgálóivá lenni, hanem ezzel engem követtek, aki szelíd és alázatos voltam, mindig kész arra, hogy szeressem azokat, akik Ádám testében testvéreim, és segítsen őket azzal a hatalommal, amellyel, mint Isten, rendelkezem. Nem aláztam meg az istenit azzal, hogy szolgáltam az embereket. Mert az az igazi király, aki nemcsak az embereken tud uralkodni, hanem az emberi szenvedélyeken is: elsősorban az ostoba kevélységen. Jegyezzétek meg: aki megalázza magát, azt felmagasztalják, és aki felmagasztalja magát, azt megalázzák.

Az Asszony, akiről a Teremtés könyve beszél (3,15), a Szűz, akiről Izajás mint az Emmánuel Szűz Anyjáról szól, megjövendölte az új időknek ezt az igazságát, amikor így énekelt: „Az Úr levetette a hatalmasokat trónjukról, és felmagasztalta az alázatosakat”. Isten Bölcsessége beszélt annak ajkáról, aki a Kegyelem Anyja és a Bölcsesség Széke volt. És én megismétlem a sugalmazott szavakat, amelyek engem dicsérték az Atyával és a Szentlélekkel együtt, a mi csodálatos műveinkben, amikor a Szűz sérelme nélkül, én, az Ember kialakultam az ő méhében anélkül, hogy megszűntem volna Isten lenni. Legyenek ezek irányelvek azok számára, akik meg akarják szülni Krisztust szívükben, és el akarnak jutni Krisztus Országába. Jézus nem lesz számukra Üdvözítő; Krisztus nem lesz számukra az Úr; és nem lesz mennyország azok számára, akik kevélyek, paráznák, bálványimádók, önmagukat és saját akaratukat imádják.

31. évközi vasárnap – B

Mk 12,28-34

A főparancs

Lásd előbb, a 281-283. oldalon.

Zakeus megtérése

31. évközi vasárnap – C

Lk 19,1-10

A jerikói vásárteret fák szegélyezik, s nyújtanak árnyas fasorokat a kereskedőknek. Ott, ahol a főút vonal torkollik be a térbe, van a vámhivatal. Az alacsony termetű Zakeus ott szedi a vámot. Sokan ismerik, és igyekeznek elbeszélgetni vele, ő azonban ma el van mélyedve gondolataiba, és csak kurtán válaszol nekik. Csak akkor válik beszédesebbé, amikor a Jeruzsálemből jöttek beszámolnak neki Jézus csodáiról és tanításáról. Sok kérdést tesz fel:

– Valóban olyan jó, mint amilyennek mondják? És szavai megfelelnek a tetteinek? Az irgalmat, amelyet hirdet, valóban gyakorolja utána? Mindenki iránt? Még a vámosokkal is? És igaz, hogy senkit sem utasít el? – Meghallgatja a beszámolókat, gondolkodik rajtuk, és felsóhajt.

Valaki rámutat egy szakállas férfira, aki arra megy házi felszerelést vivő szamarával:

– Látod, Zakeus? Ez a leprás Zakariás. Tíz évig egy sírban élt. Most, miután meggyógyult, berendezi a Törvény által kiüresített házát, amit el kellett hagynia, amikor őt és hozzátartozóit leprásnak jelentették ki.

– Hívd ide!

Zakariás odamegy.

– Te leprás voltál?

– Az voltam, és velem együtt feleségem, és két gyermekem. Az asszony betegedett meg először, és nem vettük azonnal észre. A gyermekek anyjukkal aludtak, és én mellette. Mindnyájan leprásakká lettünk! Amikor észrevettük, elküldtek minket a városból... Házunkban hagyhattak volna! Az utolsó ház volt... az út végén. Senkit sem zavartunk volna... Már magas sövényt növesztettünk, hogy ne is lássanak minket. Már egy sír volt... de a mi házunk... Elküldtek minket. El! El! Senki se akart minket a városban. Ez az igazság! Még a mieink sem akartak. Jeruzsálem közelébe mentünk egy üres sírboltba. Sok szerencsétlen van ott. De a gyermekek meghaltak a hideg lyukban. A betegség, hideg és az éhség megölte őket... Két fiúgyermek volt... szépek voltak, mielőtt megbetegedtek. Erősek és szépek. Két sebekkel borított csontvázzá váltak... Nem volt többé hajuk, szemüket lezárta az ótvár. Kezüik és lábuk fehér pikkelyekként hullott le. Gyermekeim szemeim előtt őrlődtek fel... Nem volt többé már emberi alakjuk azon a reggelen, amikor meghaltak, néhány óras különbséggel... Anyjuknak sírása közben temettem el őket, mint két állati tetemet, a kevés földbe, sok kő alá... Néhány hónappal később meghalt anyjuk is... és én egyedül maradtam.

Vártam, hogy meghalok, s már majdnem teljesen megvakultam, amikor egy napon arra ment a Nazarénus... Síromból feléje kiáltottam: „Jézus! Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Egy koldus, aki nem félt attól, hogy elhozza nekem kenyerét, elmondta, hogy a Názáreti meggyógyította őt vakságából, amikor így kiáltott feléje. És azt mondta: „Nemcsak szemem látását adta vissza, hanem lelkemét is. Láttam, hogy Ő az Isten Fia, és általa mindent látok. Ezért nem menekülök tőled testvér, hanem kenyeret és hitet hozok neked. Menj Krisztushoz! Hogy eggyel több legyen az, akit Ő megáld.”

Nem tudtam járni. Lábaim egészen a csontig sebesek voltak... és... megköveztek volna, ha megláttak volna. Figyeltem, hogy mikor jön arra. Gyakran ment ezen az úton Jeruzsálemben. Egy napon láttam, már amennyire látni tudtam, hogy porzik az út, és a tömeg kiáltozik. Elvonszoltam magamat a domb széléig, ahol a sírok vannak, és amikor megláttam egy szőke fejet, kiáltottam. Erősen. Amennyire csak tudtam. Háromszor kiáltottam. Végül eljutott hozzám kiáltásom.

Megfordult. Megállt. Utána felém jött: egyedül. Megállt az alatt a hely alatt, ahol voltam, és rám nézett. Szép, jóságos két szemével, mosolyogva kérdezte:

- Mit akarsz, hogy tegyek neked?
- Meg akarok tisztulni!
- Hiszed, hogy megtehetem? Miért? – kérdezte.
- Mert te Isten Fia vagy!
- Hiszed ezt?
- Hiszem – válaszoltam. – Látom a Magasságbeli dicsőségét ragyogni fejedben. Isten Fia, könyörülj rajtam!

És akkor felemelte kezét, lángoló tekintettel, és azt mondta:

- Akarom! Légy tiszta! – és megáldott engem mosolyával! Ah, milyen mosollyal!

Éreztem, hogy erő tölt el. Mint egy tüzes kard, amely keresi szívemet, végigfut ereimben. Szívem, amely annyira beteg volt, olyanná vált, mint húszéves koromban, ereimben megfagyott vérem meleggé és gyorsá vált. Többé nem éreztem fájdalmat, gyengeséget, csak örömet, örömet!... Ő nézett engem, mosolyogva, amely boldoggá tett. Utána azt mondta:

– Menj, mutasd meg magadat a papoknak! Hited megmentett téged. – Akkor felfogtam, hogy meggyógyultam, és néztem kezeimet, lábaimat. A sebek többé nem voltak ott. Ahol azelőtt kilátszott a csont, most rózsaszínű, friss hús volt. Egy patakhoz futottam, és megnéztem magamat. Arcom is tiszta volt. Tiszta voltam! Tiszta tíz éves undokság után! Ó, miért nem jött erre előbb? Azokban az években, amikor élt feleségem és éltek gyermekeim? Ő meggyógyított volna minket. Most, látod? Bevásárolok házam számára... De egyedül vagyok!

- Nem láttad Őt többé?

– Nem. De tudom, hogy ezen a vidéken van, és azért jöttem ide. Szeretném még egyszer megáldani Őt, és áldásában részesülni, hogy legyen erőm egyedülállétemben.

Zakeus lehajtja fejét, és hallgat. A csoport széteszlik.

Telik az idő. Meleg van. A piac elnéptelenedik. A vámos egyik kezére támasztva fejét gondolkodik, padján ülve.

- Íme a Názáreti! – kiáltják a gyermekek, a főútra mutatva.

Asszonyok, férfiak, betegek, koldusok sietnek, hogy eléje fussanak. A piactér kiürül. Csak a pálmákhoz kötött szamarak és tevék maradnak helyükön, és Zakeus a padján.

De utána feláll, és fellép padjára. Még mindig nem lát semmit, mert sokan gallyakat tördeltek a fákról, és lengetik örvendezve. Jézus pedig lehajol betegeikhez. Akkor Zakeus leveti ruháját és csak rövid tunikájában felmászik az egyik fára. Nehezen sikerül ez neki a vastag és csúszós törzsön, amelyet rövid lábával és karjával csak nehezen tud tartani. De végre felül két ágra, mint egy karzatra. Onnan figyel, mint egy ablakból.

A tömeg megérkezik a térre. Jézus felemeli szemeit, és rámosolyog az ágak között lévő magános nézőre.

- Zakeus, szállj le azonnal! Ma a te házában állok meg – rendelkezik.

Zakeus, egy pillanatnyi csodálkozás után, az érzelmektől lilává vált arccal lecsúszik, mint egy zsák a földre. Annyira fel van izgulva, hogy csak nehezen tudja magára öltetni ruháját. Bezárja könyveit és kasszáját, de oly gyorsan akarja tenni, hogy nem sikerül neki, s tovább tart, mint máskor. Jézus azonban türelmes. Simogatja a gyermekeket, miközben vár.

Végre Zakeus elkészül. A Mester oldalán haladva egy szép házhoz irányítja őt, amelynek belül tágas kertje van. Háza a város közepén fekszik, és Jerikó nagyon szép, alig marad alul Jeruzsálemen épületeivel és kiterjedésével.

Jézus belép, és míg várakozik, hogy elkészítsék az ételleket, a betegekkel foglalkozik és az egészségesekekkel. Oly türelmesen... amilyenre csak Ő képes.

Zakeus jön és megy, sűrög-forog. Nem tudja magába fojtani örömét. Szeretne beszélni Jézussal. De Jézust mindig sokan veszik körül.

Végül Jézus mindenkit elbocsát, e szavakkal:

- Térjete vissza napnyugtakor! Most menjete házatokba! Béke veletek!

A kert kiürül. Az ételeket egy szép, hűvös teremben szolgálják fel, amely a kertre nyílik. Zakeus gazdagon terítettett. Nincsenek vele családtagok, talán nőtlen, csak a sok szolga van jelen.

Az étkezés után a tanítványok szétszóródnak a kertben, hogy lepihenjenek a bokrok árnyékában. Zakeus Jézussal marad a hűvös teremben. Sőt kis ideig Jézus egyedül marad, mert Zakeus visszavonul, mintha pihenni engedné Őt. De utána visszatér, és egy függöny nyílásából figyel. Látja, hogy Jézus nem alszik, hanem gondolkodik. Akkor közelébe megy. Egy súlyos láda van kezében. Leteszi az asztalra Jézus mellé, és azt mondja:

– Mester... beszéltek nekem rólad. Nem régen, egy napon te, ott a hegyen annyi igazságot mondtál, hogy tudósaink nem tudnak többet mondani. Szívemben maradtak... és attól fogva gondolok rád... Aztán azt mondták nekem, hogy jó vagy, és nem utasítod el a bűnösöket. Én bűnös vagyok, Mester! Azt mondták nekem, hogy te meggyógyítod a betegeket. Nekem beteg a szívem, mert csaltam, uzsoráztam, bűnös, rabló és durva vagyok a szegényekkel szemben. De íme, most meggyógyultam, mert te beszéltél velem. Te hozzám közelítettél, és az érzékiség és gazdagság ördöge elmenekült. És máától kezdve a tiéd vagyok, ha te nem utasítasz vissza. És hogy megmutassam, hogy benned újjászülettem, íme, megfosztom magamat a gonoszul szerzett vagyontól, és neked adom vagyonom felét a szegények számára. A másik felét arra fogom használni, hogy visszafizessen, négyszeresen, azt, amit csalárdul vettem el. Tudom, kiket csaltam meg. És utána, mikor mindenki megkapta sajátját, követni foglak téged, Mester, ha megengeded...

– Ezt akarom. Jöjj! Azért jöttem, hogy üdvözítsek, és a Világosságra hívjam az embereket. Ma Világosság és Üdvösség jött szíved házába. Azok, akik ott, a kerítésen túl mormognak, mert megváltottalak téged azáltal, hogy leültem lakomádhoz, elfelejtik, hogy te Ábrahám fia vagy, mint ők, és én azért jöttem, hogy megmentsem, ami elveszett, és Életet adjak a lelkiileg holtaknak. Jöjj, Zakeus! Jobban megértetted szavaimat, mint sokan, akik csak azért követnek, hogy vádolhassanak. Mert ettől fogva velem leszel.

(6-820)

Jézus magyarázata:

– Többféle élesztő van. Van élesztő a Jóra és van a Rosszra. A Rossz élesztője, sátáni méreg, könnyebben éleszt, mint a Jóé, mert alkalmasabb anyagot talál az élesztésre az ember szívében, gondolatában, testében, amelyeket az önző akarat egyaránt elcsábít. Ez az akarat ellenkezik Isten általános akaratával.

Isten akarata általános, mert nem korlátozódik sose egy személyes gondolatra, hanem az egész világegyetem javát tartja szem előtt. Isten tökéletességét semmi sem tudja növelni, mert azt minden dologban tökéletesen birtokolja. Azért Őbenne nem lehet önző indítók cselekedeteiben. Amikor azt mondjuk: „Ez Isten nagyobb dicsőségére vált, Isten javára vált”, nem állítjuk, hogy az isteni dicsőség önmagában növekedhet, hanem csak azt mondjuk, hogy mivel a teremtésben minden magán viseli a jónak a nyomát, és minden személy, aki jót tesz, és ezzel kiérdemli annak birtoklását, feldíszíti magát az isteni dicsőség jelével, így megdicsőítve magát a Dicsőséget, aki minden dolgot dicsőségesen teremtett. Vagyis ez az a tanúságtétel, amit a személyek és a dolgok tesznek Istenről, tanúskodva cselekedeteikkel a tökéletes Eredetről, amelyből származnak.

Azért amikor Isten parancsol, tanácsol vagy sugall nektek egy cselekedetet, nem önző érdekből teszi, hanem önzetlenül, szeretetből, a ti javatokért. Isten akarata sose önző, hanem teljesen önzetlen, egyetemes. Ez a világegyetem egyetlen és igazi Ereje, amely az egyetemes jóra gondol.

A jó élesztője, a lelki csíra, amely Istentől származik, nagyon nehezen és fáradságosan, sok erőfeszítést kívánva növekszik, mert ellene szegül az ember teste, szíve, gondolata,

amelyet átjár az önzés, amely a Jó ellentéte. A Jó, eredeténél fogva nem lehet más, csak Szeretet. Az emberek nagy részében hiányzik a Jóra való akarat, és azért a Jó terméketlen marad és elhal, vagy oly nehezen marad fenn, hogy nem erjed: ott marad. Nincs ott súlyos bűn. De nincs ott erőlködés sem, hogy a legnagyobb jót tegye. Azért a lélek tétlenül fekszik. Nem halt meg, de terméketlen.

Jegyezzétek meg, hogy a pokol elkerüléséhez elég csak az, hogy valaki nem tesz rosszat! Ahhoz azonban, hogy valaki azonnal a mennyországnak örvendjen, szükség van a jócselekedetekre. Feltétlenül! Amennyire csak tehetjük. Küzdeni kell önmagunkkal és másokkal. Azért mondtam, hogy háborút jöttem hozni, és nem békét, még az atya és gyermekei, a testvérek és nővérek között is, amikor ez a háborúság abból ered, hogy megvédjék Isten akaratát és az Ő Törvényét az emberi akarat ellen és az Isten akaratával ellentétes parancsok ellen.

Zakeusban a kis maroknyi élesztő a jóra átjárta a nagy tömeget. Szívébe csak egy kis morzsa esett belőle: beszéltek neki a hegyen mondott beszédemről. Biztos az is, hogy rosszul, sok részét megcsonkítva, mint ahogy történik a beszédekről való beszámolóknál.

Zakeus vámos volt és bűnös. De nem rosszindulatú. Olyan volt, mint aki rosszul látja a dolgokat, mert hályogos a szeme. De ha szeme megszabadul ettől a hályogtól, visszatér éleslátása. És ez a beteg kívánja, hogy eltávolítsák szeméről a hályogot. Így volt Zakeus is. Nem volt meggyőződve, se boldog nem volt. Nem győzték meg a farizeusi szokások, amelyek elfoglalták a Törvény helyét. És életmódja nem tette boldoggá.

Ösztönszerűleg kereste a Világosságot. Az igazi Világosságot. Meglátott belőle egy fénysugarat abban a beszédtöredékben, és kincsként szívébe zárta. Mivel szerette, a fénysugár mind elevenebbé, erősebbé, parancsolóbbá vált, és elvitte őt oda, hogy világosan látta a Jót és a Rosszat, és helyesen tudott választani, nagylelkűen levágva a rossz minden polipkarját, amely gonosz rabszolgaságba vetette őt előzőleg.

„Mivel szerette”. Ime a siker titka. Aki szeret, annak sikerül. De nem sikerül annak, aki nem szeret. Így van ez minden dologban. Még inkább Isten dolgaiban, ahol, merem mondani, tökéletes szeretetre van szükség, mert Isten láthatatlan a test érzékszervei számára. Amennyire csak a teremtmény érintheti a tökéletességet, hogy sikerüljön vállalkozása, ami ebben az esetben az életszentség.

Zakeus megcsömörlött a világtól és a testtől, amint megcsömörlött a farizeusi szokások szegényességétől is, amelyek oly szörszálhasogatók, könyörtelenek voltak mások iránt, és túlságosan engedékenyek önmaguk iránt. Szerette beszédemnek azt a kis kincsét, amely – emberileg szólva – véletlenül eljutott szívébe. Szerette, mint a legszebb dolgot, aminek negyvenéves élete alatt birtokába jutott. Attól a pillanattól kezdve erre a pontra irányult minden gondolata. Nem csak a rosszban, hanem a jóban is ott van az ember kincse, ahol szíve van. A jókra is áll ez! A szenteknek talán nem ott volt a szívük, ahol kincsük, az Isten volt? De igen. És ezért, pusztán Istenre tekintve értettek ahhoz, hogy a földön. járjanak anélkül, hogy a föld sara megrontotta volna lelküket.

Ezen a reggelen Zakeus akkor is megtért volna, ha én nem tűntem volna fel. Mert a leprás beszélgetése már végleg átváltoztatta őt. A vámos asztalánál többé nem a csaló és bűnös vámos ült. Hanem egy bűnbánó, aki elhatározta, hogy megváltoztatja életét. Ha nem jelentem volna meg Jerikóban, ő akkor is bezárta volna bankját, vette volna pénzét, és elindult volna keresésemre, mert többé nem tudott az Igazság vize nélkül létezni, sem a Szeretet kenyere nélkül, sem a Bocsánat csókja nélkül.

Ezt nem látták azok, akik engem szokásosan elítéltek és megfigyeltek, azért, hogy mindig megfeddjenek. Még kevésbé tudták megérteni. Azért csodálkoztak azon, hogy én egy bűnösrel étkezem. Ó, bárcsak sose ítélnétek! Hagyjátok Istenre ezt a feladatot, ti szegény vakok, akik még magatokat sem vagytok képesek megítélni!

Sose mentem a bűnösökhöz azért, hogy jóváhagyjam bűneiket. Azért mentem, hogy elvonjam őket a bűntől. Gyakran azért, mert már csak külsőleg voltak bűnösök: bűnbánó lelkük már új, élő lélekké vált, s engesztelni akart. És akkor egy bűnössel voltam én együtt? Nem! Egy megváltottal, akinek csupán vezetőre volt szüksége, hogy felkeljen gyengeségéből, feltámadjon a halálból.

Mily sokra taníthat titeket Zakeus története! A helyes szándék erejére, amely felkelti a vágyat. A helyes vágy arra ösztönöz, hogy mindinkább törekedjete megismerni a Jót, és állandóan keressétek Istent, addig, míg eljuttok hozzá, és a helyes bűnbánat bátorságot ad nektek a lemondásra. Zakeusban megvolt a helyes szándék, hogy hallja az igazi Tanítás szavát. Miután hallott belőle valamit, helyes vágya még inkább ösztönözte őt, és azért folytonosan kereste ezt a tanítást. Az igazi tanításban rejtőző Isten keresése elszakította őt a pénz, az érzékiség szegényes isteneitől és hősiessé tette lemondásában.

„Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, és jöjj, kövess engem” mondtam a gazdag ifjúnak, de ő nem tudta megtenni ezt. De Zakeus, noha jobban megkeményedett a fősvénységben és az érzékiségben, értett hozzá, hogy megtegye. Mert a kevés szóban, amelyet elmondtak neki, meglátta Istent, akárcsak a vak koldus és az általam meggyógyított leprás.

Egy lélek, aki meglátta Istent, vonzódhat-e még a föld kicsinyes dolgaihoz? Sohasem!

(6-826)

32. évközi vasárnap – A

Mt 25,1-13

A tíz szűz

Példabeszédek 2: 62-67.

A szegény asszony két fillérje

32. évközi vasárnap – B

Mk 12,38-44

Jézus továbbmegy a kincstár felé, ahol oroszlánok és hasonló állatok tágra nyílt torkába dobhatták be az emberek a Templomnak szánt adományukat. A Templomnak ez a fele még árnyékos, és a rabbik itt tanítják a népet. Tanításuk abban áll, hogy igyekezzenek lerombolni Krisztus tanítását, amit az emberek az előző napon, vagy aznap reggel hallottak tőle.

Jézus egy oszlopnak támaszkodik, és figyel. Nem beszél. Az apostolok kétszer is kérdeznek tőle valamit, de csak int nekik, hogy nem, egy szót sem szólva. Annál inkább figyel. És arckifejezéséről meg lehet állapítani, hogy miként ítéli meg azokat, akiket megfigyel. Néha olyan szigorúan néz, hogy a legszemtelenebb is megremeg tőle. Máskor nagyon kedves az arckifejezése, vagy szomorkás mosoly jelentkezik arcán, amellyel mintegy megsimogatja azt, akit néz.

Úgy tűnik, mintha semmit sem hallana. Pedig hallania kell mindent, mert egyszer csak lassan megfordul, és oly tekintettel néz egy hittudósra, amelyet senki sem kívánna magának. A hittudós ugyanis tőle néhány méterre áll csak, és hangos orrhangon kijelenti: „Minden más parancsolatnál fontosabb ez: ami a Templomot illeti, az a Templomnak menjen. A Templom az atya és az anya fölött van, és ha valaki meg akarja dicsőíteni az Urat azzal, hogy neki adja mindenét, megteheti, és áldott lesz, mert nincs semmiféle vérségi vagy érzelmi kötelék, amely magasabb rendű lenne a Templomnál.”

Amikor egy remegő, öregember belebotlik ruhájába, amint Jézus mellett fel akar menni az öt lépcsőfokon, Jézus kinyújtja kezét, és megfogja őt, mielőtt elesne. Nem is engedi el addig, míg biztonságosan fel nem ment a lépcsőkön. Az öreg felemeli ráncos arcát, és megmentőjére nézve, áldást mormol hálája jeléül. Jézus rámosolyog, és megsimogatja félig kopasz fejét. Utána Jézus visszatér az oszlophoz, s csak akkor megy el megint onnan, amikor egy kisgyermek, aki kicsúszott anyja kezéből, hirtelenül elesik lába előtt, és elsírja magát. Felemeli, megsimogatja, megvigasztalja. Az anya zavarodottan, de hálásan nézi. Jézus órá is rámosolyog, és visszaadja neki a kicsinyt.

De nem mosolyog akkor, amikor egy gögös farizeus megy arra, és akkor sem, amikor az írástudóknak egy csoportja halad el mellette. Ez a csoport üdvözli Őt nagy mozdulatokkal és hajlongással. Jézus annyira rájuk szögezi tekintetét, hogy szinte átfúrja őket. Viszonozza a köszöntést, de minden túlzás nélkül. Komoly. Akkor is, amikor egy nagytekintélyű pap megy arra, akinek a tömeg azonnal utat nyit, s üdvözli. Úgy megy, gögösen, mint egy páva. Jézus hosszasan ránéz. Oly tekintettel, amelytől mindaz, aki még nem telt el egészen a kevélységgel, lehajtaná fejét. Ez a pap nem üdvözli Jézust, és tekintete elől sem tér ki.

Jézus felhagy az ő nézésével, hogy megfigyeljen egy szegény asszonykát, aki sötétbarna ruhában szégyenlősen megy fel a lépcsőkön az egyik fal felé, ahol az állattorkok vannak. Sokan mennek arra vele együtt, de Jézus a többire nem ügyel. Követi azonban tekintetével az asszonykát. Kegyesen néz rá, és nagyon kedvesen, amikor látja, hogy beledob valamit az egyik oroszlántorokba. És amikor az asszonyka visszafelé elhalad mellette, Ő üdvözli először:

– Béke veled, asszony!

Az csodálkozva felemeli fejét, és zavarodottan megáll.

– Béke veled! – ismétli Jézus. – Menj, a Magasságbeli megáld téged.

A szegény asszony elragadtatva áll, és utána üdvözletet mormolva továbbmegy.

– Ő boldog boldogtalanságában – mondja Jézus, kilépve a hallgatásból. – Most boldog, mert Isten áldása kíséri. Hallgassátok barátaim, és ti, kik körülöttem vagytok. Látjátok ezt az asszonyt? Nem adott csak két fillért, ami még arra sem lett volna elég, hogy egy verebet

vásároljon azoktól, akik kalickában tartják azokat. Mégis többet adott mindenkinél, akiknek van miből adakozniuk, attól kezdve, amikor hajnalban kinyitották a Templomot, egészen addig, amíg filléreit a Templom kincstárába befizette.

Ide hallgassatok! Láttam nagyon sok gazdagot, akik oly nagy összeget dobtak be ezekbe a torkokba, amellyel egy évig táplálni és ruházni tudták volna őt szegénységében, amely csak azért tisztességes, mert tiszta. Láttam gazdagokat, akik látható meglepődéssel vetettek be oda oly összegeket, amellyel a Szent Város szegényeit egy vagy több napon keresztül táplálni tudták volna, és azok áldották volna érte az Urat. De igazán mondom nektek, hogy senki sem adott többet ennél. Az ő alamizsnája a felebaráti szeretet. A másiké nem az. Az övé nagylelkűség. A másiké nem az. Az övé áldozat. A másiké nem az. Ma ez az asszony nem fog enni, mert többé semmije sincs. Előbb dolgoznia kellene bérért, hogy éhségét kenyérral csökkenthesse. Ő mögötte nincs gazdagság, nincsenek rokonai, akik hasznot tudnának húzni belőle. Egyedül van. Isten elvette rokonait, férjét és gyermekeit, elvette tőle azt a kevés vagyont, amit azok reá hagytak. És mi több, Isten elvette tőle ezeket az embereket, akik – látjátok? – nagy gesztikulálással dobálják be tovább feleslegüket, amelynek nagy részét uzsorakamattal csikarták ki a szegényektől, a gyengéktől, az éhezőktől. Ők azt mondják, hogy a vérségi és érzelmi kötelék nem áll a Templom felett, és így tanítják a felebarát nemszeretését. Mondom nektek, hogy a Templom felett áll a szeretet. Isten törvénye szeretet, és nem szeret az, aki nem irgalmas felebarátja iránt. A felesleges pénz, az uzsorával beszennyezett, a gyűlölettel, durvaságtól, kétségbeeséstől szennyes pénz nem éneklí Isten dicséretét, és nem vonja le az adakozóra a mennyei áldást. Isten visszautasítja azt. Gazdagítja ezt a kasszát. De nem tömjénre való arany: szenny, amelyben elmerültök, ti szolgálk, akik nem Istent szolgáljátok, hanem saját érdeketeket! Hurok az, amely megfojt titeket, doktorok, akik saját tanításokat tanítjátok! Méreg az, amely szétrágja azt, ami megmarad a lélekből, farizeusok, akiknek még van lelketek. Isten nem a maradékot akarja. Ne legyetek Káinok! Isten nem akarja a durvaság gyümölcsét. Isten nem akarja, hogy hangos sírással mondja valaki: „Táplálnom kellett volna egy éhezőt. De nem engedték meg nekem; hogy ők pompázhassanak. Segítenem kellett volna öreg apámat, idős anyámat, de nem engedték meg nekem, mert ezt nem vette volna észre a világ, és nekem trombitálnom kell, hogy a világ lássa, amint adakoznom.” Tévedsz, rabbi, aki azt tanítod, hogy a maradékot Istennek kell adni, és hogy meg szabad azt tagadni az apától és az anyától azért, hogy Istennek adjuk. Az első parancs ez: „Szeresd Istenedet teljes szívedből, lelkedből, elmédből, erődből.” Azért nem a felesleget kell odaadnunk neki, hanem azt, ami vérünkbe kerül, szeretnünk kell, hogy érte szenvedünk. Hogy szenvedünk. Nem, hogy másoknak okozunk szenvedést! És ha sokba kerül az adakozás, mert nincs ingyünkre, hogy megfosszuk magunkat vagyონunktól – és az ember kincse a természeténél fogva bűnös szíve – akkor éppen azért, mert ez sokba kerül, oda kell adnunk. Ez igazságos: hiszen mindaz, amink van, Isten jóságából ered. Ezt kívánja a szeretet: mert az bizonyítja szeretetünket, hogy szeretjük az áldozatot és örömmel adunk annak, akit szeretünk. Szenvédjünk adakozásunk miatt! Szenvédjünk! De ne okozunk másnak szenvedést, ismétlem! Mert a második parancs azt mondja: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!” És a törvény megjelöli, hogy Isten után a szülők azok a felebarátaink, akiket kötelesek vagyunk tisztelni és segíteni. Azért igazán mondom nektek, hogy ez a szegény asszony jobban felfogta a Törvényt, mint a bölcsék, és jobban megigazult, mint bárki más. Áldott, mert szegénységében mindenét Istennek adta, míg ti abból adtok, ami felesleges nektek, és azért adjátok, hogy jobban megbecsüljenek titeket az emberek.

Tudom, hogy gyűlöltök engem azért, mert ezeket mondom. De amíg ez a száj beszélni képes, így fog beszélni. Irántam érzett gyűlöletetek egyesül a megvetéssel az iránt a szegény asszony iránt, akit én dicsérek. De ne gondoljátok, hogy ez a két kő kevélységetek alapzatává lesz. Malomkövekké válnak, amelyek összezúznak titeket.

Menjünk! Hagyjuk a viperákat, hogy egymást mardossák, növelve mérgüket. Aki tiszta, jó, alázatos, bűnbánó, és meg akarja ismerni Isten igazi arcát, az kövessen engem!

(9-123)

Az égben nem házasodnak

32. évközi vasárnap – C

Lk 20,27-38

A szenvedés hetének keddjén, délután Jézus ismét a Templomba megy apostolaival. Fáradhatatlan. Kegyelem és bölcsesség árad a betegekre tett kezéből és ajkából a tanácsokban, melyeket, az Őt megközelítő sokaságnak ad. Úgy tűnik, hogy mindenkit meg akar vigasztalni, gyógyítani addig, míg módja van erre.

Már közeledik a napnyugta, és az apostolok fáradtan leülnek a földre a csarnok alatt, elkábulva a húsvéti ünnepek előtt a Templomba áradó tömeg állandó mozgásától. Máté, aki csak félszemmél alszik, feláll, és felrázza a többieket:

– Szadduceusok mennek a Mesterhez! Ne hagyjuk egyedül, nehogy megbántsák, vagy ártani próbáljanak neki, és megint kigúnyolják.

Mindnyájan felállnak, s amint a Mesterhez érnek, körülveszik Őt.

A szadduceusok túlzott hajlongással üdvözlik Jézust, és azt mondják neki:

– Mester, oly bölcsen válaszoltál a heródiánusoknak, hogy mi is vágyakozunk a te világosságod egy sugarára. Ide hallgass: Mózes azt mondta: „Ha valaki gyermekek nélkül hal meg, testvére vegye feleségül az özvegyet, és adjon utódot testvérenek.” (Lásd MTörv 25,5-10) Nos, volt köztünk hét testvér. Az első feleségül vett egy szüzet, s meghalt anélkül, hogy gyermeket hagyott volna hátra, és azért testvéreére hagyta az asszonyt. Az is meghalt gyermek nélkül, és így a harmadik, aki feleségül vette a két előző özvegyét, és így tovább egészen a hetedikig. Végül, miután mind a hét testvér felesége volt, meghalt az asszony is. Mondd meg nekünk: a testnek feltámadásakor, ha igaz, hogy az emberek feltámadnak, és hogy a lélek túlél minket és ismét egyesül a testtel az utolsó napon, újjáalakítva az élőket, a hét testvér közül melyiké lesz az asszony, miután a földön mind a hété volt?

– Tévedtek! Nem tudjátok megérteni sem az Írást, sem Isten hatalmát. Nagyon különbözni fog a másik élet ettől, és az örök Országban nem lesznek szükségletei a testnek, mint ebben. Mert valóban, az utolsó ítélet után a test feltámad, és egyesül a halhatatlan lélekkel, létrehozva egy egészen élő, amely jobban fog élni, mint az én és a ti személyetek most, de nem lesz többé alávetve a törvényeknek, és főleg az ösztönzéseknél és visszaéléseknek, amelyek most uralkodnak. A feltámadáskor a férfiak és nők nem nőülnek és nem mennek férjhez, hanem hasonlók lesznek Isten angyalaihoz az égben, akik nem nőülnek se férjhez nem mennek, hanem a tökéletes szeretetben élnek, amely isteni és szellemi. Ami pedig a halottak feltámadását illeti, nem olvastátok, miként beszélt Isten a csipkebokorból Mózeshez? Mit mondott akkor a Magasságbeli? „Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákob Istene.” Nem mondta: „Én voltam”, megértette velük, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob voltak, de többé nem léteznek. Azt mondta: „Én vagyok.” Mert Ábrahám, Izsák és Jákob vannak. Halhatatlanok. Mint minden ember a halhatatlan részében egészen addig, míg az idő tart, és utána, a feltámadt testtel az örökkévalóságon keresztül. Léteznek, mint létezik Mózes, a próféták, az igazak, s mint, szerencsétlenségére, Káin és a vízözönbeliek és a Szodoma-beliek, és mindazok, akik halálos bűnben haltak meg. Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké.

– Te is meg fogsz halni, és utána élni fogsz? – kísértik. Már belefáradtak abba, hogy szelídek legyenek. Oly nagy a gyűlöletük, hogy nem tudják visszatartani.

– Én az Élő vagyok, és az én testem nem fogja megismerni a bomlást. A szövetségsekrelynt elvitték, és a jelenlegit el fogják vinni úgy is, mint jelképet. A Tabernákulumtól megfosztottak bennünket, és szét fogják rombolni. De isten igazi Templomát nem lehet elvinni és lerombolni. Amikor ellenfelei azt hiszik, hogy megtették ezt,

akkor jön el az óra, amely állandósul az igazi Jeruzsálemben, az Ő teljes dicsőségére. Isten veletek!

És gyorsan az Izraeliták udvara felé megy, mert az ezüstkürtök az esti áldozatra hívnak.

(9-112)

33. évközi vasárnap – A

Mt 25,14-30

Talentumok

Példabeszédek 4: 154-156.

A világ végének jelei

33. évközi vasárnap – B

Mk 13,24-32

Jézus nagyszerdán, második eljövételéről beszélve így folytatja:

És rögtön az utolsó napok megpróbáltatásai után, amiről hallottatok – az időnek és a világnak a végéről és a csontok feltámadásáról beszéltek, amelyről a próféták szóltak – elsötétedik a nap, és a hold többé nem lesz fényes, és az ég csillagai lehullanak, mint a szőlőszemek a túlrett szőlőfűrtől, amelyet egy szélvihar megráz, és az ég erői megrendülnek. És akkor az elsötétült égen megjelenik majd az Emberfiának tündöklő jele, és sírni fog a föld minden nemzete, és az emberek meglátják az Emberfiát, amint eljön az ég felhőin, nagy hatalommal és dicsőséggel. És Ő megparancsolja angyalainak, hogy arassanak és szüreteljenek, és válasszák el a konkolyt a búzától, és dobják a szőlőt a taposókádba, mert eljött Ábrahám magja összegyűjtésének nagy ideje, és többé nem lesz szükség a szőlőfűrt vagy vetőmag megőrzésére, mert többé nem folytatódik az emberi nem a kihalt földön. És megparancsolja angyalainak, hogy nagy trombitaszóval gyűjtsék össze a választottakat a négy égtájról, az ég egyik szélétől a másikig, hogy az Isteni Bíró mellett legyenek, és megítéljék vele az utolsó élőket és a feltámadottakat.

Vegyetek hasonlatot a fügefától: amikor látjátok, hogy ága zsenyévé válik, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel a nyár. Így amikor mindezeket a dolgokat látjátok, tudjátok, hogy a Krisztus hamarosan eljön. Igazán mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék, amely nem akar engem, mielőtt mindez megtörténik. Az én szavam nem múlik el. Az emberek szíve és gondolatai megváltozhatnak, de az én szavam nem változik. Ég és föld elmúlnak, de az én szavam el nem múlnak.

Ami a napot és a pontos órát illeti, azt senki sem ismeri, még az Úr angyalai sem, hanem csak az Atya.

(9-158)

Jeruzsálem pusztulásának jelei

33. évközi vasárnap – C

Lk 21,5-19

Jézus szenvedése hetének szerdáján Jeruzsálem pusztulásáról és a világ végéről beszél. (Lásd Példabeszédek 12: 472-477.) Péter és János beszélgetnek egymással, és utána suttognak valamit Jakabnak, Alfeus fiának és Andrásnak, akik közel vannak hozzájuk, s ők bölintanak rá. Akkor Péter a Mesterhez fordul, és azt mondja neki:

– Jöjj félre, és magyarázd meg nekünk, mikor teljesedik jövendölésed a Templom lerombolásáról. Dániel beszél róla, de ha úgy lesz, amint ő mondja, és amint te mondd, kevés ideig fog még fennállni a Templom. De mi nem látunk hadseregeket, se háborús készülődést. Mikor fog hát történni? Mi lesz annak a jele? Te eljöttél. Te azt mondd, hamarosan elmész. Mégis tudjuk, hogy az akkor lesz, amikor te az emberek között leszel. Visszatérsz akkor? Mikor térsz vissza? Magyarázd meg nekünk, hogy megérthessük...

– Nem kell félrevonulnunk. Látod? Megmaradtak a leghűségesebb tanítványok, azok, akik nagy segítségekre lesznek nektek, a tizenkettőnek. Ők hallhatják, amit nektek mondok. Jöjjetek mindnyájan közelembe! – kiáltja utolsó szavaival, hogy mindenkit összegyűjtsön.

A tanítványok, akik szétszóródtak a hegyoldalon, közelednek, és odasereglenek Jézus és az apostolok köré, és hallgatják.

– Vigyázzatok, hogy a jövőben senki félre ne vezessen titeket! Én vagyok a Krisztus, és nem lesznek más Krisztusok. Azért, amikor sokan jönnek, és azt mondják nektek: „Én vagyok a Krisztus”, és sokakat félrevezetnek, ti ne higgyetek az ilyen beszédnek még akkor sem, ha csodás jelek kísérik. A Sátán, a hazugság atyja és a hazugok védője segíti szolgálait és követőit hamis csodákkal, amelyeket azonban fel lehet ismerni, hogy nem jók, mert mindig félelemmel, zavarral és hazugsággal járnak. Isten csodáit felismeritek arról, hogy szent békét, örömet, üdvöt, hitet adnak, szent vágyakra és cselekedetekre vezetnek. A többiek nem. Azért figyeljetek a csodák alakjára és következményeire, amelyeket a jövőben a hamis Krisztusok fognak művelni, valamint mindazok, akik a nép megmentőinek köntösébe öltöznek, azonban vadállatok lesznek, akik tönkreteszik őket.

Hallotok majd háborúkról és háborús hírekről beszélni, és látjátok is azokat, és azt mondják majd nektek: „Ezek a vég jelei”. Ne zavarodjatok meg! Nem jön a vég. Szükség van arra, hogy mindez eljőjjön a vég előtt, de még nem lesz a vég. Népi felkelések lesznek majd népek ellen, ország ország ellen, nemzet nemzet ellen, világrész világrész ellen, és követni fogják ezt a dögvészek, éhínségek, földrengések sok helyen. De ez csak a szenvedések kezdete lesz. Akkor megpróbáltatás vár rátok és megölnék titeket, azzal vádolva, hogy ti vagytok okai szenvedésüknek, és remélik, hogy az én szolgálaim üldözése és megsemmisítése által azok megszűnnek. Az emberek mindig az ártatlanokat fogják vádolni azzal, hogy okai annak a rossznak, amelyet ők, a bűnösök hoznak létre. Magát Istent is vádolni fogják, aki a Tökéletes Ártatlanság és a Legfőbb Jóság, hogy Ő szenvedésük oka, és így tesznek veletek is, és gyűlölni fognak titeket nevéért. A Sátán ingerli erre őket. És sokan megbotráncognak, és árulókká válnak, és kölcsönösen gyűlölködnek majd. És a Sátán tovább izgatja őket. És hamis próféták támadnak, akik sokakat tévedésbe visznek. A Sátán lesz az oka ennek a sok rossznak. És a gonoszság elszaporodása miatt kihül sokakban a szeretet. De aki mindvégig kitart, üdvözül. És előbb szükséges, hogy Isten Országának ez a Jó Híre elterjedjen az egész világon, tanúságul minden nemzetnek. Akkor jön el a vég. Krisztus visszatér Izraelbe, amely elismeri őt, és hirdetik tanításomat az egész világon.

És még egy másik jel. Egy jele lesz a Templom és a világ végének. Amikor látjátok a Dániel által megjövendölt pusztulás utálatosságát – aki hallgat engem, jól értse meg, és aki olvassa a Prófétát, tudjon olvasni a szavak között – akkor, aki Júdeában van, fusson a

hegyekbe, aki a teraszon van, ne szálljon le, hogy magához vegye, ami a házban van, és aki a mezőn van, ne térjen haza köpenyéért, hanem meneküljön anélkül, hogy hátranézne. Nehogy ne tudja többé megtenni. És menekülés közben ne nézzon hátra, nehogy eszét veszítse a rettenetes látványtól. Jaj az áldott állapotban levőknek és a szoptatóknak ezekben a napokban! És jaj, ha szombatra esne menekülésetek! Nem lenne elég a menekülés ahhoz, hogy bűn nélkül megmentsétek magatokat. Imádkozzatok azért, hogy ne télen és ne szombaton jöjjön, mert a megpróbáltatás akkor oly nagy lesz, amilyen még nem volt a világ kezdetétől fogva mindmáig, és többé se lesz hasonló, mert jön a vég. Ha nem lennének megrövidítve ezek a napok a választottak kedvéért, senki sem menekülne meg, mert az emberördögök szövetkeznek a pokollal, hogy gyötörjék az embereket.

És akkor is, hogy megrontsák, a jó útról letéricsék azokat, akik hűségesek maradnak az Úrhoz, támadnak majd olyanok, akik azt mondják: „Itt a Krisztus, ott a Krisztus. Ezen a helyen van. Íme, ő.” Ne higgyétek! Senki se higgye, mert támadnak hamis Krisztusok és hamis próféták, akik csodákat és hatalmas dolgokat művelnek, hogy tévedésbe vigyék, ha lehetséges lenne, még a választottakat is. Látszólag oly vigasztaló és jó dolgokat tanítanak, hogy még a legjobbkat is félrevezetnék, ha Isten Lelke nem világosítaná fel őket az igazságról és az ilyen csodák és tanítások sátáni eredetéről. Mondom nektek. Előre megjövendölöm nektek, hogy ahhoz szabhattok magatokat. Ne féljetek a haláltól! Ha az Úrban maradtok, és nem engedtek a kísértésnek, akkor nem pusztultok el. Emlékezzetek vissza arra, amit mondtam nektek: „Hatalmat adok nektek arra, hogy kígyókat és skorpiókat tapossatok, és az Ellenség minden hatalma sem fog semmit sem ártani nektek, mert minden alá lesz vetve titektek.” De arra is emlékeztetek titeket, hogy mindennek eléréséhez Istennek kell lennie bennetek. Örvendeznetek kell, de nem azért, mert uralkodtok a Gonosz felett, és a mérgező dolgokon, hanem azért, mert nevetek be van írva a mennyben.

Maradjatok meg az Úrban és az Ő igazságában! Én vagyok az Igazság, és az igazságot tanítom. Azért még egyszer megismétlem nektek: bármit mondanak nektek rólam, ne higgyétek! Csak én mondom az igazságot. Azért, ha azt mondják: „A pusztában van”, ne menjetek! Ha azt mondják: „Abban a házban van”, ne adjatok igazat nekik! Mert második eljövetelekor az Emberfia hasonló lesz a villámhoz, amely egy szempillantásnál rövidebb idő alatt végigcikázik kelettől nyugatig. És végigfut (az emberiség) nagy Testén, amely azonnal Hullává válik, követve ragyogó angyalaitól, és ítéletet mond majd felette. Ahol a test van, oda gyűlnek a sasok.

(9-155)

34. vagy utolsó évközi vasárnap – A

Mt 25,31-46

Krisztus Király

Példabeszédek 12: 479-480 (utolsó ítélet).

Krisztus királysága

34. vagy utolsó évközi vasárnap – B

Jn 18,33-37

Pilátus megkérdezi a Jézust vádoló zsidókat:

– Mondjátok meg, miben vétett törvényeitek ellen?

– Mi úgy találtuk, hogy ez fölforgatja nemzetünket, és megakadályozza, hogy adót fizessünk a császárnak, azt mondva, hogy ő a Krisztus, a zsidók királya.

Pilátus visszatér Jézushoz, aki a fedetlen központi helyiség közepén áll, otthagya a katonáktól, megkötözve, de kíséret nélkül, szelíden. Megkérdezi tőle:

– Te a zsidók királya vagy?

– Magadtól kérdezed ezt, vagy mások sugallták neked?

– Azt képzeled, hogy engem érdekel a te királyságod? Talán zsidó vagyok? A te nemzeted és annak vezetői adtak át nekem, hogy ítéletet mondjak feletted. Mit tettél? Becsületesen ismerlek. Beszélj! Igaz, hogy királyságra vágyakozol?

– Az én Királyságom nem ebből a világból való. Ha evilági királyság lenne, szolgálaim és katonáim harcoltak volna, hogy a zsidók ne foghassanak el. De az én Királyságom nem földi. És te tudod, hogy nem törekszem hatalomra.

– Ez igaz. Tudom. Mondták nekem. De nem tagadod, hogy király vagy?

– Te mondod. Király vagyok. Azért jöttem a világra, hogy tanúságot tegyek az Igazságról. Aki az igazság barátja, az hallgat az én szómra.

– És mi az igazság? Bölcselő vagy? Nem segít a halál előtt. Szokrátesz is meghalt ennek ellenére.

– De jó szolgálatot tett neki arra, hogy jó életet éljen. És arra is, hogy jó halált haljon. És hogy átmenjen a másik életbe anélkül, hogy árulója lett volna a polgári erényeknek.

– Jupiterre! – Pilátus néhány pillanatig csodálkozva néz rá. Utána ismét felveszi gúnyos, kétkedő modorát. Unalmának kifejezésére vállat von, és a zsidókhoz fordul:

– Én semmi vétséget sem találok benne!

Jézus, később a következő magyarázatot fűzte az előzőkhöz:

A képmutató zsidók nem akartak kivégezni engem. Igaz, hogy Róma joga volt az igazságszolgáltatás, de amikor például Istvánról volt szó, őt megkövezték. Róma uralkodott akkor Jeruzsálem felett, és ők ennek ellenére elhatározták és végrehajtották a halálos ítéletet, mit sem törődve Rómával. Engem nem szerettek, hanem gyűöltek és félték, és nem akarták elhinni, hogy a Messiás vagyok, de mivel kételkedtek benne, hogy valóban az vagyok-e, nem akartak ők kivégezni, hanem másféleképpen jártak el. Arról vádoltak, hogy bujtozatok Róma hatalma ellen, ahogy ti mondanátok: „lázádo” vagyok. Így akarták elérni, hogy Róma ítéljen el. Az ő becstelen csarnokukban, és többször is szolgálatom három éve alatt, arról vádoltak, hogy istenkáromló és hamis próféta vagyok, és mint ilyent meg kellett volna kövezniük, vagy közönségesen meg kellett volna ölniük. De most nem akarták elkövetni ezt a bűntényt, mert ösztönszerűleg megérezték, hogy ezért megbüntették volna őket. Rómával akarták azt végrehajtatni, azzal vádolva engem, hogy gonosztevő és lázádo vagyok. Mi sem könnyebb, amikor a tömeget megrontották és a vezetőket megszállta a Sátán, mint egy ártatlant vádolni, hogy utat engedjenek vad és bitorló vágyaiknak, és eltávolítsák körükből azt, aki akadályt képez számukra és elítéli őket.

Ma ugyanolyan idők járnak. A világ időnként, az aljas eszmék lappangási ideje után ilyen elfajult megnyilatkozásokban robban ki. Mint egy hatalmas terhes lény, a tömeg, miután szörnyetegének vad tanait táplálta méhében, világra szüli azt, hogy az elnyelje. Először a jobbakat nyeli el, utána önmagát.

Pilátus visszatér ítélőszékéhez, és magához hív engem. Kikérdez. Már hallott másokat rólam beszélni. Századosai között voltak néhányan, akik hálás szeretettel emlegették nevemet, könnyel szemükben, és mosolygó szívvel, és mint egy jótevőről beszéltek rólam. Amikor beszámoltak neki, és ő érdeklődött erről a prófétáról, aki magához vonzotta a tömegeket, és új tanítást hirdetett, amelyben egy furcsa országról beszélt, amely felfoghatatlan volt a pogány elmék számára, ők mindig azt válaszolták, hogy én szelíd, jó ember vagyok, aki nem keres evilági dicsőséget, és aki tiszteletet és engedelmisséget tanít és gyakorol a hatalmon levők iránt. Ezek őszintébbek voltak a zsidóknál, látták az igazságot, és tanúságot tettek róla. Az elmúlt vasárnap felfigyeltek a tömeg zajára, és látták, hogy egy számaron megy egy fegyvertelen férfi, áldást osztogatva, gyermekektől és asszonyoktól körülvéve. Pilátus felfogta, hogy ez az ember nem lehet veszélyes Róma számára. Tudni akarta azért, hogy én király vagyok-e. Pogány, gúnyos kételkedésével nevetni akart egy kissé ezen a királyon, aki számaron lovagol, akinek kíséretét mezítlábas gyermekek, mosolygó asszonyok, a néphez tartozó férfiak képezik. Mosolyogni akart ezen a királyon, aki három éves prédikálásával nem tudta magához vonzani a gazdagokat és a hatalmasokat, és aki nem beszél más hódításról, csak a szellem és a lélek felettiről. Mi a lélek egy pogány számára? Hiszen még isteneinek sincs lelkük! Hogyan lenne az embernek? És most is, ez a korona, palota, udvartartás, katonák nélküli király azt ismétli neki, hogy királysága nem e világból való. Annyi igaz, hogy egy szolgálója, egy serege se kelt fel, hogy megvédje királyát, és kiszakítsa őt ellenségei kezéből.

Pilátus, székén ülve kutató tekintettel néz rám, mert talány vagyok számára. Ha lelke megszabadulna az emberi gondoktól, a kevélységtől, a pogány tévedésektől, azonnal felfogná, ki vagyok. De hogyan tud a fény behatolni oda, ahol nagyon sok dolog elzárja a nyílást, nehogy a fény belépjen?

Mindig így van, gyermekeim. Ma is. Hogyan tudna Isten belépni oda, és fénye behatolni oda, ahol többé nincs hely számára, és ahol az ajtók és ablakok el vannak torlaszolva, ahol a kevélység védi azokat; az emberi gyengeségek, bűnök, bitorlások, mind megannyi őr a Sátán szolgálatában, Isten ellen?

Pilátus nem volt képes felfogni, milyen az én országom. És ami a legfájdalmasabb: nem kéri, hogy magyarázzam meg neki. Meghívásomra, hogy ismerje meg az Igazságot, a féktelen pogány azt válaszolja: „Mi az igazság!” És egy vállrándítással elintézi a kérdést.

Ó, gyermekeim, gyermekeim! Ó, mai Pilátusaim! Ti is, akárcsak Pilátus, egy vállrándítással elintézték a legéletbevágóbb kérdéseket! Számotokra azok haszontalanoknak, idejüket multaknak látszanak. Mi az Igazság? A pénz? Nem! A nő? Nem! A hatalom? Nem. A testi egészség? Nem! Az emberi dicsőség? Nem! Akkor nem törődtek vele. Nem érdemes egy délibáb után futni! Pénz, nők, hatalom, jó egészség, kényelem, dicsőség, ezek konkrét dolgok, hasznosak, szeretetre érdemesek és célul szolgálnak. Így érveltek. Rosszabbak vagytok Ézsaunál, és elcserélték örök javaitokat egy dús ételéért, amely árt testi egészségeteknek és árt örök üdvösségeteknek.

Miért nem kérdezitek kitartóan: „Mi az Igazság?” Ő, az Igazság nem kér mást, csak azt, hogy megismertethesse magát, kiokíthasson titeket maga felől. Ott áll elöttetek, mint Pilátus előtt, és szeretetet sugárzó szemmel, kérve néz rátok: „Kérdezzetek meg engem! Kioktatlak titeket!”

Látod, miként nézek Pilátusra? Ugyanígy nézek mindnyájatokra! És ha nyugodt szeretettel nézek arra, aki szeret engem, és aki kéri, hogy szóljak hozzá, szomorú szeretettel nézem azt, aki nem szeret engem, aki nem keres, nem hallgat meg. De szeretettel, mindig szeretettel, mert az én természetem a Szeretet.

Pilátus ott hagy engem, ahol vagyok, anélkül, hogy többet kérdezne, és megy a gonoszokhoz, akik durván beszélnek, és akik erőszakosan ostromolják őt. Őket meghallgatja ez a szerencsétlen, aki nem hallgatott meg engem, és aki egy vállrándítással elutasította

meghívásomat, hogy ismerje meg az Igazságot. Hallgat a Hazugságra. A bálványimádás, bármilyen alakban jelentkezik is, mindig a Hazugsághoz visz, hogy azt tisztelje és elfogadja, bármi legyen is. És a Hazugság, amelyet egy gyenge elfogadott, bünténybe viszi őt. Pilátus, noha már a büntény küszöbén áll, még egyszer-kétszer meg akar menteni engem. Ezért küld Heródeshez. Jól tudja, hogy a ravasz király, aki megtalálja helyét Róma között és saját népe között, úgy cselekszik majd, hogy se Rómát, se saját népét ne bántsa meg. De mint minden gyenge ember, néhány órával elhalasztja a döntést, amelyet nem akar meghozni, remélve, hogy a felindult nép megnyugszik.

(9-273.287)

34. vagy utolsó évközi vasárnap – C

Lk 23,35-43

„A zsidók királya”

Tizenöt titok 37-46.